ACT DE TRĂDARE

DE ASEMENEA, DE VINCE FLYNN

Consimţământul de a ucide
Ziua Memoriei
Puterea executivă
Separarea puterilor
A treia opţiune
Transferul de putere
Limitarea mandatelor

1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
Această carte este o lucrare de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi incidentele sunt produsul imaginaţiei autorului sau sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, vii sau moarte, este în întregime întâmplătoare.
Drepturi de autor © 2006 de Vince Flynn
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce această carte sau părţi din ea sub orice formă.
Pentru informaţii adresaţi-vă la Atria Books, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020
Datele de catalogare în publicaţie ale Bibliotecii Congresului sunt disponibile
ISBN:0-7432-9881-0
ATRIA BOOKS este o marcă comercială a Simon & Schuster, Inc.
Vizitaţi-ne pe World Wide Web:
http://www.SimonSays.com

Dane, Ingrid şi Ana

MULŢUMIRI

C u excepţia cercetării şi a turneelor, viaţa unui scriitor tinde să fie foarte solitară – niciodată mai mult decât atunci când se află sub un termen limită. În fiecare an, soţia mea, Lysa, suportă orele lungi de lucru şi faptul că, chiar şi atunci când sunt acasă, de multe ori sunt mental în altă parte – de obicei încercând să îmi dau seama cum Mitch Rapp va stoarce gâtul cuiva. Sunt un bărbat norocos că sunt căsătorit cu o femeie atât de minunată.
Editorului meu, Emily Bestler, şi agentului meu Sloan Harris, le mulţumesc încă o dată pentru răbdare şi pentru sfaturile înţelepte. Lui Alan Rautbort de la ICM pentru că m-a împins să scriu primul meu scenariu. Lui David Brown, care, pe lângă faptul că este un tip grozav, este un publicist fantastic. Lui Jamie Kimmes, noul meu asistent – mi-ai fost de mare ajutor în acest an. Îţi mulţumesc pentru toată munca ta. Tuturor celor din familia Simon & Schuster, în special lui Jack Romanos, Carolyn Reidy, Judith Curr, Louise Burke, Sarah Branham, Jodi Lipper şi Alyson Mazzarelli. Şi o mulţumire specială pentru producţie pentru că a suportat încă o dată programul meu frenetic de scriere.
Dr. Jodi Bakkegard, cel mai bun chiropractician din Twin Cities, vă mulţumesc că m-aţi ţinut în formă până la linia de sosire. Lui Dave Woodfill şi întregii echipe de la Apple Store din Edina, vă mulţumesc pentru că aţi rezolvat toate problemele tehnice. Lui Dan Marso pentru umorul şi răbdarea de care a dat dovadă în timpul proiectării noului meu site web şi lui Chad Harris pentru contribuţia sa şi pentru treaba excelentă pe care a făcut-o la acest site web, thethirthdoption.net. Lui Tom Aslesen pentru prietenia sa şi

pentru că m-a ajutat cu câteva aspecte tehnice ale cărţii. Lui Al Horner, Navy SEAL în retragere şi instructor extraordinar de arme de foc.
Lui Blake Gottesman, mulţumesc pentru angajamentul tău faţă de cel mare. Sunt convins că ţi se simte lipsa. Lui Rob Richer, un bun prieten şi un şi mai mare deştept. Lui Mary Matalin pentru onestitatea, clasa şi inteligenţa ta. Pentru Paul Evancoe şi FNH – noul 5.7 este minunat. Colonelului Kevin M. McDonnell, sergentului-major de comandă Parry L. Baer şi Forţei operative speciale comune combinate pentru operaţiuni speciale din Peninsula Arabică, mi-aţi făcut o mare onoare pe care nu o voi uita niciodată. Şi tuturor bărbaţilor şi femeilor care servesc, angajamentul şi sacrificiul vostru este ceva la care mă gândesc în fiecare zi.

ACT DE TRĂDARE

PRELUDE

WASHINGTON, DC
OCTOMBRIE
Cortegiul de maşini a coborât în trombă pe strada pietruită. Trei motociclete deschideau drumul, urmate de un echipaj al poliţiei din DC, două sedanuri ale Serviciului Secret şi apoi două limuzine identice. După limuzine au urmat suburbanele şi alte sedanuri. Era o privelişte impresionantă, mai ales când te gândeai că cei doi bărbaţi protejaţi nu câştigaseră încă Casa Albă. Cu toate acestea, la începutul săptămânii, o grupare teroristă marginală îşi anunţase intenţia de a perturba viitoarele alegeri, iar Serviciul Secret nu a avut de ales decât să ia ameninţarea în serios.
Mark Ross s-a aşezat pe bancheta din spate a celei de-a doua limuzine şi şi-a masat fruntea. O durere de cap monstruoasă pornea de la baza creierului său şi se răspândea încet spre partea din faţă. Încerca să blocheze pălăvrăgeala neîncetată a bărbatului care stătea lângă el, întrebându-se în acelaşi timp cum naiba ajunsese în această încurcătură. Ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas în Senat, unde avea o putere reală. Puterea, însă, fusese cea care îl adusese aici. Sau cel puţin promisiunea ei.
Relaţia se fisura. Nu era nicio îndoială în privinţa asta. Întotdeauna fusese un fel de căsătorie aranjată. Fiecare dintre ei avea punctele lor forte şi punctele slabe şi, în cea mai mare parte, nu se suprapuneau. Le fusese explicat de către brokerii de putere şi gardienii porţilor că se vor completa perfect. Pe hârtie, totul părea perfect. O adevărată căsătorie făcută în rai. Totuşi, dacă s-ar fi deranjat să citească vreuna dintre tragediile clasice greceşti, ar fi ştiut că zeii pot fi foarte cruzi. Mai ales când vine vorba de orgoliul oamenilor.
În mod firesc, Ross fusese conştient de la început de Josh Alexander. Alexander, vedeta în plină ascensiune a Partidului Democrat, era guvernatorul Georgiei. Bătrânii albi care conduceau partidul îşi băgaseră în sfârşit în cap că un liberal din nord-est era pur şi simplu nealegibil. Singura lor şansă reală de a învinge era să recruteze un guvernator sudist care să creadă în Iisus Hristos. În acest fel, ar putea împărţi votul din centura biblică şi ar putea fura suficiente state roşii pentru a câştiga totul. Alexander era alegerea evidentă. Era chipeş, deştept şi elegant, iar familia soţiei sale avea mai mulţi bani decât majoritatea ţărilor din lumea a treia. Singurul său dezavantaj era relativa tinereţe. La patruzeci şi cinci de ani, era considerat un pic cam înverşunat şi cu siguranţă slab în materie de afaceri externe. Primele sale cifre din sondaje sugerau că oamenii nu erau siguri că va fi un lider suficient de puternic în războiul împotriva terorismului. Aici a intervenit Mark Ross. Un senator cu trei mandate din Connecticut, Ross era noul director al Serviciului Naţional de Informaţii. Avea reputaţia de a fi unul dintre cei mai aprigi democraţi din Washington.
În cadrul unor alegeri naţionale normale, cei doi bărbaţi nu ar fi ajuns niciodată să fie colegi de cursă. Aceste alegeri, însă, fuseseră date peste cap atunci când actualul preşedinte a anunţat că suferă de boala Parkinson şi că nu va mai candida pentru un al doilea mandat. Cu doar un an înainte de alegerile generale, partidul a fost prins pe picior greşit. Sezonul primar era în toi, iar singurul candidat real pe care îl aveau era vicepreşedintele Sherman Baxter III. Toată lumea, inclusiv preşedintele, era de acord că Baxter ar fi

un dezastru. Era probabil cel mai marginalizat vicepreşedinte din istoria republicii, iar asta spunea multe. Rata de aprobare a bărbatului în statul său natal, California, era sub 30%. Multe lucruri ar fi putut fi ignorate, dar nu şi acea cifră. Bătrânii partidului l-au tras deoparte şi i-au spus că era sfârşitul drumului. După ce a fost confruntat cu limitele şi deficienţele sale în ultimii trei ani, bărbatul nu a opus rezistenţă. Ross, între timp, a lucrat febril în culise. Avea relaţii bune pe Wall Street; era foarte apreciat de vechiul său club, Senatul SUA; şi era suficient de isteţ pentru a şti că nu trebuie să se arunce în ring prea devreme. A aşteptat până în New Hampshire, când Alexander a plecat ca fiind clar favorit. Apoi a început să creeze o reţea de relaţii, promovând ideea că tânărul guvernator avea nevoie de un contracandidat care să aibă o anumită greutate în domeniul securităţii naţionale. Şi-a trimis surogatele să facă lobby în numele său. A invitat personal oamenii cu bani mulţi ai partidului şi a început să-l curteze cu grijă pe tânărul şi chipeşul guvernator din Georgia.
Totul a decurs exact aşa cum îşi dorise Ross. Când a urcat pe scenă la convenţia naţională, locul a explodat. A dat cu capul de pământ cu o săritură şi un avans de opt puncte. Asta se întâmplase cu trei luni în urmă. Apogeul. Apogeul campaniei. De atunci au sângerat ca un porc înţepenit. Cu două săptămâni înainte de ziua alegerilor, erau în urma adversarilor lor cu trei puncte, iar Ross simţea presiunea. Sondajele de opinie se tot întorceau cu aceeaşi problemă. Alegătorii îi percepeau pe cei doi ca fiind mai slabi decât adversarii lor în ceea ce priveşte securitatea naţională. Aici trebuia ca Ross să intervină şi să umple breşa, dar de unde ar fi putut şti că preşedintele îi va lăsa fără apărare?
Bărbatul îi abandonase în momentul în care aveau nevoie. Da, îi susţinuse, dar ce naiba mai avea de gând să facă? Să susţină candidaţii republicani? Campania în numele lor era asumată. Totul făcea parte din planul de luptă. I-ar fi ajutat să strângă milioanele de dolari de care ar fi avut nevoie pentru a câştiga cursa pentru reclamele TV. Ar fi intervenit şi ar fi folosit acel amvon pentru a-şi anunţa încrederea în tânărul candidat şi în experimentatul său contracandidat. Dar tot ce au primit a fost tăcere şi un umăr rece. Presei i s-a spus că boala preşedintelui îl afecta şi că pur şi simplu nu avea energia necesară pentru a face campanie. Obligaţia sa era faţă de biroul său şi faţă de poporul american. Ross a crezut scuza timp de câteva zile, iar apoi realitatea s-a instalat. Îi parvenise vestea, prin două surse solide, că preşedintele avea o problemă reală cu biletul. Se simţea jignit că nimeni nu se deranjase să-l consulte cu privire la persoana pe care Alexander ar trebui să o aleagă drept contracandidat. Dincolo de asta, preşedintele a spus clar că îl considera pe Ross alegerea greşită.
Cuvintele îl înţepaseră pe Ross până în măduva oaselor, dar de atunci le trecuse cu vederea ca pe nişte meditaţii ale unui bătrân amărât aflat la sfârşitul călătoriei sale. Fidel atitudinii sale de a nu renunţa niciodată, Ross şi-a redobândit eforturile şi a rămas pozitiv. În această dimineaţă, însă, simţea un sentiment de teamă. Mai rămăseseră doar două săptămâni, iar sondajele nu puteau avansa decât atât de mult într-o perioadă atât de scurtă de timp. Aveau nevoie de o adevărată surpriză în octombrie pentru a trece în fruntea clasamentului, iar apoi Ross s-ar fi mândrit să i-o pună în faţă preşedintelui în ziua inaugurării.
Când coloana de maşini a încetinit, vehiculele din faţă au început să se desprindă. Ross a privit prin geamul blindat şi fumuriu la presa care se adunase în faţa conacului. Poarta grea de fier negru s-a deschis şi cele două limuzine au intrat pe aleea circulară îngustă. Dumbarton Oaks a fost o proprietate de 22 de acri din Georgetown, care s-a remarcat prin găzduirea unei conferinţe în 1944 care a dus la formarea Organizaţiei Naţiunilor Unite. Ideea lui Ross a fost aceea de a găzdui o conferinţă privind securitatea naţională la moşie şi de a aduce cele mai mari minţi pentru a discuta problemele care ameninţau ţara. Au fost prezenţi un fost preşedinte al şefilor de stat major, precum şi doi foşti secretari de stat, un fost secretar al apărării, mai mulţi directori CIA pensionaţi, câţiva generali mai puţin cunoscuţi şi câţiva experţi din Orientul Mijlociu şi clerici musulmani din întreaga lume.
După evenimentul de trei ore, aceştia urmau să se îndrepte spre casa vicepreşedintelui de la Observatorul Naval. Vicepreşedintele urma să organizeze o recepţie diplomatică în numele lor. Toţi ambasadorii importanţi urmau să fie prezenţi, iar Ross şi Alexander urmau să le prezinte viziunea lor asupra securităţii, păcii şi prosperităţii în secolul XXI. Evenimentul ar fi trebuit să aibă loc la Casa Albă, dar nu li se permisese. Întreaga alegere – la naiba – întreaga sa carieră politică urma să se rezume la această după-

amiază. Dacă ar fi crezut în Dumnezeu, ar fi spus o rugăciune, dar nu credea, aşa că în schimb l-a blestemat pe preşedinte.
Limuzina s-a oprit, iar Ross l-a privit în ochi pe şeful său de campanie, care se plângea în gura mare, pentru prima dată în ultimele cinci minute. „Stu", a verificat Ross ca să se asigure că are cravata dreaptă, „taci. Îmi dai o durere de cap".
Cu asta, Ross a ieşit din spatele limuzinei. Şi-a încheiat nasturii de la haina de costum cu o mână şi le-a făcut semn reporterilor şi fotografilor cu cealaltă. Era pe cale să comenteze cât de frumoasă era ziua, când toată gaşca şi-a îndepărtat obiectivele şi microfoanele de lângă el. Ross s-a întors să vadă picioarele bronzate şi zvelte ale lui Jillian Rautbort Alexander ieşind din cealaltă limuzină.
Presa o iubea. O numeau „Diana Americii". Numărul ei de likebility era în anii şaptezeci. Mult mai mare decât al oricăruia dintre candidaţi. Era o frumuseţe uimitoare în toate felurile posibile. Avea 1,70 m, părul blond până la umeri şi un corp de neuitat. Fusese crescută în rândul super elitei. Fusese şcolită în Elveţia şi apoi la Brown, unde fusese tatăl ei. Averea familiei era în domeniul imobiliar şi foarte multă avere. New York şi Florida erau locurile în care îşi făcuseră avere. Aveau case în Paris, Manhattan şi Palm Springs. La treizeci şi şase de ani, Jillian era una dintre acele femei rare care deveneau mai bune odată cu vârsta. Atragea bărbaţii în orbita ei fără să fie nevoie să clipească sau să zâmbească. Era superbă, elegantă şi sexy, toate în acelaşi timp. Ross se gândise de mai multe ori să încerce să se dea la ea. Nu era o virgină vestală, asta era sigur, dar nu se prezentase niciodată o ocazie reală.
Josh Alexander i s-a alăturat soţiei sale, iar flash-urile au izbucnit din nou. Avea un metru optzeci şi unu, părul negru şi pielea bronzată a unui jucător de golf cu handicap scăzut. Era şlefuit în acel fel de televanghelist sudist. Costumele lui erau întotdeauna un pic mai lucioase decât ale celorlalţi, părul un pic mai lung şi perfect coafat, iar dinţii cu câteva nuanţe prea albe. Această înfăţişare, bineînţeles, se potrivea cu planul general de a diviza votul creştinilor din sud, iar cifrele din sondaje le spuneau că a funcţionat. De fapt, un pic prea bine. Adevărata lor problemă era acum cu baza. Aceştia se simţeau trădaţi şi ameninţau că vor sta acasă în ziua alegerilor.
Ross i-a privit pe candidatul prezidenţial şi pe soţia sa pozând pentru camerele de filmat. Stăteau acolo zâmbind, aceleaşi zâmbete forţate pe care Ross ajunsese să le urască. Chiar şi aşa, el şi-a păstrat propriul zâmbet fals şi s-a prefăcut că admiră frumuseţea pură a super cuplului. Soţia lui Ross se întorsese în Connecticut, la căpătâiul fiicei lor, care urma să nască în orice moment primul lor nepot. Era cât se poate de bine. Se săturase de campanie. Nu era o bucurie să fie eclipsată la fiecare oprire de o femeie cu douăzeci de ani mai tânără decât ea.
În cele din urmă, Alexander a plecat de lângă soţia lui şi s-a apropiat de Ross. Şi-a întins mâna dreaptă şi l-a bătut pe Ross pe umăr cu stânga.
„Cum vă simţiţi astăzi, domnule vicepreşedinte?".
„Bine, domnule preşedinte." Ross s-a străduit să îşi păstreze zâmbetul pe faţă.
Să-şi spună unul altuia preşedinte şi vicepreşedinte fusese ideea lui Alexander. În săptămâna de după convenţie, când avuseseră un avans de opt puncte, fusese distractiv. Acum părea doar iluzoriu şi copilăresc. Ross încă mai credea că aveau o şansă. Doar că nu credea că puterea gândirii pozitive era cea care îi va duce în vârf. Cinci state cheie erau în joc. Anunţurile negative erau în cutie şi, dacă nu micşorau diferenţa în sondaje până luni dimineaţă, lucrurile aveau să devină foarte urâte. Ross ştia că vor folosi aceste reclame împotriva adversarilor lor. Era doar o chestiune de a şti dacă începeau săptămâna aceasta sau în următoarea. Avea să fie o luptă de stradă până la capăt.

La patru blocuri distanţă, Gavrilo Gazich şi-a plătit espresso-ul cu bani gheaţă şi a avut grijă să îşi ţină borul şepcii roşii de baseball a echipei Washington Nationals înclinat în jos, astfel încât camera de supraveghere montată deasupra casieriei să nu-l poată filma bine. De asemenea, purta ochelari de soare pentru a ajuta la ascunderea trăsăturilor sale. Era o dimineaţă însorită de toamnă în Georgetown, iar criminalul se potrivea perfect.
Gazich a preferat să opereze în Africa. Acolo îşi făcuse un nume după ani de antrenament în Bosnia, ţara sa natală, devastată de război. Politicienii şi generalii corupţi din subcontinent făceau din acesta un mediu extrem de bogat în ţinte. Miliardele de ajutoare care erau pur şi simplu aruncate în regiunea săracă de

către guvernele străine şi organizaţiile internaţionale de ajutorare au oferit un stimulent suplimentar pentru ca aceştia să se măcelărească între ei. Prevalenţa corupţiei, de la nivel naţional până în cel mai mic sat, a fost uluitoare. Din fiecare dolar de ajutor, s-a estimat că doar zece cenţi ajungeau efectiv la oamenii care aveau cu adevărat nevoie de el.
Oamenii de la vârf – şefi de partide politice, lideri tribali, gangsteri, comandanţi militari şi huligani – toţi se luptau pentru partea lor de acţiune, iar viaţa civilă era puţin sau deloc preţuită. O jumătate de milion de oameni morţi într-un an, un milion în următorul. Nivelul de carnagiu a fost uluitor. Respectul pentru viaţa umană era inexistent. Fărădelegea era uluitoare. A făcut ca războiul civil din Iugoslavia să pară o încăierare. O simplă ceartă între două bande de cartier.
În timpul asediului de la Sarajevo, Gazich fusese martor la unele lucruri oribile, dar nimic care să se compare cu amploarea suferinţei care exista în zonele devastate de război din Africa. Totuşi, a folosit acest lucru în avantajul său. Amestecul de haos, corupţie, brutalitate şi anarhie a creat un mediu de lucru perfect pentru el. Stăpânii războiului din Africa căutau în mod constant să îşi extindă stăpânirea şi să îşi sporească prada. Aceştia acţionau după principiul cotei de piaţă. Dacă nu erai în creştere, erai pe cale de dispariţie. Cea mai dificilă parte pentru Gazich a fost să ţină în frâu toţi jucătorii şi alianţele lor schimbătoare.
Avea o regulă simplă în această privinţă. Lucra numai pentru cei mai nemiloşi şi nu-i întâlnea niciodată faţă în faţă în propria curte. Dacă voiau să-l angajeze, trebuiau să trimită pe cineva la Atena sau la Istanbul. Ocazional, se mai deplasa la Cairo, dar de când se prăbuşiseră turnurile din New York, nu se mai simţea în siguranţă în capitala egipteană. Preşedintele lor era prea apropiat de Statele Unite, iar serviciul său de securitate era mult prea eficient şi brutal pentru a se juca cu el.
Cipru era casa lui de mai bine de un deceniu. Era locul unde se ducea pentru a găsi singurătatea de care avea nevoie între două slujbe. Pentru a intra şi a ieşi din aceste ţări devastate de război, se dăduse drept reporter, inginer al unei companii petroliere, chiar şi mercenar din când în când. De cele mai multe ori, însă, acţiona în numele unor organizaţii internaţionale de ajutorare. Avea o mică afacere în Limassol, Cipru, numită Aid Logistics Inc, specializată în eliminarea birocraţiei în zonele devastate de război din Africa. Fusese recunoscut chiar şi de Comitetul Internaţional al Crucii Roşii pentru serviciile sale. Afacerea îi aducea un mic profit, dar, mai ales, îi dădea legitimitate. L-a ajutat să îşi construiască contacte şi să ţină evidenţa jucătorilor în continuă schimbare din saga continuă a subcontinentului.
Acum, aici, în America, era un simplu turist. Un turist grec. Undeva în istoria familiei sale trebuia să existe câteva picături de sânge grecesc sau, cel puţin, o porţie sănătoasă de macedonean. Călătorise mult prin Grecia şi cunoştea destul de bine limba, întrucât era şi limba naţională a Ciprului. Vameşul de la JFK îi făcuse semn să treacă cu un zâmbet, ceea ce părea să confirme convingerea lui Gazich că grecii erau bine văzuţi de aproape toată lumea, cu excepţia turcilor.
Ca la aproape orice slujbă, Gazich avea rezervele sale, dar în cazul acesteia erau mai multe decât de obicei, în parte pentru că opera în America, o ţară aflată în stare de alertă pentru atacuri teroriste. Controalele de frontieră şi sistemele informatice conectate făceau foarte dificilă călătoria sub identităţi false. În Africa, rareori trebuia să se îngrijoreze că va fi surprins de o cameră de supraveghere. Aici, în Washington, însă, acestea erau peste tot.
Aceasta era o treabă urgentă, ceea ce nu era niciodată bun pentru nervi. I se dăduse o oră să accepte sau să refuze misiunea, fără să ştie măcar despre ce era vorba. Tot ce i s-a spus a fost că va trebui să călătorească în America, că lovitura va avea loc sâmbăta viitoare şi că va fi plătit cu două milioane de dolari. Acesta era de două ori cel mai profitabil contract pe care îl obţinuse vreodată. Gândul său iniţial a fost că era o capcană, dar după ce a analizat-o pentru o clipă a respins această posibilitate. Nu făcuse nimic care să-i jignească pe americani. Nu ar fi avut niciun motiv să depună atâta efort pentru a captura un om care îşi câştigase existenţa pe câmpurile de exterminare din Africa.
Aproape fără excepţie, Gazich îşi trimitea ţintele într-unul din cele două moduri. Fie le împuşca în cap de la o distanţă sigură, fie le arunca în aer cu explozibili de mare putere. Simplitatea era în permanenţă obiectivul său principal. După ce crescuse la o fermă din afara Sarajevo, Gazich şi fraţii săi mai mari fuseseră crescuţi la vânătoare. La vârsta de zece ani erau cu toţii trăgători de elită. Când a împlinit 16 ani, tatăl său i-a trimis pe el şi pe cei trei fraţi mai mari să lupte cu forţele sârbilor bosniaci care asediaseră

Sarajevo. Atunci, Gazich şi-a îndreptat pentru prima dată ţinta de la vânat sălbatic către om. În anumite privinţe, vânătoarea de oameni i s-a părut mai puţin provocatoare. În alte privinţe, a găsit-o mult mai palpitantă.
Astăzi avea să fie una dintre cele mai palpitante crime din cariera sa. Singurul său regret era că nu i s-a dat mai mult timp pentru a planifica lovitura. Uciderea unui om cu o singură lovitură de la o distanţă de până la o milă a fost cea mai mare emoţie pe care o simţise vreodată. Uciderea ţintei prin detonarea de la distanţă a unei bombe a fost pe locul doi, dar, cu toate acestea, o emoţie. Aşa avea să fie şi astăzi. Pur şi simplu nu era suficient timp pentru a se pregăti pentru o lovitură în cap.
Luni, i s-a comunicat ţinta şi traseul convoiului de maşini. În aceeaşi zi, le-a dat lista cu ce avea nevoie. Nu a vorbit niciodată direct cu şefii săi. De fapt, habar n-avea cine erau, deşi avea o idee bună. Erau musulmani, cu siguranţă. Teroriști care promiseseră să tulbure alegerile americane. Lui Gazich nu-i plăceau musulmanii, dar banii şi gândul de a se pune cu americanii erau entuziasmante. Se amestecaseră în afacerile ţării sale. Ar fi fost o justiţie poetică să le întoarcă favoarea.
Aceşti teroriști deveneau deştepţi. Să-şi strecoare adepţii lor devotaţi în America devenise extrem de dificil. Angajarea unui freelancer era mult mai uşoară şi, chiar şi cu onorariul de două milioane de dolari, era probabil mai ieftin decât să antreneze, să echipeze şi să transporte o echipă care să se ocupe de operaţiune. Partea cea mai dificilă pentru ei trebuia să fie obţinerea explozibililor şi detonatoarelor pe care le ceruse. Toate acestea îl aşteptau într-un garaj de depozitare din Rockville. Să strecori cinci sute de kilograme de explozibili puternici în America nu era uşor de făcut. Şi asta era marfă bună. Explozibil plastic militar rusesc de înaltă calitate. Nu porcăriile instabile şi în descompunere pe care fusese nevoit să le folosească din când în când când când opera în Africa. De asemenea, detonatoarele, coarda de iniţiere şi detonatorul de la distanţă erau tot ce aveau ruşii mai bun de oferit.
Gazich a încercat să nu se gândească prea mult la repercusiunile care urmau să aibă loc după ce duba ar fi explodat. În Africa, rareori trebuia să se gândească la astfel de lucruri. Toţi voiau să se omoare între ei. Un cadavru în plus la grămadă nu însemna nimic. Totuşi, acest lucru era diferit. Washingtonul era marea scenă a spionajului şi a diplomaţiei, nu o gaură de iad din lumea a treia, infestată de ţânţari. Aceasta era o vânătoare de elefanţi, iar Gazich urmărise adevărata fiară. Să-l ucidă pe uriaş cu un foc de puşcă de la o distanţă sigură nu era dificil. Adevăratul sport era să te apropii, să te târăşti pe burtă pe sute de metri şi să te strecori printre turmă. Pentru asta era nevoie de îndemânare, tărie de caracter şi un pic de nebunie. Totuşi, împuşcarea în sine era relativ uşoară. Adevăratul pericol consta în a fi călcat în picioare de una dintre masivele bestii cenuşii după ce turma era speriată.
Gazich a ieşit din Starbucks cu espresso-ul într-o mână şi un ziar sub braţ. Până acum, cea mai dificilă parte fusese găsirea unui loc de parcare. Două milioane de dolari pentru găsirea unui loc de parcare. Gazich a râs în sinea lui şi a pornit în sus pe stradă. A se juca cu sistemul politic american avea să aducă cu siguranţă o reacţie negativă. Şi-a spus că-şi va face griji în privinţa asta mai târziu. Acum era timpul să se strecoare în faţa turmei şi să spere că nu va fi călcat în picioare.

AGENTUL SPECIAL RIVERA stătea lângă uşă şi privea în sala mare de conferinţe. La treizeci şi cinci de ani, reuşise să-şi păstreze silueta bătându-şi săptămânal colegii agenţi. Karate-ul ardea o mulţime de calorii şi Rivera lucra la mişcările ei ca şi cum ar fi fost o religie. Campania îi tăiase din orele de curs, iar ceilalţi agenţi din detaşament deveniseră înţelepţi la faptul că era centură neagră de gradul doi. Nu se mai menajau cu ea, iar ea se plictisea. Deşi evitase să se cântărească, simţea kilogramele în plus. Încă două săptămâni, îşi tot spunea. Apoi avea să se relaxeze în Arizona. Va dormi, va mânca şi va face exerciţii. O să dea o mamă de bătaie la sală. Îi va face o vizită vechiului ei dojo şi îi va arăta cine era şeful acum. Poate că va da şi peste un bărbat adevărat. Cineva fără obligaţii şi care nu căuta ceva serios. Doamne, ce frumos ar fi, s-a gândit ea. Nici măcar nu voia să încerce să-şi dea seama cât timp a trecut.
Băieţii ei erau aşezaţi în capul mesei în formă de U. Camerele de luat vederi au fost lăsate să intre pentru primele cincisprezece minute ale şedinţei, după care au fost rugate să plece. Directorul de campanie al lui Alexander a decis că astfel ar părea mai legitime. La un moment dat, dacă aveai de gând să te ocupi serios de securitatea naţională, trebuia să excluzi presa şi să pari cel puţin că vorbeşti despre secrete de stat importante.

Rivera era cât se poate de dură, dar chiar şi ea era epuizată. Fusese o campanie infernală. Fiecare zi aducea un nou oraş şi, odată cu fiecare oraş, o cameră de hotel cu totul de neuitat, mâncare insipidă de hotel şi un centru de fitness înghesuit. În fiecare dimineaţă primea un apel de trezire de la unul dintre colegii ei agenţi care, pe lângă faptul că îi spunea cât era ceasul, îi amintea şi unde se afla şi încotro se îndrepta. Uneori erau chiar şi patru state într-o zi. Evenimentele se succedau de la răsăritul soarelui până la miezul nopţii, iar ea şi oamenii ei trebuiau să fie ageri la fiecare pas.

Aceste alegeri prezidenţiale au fost un coşmar logistic. Oricât de grele ar fi fost pentru politicieni şi pentru angajaţii lor, însă, erau şi mai grele pentru santinelele care aveau sarcina de a-i proteja. Rivera era agentul special responsabil, sau SAC, al serviciului secret al candidatului prezidenţial Josh Alexander. Lucra în cadrul Serviciului Secret de treisprezece ani. În acest timp, lucrase în birourile din Los Angeles, Miami şi New York. Făcuse, de asemenea, două detaşamente prezidenţiale şi urcase în grad mai repede decât orice alt agent din clasa ei. De-a lungul timpului, avusese o căsătorie scurtă şi, din fericire, un divorţ rapid. Asta se întâmplase cu aproape zece ani în urmă. A fost o decizie destul de uşoară pentru Rivera. Soţul ei era un procuror federal care lucra în districtul Manhattan. Se cunoscuseră în cadrul unui grup operativ de combatere a crimei organizate, iar el o făcuse să se simtă foarte bine. Privind acum în urmă, ar fi trebuit să ştie că mariajul cu un avocat a fost o greşeală. După patru luni de căsnicie, a trecut într-o zi pe la biroul soţului ei pentru a-i face o surpriză şi, în schimb, l-a arestat. Chiar acolo, în mijlocul după-amiezii, el se culca cu o femeie detectiv de la NYPD pe canapeaua lui. Rivera l-a făcut praf şi a cerut divorţul chiar în acea după-amiază.

Maria Rivera era americană de a doua generaţie, dar vorbea fluent spaniola datorită bunicii sale, care încă se ruga în fiecare zi pentru ca mariajul ei să fie resuscitat. Bunica Rivera fusese zdrobită când se despărţise de avocatul cu ştaif de la Harvard. Era un băiat catolic bun şi destul de fermecător. Rivera nu avusese inima să-i spună bunicii că avocatul din Ivy League era o curvă.

Eliberată de legăturile sale matrimoniale, Rivera a acceptat toate misiunile dificile pe care i le dădea Serviciul. A lucrat ani de zile la cazuri importante de falsificare de bani şi de fraudă cu carduri de credit, iar între timp a reuşit să facă stagii la detalii prezidenţiale. Cu un an în urmă, fusese promovată ca agent special asistent responsabil cu detaşamentul preşedintelui Hayes, sau ASAC. Când Alexander a preluat conducerea după New Hampshire, şefii ei au chemat-o la sediu şi i-au spus să-şi facă bagajele. Au pus-o la conducerea detaşamentului lui Alexander şi i-au spus să nu o dea în bară. Că era pe lista scurtă pentru a conduce următorul detaşament prezidenţial.

Să conducă un detaşament prezidenţial era visul oricărui agent. Era, de asemenea, o poziţie în cadrul Serviciului în care plafonul de sticlă era încă intact. Dacă Rivera reuşea să se ţină tare, avea o şansă legitimă de a fi prima femeie agent care să conducă o detaşare prezidenţială. Nu se gândise la altceva în ultimele nouă luni. Ritmul campaniei fusese tolerabil în cea mai mare parte a acestui timp. La început, Alexander nu a trebuit să muncească prea mult. Era în frunte în sondaje. Era o faţă nouă şi noua atracţie politică a momentului. A călărit acest val până la convenţia Partidului Democrat din august, de unde a plecat cu o majoritate covârşitoare de delegaţi şi cu un nou contracandidat.

Apoi totul s-a dus naibii. Rivera se aşteptase ca ritmul să se accelereze pe măsură ce ajungeau în ultima linie dreaptă pentru alegerile din noiembrie, dar cerinţele campaniei au surprins-o chiar şi pe ea. Adversarii lui Alexander au lansat o campanie publicitară fulminantă care a scos în evidenţă înclinaţia tânărului guvernator de a înfrumuseţa poveştile şi, uneori, de a inventa pur şi simplu lucruri. Tinereţea şi relativa sa lipsă de experienţă au fost puse la îndoială, la fel ca şi integritatea sa. Până la Ziua Muncii, un avans de cinci puncte în sondaje s-a evaporat.

Răspunsul taberei lui Alexander a fost să îşi concedieze managerul de campanie şi să îşi dubleze eforturile. Primele două săptămâni din septembrie au fost petrecute în trenuri, iar cele două a doua în autobuze. Au străbătut toată ţara, vizitând fiecare stat care era considerat câştigător. Evenimentele au fost programate, anulate şi apoi reprogramate. Echipele de avanpremieră au fost lăsate blocate în oraşe, deoarece campania îşi schimba direcţia aproape din oră în oră. A fost un dezastru logistic absolut, dar, în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, Rivera a rămas la cârmă şi s-a adaptat la programarea schizofrenică a campaniei. Acum, cu doar două săptămâni înainte de final, putea în sfârşit să vadă lumina de la capătul tunelului.

„Rivera”, a şoptit urgent o voce.
Maria Rivera s-a dat înapoi din uşă şi a ajuns faţă în faţă cu Stuart Garret. La fel ca majoritatea oamenilor din poliţie, Rivera învăţa repede când era vorba de oameni. Când era însărcinată să protejeze pe cineva, avea grijă să nu lase ca sentimentele sau opiniile personale să-i afecteze munca. Josh Alexander, de exemplu, era un tip destul de drăguţ. Manierat, uneori distant, dar în cea mai mare parte aprecia şi respecta munca pe care ea şi oamenii ei o făceau. Mark Ross, pe de altă parte, era arogant şi condescendent. Rivera nu-l plăcea pe acest om, dar a ţinut-o pentru ea. Garret, însă, i-a împins comportamentul profesional la limită. Era, probabil, cel mai mare nemernic pe care îl întâlnise vreodată. Acum se afla faţă în faţă cu californianul abraziv care conducea spectacolul.
„Da, Stu.”
„Suntem cu cincisprezece minute în urma programului.”
Rivera a dat din cap. Campania era în întârziere, nu Serviciul Secret. Rivera şi oamenii ei nu erau conductorii unui tren. Ei nu erau însărcinaţi să ţină oamenii la timp. Erau însărcinaţi cu menţinerea în viaţă a candidaţilor şi a familiilor lor.
„Imediat ce termină acolo”, a continuat Garret, „vreau ca toată lumea să urce în maşini. O să am nevoie de ceva timp individual cu Josh şi Mark, aşa că pune-o pe Jillian în a doua limuzină. Ea merge la vicepreşedinte doar pentru linia de primire, iar apoi vrea să se întoarcă la hotelul ei pentru un nenorocit de tratament spa sau ceva de genul ăsta.”
„Bine”, a răspuns Rivera, ignorând gura spurcată a lui Garret.
Rivera îşi petrecuse ultimele nouă luni din viaţă cu candidatul prezidenţial şi cu soţia lui, şi încă nu avusese mai mult de o conversaţie de două fraze cu Jillian. Era foarte rezervată, foarte atrăgătoare şi foarte distantă. Fusese ideea lui Garret de a o aduce astăzi cu el. „Bombonica”, aşa o numea el. Numărul ei de simpatie era mai mare decât al soţului ei şi al contracandidatului său la un loc. Jillian se afla în prezent în salonul de la etajul al doilea, unde se întâlnea cu un grup de femei musulmane şi discuta despre rolul lor în combaterea extremismului islamic.
„Vrea ca agentul ăla mare al tău să meargă cu ea”, a răcnit Garret.
„Agentul special Cash?”
„Nu ştiu cum naiba îl cheamă. El e tipul cel mare.”
Mulţi dintre agenţii lui Rivera erau tipi mari. Totuşi, ea credea că ştia la care se referea, aşa că a spus: „Mă ocup eu de asta.”
„Bine. Fii gata de plecare în cinci minute.” Garret s-a întors şi a plecat în grabă pe holul lung.
Rivera l-a privit cum pleca. De mai multe ori s-a vizualizat dând o lovitură de picior rotund în capul bărbatului. Zvonul printre membrii echipei de campanie era că, indiferent dacă câştiga sau pierdea, Garret nu mai rămânea. Fusese şef de personal pentru o scurtă perioadă sub o administraţie anterioară şi se plânsese deschis că au fost cele mai proaste şase luni din viaţa lui. Era un mercenar care acceptase un onorariu despre care se zvonea că ar fi primit şapte cifre pentru a veni să salveze campania. Rivera îl auzise spunând de mai multe ori că oricine era dispus să lucreze pentru un salariu guvernamental era un prost. Acest lucru, desigur, îl făcea să se ataşeze şi mai mult de agenţii care erau desemnaţi să-i protejeze pe candidaţii săi.
Rivera a pornit spre uşa din faţă. Era îmbrăcată într-un costum pantalon albastru închis cu o bluză albastru deschis. Nu purta niciodată fuste sau rochii, cel puţin nu atunci când era de serviciu. Pur şi simplu nu erau practice. Fiecare agent din detaşament avea asupra sa noul pistol FN 5.7 şi două încărcătoare de muniţie suplimentare. FN 5.7 era cel mai bun pistol pe care îl folosise vreodată. Avea douăzeci de cartuşe perforante în mâner plus unul în cameră şi avea jumătate din reculul vechiului Sig. Pe lângă armă, ea avea la ea radioul digital Motorola securizat, un telefon mobil şi un BlackBerry. Toate aceste echipamente trebuiau să fie depozitate undeva, iar o rochie nu era suficientă.
Rivera a deschis uşa mare, din faţă, şi a ieşit pe terasa de piatră a conacului Dumbarton. Era o contradicţie ambulantă – subestimată, dar frumoasă, graţioasă, dar atletică. Părul ei negru şi strălucitor era aproape întotdeauna tras la spate într-o coadă de cal simplă. Mulţumită strămoşilor ei, fusese binecuvântată cu un ten fără riduri. Purta foarte puţin machiaj în timpul serviciului şi făcea tot posibilul pentru a-şi minimaliza aspectul. Serviciul Secret era încă un club de bărbaţi. Un club al bărbaţilor cu o sarcină extrem de dificilă.

O parte din această sarcină consta în a fi văzută. Să le dea de înţeles oamenilor că se aflau acolo în permanenţă, monitorizând situaţia. În nici un moment, însă, nu trebuiau să-i eclipseze pe cei pe care îi protejau.
Purtând o pereche de ochelari de soare, a supravegheat scena de pe terasa ridicată şi şi-a verificat ceasul. Era aproape un sfert de oră după prânz. Abia aştepta să-i ducă pe Alexander şi Ross în siguranţă la Observatorul Naval. Apoi, detaşamentul vicepreşedintelui ar putea prelua controlul, iar ea şi echipa ei ar putea avea parte de câteva ore de relaxare atât de necesare înainte de a trebui să zboare spre St. Louis.
Rivera l-a zărit pe bărbatul cu care voia să vorbească la capătul celălalt al verandei. Ea a pornit în direcţia lui. Agenţilor li se băgase în cap să arate prezentabil în orice moment. Hainele trebuiau să fie curăţate şi călcate. Fără cravate cu pete de ketchup sau gulere de cămaşă murdare. Încălţămintea era subliniată până la punctul în care cineva ar fi crezut că se antrenează pentru Jocurile Olimpice. Agenţii trebuiau să stea în picioare la post timp de ore lungi. Trebuiau să fie confortabili. Funcţia era mai presus de formă. Rivera şi-a amintit de un instructor pe care îl avusese la centrul de pregătire din Beltsville, Maryland, care obişnuia să le spună agenţilor de sex feminin că, dacă nu puteau să sprinteze două blocuri în pantofi, atunci nu trebuiau să îi poarte. Acesta era acelaşi instructor care obişnuia să le admonesteze pe femeile agent pentru că purtau fuste. Le spunea: „Vreţi să fiţi ţinute minte ca fiind agenta care a salvat viaţa preşedintelui, punând la pământ un pistolar, sau vreţi să fiţi ţinute minte ca fiind agenta care şi-a arătat lumii chiloţii în timp ce aborda un asasin?”.
Rivera a luat în serios toate aceste lecţii. Acesta era motivul pentru care purta o pereche de mocasini negri, cu şireturi, cu tocuri de cinci centimetri şi talpă de cauciuc. Erau din piele lăcuită, pentru că ura să lustruiască pantofii. Talpa de cauciuc îi făcea confortabili şi silenţioşi. Rivera şi-a amintit de acest al doilea atribut în timp ce se apropia de agentul din capătul îndepărtat al verandei. Habar n-avea că cineva venea din spatele lui. Acesta era un semn rău, cu sau fără talpă de cauciuc. Oamenii ei funcţionau pe bază de fum.
La câţiva metri mai încolo, ea s-a hotărât să se distreze puţin. Şi-a scos degetul şi l-a înfipt în partea mică a spatelui bărbatului mare. Matt Cash, un veteran de nouă ani al Serviciilor Secrete, a sărit ca şi cum tocmai fusese trezit din somn.
„O mişcare greşită şi eşti mort”, a râs Rivera.
Cash s-a întors pe roată şi era evident, după expresia de pe faţa lui, că nu era amuzat. „Ce naiba e în neregulă cu tine?”.
Rivera a zâmbit, arătându-şi dinţii albi şi perfecţi.
„Presa este chiar acolo, de cealaltă parte a gardului”, a şoptit Cash.
S-a uitat la dubele televiziunilor parcate pe stradă şi la fotografii cocoţaţi pe scări pentru a putea filma peste zidul de cărămidă. A păşit în faţa agentului şi s-a uitat în jos la inghinalul lui. „Nu te-ai pişat pe tine, nu-i aşa?”.
„Ba da”, a spus el supărat. „Grăbeşte-te şi dă-mi unul dintre acele maxi-tampoane super jumbo pe care le porţi cu tine. Poate o pot absorbi înainte să mi se infiltreze prin boxeri”.
„Uau... nu suntem într-o dispoziţie bună astăzi?”
„Nu începe cu mine.” Cash a apucat reverele hainei sale de costum şi le-a tras de ele. „M-am săturat de rahatul ăsta.”
O recunoaştere atât de deschisă l-a luat pe Rivera prins cu garda jos. În calitate de agent special responsabil de detaşament, ea nu era doar şefa lor. Era şi mama lor de bârlog.
„Prin rahat... te referi la mine, la slujba ta sau la amândouă?”
„Nu la tine”, a răcnit el. „La slujbă. Sunt pe drumuri de trei luni la rând. Copiilor mei le este dor de mine, soţia mea mă urăşte, şi iată-mă înapoi în DC pentru o zi şi nu pot nici măcar să trec pe la casa mea să mă salut.”
Rivera a zâmbit. „Ei bine, am nişte veşti bune pentru tine. Cartierul general ne va lăsa să ne retragem pentru câteva ore în timp ce detaşamentul vicepreşedintelui va avea grijă de băieţii noştri.”
Maxilarul lui Cash a devenit moale. „Vorbeşti serios?”
„Da. Luaţi-vă câteva ore... mergeţi să faceţi o surpriză familiei. Doar să nu pierzi avionul sau îţi bag una din tampoanele mele maxi în fund şi te transfer la Fargo.”

„Deci, odată ce ajungem la Observator pot să decolez?”, a întrebat el zâmbind.
„Nu chiar imediat. Trebuie să mai stai prin preajmă treizeci de minute şi apoi să o duci pe prinţesă la hotelul ei. După aceea eşti liber până la ora cinci.” Prinţesa la care se referea Rivera era soţia lui Alexander.
„De ce eu?” s-a plâns Cash.
„Pentru că eşti favoritul ei şi a cerut să te cheme personal.”
„Trimite pe altcineva.”
„Crezi că asta e o nenorocită de democraţie?”, a ripostat ea şi a aşteptat să vadă dacă el va fi atât de prost încât să nu fie de acord cu ea. „Nu credeam că aşa e. Du-o la hotel, pune-o în pat şi apoi du-te să-ţi vezi familia.”
„Ce naiba vrea să însemne asta?”.
„Ce naiba ar trebui să însemne ce?”, a întrebat cu adevărat confuz Rivera.
„Pune-o în pat”, a spus el într-un falsetto. „Vrei să spui că se întâmplă ceva?”
Rivera s-a încruntat şi a spus: „Este o figură de stil, Einstein”.
„Ei bine, nu apreciez conotaţia”.
„Cred că vrei să spui implicaţie, şi nu există niciuna.” Rivera s-a îndreptat şi a căpătat un ton hotărât mai profesional. „Eşti în a doua limuzină cu ea. Eu sunt în limuzina principală cu directorii. Ajungem la observator şi ea dă mâna timp de treizeci de minute. Apoi o duci la hotel, te asiguri că este în siguranţă în camera ei şi apoi predai lucrurile oricui trimite Cartierul General. Aveţi vreo întrebare, agent special Cash?”
„Nu.”
„Bine.”

GAZICH A TRAVERSAT STRADA şi a început să urce pe partea de est a bulevardului Wisconsin. Văzuse itinerariul. Chestia era de fapt postată pe internet. Trebuiau să fie în mişcare la prânz, dar era probabil să întârzie. Rar se întâmpla ca astfel de lucruri să fie la timp. Următoarea parte a planului său era un pic riscantă. Gazich ar fi putut să instaleze o cameră de filmat şi să facă acest lucru de la o distanţă sigură, dar fereastra de succes era prea mică pentru a risca. Trebuia să fie precis. Încărcătura modelată din zona de încărcare era mai mult decât capabilă să învingă învelişul protector al limuzinei blindate, atâta timp cât era detonată la momentul potrivit. Gazich se gândea că avea o fereastră de şase metri. Nu cu mult mai lungă decât limuzina însăşi. Dacă coloana de maşini se deplasa cu viteză, momentul ar fi fost dificil. De aceea parcase dubiţa cât mai aproape posibil de colţul dintre Wisconsin şi S Street. Cortegiul de maşini ar fi parcurs doar un bloc până când ar fi ajuns pe Wisconsin. Vehiculele ar fi fost apoi forţate să încetinească pentru virajul la nouăzeci de grade pe Wisconsin Avenue, unde minivan-ul era perfect poziţionat pentru o explozie în plină figură.
Dacă ar fi fost vorba de coloana de maşini a preşedintelui, lucrurile ar fi fost mult mai dificile. Pe lângă limuzinele şi Suburbanele blindate, ambulanţa şi o multitudine de alte vehicule, coloana prezidenţială conţinea, de asemenea, un vehicul special conceput pentru a bruia toate semnalele, cu excepţia celor folosite de Serviciile Secrete. Acest lucru făcea imposibilă detonarea de la distanţă a unui dispozitiv. Gazich verificase şi descoperise că detaşamentul desemnat pentru candidaţi nu avea un astfel de echipament. Chiar şi aşa, tot ar fi trebuit să se apropie suficient de mult pentru a se asigura că va putea vedea când limuzina va ajunge la egalitate cu minivan-ul.
Gazich trecu pe lângă un cuplu tânăr care stătea pe o bancă şi mânca covrigi. La două străzi în faţă putea vedea scara cu trepte portocalie pe care o legase de acoperişul dubei. Fusese o idee de ultim moment, când observase că microbuzele albe erau mai frecvente decât ar fi crezut. De asemenea, culoarea scării i-ar fi fost mai uşor să sincronizeze detonarea. Nu voia să se apropie prea mult de dubiţă, s-a oprit şi s-a uitat la anunţurile afişate în fereastra unui birou imobiliar.
A simţit vibraţia telefonului Treo din buzunar şi l-a luat.
„Alo?”
„La ora 14:00 îmi convine. Şi pentru tine merge?”
„La ora două merge.” Gazich a apăsat butonul de închidere, a răsuflat uşurat şi a pus telefonul deoparte.

A continuat să se plimbe pe stradă, fără să se grăbească, făcând cumpărături din vitrine în timp ce mergea. Câteva minute mai târziu, a auzit sunetul rapid al unei sirene de poliţie care se aprindea şi apoi se oprea. A privit în susul străzii şi a văzut cum una dintre motocicletele poliţiei metropolitane din Washington DC a ieşit uşor în trafic şi a blocat banda dinspre nord pe Wisconsin Avenue. Gazich şi-a flexat mâinile de câteva ori şi s-a întrebat cât de mult îndrăznea să se apropie. Cortegiul de maşini urma să sosească în scurt timp. La mai puţin de un bloc distanţă era un fel de copac de dimensiuni bune. Avea un diametru de aproximativ un metru şi jumătate. Chiar dacă întreaga forţă a exploziei ar fi fost direcţionată departe de el, tot ar fi zburat resturi şi ar fi existat un val de comoţie care l-ar fi putut ucide dacă nu se adăpostea.
Gazich a ajuns la copac şi a scos telefonul Treo. A scos micul stylus şi l-a folosit pentru a atinge pictograma browserului web de pe ecran. Câteva secunde mai târziu era conectat la site. A introdus parola şi s-a uitat la poliţistul cu motocicleta care stătea în mijlocul străzii. Tot ce mai rămăsese de făcut era să apese pe butonul de trimitere şi explozia urma să fie aproape instantanee. Poliţistul ar fi fost mort cu siguranţă, şi foarte posibil şi oamenii din primele câteva maşini pe care le oprise. Erau, de asemenea, magazine şi apartamente chiar peste drum. Exista o şansă ca limuzina să blocheze cea mai mare parte a exploziei, dar era puţin probabil. Era la fel de probabil ca o încărcătură de 500 de kilograme de Semtex să arunce limuzina peste stradă şi să trimită vehiculul direct prin clădire.
Gazich a încercat să-şi amintească fraza pe care generalii americani o foloseau atunci când una dintre bombele lor de două mii de lire sterline îşi rata ţinta şi spulbera casa unuia dintre compatrioţii săi. Prima maşină de poliţie a ajuns la colţ şi s-a întors spre Gazich, cu luminile şi sirenele pornite. Pietonii s-au oprit să privească spectacolul impresionant în timp ce coloana de maşini se deplasa de pe strada laterală pe Wisconsin Avenue.
Fraza i-a venit în minte şi, în timp ce prima limuzină ajungea la colţ, a zâmbit şi a spus... „Daune colaterale”.

ADEVĂRUL ERA că oamenii ei puteau face asta în somn. Atât de bine instruiţi erau. Candidaţii au ieşit pe veranda conacului şi au aşteptat ca foştii oficiali ai cabinetului, guru ai informaţiilor şi generali să li se alăture pentru o ultimă şedinţă foto. Rivera a rămas aproape, dar în afara imaginii. Întregul ei detaşament se schimbase acum. Erau o bulă protectoare care plutea odată cu candidaţii în timp ce aceştia se mişcau. La ultimul etaj se afla o echipă de contra lunetişti. Se aflau acolo de dinainte de răsăritul soarelui, scanând ferestrele caselor de peste drum, obţinând o imagine generală a terenului, notând raza de acţiune a anumitor ţinte şi identificând locurile cele mai probabile pentru ca un trăgător să se instaleze.
Rivera avea capul învârtit, ochelarii de soare negri ascunzându-i ochii negri. Ea era ca un radar care verifica cerul în căutarea unui raider care se apropia, doar că sarcina ei era mult mai dificilă. Presa era închisă în spatele unor frânghii, fotografiind, înregistrând casete şi strigând întrebări. Rivera nu a acordat aproape nicio atenţie la ceea ce întrebau. La un nivel subliminal, le asculta tonul, în timp ce ochii ei scanau totul. Niciodată nu se oprea asupra unei singure persoane pentru mai mult de o secundă sau două. Majoritatea agenţilor făceau asta în mod natural. Câţiva trebuiau să fie învăţaţi. Cei care nu se prindeau erau eliminaţi. Meseria asta nu era nimic altceva decât instinctivă.
Preocuparea lor era sacul de nebuni. Teama lor era profesionistul. Pe cel cu probleme îl puteau detecta. Erau cei cu ochii sălbatici, unghiile murdare şi părul neîngrijit. Ocazional erau femei, dar de cele mai multe ori erau bărbaţi. Bărbaţi agitaţi, nervoşi, care se plimbau înainte şi înapoi. În cea mai mare parte erau bolnavi mintal, ceea ce îi făcea simpatici, dar nu mai puţin letali. Profesionistul era o cu totul altă problemă. Bărbatul singuratic care era suficient de calm pentru a se comporta complet normal până în momentul în care a scos o armă şi i-a zburat creierii candidatului ei pe tot trotuarul. De aceea a rămas aproape.
Azi nu era mare lucru. Cunoştea toate feţele din galeria de presă. Erau singurii oameni suficient de apropiaţi pentru a face ceva, iar ea avea doi agenţi care îi supravegheau, gata să se năpustească la primul semn de probleme. Singura altă posibilitate era un trăgător de la una dintre casele de peste drum, dar şansele ca ei să reuşească să tragă un foc precis înainte ca băieţii de la contra lunetişti să le tragă în cap erau neglijabile. Tot ce trebuia să facă era să-i coboare pe scări şi să-i urce în limuzină şi se putea relaxa. Observatorul Naval era la doar câteva străzi distanţă. Asta era o afacere de pomină în comparaţie cu restul

campaniei. Fără cozi de frânghii cu sute de oameni neprotejaţi care să-i atingă pe candidaţi. Nici o sală de banchete unde trebuia să-i escorteze printr-o bucătărie cu cuţite peste tot şi bucătari temperamentali care se îmbujorau din cauza mâncărurilor stricate. Totul astăzi a fost controlat.
Rivera l-a văzut pe Garret făcând un gest către secretarul de presă al campaniei. Femeia a păşit în faţa camerelor de luat vederi şi le-a mulţumit că au venit. Alexander şi Ross făcuseră asta de atâtea ori încât nu mai aveau nevoie să li se dea indicaţii. Ambii bărbaţi au început să coboare scările spre limuzina care îi aştepta. Uşa din partea din spate a pasagerului era deja deschisă şi un agent se afla lângă ea. Rivera a căzut în spatele celor doi bărbaţi şi a rămas aproape în timp ce aceştia coborau treptele. Alexander a urcat primul, urmat de Ross şi apoi de Garret. Rivera a închis uşa şi s-a uitat în stânga sa pentru a verifica starea soţiei lui Alexander. Aceasta aluneca pe bancheta din spate. Agentul special Cash s-a întors să se uite la Rivera. Era imposibil de spus ce făceau ochii lui în spatele ochelarilor de soare, dar după tensiunea din linia maxilarului era evident că era încă într-o dispoziţie proastă. Cash a dat din cap şi apoi a dispărut pe bancheta din spate. Rivera nu s-a mai gândit o clipă. Orgoliile, sentimentele şi prieteniile trebuiau să fie puse în aşteptare încă două săptămâni şi apoi se puteau îmbăta cu toţii şi se puteau certa între ei.
Rivera s-a urcat pe scaunul din faţă, a închis uşa grea şi s-a uitat la şofer. „Să mergem, Tim.”
Şoferul a tras schimbătorul de viteze în marşarier şi a luat piciorul de pe frână. Limuzina grea a început să se rostogolească de-a lungul aleii înguste şi pietruite. Ambele vehicule s-au oprit în dreptul porţii deschise şi au aprins luminile de urgenţă din grilaje. Celelalte vehicule aşteptau pe stradă. Limuzinele au intrat uşor în fantele deschise şi apoi Rivera a dat ordinul să se retragă. Ochii ei continuau să scaneze în timp ce se mişcau. Erau în siguranţă ca nişte bebeluşi în acest tanc rulant, dar obiceiurile erau greu de rupt. Vechea stradă pietruită era accidentată şi au fost bruscaţi în timp ce accelerau. Au ajuns pe Wisconsin Avenue, unde traficul era oprit în ambele direcţii pe o distanţă de cinci străzi. Limuzina a încetinit pentru virajul la dreapta şi apoi a accelerat, motorul Detroit cu doisprezece pistoane şi 500 de cai putere răcnind pe măsură ce luau viteză.
Rivera se uita la feţele pietonilor care se opriseră să privească coloana de maşini. Toate acestea erau foarte normale. Ei îi spuneau că se opreau şi se holbau. În faţă, la abia o jumătate de stradă distanţă, un bărbat i-a atras atenţia. Era parţial protejat de un copac şi ţinea ceva în mână. Chiar dacă bărbatul purta o şapcă de baseball roşie şi ochelari de soare, ea a putut simţi intensitatea în felul în care privea coloana de maşini. Dintr-o dată, aproape ca şi cum ar fi încercat să se ascundă de cineva, a dispărut în spatele copacului. Înainte ca Rivera să se mai gândească la asta, s-a auzit o explozie puternică, limuzina a început să se ridice în aer şi apoi totul s-a făcut negru.

1

WASHINGTON, DC
IANUARIE
I rene Kennedy privea peisajul alb din biroul ei de la etajul şapte. Peste noapte căzuseră cinci centimetri de zăpadă proaspătă. Capitala avea un aer maiestuos de ţară a minunilor de iarnă atunci când ningea. Avea tendinţa de a fi genul de zăpadă umedă şi grea care acoperea fiecare creangă, statuie şi bancă din parc. Oraşul părea încremenit în timp şi, într-un fel, aşa era. Un preşedinte şchiop ocupa 1600 Pennsylvania Avenue, iar preşedintele ales era la o săptămână distanţă de depunerea jurământului de învestitură. În mod tradiţional, singurele chestiuni care se rezolvau în săptămâna dinaintea învestirii erau cele legate de graţiere. Avocaţii, lobbyiştii şi jucătorii cu bani mulţi făceau coadă pentru a-i cere preşedintelui să ierte pe cineva pentru o crimă pe care o comisese sau de care fusese acuzat. Politica devenise atât de dură încât, uneori, simplul fapt de a fi prieten cu preşedintele putea atrage atenţia nedorită a unui procuror special. Odată cu această atenţie venea şi un munte de facturi legale. Devenise rapid o tradiţie pentru preşedinţii demisionari să agite o baghetă magică şi să facă să dispară aceste probleme juridice. Graţierile puteau fi, de asemenea, despre cărămizi şi mortar. Trebuia construită o nouă bibliotecă prezidenţială, iar acestea nu erau ieftine. Cu toate acestea, în cazul acestui preşedinte, era vorba mai ales de îndreptarea lucrurilor.

Acest lucru ar fi trebuit să fie în mintea lui Kennedy, dar nu a fost aşa. În calitate de director al Agenţiei Centrale de Informaţii, ar fi trebuit să facă ea însăşi lobby pentru o graţiere generală, dar mintea ei era ocupată cu aici şi acum. Această perioadă de tranziţie între administraţiile prezidenţiale era întotdeauna stresantă, dar şi mai mult de data aceasta. Naţiunea a fost lipsită de o conducere decisivă şi concentrată până la preluarea noii administraţii, iar acest lucru a lăsat-o vulnerabilă. Pentru a înrăutăţi lucrurile, se dusese vorba că noua administraţie avea de gând să facă curăţenie. Acest lucru nu a fost o surpriză pentru Kennedy. Ea a ştiut din momentul în care au apărut rezultatele alegerilor că nu mai avea loc de muncă. De fapt, ştia cu câteva săptămâni mai devreme, când Centrul de Operaţiuni Globale al CIA a sunat-o pentru a o alerta cu privire la atacul din acea sâmbătă de la sfârşitul lunii octombrie.
Coloana de maşini a candidatului prezidenţial Josh Alexander fusese lovită de o maşină capcană. Alexander şi contracandidatul său scăpaseră la limită. Limuzina lor fusese răsturnată de explozia bombei, dar integritatea structurală a carcasei exterioare a rezistat. Alexander a scăpat nevătămat, în timp ce contracandidatul său, Mark Ross, a suferit un umăr separat şi o tăietură deasupra ochiului stâng. Cea de-a doua limuzină nu a avut o soartă la fel de bună. Treimea din faţă a vehiculului s-a prăbuşit sub explozie şi a expus soţia lui Alexander şi trei agenţi ai Serviciului Secret la gazele supraîncălzite ale exploziei. Toate cele patru persoane au fost practic incinerate. Alte cincisprezece persoane au fost de asemenea ucise, iar alte treizeci şi patru au fost rănite, dintre care şapte în stare critică.
Cu o săptămână înainte de atentat, o grupare disidentă a Al-Qaeda a publicat o declaraţie în care anunţa că va perturba alegerile americane. Imediat după explozie, Kennedy avea o idee destul de bună despre cum va reacţiona poporul american la o astfel de intervenţie străină în procesul democratic. Două săptămâni mai târziu, aceştia i-au dovedit că avea dreptate. Au ieşit la vot în număr record în ziua alegerilor, iar Josh Alexander şi Mark Ross au fost învestiţi în funcţie cu o majoritate zdrobitoare. La scurt timp după alegeri, Ross a început să facă declaraţii în presă că va face o revizuire de sus în jos a CIA. Acesta era un cod pentru curăţarea casei.
În ciuda celor 23 de ani de serviciu, Kennedy nu a luat nimic personal. Pur şi simplu nu merita. Poporul vorbise, iar peste o săptămână avea să aibă loc transferul paşnic de putere de la o administraţie la alta. Principalul ei obiectiv pentru această ultimă săptămână ar fi fost să elimine orice informaţie care ar fi putut să se întoarcă şi să o muşte de fund pe ea sau pe oricare dintre oamenii ei. O parte din istoria ei neplăcută cu Ross era că era un nemernic răzbunător. Simplul fapt de a o alunga din funcţie după doi ani scurşi ca prima femeie director al Agenţiei s-ar putea să nu fie suficient pentru el. Kennedy simţea că exista o şansă reală ca el să vrea să o ardă pe rug, să o lege în anchete pentru următorul deceniu. Şi-a făcut o notă mentală să îi ceară preşedintelui Hayes acea graţiere generală. După tot ce făcuse, nu ar fi fost deplasat să facă acest lucru.
Kennedy şi-a luat ochii de la peisajul îngheţat şi şi-a verificat ceasul. Erau în întârziere. Trebuie să fie din cauza zăpezii, s-a gândit ea în sinea ei. Era o sâmbătă dimineaţa, iar Kennedy lucra în majoritatea dimineţilor de sâmbătă. Cel puţin pentru încă o săptămână. Din câte ştia ea, îi vor lua permisul şi cardul când se va prezenta la serviciu peste o săptămână, de luni încolo. Ăsta ar fi fost stilul lui Ross. Ar face ca totul să fie cât mai dureros şi mai jenant posibil.
Exista şi o parte bună în toate astea. Cel puţin, asta îşi tot spunea. La patruzeci şi cinci de ani, îşi dăduse douăzeci şi trei de ani din viaţă pentru CIA. Avea un fiu frumos de zece ani cu care nu apucase să petreacă suficient timp. În curând avea să intre în acea etapă în care nu va mai vrea să aibă nimic de-a face cu ea. Această plecare prematură din Agenţie îi va oferi şansa de a petrece mai mult timp cu el. Nu era un secret la Washington că ea era pe cale să plece. Primise deja două oferte de la universităţi locale pentru a preda, trei de la grupuri de reflecţie şi o alta de la o firmă privată de securitate. Asta fără să ridice un deget. A încercat să rămână pozitivă. A încercat să îşi spună că erau opţiuni excelente, dar, în cele din urmă, nimic altceva nu s-ar fi potrivit cu misiunea şi cu oamenii cu care lucra. Asta era ceea ce o deranja cel mai mult.
S-a auzit o bătaie în uşă şi apoi aceasta s-a deschis. Kennedy a zâmbit când a văzut că era Skip McMahon.
„Îmi pare rău că am întârziat”, a spus uriaşul agent special FBI de 1,80 metri. „Oamenii din oraşul ăsta îşi pierd minţile când ninge.”
„E bine că e sâmbătă.”

McMahon ţinea în mână o servietă mare. A traversat camera şi l-a sărutat pe Kennedy pe obraz.
„Deci despre ce este vorba? Te-ai hotărât în sfârşit să-ţi anunţi intenţia de a te căsători cu mine şi de a mă face un om cinstit?”
Kennedy a zâmbit şi a făcut un gest spre zona de şedere. „Cafea sau ceai?”
„De când beau eu ceai?”
Ea i-a turnat o ceaşcă de cafea în timp ce McMahon s-a aşezat pe canapea. A ţinut servieta aproape.
Kennedy i-a întins ceaşca şi s-a aşezat într-unul dintre fotoliile cu aripi.
Bărbatul de la FBI a făcut un gest cu mâinile şi a spus: „Mă aşteptam pe jumătate să ai toate lucrurile împachetate şi gata de plecare.”
Kennedy şi-a sorbit ceaiul. „Ştii ceva ce eu nu ştiu?”
„Ciudat.” McMahon s-a uitat prin biroul cu lambriuri de lemn, ignorând naivitatea ei prefăcută. Pereţii erau acoperiţi de fotografii cu oameni şi locuri. Unele dintre fotografii erau de la sine înţelese: foşti directori CIA, Turnurile Gemene, Zidul Berlinului. Altele erau mai obscure: mâna unui bebeluş înfăşurată în jurul degetului tatălui, o clădire demolată cu un bărbat care stătea în prim-plan plângând şi un grup de femei arabe acoperite în negru din cap până în picioare mergând pe o stradă prăfuită. McMahon fusese de multe ori la birou. Fiind o persoană curioasă din fire, îl mai întrebase pe Kennedy despre unele dintre fotografii. Răspunsul ei a fost întotdeauna acelaşi. Pur şi simplu zâmbea şi schimba subiectul. S-a gândit că aceasta ar putea fi ultima lui şansă de a înţelege importanţa fotografiilor mai enigmatice.
„Fotografia cu femeile arabe în negru. Este Arabia Saudită?”
„Nu. Yemen.”
„De ce o aveţi în ramă?”.
„Este un memento al subjugării femeilor în cultura arabă.”
McMahon a dat din cap. „La asta m-am gândit şi eu.”
Kennedy a început să râdă.
„Ce?”, a întrebat McMahon.
„Nu este o reamintire a subjugării femeilor arabe. Este de fapt o echipă de comandouri Delta Force care se îndreptau să salute un individ care, să spunem aşa, nu respecta regulile.”
„Îţi baţi joc de mine?” McMahon s-a ridicat în picioare pentru a putea examina fotografia mai atent. „Pe cine urmăreau?”
„Asta e clasificat.”
„L-au prins?”
Kennedy a dat din cap.
„Bine.” McMahon s-a aşezat la loc pe canapea. „Deci, care-i treaba cu întâlnirea din această dimineaţă?”
„Îl cunoşti pe căpitanul Baker?”
„Strategul republican.”
„Da.”
„El este persoana misterioasă pe care m-ai târât aici să o văd?”.
„M-a asigurat că e în interesul tău.”
O încruntare de iritare s-a aşternut pe faţa cu piele a lui McMahon. „De ce naiba aş vrea să petrec două minute cu o curvă politică, mai ales una republicană?”
Kennedy s-a uitat la ceas şi a ignorat întrebarea.
„De ce naiba nu a venit să mă vadă la clădirea Hoover?”.
Înainte ca Kennedy să poată răspunde, s-a auzit o bătaie în uşă. O secundă mai târziu, aceasta s-a deschis şi Cap Baker a intrat. Dacă nu ar fi fost şocul său caracteristic de păr grizonat, poate că nu l-ar fi recunoscut. Erau obişnuiţi să-l vadă la televizor purtând costume, cămăşi scumpe şi cravate de lux. Se zvonea că cerea opt sute de dolari pe oră pentru sfaturile şi abilităţile sale de lobby. În această dimineaţă era îmbrăcat în cizme, pantaloni kaki şi o cămaşă de flanelă în carouri. O jachetă de iarnă pufoasă era ţinută sub braţul drept. Un al doilea bărbat, purtând un costum, l-a urmat în cameră.
„Ne pare rău că am întârziat”, a anunţat Baker cu vocea sa de bariton profund. „Drumurile sunt oribile”.
Kennedy s-a ridicat în picioare pentru a-i întâmpina pe vizitatori. „Nu-i nimic.” Şi-a întins mâna. „Cap.”
Baker a luat-o. „Vă mulţumesc că m-aţi primit. Ştiu că este puţin neobişnuit.”

McMahon s-a ridicat în picioare, dar a rămas tăcut. Baker s-a întors spre omul de la FBI. „Îţi promit, agent special McMahon, că nu va fi o pierdere de timp.” Ca şi cum ar fi simţit dispreţul lui McMahon, Baker nu s-a obosit să-i ofere mâna. În schimb, a făcut un gest către bărbatul care îl urmase în birou. „Acesta este avocatul meu, Charles Wright. Nu va sta mult timp. Luaţi loc.” I-a făcut semn cu mâinile. „Luaţi loc.”
McMahon şi Kennedy şi-au ocupat locurile, iar Baker şi avocatul său au luat două scaune mai mici în faţa lui McMahon. Kennedy a făcut un gest către serviciul de ceai şi cafea de pe masă, dar înainte de a putea vorbi, Baker a refuzat.
„Nu, vă mulţumesc. Am un avion care mă aşteaptă să mă ducă la Vail. Trebuie să plec naibii din oraşul ăsta înainte ca toţi nebunii să înceapă să apară la inaugurare.”
„Vail”, a spus McMahon cu un entuziasm prefăcut, „te-aş fi luat drept un om din Aspen”.
Baker a zâmbit. „Aspen este un oraş de schi democrat, agent McMahon. Vail este locul unde mergem noi, republicanii.”
„Viaţa trebuie să fie grea”, a răspuns McMahon.
Baker s-a uitat o clipă la omul de la FBI. Zâmbetul de pe faţa lui era unul amuzant. „Îmi place de dumneavoastră. Eşti o carte deschisă. Nu mă cunoşti, dar nu mă placi, iar asta este în regulă, pentru că în cinci minute voi ieşi pe uşa aceea şi nu ne vom mai vedea niciodată.”
„Chiar aşa?”, a întrebat amuzat McMahon.
„Da... şi tu nu vei uita niciodată această întâlnire”.
„De ce?”
„Pentru că ceea ce sunt pe cale să-ţi dau îţi va schimba viaţa.”
„Chiar aşa?” McMahon nu părea prea convins.
„Da, dar înainte de a începe, trebuie să ne ocupăm de o problemă.”
Baker s-a uitat la avocatul său şi a dat din cap. Avocatul şi-a deschis servieta mare şi a extras un dosar. I-a înmânat dosarul lui Baker, care l-a deschis şi a luat trei contracte. A păstrat unul pentru el şi le-a înmânat pe celelalte două lui Kennedy şi McMahon.
„Ce e asta?”, a întrebat McMahon.
„Un acord de confidenţialitate”, a răspuns Baker. „V-aş spune să îl citiţi, dar nu am atât de mult timp la dispoziţie. Doar întoarceţi-l la ultima pagină şi semnaţi şi daţi data. Charles va autentifica fiecare semnătură la notar şi apoi putem termina cu asta.”
„Asta e o prostie.” McMahon a aruncat contractul pe masă. „Eu nu semnez nimic.”
Baker s-a uitat la Kennedy, care citea cu viteză documentul. „Irene?”
Fără să-şi ridice privirea, ea a întrebat: „Căpitane, spune-mi de ce ar fi în interesul meu să semnez asta.”
„Nu este în interesul tău. Este în interesul meu. Dar dacă vrei să vezi ce am în servieta aia, va trebui să semnezi acest contract.”
„De ce noi?”, a întrebat McMahon.
„Bună întrebare.” Baker şi-a pus mâinile pe genunchi şi s-a gândit o secundă. „Trei motive în ceea ce vă priveşte, agent special McMahon. Primul, în ceea ce-i priveşte pe federali, sunteţi o persoană cunoscută pentru discreţia sa. Al doilea, ceea ce sunt pe cale să vă arăt va avea un impact direct asupra investigaţiei dvs. actuale.”
„Şi al treilea punct al tău?”
„Eşti un ticălos, urăşti politicienii şi nu poţi fi cumpărat.”
„Asta înseamnă cinci puncte”, a spus McMahon categoric.
„Da”, a zâmbit Baker, „dar ultimele trei cam merg împreună, aşa că le vom număra ca pe unul singur.”
„E greu de contrazis”, a zâmbit Kennedy. Apoi s-a întors spre Baker şi l-a întrebat: „De ce eu?”.
„Asta e uşor. Am trăit în admiraţie pentru Thomas Stansfield şi la fel şi tu. A fost un bun prieten... un mentor. Acest oraş nu a avut niciodată pe cineva care să lucreze atât de eficient în spatele scenei. Înainte de a muri, mi-a spus să fiu cu ochii pe tine. Mi-a mai spus că eşti o persoană în care pot avea încredere.”
Kennedy şi-a scos ochelarii de citit şi s-a uitat la Baker. Thomas Stansfield ocupase exact acest birou până când cancerul îi luase viaţa cu doi ani mai devreme. El fusese, de asemenea, un mentor pentru Kennedy.

Fusese cel mai mare om pe care îl cunoscuse vreodată şi îi spusese acelaşi lucru despre Baker. Fără să se mai gândească, Kennedy a întors contractul la ultima pagină şi a semnat deasupra numelui ei tipărit.
„Ce faci?", a întrebat McMahon.
Kennedy a strecurat contractul în faţa lui Baker pentru ca acesta să semneze. „Skip, semnează-l doar ca să terminăm odată cu asta. Nu cred că Cap ar fi depus atâta efort dacă nu ar fi fost ceva serios."
„Dar trebuie să verific asta la Justiţie. Nu pot să semnez acorduri de confidenţialitate când sunt pe banii guvernului."
Kennedy l-a privit din priviri. „De când îţi pasă de ce crede Justiţia? Renunţă la problemele tale de control şi semnează-l."
Kennedy i-a întins stiloul ei. McMahon a ezitat o secundă, apoi l-a luat şi a semnat cu numele său.
„Dacă asta se întoarce şi mă muşcă de fund, o să fac viaţa cuiva mizerabilă."
Baker a râs în timp ce a luat contractul de la McMahon. „Nu-ţi face griji, în aproximativ două minute acest contract va fi cea mai mică dintre grijile tale."
Avocatul a terminat de autentificat contractele şi le-a pus înapoi în servietă. Baker a întins mâna şi Wright i-a dat un plic de manila de mărime legală.
„Îţi mulţumesc, Charles. De ce nu mă aştepţi jos în maşină?".
Avocatul a plecat fără să scoată un cuvânt, iar când uşa s-a închis în urma lui, McMahon a spus: „Ar fi bine să fie al naibii de bine".
„Asta depinde de cum o priveşti." Baker s-a uitat fix la plicul misterios din mâinile sale. „Lasă-mă să te întreb ceva, agent McMahon. Cum decurge ancheta ta?"
„Asta e confidenţial."
„Am auzit că este destul de unidimensională."
„Ce vrea să însemne asta?"
Baker a ridicat din umeri. „Voi priviţi asta doar într-un singur fel."
„Când toate dovezile arată într-o singură direcţie, cam aşa funcţionează."
„Toate dovezile? Din câte am auzit eu, există foarte puţine dovezi."
„Ştiţi ceva? Nu am venit aici ca să vorbesc cu tine despre ancheta mea. Întâlnirea asta a fost ideea ta şi cred că e timpul să pui cărţile pe masă."
„Bine." Baker a dat din cap. A deschis plicul sigilat şi a extras o serie de fotografii alb-negru 8x10. A întors-o pe prima şi a aşezat-o pe măsuţa de cafea, astfel încât atât McMahon, cât şi Kennedy să o poată vedea. Era un prim-plan al unei femei. Fotografia avea calitatea uşor granuloasă a unei fotografii de supraveghere făcută de la distanţă şi apoi mărită.
„Aceasta, dacă nu ştiaţi deja, este Jillian Rautbort. Soţia decedată a preşedintelui ales Alexander."
Baker a luat o a doua fotografie şi a aşezat-o lângă prima. Aceasta nu era mărită. O arăta pe Jillian Rautbort şi un bărbat. Era seară şi se aflau pe o terasă. Jillian purta o rochie cu spatele gol, iar bărbatul un costum. Baker a pus jos următoarea fotografie. Aceasta o înfăţişa doar pe Jillian de la brâu în sus. Avea o privire foarte răutăcioasă pe faţă şi îşi întindea mâinile după gât.
Baker s-a uitat la Kennedy. „Aici devine interesant şi îmi cer scuze în avans, dar trebuie să vezi asta."
A aşezat următoarea fotografie. Jillian Rautbort stătea acum în picioare, cu rochia în jurul taliei; sânii ei bronzaţi şi perfect dimensionaţi erau expuşi. Baker a pus următoarea fotografie jos. Acum Jillian şi bărbatul se sărutau. Fotografia de după aceea a surprins-o pe Jillian în genunchi, cu faţa îngropată în vintrele bărbatului misterios. Baker a început să aşeze fotografiile aşa cum un dealer de blackjack aşează cărţile. Acestea îi arătau pe Rautbort şi pe iubitul ei într-o escaladare de acte sexuale care culminau cu el pe spate pe un şezlong şi ea complet goală deasupra lui.
Baker a aşezat plicul gol pe masă lângă fotografii şi a spus: „Cam asta e tot".
„Sunteţi sigur", a întrebat Kennedy, „că femeia din aceste fotografii este Jillian Rautbort?".
„Da."
„Când au fost făcute şi cum naiba ai pus mâna pe ele?". a întrebat McMahon.
„Cred că au fost făcute în timpul Zilei Muncii, la proprietatea Rautbort din Palm Beach, şi nu, nu am angajat pe cineva să facă asta."
„Atunci cum naiba ai pus mâna pe ele?".

„Am fost contactat de omul care le-a luat”, a răspuns Baker.
McMahon a luat-o în derâdere. „Deci nu l-ai angajat, dar în cele din urmă l-ai plătit.”
„Există o distincţie, agent McMahon. Nu am de gând să stau aici şi să vă spun că sunt un înger. Politica este o afacere dură. Din moment ce aţi fost dispus să semnaţi acordul meu de confidenţialitate, vă voi spune adevărul. Am plătit pentru aceste fotografii. Am plătit o grămadă de bani pentru aceste fotografii, şi totul a fost legal. Singurul meu regret acum este că nu le-am distrus în momentul în care le-am primit.”
„De ce?”, a întrebat Kennedy.
„Pentru că mi-am permis ca ego-ul meu să intervină şi, în cele din urmă, asta l-a costat pe candidatul meu Casa Albă.”
„Cum ar fi putut aceste fotografii să-l coste pe candidatul dumneavoastră Casa Albă?”, a întrebat sceptic McMahon.
„Sunt foarte puţini oameni în lume pe care îi dispreţuiesc cu adevărat. Mark Ross şi Stu Garret sunt doi dintre ei”.
Kennedy şi McMahon şi-au împărţit o privire, iar McMahon a spus: „Nu vei primi niciun argument din partea noastră”.
„Ei bine, cu o lună înainte de finalul cursei, băieţii mei aveau un avans de opt puncte, ceea ce, dacă ştiţi cum se fac sondajele – cine răspunde la telefon, cine nu, cine spune că votează şi cine votează cu adevărat, iar toate aceste sondaje naţionale au o prejudecată încorporată pentru democraţi – cu patru săptămâni înainte de final este enorm, mai ales dacă eşti pe lista republicană. Nu am vrut niciodată să cumpăr aceste fotografii şi cu siguranţă nu am vrut să le folosesc. Cel puţin, nu în ceea ce priveşte publicarea lor în presă.”
„Atunci de ce le-aţi cumpărat?”, a întrebat McMahon.
„Pentru a le scoate din joc”, a răspuns Kennedy.
„Aşa este. Alegerile se referă la controlarea cât mai multor factori posibil, şi să fiu al naibii dacă aveam de gând să permit ca aceste lucruri să plutească în jur şi să facă Dumnezeu ştie ce. Înţelepciunea convenţională ar fi fost că acestea ar fi dăunat taberei Alexander, dar nu se ştie niciodată cu siguranţă. Cel mai inteligent lucru este să nu laşi nimic la voia întâmplării. Eram plini de bani, aşa că l-am plătit pe tip.”
„Ăsta a fost singurul motiv pentru care i-ai cumpărat?” a întrebat Kennedy pe un ton uşor sceptic.
Baker a zâmbit. „A mai fost un mic motiv.” S-a mişcat pe scaun şi şi-a încrucişat piciorul drept peste cel stâng. „Am vrut să-i fac pe Garret şi Ross să transpire”.
„Le-ai trimis astea?” McMahon a întrebat cu gura căscată.
„Doar câteva. Le-am trimis personal în camera de hotel a lui Garret în timpul unei opriri de campanie în Dallas.”
„Ştia că i le-ai trimis?”
„Nu.”
„Eşti sigur?”
„E posibil să fi ghicit, dar m-am asigurat că livrarea nu poate fi urmărită până la mine. Totuşi, am trimis un mesaj.”
„Ce fel de mesaj?”
„Am trimis doar trei fotografii. Am scris un cuvânt cu un Sharpie negru pe fiecare fotografie.”
„Ce cuvânt?”
„Trei cuvinte. Nu vei câştiga niciodată.”
„Tu şi Garret aveţi un trecut?”, a întrebat Kennedy.
„Se poate spune şi aşa. Am fost de partea opusă a unor bătălii destul de mari.”
„Şi lasă-mă să ghicesc”, a spus McMahon, „una dintre zicerile tale preferate cu el a fost: „Nu vei câştiga niciodată”.”
„De fapt, el era cel căruia îi plăcea această zicală.”
„Aşa că te-ai gândit să-i dai peste nas.”
Baker a dat din cap. „Şi dacă l-aş fi lăsat în pace, eu aş fi fost cel care se pregătea pentru o inaugurare, iar ei”, a arătat Baker spre fotografiile de pe masă, „ar fi fost încă în viaţă.”
„Cum adică, ei?”, a întrebat McMahon.

„Jillian şi bărbatul cu care a avut întâlnirea”.
McMahon a luat una dintre fotografii şi a arătat spre persoana de sub Jillian Rautbort. „Acest bărbat este mort? „
„Acel om este agentul special Matt Cash de la Serviciul Secret al Statelor Unite.”

2

M cMahon nu a mai putut sta. Mai fusese pe acest drum înainte, doar că niciodată într-un caz atât de important. Instinctiv, era un coşmar. Aplicarea legii avea în mare parte rolul de a menţine ordinea în societate. Existau reguli, iar acestea trebuiau aplicate. Oamenii care le aplicau tindeau să fie indivizi foarte organizaţi, care îşi abordau munca într-un mod metodic. Niciodată mai mult decât atunci când investigau o crimă. Iar în cazul unei crime senzaţionale precum aceasta, investigai cazul cu un ochi pe crimă şi cu un ochi pe eventuala urmărire penală a făptaşilor. De obicei, procurorii erau aduşi mai târziu, dar în cazul acesta se uitaseră peste umăr la fiecare pas.
Acest morman de rahat aburind pe care acest rechin republican tocmai i-l aruncase în poală îl forţa acum să regândească toate presupunerile şi dovezile pe care el şi sute de agenţi îşi petrecuseră luni întregi căutând şi adunând. A vrut să le respingă ca pe nişte prostii fără importanţă. Spune-i să-şi ia plicul şi acordul de confidenţialitate şi să facă un salt în aer de pe o stâncă. Dar, oricât de mult i-ar fi urât să recunoască, instinctul îi spunea că era ceva aici.
McMahon îşi dorea ca Kennedy să spargă gheaţa şi să vorbească, dar nu avea de gând să o facă. Nu era stilul ei. Era prea deşteaptă. Din câte ştia el, asta era o înscenare. Putea să fi ştiut despre asta de săptămâni întregi. Lui McMahon nu-i plăcea nimic din toate astea. S-a oprit din mers şi s-a uitat în jos la Kennedy.
„De cât timp ştii despre asta?”
Ea s-a uitat la ceas. „De aproximativ şase minute”.
McMahon i-a studiat faţa placidă şi s-a luptat să-şi ascundă propria furie. O iubea pe Kennedy şi avea încredere în ea, dar, la sfârşitul zilei, ea era tot un spion. O profesionistă care săvârşea înşelăciuni şi minciuni. Oricât de mult ar fi vrut să o creadă, nu putea fi niciodată cu adevărat sigur. Şi-a îndreptat din nou atenţia către Baker.
„De ce ar trebui să cred ceva din toate astea şi de ce naiba ai aşteptat două luni ca să spui cuiva despre asta?”.
„Nu sunt un sfânt, agent McMahon. Nu mi-e teamă să încalc regulile ici şi colo. Mai ales când vine vorba de chestii precum legile astea imbecile de finanţare a campaniilor electorale, dar asta...” Baker a arătat fotografiile. „Dacă cineva din partea cealaltă a decis să facă să dispară acest lucru şi să o facă în aşa fel încât să fie avantajos pentru cauza lor... atunci a depăşit cu mult limita.”
„Este un mare „dacă”, şi tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce ai aşteptat până acum? De ce nu ai ieşit în faţă a doua zi după explozie?”
„Îţi baţi joc de mine? Soţia candidatului advers este incinerată de o maşină capcană, iar tu crezi că ar fi trebuit să fac publice o grămadă de fotografii pornografice în care ea şi-o trage cu garda ei de corp, care, apropo, a fost şi el ucis în explozie? Aş fi fost catalogat drept cel mai mare ticălos din istoria politicii.”
„Nu am spus să ieşiţi în public. De ce nu mi-ai adus-o mie?”.
Baker s-a ridicat în picioare şi i-a făcut semn cu mâna, frustrat, lui McMahon. „Eşti în locul în care eram eu în săptămânile de după atac, cu excepţia faptului că mai aveam încă o campanie de gestionat. O campanie pe care aproape că am câştigat-o, ceea ce este uimitor, când te gândeşti la asta.” Şi-a luat geaca de pe spătarul scaunului. „Nu am vrut să cred nimic din toate astea. Lucrurile se întâmplau atât de repede în acele ultime două săptămâni. Au fost înmormântările, iar apoi Alexander a decis să continue dezbaterile, după ce fusesem informaţi că se retrage. Eram într-o bătaie de stradă, cu mâinile încătuşate la spate. Nu puteam riposta. A trebuit să stăm acolo şi să suportăm.”
„Deci, din nou”, a spus McMahon cu tărie, „de ce acum? De ce să stăm pe gânduri timp de două luni?”
„Pentru că nu am vrut să cred. Asta o să vă sune foarte banal, dar eu cred în această ţară. Cred în sistemul celor două partide. Cred în transferul paşnic al puterii şi, din tot ce am văzut, Josh Alexander este un om

decent. Nu sunt pentru distrugerea instituţiilor şi ruinarea încrederii oamenilor în guvernul lor, dar...”
Baker a tăcut.
„Dar ce?”, l-a împins McMahon.
„Mark Ross şi Stu Garret sunt nişte nenorociţi! Şi vreau să spun nenorociţi!”
Severitatea comentariului l-a luat chiar şi pe McMahon prins cu garda jos.
„Mincinoşi patologici, amândoi”, a continuat Baker. „Cu cât stăteam mai mult şi mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult mi-am dat seama că sunt absolut capabili să orchestreze o nenorocită de lovitură ca asta.”
„E minunat”, a spus McMahon cu sarcasm, „părerea ta personală şi toate cele, dar ai o fărâmă de dovadă că vicepreşedintele ales al Statelor Unite a complotat pentru ca propria sa caravană să fie atacată?”
„Dovezi... nu.” Baker a clătinat din cap. „Dar motiv, da. Şi credeţi-mă, agent McMahon, v-am urmărit ancheta. De fapt, am citit deja schiţa pe care o veţi înmâna preşedintelui luni. Este plin de presupuneri şi lipsit de fapte. Da, ai toate analizele standard de laborator pentru bombă. Sunteţi foarte buni la asta, dar în afară de raportul de laborator, totul e doar o prostie. Voi nu ştiţi de unde a venit duba sau cum au ajuns explozibilii în ţară. Cel mai important, însă, este că nu aveţi un atentator sinucigaş cu bombă, iar noi ştim cu toţii cât de mult le place fundamentaliştilor radicali islamici să se martirizeze.”
„Nu este întotdeauna aşa.”
„Bine. Atunci unde este tipul cu şapcă roşie de baseball de la Nationals?”.
Ochii lui McMahon s-au mărit. „Despre ce vorbeşti?”
„Despre cine, nu despre ce, şi nu te preface că eşti surprins. Ţi-am spus, ţi-am urmărit ancheta.”
McMahon se uită neliniştit la Kennedy şi apoi înapoi la Baker. „Cu cine ai vorbit?”
„Ştii că este un lucru care m-a înnebunit întotdeauna în legătură cu acest oraş. Toată lumea se agaţă de cine a spus ce şi cui şi ignoră faptul că adevărul este chiar în faţa lor. Aveţi o veterană de treisprezece ani a Serviciului Secret care are un dosar impecabil şi care raportează că, chiar înainte de explozie, a văzut un bărbat cu o şapcă de baseball roşie de la Nationals şi ochelari de soare stând în spatele unui copac şi comportându-se suspect. Bărbatul era, şi voi cita din proiectul dvs. original, nu din cel pe care îl veţi da preşedintelui luni. În primul dvs. draft aţi scris: „Agentul Rivera a văzut un bărbat care ţinea în mână un dispozitiv şi chiar înainte de explozie s-a ascuns brusc în spatele copacului”.
„Agentul Rivera era foarte stresat în acel moment.”
„Nu începe să te comporţi ca unul dintre acei avocaţi de la Justiţie. Văd pe faţa ta că tu crezi la fel de mult ca şi mine în prostiile astea.”
„Iar tu vorbeşti ca unul dintre acei nebuni care susţin teoria conspiraţiei.”
Baker a râs cu poftă. „Mai bine decât vreun paravan al guvernului care preferă să îngroape dovezile decât să înfrunte faptele.”
McMahon s-a ridicat de pe canapea cu o rapiditate surprinzătoare pentru mărimea lui. „Eu aş fi atent când pun la îndoială motivele oamenilor, domnule Şantajist.”
„Nu am făcut aşa ceva şi ştii asta, dar mă bucur să văd că eşti supărat. Vei avea nevoie de ea dacă vrei să ajungi la fundul problemei.”
„Ţi-ai ieşit din minţi.”
„Şi tu eşti în negare. Aţi identificat toate persoanele de la locul crimei din acea zi, cu excepţia bărbatului cu pălărie roşie.”
„Omul cu pălărie roşie nu există.”
Baker a făcut un pas înapoi şi a zâmbit. „Oh, chiar aşa? Dacă nu există, atunci de ce Starbucks de pe Wisconsin îl are pe supravegherea digitală cumpărând o ceaşcă de cafea cu aproximativ treizeci de minute înainte de explozie?”
„Despre ce naiba vorbeşti?”
„Caseta de supraveghere alb-negru. Roşu nu pare roşu. Oamenii tăi au avut-o chiar în faţa lor şi au ratat-o. Întoarceţi-vă şi verificaţi. O să vezi.”
McMahon a rămas fără cuvinte. Acest rechin ştia mai multe despre propria lui investigaţie decât ştia el.

„Păzeşte-ţi spatele, agent McMahon. Tipii ăştia nu joacă după reguli şi nici tu nu ar trebui să faci la fel, dacă vrei să afli adevărul.” Baker se întoarse spre Kennedy. „Încă un lucru. Ştii că Ross va face demersuri pentru a scăpa de tine imediat după inaugurare.”
„Da.”
„Şi de oricine altcineva pe care îl consideră o ameninţare.”
„Te gândeşti la cineva anume?”
„La Mitch.”
„Mitch Rapp”, a spus McMahon. „Ce naiba are Ross împotriva lui Rapp?”
„Este o poveste lungă”, a spus Kennedy, fără să vrea să răspundă la întrebare. „Căpitane, ştiu că ai un avion de prins, aşa că treci la subiect.”
„Cred că ar fi o idee bună să aducem un nou set de ochi în această situaţie.”
„Eşti sigur că nu vrei să spui că ai vrea să laşi taurul să intre în magazinul de porţelanuri şi să vezi ce sparge?”
„Oh, este o imagine tentantă, dar nu la asta mă gândeam. Mă gândeam mai degrabă la un asasin al asasinului. Cineva care cunoaşte toate detaliile acestei lumi.”
„Nu e o idee rea.”
Ceea ce nu ştiau Baker şi McMahon, şi ceea ce Kennedy nu avea de gând să le spună, era că îl avea deja pe Mitch Rapp la acest caz. Ea ştia despre bărbatul misterios cu pălărie roşie de aproape o lună, iar Rapp şi echipa sa lucrau în linişte pentru a afla cine era şi, mai ales, cine îl angajase.

3

LIMASSOL, CIPRU
Era cu 15 centimetri mai înalt decât ea şi cu zece ani mai în vârstă. „Cred că ar trebui să mă săruţi”, a spus ea cu blândeţe.
Mitch Rapp a ignorat-o şi s-a uitat la uşa cafenelei de peste drum.
„Dacă am fi iubiţi cu adevărat, nu ai putea să-ţi iei mâinile de pe mine.” Ea şi-a strecurat scaunul mai aproape de al lui şi şi-a pus o mână pe coapsa lui. Şi-a trecut mâna prin părul lui lung şi negru. În părţile laterale apăreau dungi de gri. Timp de trei săptămâni la rând, ea îl studiase. Îi cunoştea fiecare rid şi fiecare cicatrice şi erau destul de multe din acestea din urmă. Unele vizibile. Unele îngropate în psihicul lui. Nu avea nici o dovadă că cicatricile mentale erau acolo, dar trebuiau să fie. Nimeni nu a trăit o viaţă atât de grea ca a lui şi a ieşit nevătămat.
Şi-a ridicat ochelarii de soare de pe nas doar atât cât să-i dezvăluie ochii de culoarea alunei. Erau mai mult verzi decât căprui, ceea ce credea că ar putea fi o parte din problemă. Fosta lui soţie – nu, nu, nu era corect, soţia lui decedată – avea cei mai uimitori ochi verzi. Cindy Brooks făcuse greşeala de a-i spune fosta într-o seară, iar el o pusese să doarmă pe podea. Brooks lucra la agenţie de numai cinci ani şi a considerat că este o mare onoare să lucreze alături de o legendă vie precum Mitch Rapp. Cel puţin aşa credea atunci când i s-a încredinţat prima dată misiunea.
„Ascultă, durule.” Cuvintele ei erau aspre, dar înăbuşite. Expresia de pe faţa ei era pură adoraţie prefăcută. „Tu m-ai ales pentru asta. Ar trebui să fiu soţia ta. Suntem în luna de miere. Când oamenii sunt în luna de miere se sărută mult, vorbesc, se ţin de mână... se comportă ca şi cum s-ar iubi.”
„Ai dreptate.” Rapp s-a întors spre ea, dar şi-a ţinut ochii pe cafenea. Purta o pereche de ochelari de soare Persol negri care îi permiteau să vadă afară, dar nimeni altcineva să vadă înăuntru.
„Nimeni nu va crede acoperirea noastră pentru că tu continui să te comporţi ca şi cum eu nu aş exista.”
„Oamenii se ceartă tot timpul în luna de miere.”
„Noi ne-am certat ieri.”
„Ieri am fost în Istanbul. Nimeni dintre aceşti oameni nu ştie că ne-am certat.”
„M-am săturat să am de-a face cu dispoziţia ta proastă.” Şi-a luat mâna de pe piciorul lui şi s-a aplecat pe spate. După o clipă, zâmbetul de pe faţa ei a dispărut. „Luptă să fie atunci.”

Brooks s-a ridicat în picioare cu o asemenea rapiditate încât l-a surprins chiar şi pe Rapp. Scaunul ei s-a răsturnat şi şi-a pus mâinile în şolduri. „Mama mea”, a strigat ea, „mi-a spus că nu ar trebui să mă căsătoresc cu tine!” A întins mâna şi şi-a luat paharul de vin de pe masă.
Rapp s-a uitat la ea din spatele ochelarilor de soare. Cu maxilarul încordat de tensiune, a şoptit: „Stai jos! Faci o scenă”.
„Ştiu că fac o scenă!”, a strigat ea. „Vreau să fac o scenă! Eşti un nesimţit!” Apoi, cu o mare înflorire, şi-a luat vinul, a stropit tricoul polo albastru şi pantalonii kaki ai lui Rapp şi a luat-o la fugă pe stradă.
Rapp stătea acolo nemişcat. Oamenii de la mesele din jur se uitau cu toţii amuzaţi. Fusese un an prost. Cel mai prost an din viaţa lui. Se culca în fiecare seară învinovăţindu-se pentru moartea ei şi se trezea în fiecare dimineaţă sperând că totul fusese un coşmar. Dar nu fusese aşa. Copilul nenăscut pe care îl purta în pântece, ceilalţi copii pe care, fără îndoială, i-ar fi avut – o viaţă întreagă de vise şi de amintiri care au dispărut într-o clipă, iar el nu şi-a dat seama că se va întâmpla. Asta era cealaltă problemă. Lucrul care îl măcina din interior. Îşi lăsase garda jos. Îi permisese să îl schimbe, să îi dea speranţa că ar putea fi ceva diferit. Altceva decât un ucigaş.
A presupus că exista o şansă ca ea să fi reuşit să-l schimbe, dar era mică. Vocaţia lui era o vocaţie de la care era foarte greu să te îndepărtezi. Mai ales cu atât de multe în joc. Nu era dispus să renunţe la trecutul său. Întotdeauna mai era o treabă, o operaţiune de care trebuia să se ocupe. Ea îi spusese să lase pe altcineva să se ocupe de bastioane pentru o vreme. Îi văzuse pe cei mai tineri, totuşi. Ajutase chiar la antrenarea câtorva dintre ei şi mai aveau multe de învăţat înainte de a fi la fel de buni ca el. La treizeci şi nouă de ani era la apogeu. Genunchii şi spatele nu mai erau ce fuseseră odată, dar tot nu avea nicio problemă în a ţine pasul cu începătorii, care în unele cazuri aveau aproape jumătate din vârsta lui. Anii de experienţă erau cei care făceau cu adevărat diferenţa.
Dacă ar fi putut să o ia de la capăt, decizia ar fi fost uşoară. Ar fi renunţat la tot pentru încă o zi cu ea. Vânătoarea ucigaşilor ei a fost singurul lucru care l-a ajutat să treacă peste primele nouă luni. După aceea, a încercat pastilele pentru o vreme. La început au funcţionat. Cel puţin îl ajutau să doarmă. Dar după o lună au început să-l înnebunească, aşa că le-a aruncat pe toate. Atunci a renunţat. A zburat la Paris, a făcut o escală în Elveţia, apoi a dispărut timp de două luni. A băut cantităţi abundente de alcool şi a făcut o criză de opiu în Bangkok, care a durat o săptămână. S-a culcat chiar şi cu câteva femei de-a lungul timpului, dar scurtele aventuri nu au făcut decât să-i agraveze sentimentul de vinovăţie. În cele din urmă, la sfârşitul lunii octombrie, s-a trezit într-o seară devreme în camera sa de hotel din Calcutta şi a deschis Sky News. Aşa a aflat despre atacul asupra coloanei de maşini. S-a uitat în oglindă la faţa sa roşie şi umflată şi la ochii injectaţi de sânge şi a ştiut că ajunsese la punctul de cotitură. Ori se întorcea în Statele Unite şi se apuca de treabă, ori se îmbăta până la moarte. Rapp era o mulţime de lucruri, dar nimic mai mult decât un supravieţuitor.
Kennedy se bucura să-l vadă, dar existau întrebări, iar Rapp nu se pricepea să răspundă la întrebări. CIA-ul devenea puţin speriată când agenţii lor dispăreau. FBI-ul a luat şi el în seamă. Kennedy l-a acoperit cât a putut de bine şi le-a spus anchetatorilor că Rapp îşi luase un concediu. Cei mai mulţi au înţeles. Moartea soţiei sale a fost o chestiune foarte publică. Totuşi, Rapp avea duşmani în guvern şi aceştia doreau răspunsuri. Rapp, în maniera sa tipică, le-a spus să se ducă dracului, ceea ce nu a făcut decât să înrăutăţească situaţia. În cele din urmă, preşedintele a fost cel care a intervenit în favoarea sa.
Comandantul suprem a fost extrem de dur cu cei care au pus la îndoială loialitatea lui Rapp. Nu mai eram în Războiul Rece. Agenţii nu mai erau transformaţi de inamic. Acest nou război se referea la terorism, iar ideea ca Rapp să treacă de partea cealaltă era pur şi simplu absurdă.
Totul s-a întâmplat în săptămâna dinaintea alegerilor, iar oamenii lui Ross de la Serviciul Naţional de Informaţii au fost cei care au făcut cel mai mare scandal. Când Alexander şi Ross au reuşit să obţină o victorie la limită, atât Rapp, cât şi Kennedy au ştiut că zilele lor erau numărate. Cu aproape doi ani înainte, îl avertizase pe Kennedy că el credea că Al-Qaeda, sau una dintre ramurile sale, ar putea încerca să angajeze ajutor extern pentru a conduce unele dintre operaţiunile lor. Aveau banii necesari pentru a face acest lucru şi aveau, de asemenea, un motiv practic. Statele Unite şi aliaţii săi au făcut o treabă extraordinară în a distruge celulele teroriste, ceea ce, din punct de vedere operaţional, a făcut ca al-Qaeda să fie ineficientă atunci când a fost vorba de a lovi în inima Americii. Incidentul cu coloana de maşini a

schimbat toate acestea. Cumva reuşiseră să organizeze un atac spectaculos în interior şi au lăsat surprinzător de puţine indicii. Din experienţa lui Rapp, lipsa de dovezi însemna că era implicat un profesionist.
Nicăieri, în niciunul dintre primele rapoarte, Rapp nu citise nimic despre bărbatul misterios cu pălărie roşie. A aflat asta când s-a aşezat să vorbească cu agentul special Rivera. La început, Rapp a fost şocat că nu se făcea nicio menţiune despre el în rapoarte, dar apoi a început să capete sens. Rivera a fost singurul care l-a observat pe bărbat. El nu apărea pe niciun monitor de supraveghere din afacerile din jur. Paramedicii nu l-au tratat după explozie. Pur şi simplu a dispărut, sau, aşa cum au încercat mai mulţi medici să-i spună lui Rivera, nu a existat niciodată decât în mintea ei. Suferise o contuzie serioasă. Era de la sine înţeles că ar putea fi confuză cu privire la momentul şi locul în care se petrecuseră lucrurile. Pe scurt, avocaţilor de la Departamentul de Justiţie nu le plăceau capetele libere. Mai ales capetele libere care ar fi alimentat focul adepţilor teoriei conspiraţiei timp de decenii.
Rapp s-a întors la locul crimei cu o hartă care indica unde se afla fiecare pieton şi vehicul în acea după-amiază de octombrie în care istoria s-a schimbat. Două dintre clădirile de apartamente de peste drum erau acum găuri în pământ. Clădirile adiacente de o parte şi de alta erau în construcţie. În afară de asta, totul părea normal. Craterul imens din drum fusese umplut şi reasfaltat, iar copaci proaspeţi fuseseră plantaţi. Rapp a găsit copacul în care Rivera a spus că bărbatul stătuse chiar înainte ca totul să se stingă în negru. Stejarul mare era încă acolo, dar deteriorat. O parte din scoarţa care făcuse faţă exploziei dispăruse şi existau mai multe cicatrici lăsate de resturile care se înfipseră în trunchi.
Pentru Rapp, totul se rezuma la copac şi la încă un lucru. Dacă atacul ar fi fost cu adevărat comis de jihadişti, ar fi existat un cadavru sau, mai exact, mici părţi ale unui cadavru. Un credincios adevărat dispus să se martirizeze pentru cauză. Lipsa părţilor de corp a însemnat detonarea de la distanţă. Şi dacă Rapp ar fi fost omul care a declanşat în acea zi, ar fi stat chiar acolo unde Rivera a spus că l-a văzut pe bărbatul cu pălărie roşie. FBI-ul şi restul guvernului puteau cerceta planeta în căutarea teroriştilor care îşi revendicau responsabilitatea, dar Rapp avea de gând să caute în altă parte. Lumea obscură a ucigaşilor plătiţi.
Era o lume pe care Rapp o cunoştea bine. Afacerea cu operaţiuni sub acoperire presupunea să se frece de oameni care erau la fel ca bancherii elveţieni când venea vorba de secretomanie. În esenţă, era o reţea liberă de foşti membri ai serviciilor de informaţii, ai forţelor de ordine şi ai armatei. Mulţi dintre aceşti oameni lucrau pentru adevărate firme de securitate. Firmele se ocupau de lucrări legitime şi subcontractau pe lângă acestea şi chestii de tip „sac negru”. Rapp a exclus aceste companii încă de la începutul investigaţiei sale. Să vizeze un candidat la preşedinţie şi să detoneze maşini-capcană în Washington, DC, a fost o acţiune care a ieşit din comun. Nicio mare firmă de securitate sau serviciu de informaţii străine nu s-ar fi atins de un asemenea contract. Riscurile erau pur şi simplu prea mari. Slujba ar fi fost luată de cineva din afara curentului principal. Cineva mic. O firmă cu unul, doi sau cel mult trei oameni. De asemenea, ar fi trebuit să fie cineva care nu se supăra să primească bani de la terorişti, ceea ce făcea ca lista de potenţiali suspecţi să fie destul de subţire.
Toate astea îi treceau prin cap lui Rapp când au primit prima mare descoperire – caseta de la Starbucks. Existau literalmente sute de casete de analizat de la întreprinderile locale din Georgetown. Un geniu al computerelor de la Langley, pe nume Marcus Dumond, sesizase omisiunea. Dumond scrisese un program de calculator care se suprapunea pe software-ul de recunoaştere pe care îl foloseau deja. Miile de ore de înregistrări de supraveghere au fost scanate cu noul program, căutând şepci de baseball. Acesta a dat peste o sută de rezultate, dar Starbucks a fost cel care se potrivea cu perioada de timp şi cu descrierea făcută de Rivera a bărbatului pe care îl văzuse. Nu le-a oferit o fotografie clară a suspectului, dar a fost un început. Bordura pălăriei îi bloca cea mai mare parte a feţei de la cameră, dar ştiau cum arătau gura şi bărbia, şi au avut şi o scurtă privire asupra nasului şi a părţii inferioare a ochilor. De asemenea, îi cunoşteau înălţimea şi greutatea aproximativă.
Cel mai important pentru Rapp, însă, era că acum ştia cum se mişca bărbatul. Cum se purta. Îl filmaseră timp de 27 de secunde în timp ce aştepta la coadă pentru a-şi comanda băutura. Graţie timbrului de pe imaginile de supraveghere, au putut, de asemenea, să se întoarcă şi să afle exact ce comandase asasinul –

un espresso dublu. Cu siguranţă mai degrabă european sau din Orientul Mijlociu decât american, şi acolo îi condusese vânătoarea – în ţările care se învecinează cu Mediterana.
Rapp a început cu baza de date a CIA şi apoi şi-a contactat colegii din Marea Britanie, Franţa şi Italia. Timp de aproape patru săptămâni, Rapp şi o mică echipă au sărit peste tot în Mediterana, urmărind piste. Fuseseră în Tunisia, Italia, Grecia, Turcia şi acum în Cipru. Restrânseseră căutarea la trei nume. Nu puteau fi siguri dacă aceste trei nume reprezentau trei indivizi diferiţi sau unul singur. Afacerea era ciudată în felul acesta. Era foarte uşor pentru un operator să îşi asume mai multe identităţi şi să folosească pseudonime diferite în funcţie de ţintă, de tipul de lovitură sau de regiune. Cu fiecare zi care trecea, însă, Rapp începea să creadă că era vorba de un singur om. Existau prea multe asemănări. Prea multe căi care se intersectau.
Persoana de contact a lui Rapp la Istanbul era de încredere: un subsecretar adjunct în cadrul Organizaţiei Naţionale de Informaţii din Turcia, care fusese pe statul de plată al CIA timp de aproape trei decenii. I-a spus lui Rapp că existau şanse mari ca omul pe care îl căuta să locuiască în Cipru. Făcea afaceri la Istanbul din când în când, dar Limassol, Cipru, era casa lui. Spionul turc i-a dat lui Rapp o adresă, un cont de e-mail şi o fotografie de supraveghere de slabă calitate. Dumond a adunat toate informaţiile în mai puţin de o zi şi încă încerca să lege punctele. Avea dosare imobiliare, declaraţii fiscale, conturi de e-mail trecute şi prezente şi înregistrări bancare. Tipul pe care îl căuta conducea o firmă de faţadă dintr-un birou situat deasupra cafenelei în faţa căreia stătea de două ore. Proprietarul cafenelei era proprietarul său. Chiriaşul era cunoscut sub numele de Alexander Deckas. Lui Rapp i se părea o ironie ciudată faptul că presupusul asasin purta acelaşi prenume ca şi numele de familie al omului pe care încercase să-l ucidă.
Rapp se ridică şi îşi şterse vinul de pe pantaloni. Un chelner înţelegător i-a întins un al doilea şerveţel. A curăţat vinul cât de bine a putut, în timp ce încerca să găsească cea mai proastă detaşare posibilă în străinătate pentru Brooks. Ospătarul i-a dat un al treilea şerveţel, iar Rapp i-a dat cele două şerveţele murdare. A aruncat o privire în zonă pentru a vedea câtă atenţie atrăsese. Cafeneaua se afla pe o stradă cu sens unic din faţa hotelului, aşa că toate maşinile parcate erau îndreptate spre est. La jumătatea străzii, la jumătatea blocului din stânga, ceva i-a atras atenţia. Cu dezinvoltură, a aruncat nişte bani pe masă şi i-a mulţumit chelnerului în italiană. Nu ştia greacă şi s-a gândit că era cea mai bună opţiune. Rapp a pornit apoi în josul străzii. Şi-a tras cămaşa udă şi a continuat să se prefacă preocupat de hainele sale murdare. A aruncat o privire în dreapta sa şi a confirmat ceea ce văzuse. Doi bărbaţi stăteau într-o maşină. Unul dintre ei ţinea în mână un aparat de fotografiat cu un teleobiectiv şi era îndreptat spre aceeaşi cafenea pe care o urmărea Rapp.
Rapp şi-a întors privirea şi şi-a luat telefonul. După mai multe apeluri, a răspuns un bărbat.
„Ce se întâmplă?”
„Unde eşti?”, a întrebat Rapp.
„La Atena.”
„Mişcă-ţi fundul în Cipru, şi vreau să spun ieri.”
„Ce s-a întâmplat?”
„Nu cred că suntem singurii care-l caută pe tipul ăsta.”
„Sunt la aeroport chiar acum. O să văd ce e disponibil şi o să te sun.”
Rapp a apăsat butonul de închidere şi a continuat să meargă. Încerca să se gândească la următoarea mişcare, când aceasta i s-a prezentat sub forma unui manechin cocoţat în vitrina unui magazin, aproape de capătul blocului. Haine noi şi o privelişte a celor doi bărbaţi de peste drum erau exact ceea ce avea nevoie.

4

ZERMATT, ELVEŢIA

T oţi petrecăreţii de la hotelul Alex erau bine dispuşi, şi ar fi trebuit să fie, din moment ce niciunul dintre ei nu plătise nimic în tot weekendul. Această conferinţă de mediu specială era unul dintre cele mai tari bilete din circuitul anual. O zi de ateliere şi paneluri şi două zile de schi şi desfrâu într-una dintre cele mai bune staţiuni de schi din Europa. O trupă de cover-uri Grateful Dead cânta pe o scenă minusculă

„Cumberland Blues”, în timp ce mulţimea de iubitori ai Mamei Pământ, cu probleme de ritm, purtând Birkenstock-uri, mirosind a ulei de patchouli, încărunţite prematur, dansau un dans herky-jerky care ar fi făcut orice iubitor al Motown Sound să plângă sau să se prăpădească de râs.
Mark Ross stătea aproape de fundul sălii cu un zâmbet permanent pe faţă. Participase la eveniment de cinci ori anterior, în calitate de senator al SUA, iar participanţii fuseseră întotdeauna amabili cu el, dar acum îl tratau ca pe un membru al familiei regale. Fusese deştept să îmbrăţişeze această problemă cu ani în urmă. Dacă cineva voia să ajungă în fruntea Partidului Democrat, era foarte important să aibă acreditările corespunzătoare. Niciun CV nu a fost mai important decât rolul de ecologist milostiv. Aceştia erau soldaţii de jos. Oamenii care au scos la vot. Cei care au organizat lucrurile de la firul ierbii cu e-mailurile şi blogurile lor. Aprecia tot ceea ce făcuseră pentru el şi spera să facă pentru el în viitor. Se gândea deja la rândul său. Opt ani nu erau chiar atât de mulţi. Existau totuşi limite. Acum se afla în vârful ierarhiei politice. La un loc de vârf. A petrecut destul timp cu cei nespălaţi. Acum era timpul să se îndrepte spre Muntele Olimp şi să se bucure de adoraţia celor cu adevărat puternici.
Cea mai grea invitaţie din tot weekendul a fost la petrecerea lui Joseph Speyer la vila sa de pe munte. Capetele moarte nu erau binevenite. Petrecerea lui Speyer era pentru cei mai importanţi oameni – membrii familiei regale europene, celebrităţi ale modei de la Paris, Londra, New York şi Milano, finanţişti internaţionali, moguli ai presei, ocazional vedete de cinema sau rock, politicieni la modă şi finanţatori ultra-bogaţi. Cu alte cuvinte, oameni frumoşi care veneau cu avioanele lor private, petreceau din greu, scriau cecuri mari şi apoi zburau spre următoarea mare petrecere sau spre una dintre cele câteva vile pe care le deţineau. Conservarea pentru aceşti oameni însemna ca personalul lor să îşi recicleze dozele de suc dietetic şi sticlele de apă din plastic de designer. Unii dintre ei au mers atât de departe încât au cumpărat o mică maşină hibridă, dar achiziţia a fost doar pentru a merge la casa unui prieten în weekend. Şi-au păstrat în continuare limuzinele, SUV-urile, berlinele de lux şi maşinile sport.
Pentru Ross, petrecerea lui Speyer era o necesitate. Îi permitea să intre în contact cu oameni cu bani obsceni. Oameni care puteau să scrie cecuri de un milion de dolari în monedă moale, pentru că atât câştigase portofoliul lor de obligaţiuni în săptămâna precedentă. Ross fusese primit în această mulţime încă de la început. Era înalt, relativ chipeş şi în formă. Dar la fel de important era şi faptul că îşi construise o mică avere pe Wall Street, ceea ce îl făcuse să fie apreciat de colegii săi multimilionari. Ultra-bogaţilor le era mult mai uşor să scrie cecuri oamenilor care erau deja în club. La un anumit nivel, ei credeau că un coleg milionar era mai puţin probabil să fugă cu fondurile.
Ross a mai strâns câteva mâini şi s-a întors spre uşă. Mirosul de canabis era înţepător. Michael Brown, agentul Serviciului Secret însărcinat cu detaşamentul său, stătea la câţiva paşi de el, cu o încruntare pe faţă. A căzut în pas cu Ross în timp ce ieşeau din încăpere.
„Ce s-a întâmplat, Michael?”. a întrebat Ross cu un zâmbet. „Nu ai fost niciodată drogat?”.
„Eu nu mă droghez, domnule. Niciodată nu am făcut-o.”
„Nu trebuie să mă minţi”, a spus Ross cu nonşalanţă. „Nu am de gând să spun nimănui”.
Alţi cinci agenţi au căzut în jurul lor. Cel mai scund avea 1,80 m şi cel mai înalt 1,80 m. Arătau mai degrabă ca o echipă de baschet decât ca un detaşament de securitate.
„Eu nu mint, domnule”. Ochii lui Brown au scanat mulţimea din hol. „Doar ca să ştiţi, va trebui să trec asta în raportul meu.”
„Ce, în raportul tău?”
„Prezenţa marijuanei.”
Ross s-a uitat la el în lateral. „Doar nu vorbeşti serios?”
„Era destul de densă acolo, domnule, iar noi facem teste de droguri. Trebuie să scriu un raport.”
Ross s-a încruntat. Îşi putea imagina cum presa ar fi pus mâna pe aşa ceva.
„Nu vă faceţi griji, domnule. Va fi ceva intern. Ne pricepem să păstrăm secrete.”
Agenţii Serviciului Secret şi vicepreşedintele ales au ieşit pe uşa din faţă şi au păşit pe trotuar. Încă doi agenţi de peste doi metri îi aşteptau. Călătoreau uşor, ceea ce era celălalt motiv pentru care agentul Brown era prost dispus. Vehiculele motorizate erau interzise în oraşul Zermatt. Brown voia să obţină o derogare de la elveţieni, dar Ross nu l-a lăsat. Până la urmă era vorba de o conferinţă de mediu. Ross voia să meargă cu autobuzele electrice ale oraşului, la fel ca toată lumea.

Acest lucru a fost un coşmar atât logistic, cât şi de securitate pentru Secret Service. Nu existau vehicule electrice care să fie protejate împotriva bombelor, darămite împotriva gloanţelor. Pur şi simplu nu aveau puterea necesară pentru a face faţă greutăţii suplimentare, mai ales cu unele dintre pantele abrupte pe care trebuiau să le abordeze. Asta însemna că Ross ar fi fost expus la şi de la fiecare locaţie pe tot parcursul weekend-ului. Având în vedere atacul asupra cortegiului de maşini, nimănui de la Secret Service nu i-a plăcut această idee, dar Ross şi-a menţinut poziţia.
Cealaltă problemă era faptul că Ross le trăsese această excursie în ultimul moment. Asta însemna că echipa de avangardă ajunsese cu doar o zi înaintea restului detaşamentului. Un autobuz urban a fost rechiziţionat pentru weekend, iar doi agenţi s-au apucat să înveţe cum să conducă vehiculele mari şi cu putere redusă. Brown a sosit a doua zi şi a descoperit că băieţii lui au avariat autobuzul. Străzile înguste ale satului erau pur şi simplu prea dificile pentru ca amatorii să se descurce. Aşa că acum aveau un civil la volan şi niciun autobuz de rezervă disponibil ca momeală şi nici un înlocuitor în cazul în care acesta ar fi cedat. Întreaga călătorie degenerase în tot ceea ce fusese învăţat să nu facă. Cum Ross a refuzat să îi permită să aducă una dintre limuzinele sau Suburbanele aflate în aşteptare în Milano, au fost nevoiţi să se adapteze şi să se mulţumească cu o situaţie mai puţin ideală.
Se formase un perimetru în jurul autobuzului sătesc galben şi verde. Hârtie neagră fusese lipită cu bandă adezivă peste ferestrele mari de-a lungul jumătăţii din spate. Brown l-a escortat pe Ross în autobuz şi l-a condus spre partea din spate, unde l-a aşezat între doi membri îmbrăcaţi în negru şi puternic înarmaţi ai Echipei de Contra-Asalt. Mai mulţi agenţi s-au îngrămădit în autobuz şi au început să se pună în mişcare. O ninsoare uşoară şi pufoasă cădea în timp ce autobuzul vâjâia pe străzile înguste. Nu aveau mult de mers. Ăsta era un lucru bun la Zermatt. Satul era mic. Casa lui Speyer se afla abia la o milă distanţă, cea mai mare parte a acesteia fiind în urcare. Doi agenţi fuseseră detaşaţi în prealabil. Brown voise să trimită o echipă de şase persoane pentru a mătura casa şi pentru a-i agita pe ceilalţi oaspeţi pe măsură ce soseau, dar când Ross a aflat, a dat cu capul de pământ. Ross l-a certat, iar Brown a trebuit să stea acolo şi să suporte. El a ţinut sediul central la curent cu fiecare mişcare a sa şi a lăsat o urmă semnificativă de e-mailuri în care explica faptul că Ross l-a anulat la fiecare pas. Dacă se întâmpla ceva, Brown nu avea de gând să-şi asume vina pentru asta. Văzuse ce-i făcuseră lui Rivera după atacul asupra caravanei. Fusese pusă în concediu administrativ până la finalizarea anchetei. Acum se răcise timp de două luni şi jumătate. Chiar dacă ar fi fost achitată, nu avea cum să se apropie de detaşamentul preşedintelui.
Cu abia o sută de metri până la casă, autobuzul a luat o curbă în ac de păr şi s-a oprit. Şoferul s-a întors spre Brown şi, într-o engleză clară, a spus: „Prea greu. Prea multă greutate”.
„Minunat.” Brown s-a încruntat şi apoi a mormăit pentru sine: „Ce operaţiune de rahat de găină”. S-a uitat în jur la colegii săi agenţi şi a spus: „Toată lumea afară, acceptaţi-i pe Kendal şi Fitz”. Brown se referea la cei doi bărbaţi care îl luau în sandwich pe Ross.
Unul câte unul, opt agenţi s-au îngrămădit în autobuz şi apoi, încet, dar sigur, vehiculul a urcat ultima pantă abruptă. Agenţii care coborâseră au urcat dealul în dotare de două ori fără să fie nevoie să li se ordone. Autobuzul nu putea merge foarte repede, aşa că au ţinut pasul, dar când au ajuns în vârf gâfâiau cu toţii din cauza aerului rarefiat de munte. Unul dintre cei doi avansaţi îi aştepta cu un zâmbet pe faţă. Acesta a dispărut imediat ce Brown a coborât din autobuz.
„Ce naiba crezi că este atât de amuzant?”.
„Nimic, şefu'„ a spus bărbatul cu sfială.
„Care este situaţia acolo?”. Brown a dat din cap spre casă.
„Optzeci şi trei de invitaţi plus şaisprezece persoane de la firma de catering. Niciun nebun.”
„Ieşiri?”
„Suntem conectaţi la sistemul lui de securitate. Totul este cablat şi acoperit.”
Brown s-a urcat înapoi în autobuz şi a spus: „Domnule, suntem gata.”
Ross s-a ridicat în picioare şi şi-a butonat haina sport de tweed. Pe dedesubt purta un pulover nordic gri şi albastru şi nişte blugi. A ieşit din autobuz şi s-a îndreptat spre uşa din faţă, unde i-a fost deschisă de unul dintre servitorii gazdei. Uşa grea de lemn s-a deschis, iar Ross a fost întâmpinat de Speyer, care îl aştepta. Bancherul era îmbrăcat cu o jachetă de fumător din catifea roşie, pantaloni negri şi o pereche de papuci de casă din piele de căprioară neagră. Era o gazdă elegantă, chiar şi aici, în munţi.

„Domnule vicepreşedinte.” Speyer a făcut o mişcare de rostogolire cu mâna dreaptă şi apoi s-a înclinat la brâu. „Este o onoare să vă am ca oaspete în umila mea locuinţă.”
Ross a râs. „Încă sunt doar Mark pentru tine, Joseph. Nu voi depune jurământul decât peste o săptămână.”
„Oh... nu mă privaţi de bucuria de a folosi un titlu atât de înălţător.” Bancherul s-a uitat la Ross şi a zâmbit.
„Ridică-te, imbecilule, până nu pun să fii biciuit.”
Speyer a făcut cu ochiul şi a spus: „Promisiuni, promisiuni.”
„Arăţi bine.”
„Şi tu la fel. Ce să vă aducem de băut?”
„Mi-ar plăcea un martini.”
„O să vă aducem unul, iar apoi aş vrea să vă arăt noua mea pivniţă de vinuri. Cred că veţi fi foarte impresionată.”
Ross a început să-l urmeze pe gazda şi după câţiva paşi a simţit că cineva îl urmărea. S-a uitat peste umăr la agentul Brown şi i-a aruncat o privire care îi spunea clar să se retragă. „Aşteaptă lângă uşa din faţă. Dacă am nevoie de tine, o să ţip.”
Între şemineul de piatră şi fereastra masivă care dădea spre sat şi spre cel mai uşor de recunoscut vârf din lume era instalat un bar. Matterhorn. Cu zăpada uşoară care cădea, faţa abruptă era aproape ascunsă, dar Ross ştia că era acolo. Stătuse la această fereastră cu doar trei luni înainte şi râvnea la priveliştea aceea. Invitaţii au gravitat cu toţii în jurul lui, adresându-i sincere felicitări. Mulţi dintre ei contribuiseră la finanţarea campaniei. El era calul lor şi ei îl susţinuseră. Ross era bine înfipt în martini-ul său, iar Speyer era bine înfipt în a doua poveste hilară, când Ross a observat o faţă cunoscută care îl privea din cealaltă parte a încăperii. Ross s-a simţit inconfortabil înainte de a-şi da seama. Mâinile i-au transpirat şi gâtul i s-a strâns puţin. A evitat să-l privească direct pe bărbat. Se aştepta ca el să fie aici, dar nu la vedere. Ross a simţit brusc nevoia de a-şi domoli puţin nervii. S-a întors spre barman şi i-a făcut semn să mai ia un martini. Puţin curaj lichid era ceea ce avea nevoie pentru a trece cu bine peste această seară.

5

LIMASSOL, CIPRU

n loc să ajungă cu avionul la Aeroportul Internaţional din Limassol, Gazich a ales o rută mai ocolită. A zburat mai întâi de la Bucureşti la Atena şi apoi a luat feribotul spre Rodos, unde s-a oprit pentru câteva zile înainte de a lua un alt feribot spre Cipru. Controlul imigraţiei şi al paşapoartelor în porturi a fost practic inexistent. Trecuseră mai bine de zece săptămâni de când nu mai pusese piciorul pe insula pe care o numea acasă. Îşi petrecuse o mare parte din acest timp sărind dintr-o ţară în alta şi încercând să rămână cât mai puţin vizibil. Înainte ca bomba să explodeze, se hotărâse deja să se ascundă în America pentru o săptămână sau două. Ăsta era stilul lui. În timp ce alţii se grăbeau să părăsească o ţară după o lovitură, el rămânea calm şi aştepta ca lucrurile să se liniştească.
La fiecare pas a fost relaxat şi deliberat. Dacă fugi de la locul unei crime, atragi atenţia. Stai şi priveşti, pândeşti şi zăboveşti pentru o vreme şi nimeni nu observă. Te amesteci cu toţi ceilalţi privitori care se adună pentru a sta înmărmuriţi de carnagiu. Carnagiul era abundent în acea după-amiază de sâmbătă, la sfârşitul lunii octombrie. La început, Gazich nu reuşise să privească munca lui manuală. Norul de praf şi moloz era imens. Din fericire, îşi adusese aminte să-şi pună dopuri pentru urechi înainte ca bomba să explodeze. Fusese mai puternică decât se aşteptase şi cu siguranţă i-ar fi explodat ambele timpane. Rămăsese lipit de copac timp de zece secunde, cu ochii închişi şi cu tricoul peste gură şi nas, ţinându-şi respiraţia. Când deschisese puţin ochii, ziua se transformase în noapte. Cu un pas precaut, Gazich a părăsit protecţia copacului şi a pornit pe trotuar. Chiar dacă abia mai vedea, voia să ajungă în perimetru înainte ca praful să se aşeze. Voia să se afle în mijlocul primului grup de curioşi. Încet-încet, aerul s-a limpezit şi cerul a început să se lumineze. Moloz era peste tot; sticlă spartă, bucăţi de metal, cărămizi şi lemn erau împrăştiate pe trotuar. Cu dopurile de urechi scoase, a început să audă strigăte de ajutor. A trecut pe lângă acele strigăte şi a ajuns la poalele dealului, vizavi de Starbucks, unde fusese înainte de atac.

Un bărbat l-a oprit şi l-a întrebat dacă se simte bine. Gazich avea încă tricoul pe gură şi pe nas. A dat din cap, a tuşit şi a continuat să meargă. O jumătate de bloc mai târziu, a ajuns în parcarea Safeway şi s-a oprit. Aceasta a fost prima lui şansă de a se întoarce şi de a admira distrugerile. Dimensiunea craterului l-a surprins chiar şi pe el. Acesta traversa ambele benzi de circulaţie şi părea să aibă cel puţin doi metri adâncime. Era ca şi cum un meteorit ar fi venit la un unghi puţin adânc, izbindu-se în mijlocul oraşului Georgetown. Era greu de spus, din cauza fumului şi a focului, dar se părea că blocurile de apartamente de peste drum nu mai existau. Cel mai important, Gazich a numărat doar o singură limuzină. Era răsturnată pe spate, ca o broască ţestoasă neajutorată. Gazich a presupus că cealaltă limuzină fusese aproape incinerată.

Pe măsură ce mulţimea de curioşi creştea, Gazich a căzut din ce în ce mai mult în spate. Cu fiecare mişcare avea grijă să-şi scuture mai mult praf de pe haine. Vehiculele de urgenţă au început să sosească în câteva minute şi nu au făcut decât să sporească haosul. Când pandemoniul a atins apogeul, a traversat pur şi simplu Wisconsin Avenue şi a mers pe jos patru străzi până la maşina sa parcată pe T Street. Douăzeci de minute mai târziu, a intrat pe Interstate 95 şi se îndrepta spre nord.

Şi-a schimbat hainele în timp ce conducea, neîndrăznind să oprească într-un popas. Prea mulţi poliţişti patrulau în acele locuri. Cu geamurile coborâte şi controlul vitezei de croazieră setat la limita legală, şi-a scuturat praful din păr şi a îmbrăcat un tricou nou şi o pereche de blugi. Când a trecut graniţa de stat în Delaware, s-a relaxat în sfârşit un pic. Rapoartele de la radio repetau mereu aceleaşi informaţii, aşa că a oprit radioul şi a condus în linişte. Câteva ore mai târziu, a abandonat maşina în Newark şi a luat trenul spre Manhattan. Rezervase deja o cameră la Sheraton Hotel and Towers de lângă Times Square-1.750 de camere, mulţi turişti şi un anonimat aproape total. Îşi aranjase două bilete la un spectacol în acea seară şi le-a luat de la concierge înainte de a se îndrepta spre camera sa. Nu a vrut să meargă la spectacol. Ar fi preferat mai degrabă să meargă la unul dintre cluburile de striptease de lux şi să arunce în aer un teanc de bani, dar a considerat că dacă se dădea drept turist, trebuia să se comporte ca atare.

Când a urcat în camera sa, a deschis televizorul şi orice gând de a merge la spectacol, la un club de striptease sau oriunde altundeva, de fapt, a dispărut complet. Abia îi venea să creadă cât de repede trecuse totul de la perfect la dezastru. Ratase ţinta. Candidaţii erau în viaţă, iar soţia şi o mulţime de alte persoane erau moarte. Gazich ştia că nu fusese vina lui. Bărbatul de la telefon îi spusese că vor fi în a doua limuzină. Limuzina pe care el a incinerat-o. Oare persoana care l-a angajat l-ar fi crezut când i-a spus că a lovit maşina pe care i se spusese să o lovească? Ar fi vrut să încerce din nou? Gazich ştia deja care va fi răspunsul la această întrebare. Nu ai decât o singură şansă la aşa ceva. Orice altceva după aceea era o dorinţă de moarte.

Gazich abia dacă a dormit în noaptea aceea, în ciuda faptului că dăduse o lovitură serioasă în minibar. Imediat ce magazinele au fost deschise, a găsit un chioşc T-Mobile şi a cumpărat un PDA cu posibilităţi de navigare pe internet. Fusese plătit în avans cu un milion de dolari şi i se promisese încă un milion la finalizarea misiunii. În mintea lui Gazich, al doilea milion era încă al lui. Angajatorul său îl asigurase că avea o sursă impecabilă. Totul din partea lui fusese făcut la perfecţie. Această gafă era din vina sursei, iar el nu avea de gând să-şi asume vina pentru ea.

Gazich s-a logat pe contul de e-mail folosind parola care îi fusese dată şi a deschis meniul de redactare unde îl aştepta un mesaj. Era cam ceea ce se aşteptase. Îl învinuiau că a dat-o în bară. La fel de repede cum cele două mâini ale sale puteau să tasteze, asasinul a băgat un răspuns laconic, plasând vina acolo unde îi era locul. A terminat prin a cere restul onorariului şi apoi s-a deconectat. În următoarele patruzeci şi opt de ore au mers înainte şi înapoi, lucrurile înrăutăţindu-se înainte de a se îmbunătăţi câtuşi de puţin. Ambele părţi au făcut ameninţări şi se presupune că ambele erau în măsură să le dea curs, chiar dacă nu se întâlniseră niciodată faţă în faţă. Una dintre părţi avea bani şi probabil că putea găsi mijloacele necesare pentru a se răzbuna, în timp ce cealaltă parte avea talent şi determinare. În cele din urmă, a fost un impas. Acesta a fost un război pe care niciuna dintre părţi nu a vrut să îl ducă.

S-a renunţat la cererea de a mai atenta la viaţa candidaţilor, iar aceştia au recunoscut în cele din urmă că sursa lor din interior le transmisese informaţii eronate. Deoarece lucrarea nu a fost finalizată, au întrebat dacă ar accepta o reducere a onorariului său. El le-a spus că îşi va lua onorariul integral şi că va ucide gratuit sursa din interior. S-au mai dus şi au revenit de mai multe ori şi, în cele din urmă, au ajuns la o

înţelegere de 750.000 de dolari. Când banii au apărut în contul său elveţian, Gazich a răsuflat uşurat, dar numai pentru o secundă. A doua zi şi-a sunat bancherul şi i-a dat instrucţiuni despre cum dorea ca banii să fie mutaţi. Apoi a plecat din New York şi s-a îndreptat spre vest cu trenul pentru a-şi începe călătoria de zece săptămâni spre casă. Pe tot parcursul călătoriei, Gazich nu a putut scăpa de sentimentul că toată această afacere avea să se întoarcă şi să-l muşte de fund.
Când a coborât în cele din urmă de pe vapor în Limassol, nu s-a putut abţine să nu zâmbească. Călătorise două treimi din drumul în jurul planetei şi o făcuse fără să trezească suspiciunile vreunei agenţii de aplicare a legii sau de informaţii. Poate că îngrijorările sale fuseseră exagerate. Nu ar fi fost prima dată. Gazich şi-a aruncat geanta pe umăr şi şi-a croit drum prin terminal spre linia de taxiuri. Era brusc nerăbdător să vadă câteva feţe cunoscute. Să afle cum au stat lucrurile pe insulă şi, cel mai important, dacă îl căuta cineva.
Şi-a alimentat telefonul mobil şi apoi a tastat un număr local. După câteva apeluri a răspuns o femeie, iar Gazich a spus: „Andreas”. A aşteptat ca femeia să-i primească proprietarul şi s-a alăturat cozii de oameni care aşteptau un taxi. Gazich vorbise cu proprietarul cu două zile în urmă şi îl întrebase dacă îl căutase cineva. Nu era o întrebare neobişnuită. Gazich pleca deseori pe termen scurt şi uneori era plecat câte o lună la rând. Totuşi, călătoria aceasta era mai lungă decât de obicei, iar Andreas îşi exprimase o oarecare îngrijorare atunci când se cazase pentru prima dată cu aproape o lună în urmă. Gazich i-a răspuns spunându-i că fusese reţinut în Darfur de nişte soldaţi guvernamentali prea zeloşi. Principalul lucru în ceea ce-l privea pe Andreas era ca el să-şi plătească chiria la timp şi să stea departe de fiicele sale. Cinci dintre ele lucrau în cafeneaua lui şi toate erau superbe. Biroul lui Gazich se afla la etajul trei, deasupra cafenelei. Când se afla pe insulă, lua masa în cafenea aproape în fiecare zi.
„Bună ziua”, a spus vocea în greacă.
„Prietenul meu, ce mai faci?”
„Ah... Gavrilo, ai ajuns în sfârşit acasă?”
„Da.”
„Bine. Ne vedem diseară la cină?”
„Da.”
„La ce oră?”
„În jurul orei nouă. Am câteva lucruri de rezolvat mai întâi.”
„Îţi voi rezerva o masă şi îţi voi pune deoparte sticla ta preferată de retsina.”
Înainte ca Gazich să poată răspunde, bătrânul a închis. S-a uitat în gol la telefon pentru o secundă, apoi s-a urcat în taxiul care îl aştepta.

6

ZERMATT, ELVEŢIA
Ross îşi ţinea curtea în colţul sufrageriei boltite, cu spatele la fereastra uriaşă. Arăta de parcă stătea pe altarul uneia dintre acele biserici New Age care se concentrau mai mult pe divertisment decât pe teologie. Un fotomodel de 1,80 metri şi subţire ca o napolitană atârna de fiecare cuvânt al lui Ross, care vorbea despre ecologism ca fiind cheia pentru a aduce împreună Orientul Mijlociu şi restul lumii. Un teren comun asupra căruia toată lumea ar putea fi de acord. Toţi ceilalţi au dat din cap cu seriozitate şi au făcut câte un comentariu ocazional, dar acesta era spectacolul lui Ross. El era noul om al momentului.
„Ce mai face preşedintele dumneavoastră?”, a întrebat modelul. Avea un accent olandez.
„Cel actual sau cel nou?”.
„Cel nou.”
Ross a ezitat în mod conştient înainte de a răspunde. „El... rezistă. E un tip destul de dur.”
„Nu-mi pot imagina durerea”, a adăugat o femeie mai în vârstă şi subţire. A încercat să transmită un sentiment de tristeţe, dar noua ei operaţie de lifting a împiedicat-o să arate altceva decât o privire de permanentă vigilenţă.
„Păreau să se iubească cu adevărat”, a adăugat modelul.
„Da, aşa era. Foarte mult.”

„Destul cu melancolia”, a anunţat Speyer în timp ce îşi făcea loc în semicerc. Cu o mişcare nepăsătoare a încheieturii mâinii a spus: „Aceasta este o petrecere şi, mai ales, este petrecerea mea. Vă cer să începeţi să vă distraţi cu toţii.”
Grupul s-a relaxat un pic şi a schiţat câteva zâmbete. Câţiva dintre bărbaţi au râs şi l-au implorat pe Speyer să îl ierte.
„O să mă gândesc la asta, dar nu voi tolera conversaţii plictisitoare sau deprimante la petrecerile mele. Începeţi să vă distraţi sau nu vă voi mai invita anul viitor”. A spus acest lucru cu un mare fler teatral şi grupul s-a dispersat, cu excepţia lui Ross şi a modelului.
„Am ceva ce aş vrea să vă arăt, domnule vicepreşedinte.”
„Şi despre ce ar fi vorba, Joseph?”
„Noua mea pivniţă de vinuri.”
„Pot să mă alătur şi eu?”, a întrebat cu speranţă modelul.
„Mă tem că nu, draga mea. Numai băieţi.” Speyer l-a apucat pe Ross de braţ şi l-a condus prin sufragerie. Câteva persoane au încercat să-i oprească, dar Speyer a zâmbit pur şi simplu şi a continuat să meargă. Au ajuns în holul de la intrare, unde agentul special Brown şi alţi doi agenţi stăteau de pază lângă uşa din faţă. Agenţii îi priveau pe protejatul lor şi pe gazda sa mergând pe podeaua de piatră. Speyer a deschis o uşă de lemn care dădea spre ceea ce părea a fi un dulap, dar era de fapt un lift.
Agentul Brown s-a întors spre bărbatul din stânga sa. „Nu mi-ai spus că există un lift.”
„Nu ştiam că există un lift”, a răspuns agentul pe un ton stânjenit. „Mi s-a spus că este un dulap”.
Brown s-a mişcat repede, traversând holul de intrare în şase paşi lungi. „Domnule Speyer, unde duce acest lift?”.
„În pivniţa mea de vinuri”.
„Sunt bine, Michael.”
Brown l-a ignorat pe vicepreşedintele ales. „Există o altă cale de a ajunge la pivniţa de vinuri?”.
„Există, de asemenea, o scară din spate dinspre garaj.”
Uşa liftului cu panouri de lemn a alunecat şi s-a deschis. Înainte ca cei doi bărbaţi să poată intra, agentul Brown şi-a întins braţul pentru a le bloca calea. „Va trebui să eliberez mai întâi camera.” Brown s-a întors spre ceilalţi doi agenţi, dar înainte de a le face semn să vină, Ross l-a oprit.
„Nu veţi face aşa ceva”, a spus Ross cu fermitate. „Îl cunosc pe Joseph de ani de zile. Acest loc are un sistem de securitate mai bun decât Casa Albă. Du-te şi aşteaptă lângă uşă şi te voi chema dacă voi avea nevoie de tine.”
„Dar, domnule, ştiţi că nu vă pot permite să intraţi într-o cameră fără protecţie decât dacă aceasta a fost verificată.”
„Poţi şi o vei face. Acum du-te şi stai lângă uşă.”
Brown a ezitat puţin şi apoi a cedat. S-a dat la o parte şi a privit cum persoana pe care era însărcinat să o păzească a intrat într-o cuşcă de oţel cu un bărbat pe care Brown abia îl cunoştea. Uşa a alunecat şi, undeva în spatele pereţilor groşi, Brown a putut auzi motorul electric al liftului pornind. Toată această călătorie devenea rapid un exemplu de manual despre cum nu trebuie să conduci un detaşament de securitate. Brown s-a întors la ceilalţi doi agenţi şi a început să se descarce.
„Vreau ca amândoi să scrieţi asta înainte ca capetele voastre să atingă perna în seara asta. Spuneţi foarte clar că ne-a împiedicat să ne facem treaba.” Brown s-a întors cu privirea spre lift şi a adăugat: „Acum du-te şi găseşte scara aceea şi securizează-o.”

LA TREI TREI PICIOARE SUB casă, liftul s-a oprit. Uşa s-a retras pentru a dezvălui o imensă cavernă subterană. Au păşit pe o lespede de piatră cioplită care fusese şlefuită până la un luciu reflectorizant. În faţa lor se afla o boltă cu rânduri şi rânduri de rafturi de vin. Dimensiunea încăperii şi lipsa oricăror coloane de susţinere l-au şocat pe Ross mai mult decât mărimea colecţiei de vinuri.
„Joseph”, a fost tot ce a reuşit să spună.
„Ştiu. Mi-a luat trei ani şi a trebuit să fie făcută în cel mai mare secret.”
„Dar de ce?”

„Aici este Zermatt, inima mişcării ecologiste. Această cramă este sculptată chiar în munte. Oraşul nu mi-ar fi acordat niciodată permisiunea pentru un astfel de proiect. A fost destul de dificil să-mi construiesc casa. A trebuit să mituiesc şi să linguşesc fiecare oficial şi inspector din vale."
Ross a făcut un pas înainte şi a privit în camera cavernoasă. Candelabre scumpe de cristal atârnau de tavanul boltit în formă de butoi la fiecare cincisprezece metri sau cam aşa ceva. Rafturile cu vinuri ieşiseră din perete pe ambele părţi, ca nişte bănci într-o biserică măreaţă. În stânga sa imediată se afla o uşă, iar în dreapta, o masă de degustare a vinului şi patru scaune din piele.
„Cât de mare este?"
„O sută de metri adâncime şi treizeci de metri lăţime."
„Uimitor. Cum aţi reuşit?"
„Am adus o familie de mineri albanezi. Un tată şi patru fii."
„Câte sticle?"
Din umbră, o voce a răspuns: „Treizeci de mii, mai mult sau mai puţin."
La jumătatea cavernei, un bărbat a ieşit dintre rafturi. Purta un sacou albastru cu nasturi aurii şi o cămaşă albă cu guler deschis. Avea părul şaten şi dat pe spate, ceea ce îl făcea să pară mai închis la culoare decât era de fapt. Avea o înălţime medie, era bronzat şi era supraponderal într-un mod care putea fi atribuit mai degrabă indulgenţei decât neglijenţei. Nasul său era de departe cea mai proeminentă trăsătură a unei feţe altfel de neuitat.
„Ce ţii acolo?" a întrebat Speyer, cu o îngrijorare neobişnuită strecurându-se în vocea lui.
„Oh... asta?" Bărbatul a întors sticla în aer. Aceasta s-a întors de două ori cap la cap şi el a prins-o. Speyer a gâfâit, întregul său corp devenind rigid. „Te rog spune-mi că nu este unul dintre cei 42 de Rothschild Château Moutons ai mei."
„Nu. Este unul dintre cei 41 de Château Moutons ai tăi." Bărbatul a vorbit cu un uşor accent newyorkez.
„Nu este acelaşi an în care prietenii tatălui tău au ajuns în Franţa?".
„Nu erau prietenii tatălui meu, iar anul a fost în 1940." Speyer a mărşăluit înainte şi a luat sticla extrem de scumpă din mâinile bărbatului.
„Credeam că este bine documentat faptul că naziştii au răpit colecţia privată a familiei Rothschild în timpul războiului. Mi se pare doar o coincidenţă că fiul unui bancher elveţian ar fi în posesia atâtor sticle de vin rare."
„Pot să vă asigur", a spus un Speyer ceva mai calm, „că am plătit pentru fiecare sticlă de vin din această pivniţă. Cea mai mare parte din ea cu onorariile pe care le câştig ascunzând vasta ta avere de guvernul american."
Bărbatul cu accent newyorkez a zâmbit larg, arătând un set de dinţi albi proaspăt acoperiţi. „Meriţi fiecare bănuţ, Joseph. Acum ce-ar fi să deschidem una dintre aceste sticle rare pentru a sărbători victoria noastră?"
Bancherul a ezitat o secundă şi apoi a spus: „Cred că este o idee minunată. O idee absolut minunată". Speyer dădea acum din cap cu entuziasm. „O voi decanta, iar între timp voi găsi ceva semnificativ mai puţin scump şi infinit mai potrivit pentru grosolanul tău palat american." Speyer a plecat, lăsându-i pe cei doi americani singuri.
„Cy, arăţi bine."
Cy Green s-a născut la New York în 1950, din imigranţi evrei care fugiseră din Ungaria în timp ce comuniştii îşi consolidau puterea asupra ţării în urma celui de-al Doilea Război Mondial. Făcuse primul său milion la vârsta de douăzeci şi cinci de ani şi primul miliard la vârsta de treizeci şi cinci de ani.
„Mulţumesc", a răspuns Green. „Am fost în vacanţă de mult timp".
Ross a zâmbit, dar nu a îndrăznit să râdă.
„Felicitări pentru câştigarea alegerilor", a spus Green cu o sprânceană ridicată.
„Mulţumesc."
„Cum vine graţierea mea?"
„Lucrăm la ea", a spus Ross.
„Lucraţi la ea? Nu sună foarte convingător".
„Cy, nu pot garanta că voi reuşi să fac asta."

„Ai fost dispus să-mi dai garanţii acum trei luni, când erai disperat.”
„Aceasta este o situaţie delicată. Dacă insistăm prea mult, s-ar putea să se întoarcă împotriva noastră.”
„Dacă nu insistaţi suficient de tare s-ar putea să se întoarcă împotriva noastră”, a spus Green cu o margine. „Şi mă refer la un adevărat eşec.”
„Nu e nevoie de ameninţări.”
„Am active de peste un miliard de dolari care au fost îngheţate de guvernul american, companiile mele din State plătesc cincizeci de mii de dolari pe zi pentru sfidarea instanţei şi nu am mai pus piciorul în ţara pe care o iubesc de mai bine de patru ani. Proprietatea mea din Palm Beach, penthouse-ul meu din New York, conacul meu din Beverly Hills... toate au fost confiscate de către federali. Nici măcar propriii mei copii nu au voie să pună piciorul în casele mele.”
Amestecul de vodcă şi succesul recent l-a făcut pe Ross puţin mai curajos decât ar fi fost în mod normal.
„Poate că ar fi trebuit să te gândeşti la unele dintre aceste lucruri înainte de a începe să faci comerţ cu inamicul. Ca să nu mai vorbim de comiterea de fraude şi evaziune fiscală.”
„Nu-mi ţineţi lecţii despre complexitatea corporaţiilor multinaţionale”, a răbufnit Green. „Sunt victima unui procuror prea zelos.”
„Dacă aşa stau lucrurile, ar trebui să te întâlneşti cu el în instanţă cu o armată de avocaţi de mare preţ şi să-l arăţi ca pe un hacker, aşa cum spui tu că este.”
Green nu era obişnuit ca cineva să îi vorbească în acest fel. Mai ales cuiva care îi era atât de îndatorat. Era pe punctul de a sufla în gura mare când Speyer s-a întors cu două pahare de vin.
„Unul dintre compatrioţii tăi mi-a trimis o ladă din asta. Caymus Vineyards nouăsprezece nouăzeci şi patru Special Selection Cabernet. Un vin de masă perfect pentru a fi servit la unul dintre grătarele tale din curte. Dar nu la una dintre petrecerile mele.”
Green şi-a luat paharul şi a spus: „Joseph, cred că va trebui să ne mai laşi singuri câteva minute.”
„Cu siguranţă. Mă voi duce să pun nişte muzică. „
Când gazda a fost suficient de departe, faţa lui Green s-a strâmbat şi a spus: „Ori eşti beat, ori ai devenit îngrozitor de mândru de tine”.
„Probabil că e un pic din amândouă.” Ross a zâmbit. „La urma urmei, sunt vicepreşedintele ales al Statelor Unite ale Americii.” Şi-a ridicat paharul într-un toast pentru el însuşi.
Green a ignorat paharul. „Şi cum aţi ajuns acolo? Crezi măcar pentru o clipă că Josh te-ar fi ales pe tine ca contracandidat dacă socrul său nu i-ar fi spus să facă asta? Socrul lui... partenerul meu imobiliar”.
„Cy, hai să nu facem mare caz din asta. Noi suntem...”
Green i-a tăiat calea. „I-am spus că dacă te punem pe tine pe bilet, ai putea să ne faci problemele să dispară, şi ghici ce? Te-am pus pe bilet şi apoi a trebuit să-ţi salvez fundul a doua oară. Acum e rândul tău să livrezi.”
Dintr-o dată, Ross şi-a dorit să fi fost treaz pentru această întâlnire. I-ar fi prins bine să aibă mintea limpede chiar acum. „Sunt sigur că partenerului tău i s-ar părea interesant să afle că ai pus să îi fie ucisă fiica.”
Green şi-a încleştat maxilarul şi a făcut o jumătate de pas înapoi. „Presupun că te-ai amăgit crezând că nu ai jucat niciun rol în toată afacerea asta.”
„Cu siguranţă că am avut. Aproape că am murit.”
„Eşti de necrezut. Eşti mai egocentric decât mine.”
Ross a luat o înghiţitură din vin. „Cred că începeam să ne apropiem în sondaje. Cred că am fi putut...”
„Cred că eşti un idiot!”, a răbufnit Green. „Nu vă apropiaţi în sondaje, şi chiar dacă aţi fi făcut-o, ar fi făcut publice fotografiile cu Jillian, târfuliţa aia mică, făcându-i o felaţie unui nenorocit de agent al Serviciului Secret. Acum, poporul american poate că şi-a mai slăbit puţin moravurile de-a lungul anilor, dar cu siguranţă nu sunt pe cale să accepte o curvă drept Prima Doamnă”.
„Fotografiile alea ar fi putut la fel de uşor să se întoarcă împotriva lor, dacă le-ar fi făcut publice.”
„Chiar ai halucinaţii.” Green a râs. „Trebuie să-ţi amintesc de telefonul frenetic pe care l-am primit de la tine cu o lună înainte de campanie? Managerul tău de campanie, un pitbull, primise fotografia în care Jillian primea sabia de la ajutorul angajat.”
„Era un agent al serviciilor secrete.”

„Exact... şi pe spatele acelei fotografii cineva scrisese cuvintele: „Nu vei câştiga niciodată”. Îţi aminteşti telefonul pe care l-ai dat? Îţi aminteşti că erai practic în lacrimi? Îţi aminteşti că ai spus că ar trebui să o omorâm pe scorpia aia?”.
Green era cu opt centimetri mai scund şi s-a dus direct în faţa lui Ross. „Dă-i drumul şi convinge-te că nu ai avut nimic de-a face cu asta. Probabil că este un loc bun în care să te afli când ai de-a face cu alţi oameni, dar când eşti cu mine, renunţă la atitudine. Eşti un nenorocit, la fel ca şi mine. Singura diferenţă între noi doi este că eu nu-mi fac iluzii că nu e aşa.”
„Mi-am dedicat ultimii doisprezece ani din viaţă serviciului public şi cu siguranţă...”
„Ţi-ai dedicat întreaga viaţă ţie însuţi. Nu ai candidat pentru Senat pentru că ai vrut să ajuţi oamenii. Ai candidat pentru Senat pentru a-ţi hrăni ego-ul. Aşa că nu staţi aici şi nu încercaţi să-mi vindeţi o grămadă de prostii. Ştiu exact cine eşti, chiar dacă tu nu ştii.”
„Ştii, Cy, puţină recunoştinţă ar putea ajuta mult.”
„Recunoştinţă pentru ce? Pentru că mi s-a permis să stau în prezenţa ta? Îţi baţi joc de mine? Singura persoană care ar trebui să arate recunoştinţă acum eşti tu. Eu sunt cel care te-a făcut să fii ales. Tu n-ai făcut nimic. O să-ţi arăt recunoştinţa mea când o să-ţi semnez graţierea mea, peste o săptămână.”
Ross a dat din cap. „Lucrez la asta, dar s-ar putea să avem nevoie de mai mult timp.”
„Nu veţi avea mai mult timp. M-ai asigurat că îl poţi convinge pe preşedintele Hayes să semneze graţierea, aşa că fă-l să o semneze sâmbăta viitoare, împreună cu toţi ceilalţi.”
„Voi face să se întâmple”, a spus Ross, pentru că ştia că era singurul răspuns pe care Green îl va accepta. Dorind să schimbe direcţia conversaţiei, a întrebat: „Omul pe care l-ai angajat... te-ai ocupat de el?”.
„Lucrez la asta. De ce?”
„FBI-ul ştie că există.”
„Ştiu că el a fost omul care a declanşat?”
„Nu, dar nu merită să lăsăm asta la voia întâmplării. Trebuie să ne ocupăm de el.”
„Nu-ţi face griji pentru el.” Green a arătat cu degetul spre Ross. „Fă-ţi griji doar pentru a obţine graţierea mea.”
Ross a luat o înghiţitură mare de vin şi a zâmbit. Nu avea nicio garanţie că ar putea să-i obţină lui Green graţierea. De fapt, dacă ar fi trebuit să ghicească, era mai probabil ca preşedintele Hayes să le refuze categoric, ceea ce ar însemna că Josh Alexander va trebui să-şi înceapă mandatul cu o graţiere extrem de controversată. Oricum ar fi, nu ar fi fost uşor. Mai exista o singură opţiune care îi trecea prin minte lui Ross. Se uită în ochii lui Green şi îşi ridică paharul.
„Pentru graţierea dumneavoastră”.
„Pentru iertarea mea.” Green şi-a ciocnit paharul de cel al lui Ross. „Voi bea pentru asta.”
Ross a zâmbit şi s-a gândit în sinea lui: „Şi fie ca tu să mori din cauza unui accident tragic până sâmbăta viitoare”.

7

LIMASSOL, CIPRU

R app a avut grijă să se dea la o parte de la fereastră. A privit prin teleobiectiv şi a reglat focalizarea. Un al doilea bărbat a intrat în cadru. Degetul arătător drept al lui Rapp a apăsat trăgaciul până la jumătate, iar camera digitală a ajustat automat focalizarea. A apăsat butonul până la capăt şi a făcut două fotografii rapide. Cu o expiraţie adâncă, a coborât aparatul foto, dar şi-a păstrat ochii pe stradă.
O încruntare i-a încreţit fruntea şi a spus: „Cine naiba sunt tipii ăştia?”.
Îşi punea această întrebare încă de la jumătatea după-amiezii şi nu era mai aproape de un răspuns. Fotografiile fuseseră trimise înapoi la Marcus Dumond, la Langley, pentru ca acesta să le treacă prin sistemul de recunoaştere facială, dar până acum nu ieşise nimic. Sistemul funcţiona bine atunci când puteai restrânge puţin parametrii, dar Rapp nu avea nici cea mai mică idee de unde proveneau aceşti tipi sau pentru cine lucrau. Rapp i-a spus lui Dumond să pornească de la ipoteza că erau poliţişti locali, aşa că tehnicianul cibernetic a intrat în baza de date a Departamentului de Poliţie din Limassol. Dumond a

verificat dosarele de personal şi nu a găsit nimic. Apoi a trecut la poliţia naţională, iar apoi la Serviciul Naţional de Informaţii din Grecia. Din nou, nu au găsit nimic.
Rapp a mai petrecut ceva timp în Cipru. Cea mai mare parte a timpului în Nicosia, capitala părţii greceşti a insulei. Partea de nord-est era controlată de turci. Din punct de vedere geografic, Cipru ocupase o poziţie de mare importanţă strategică de-a lungul istoriei. Domina extremitatea estică a Mediteranei. Timp de mii de ani, insula a făcut obiectul unor lupte datorită valorii sale în ceea ce priveşte controlul căilor maritime dintre Europa, Orientul Mijlociu şi Africa de Nord. Fenicienii, asirienii, grecii, perşii, egiptenii, romanii, arabii, dinastia francă Lusignan, veneţienii, turcii otomani şi multe alte ţări mai puţin cunoscute au controlat insula la un moment dat sau altul de-a lungul istoriei înregistrate. Din cauza importanţei sale pentru rutele comerciale, insula a fost mult timp favorită şi de haiduci. Piraţi adevăraţi şi negustori de sclavi şi verii lor din zilele noastre; traficanţi de droguri, mafioţi şi acum teroriști. După 11 septembrie 2001, s-a descoperit că Cipru era unul dintre locurile bancare preferate de Osama bin Laden. Insula era renumită pentru partea sa interlopă, ceea ce nu a făcut decât să adâncească misterul cu privire la cine ar putea fi aceşti indivizi.
Singurul lucru pe care Rapp îl ştia cu siguranţă era că îi reperase pe trei dintre ei. Pentru a face o supraveghere cu adevărat bună, aveai nevoie de corpuri şi gadgeturi. Rapp nu le avea pe amândouă în acest moment. Îl trimisese pe Brooks să-i ia pe Coleman şi pe oamenii lui de la aeroport. Ar fi putut să-i ceară lui Kennedy să trimită nişte cadavre de la ambasada din Nicosia, dar era un dezavantaj real dacă urma această cale. Era probabil ca ambasadorul să ajungă să afle că CIA desfăşura o operaţiune în curtea lui, ceea ce l-ar fi făcut să facă o criză de rahat şi să sune la Departamentul de Stat, iar apoi toată treaba ar fi scăpat de sub control. Cheia în cazul acestor operaţiuni era să te mişti încet şi să stai departe de radarul tuturor, dacă era posibil.
În ceea ce priveşte gadgeturile, Rapp îşi dorea să fi adus cu el măcar un microfon parabolic, ca să poată auzi ce-şi spuneau tipii ăştia între ei. Din moment ce zburau în zbor comercial, Rapp luase decizia de a nu se încărca pe el şi pe Brooks cu truse de supraveghere. Era destul de greu să strecori o armă, un amortizor şi două încărcătoare de muniţie suplimentare într-o ţară. Dispozitivele electronice de ascultare, lunetele, camerele de luat vederi, scanerele şi microfoanele parabolice ocupau mult spaţiu şi ridicau multe sprâncene. Pur şi simplu nu era genul de lucruri pe care tinerii căsătoriţi le aduceau în luna de miere. Coleman şi băieţii lui erau însărcinaţi cu transferul acelor lucruri şi o făceau sub pretextul că un regizor face cercetări de locaţie pentru un film. Aveau cărţi de vizită cu numele unei companii de dezvoltare, o adresă în Beverly Hills şi un număr de telefon cu prefixul 310 la care răspundea o femeie din Langley, Virginia.
Soarele apunea deasupra Mediteranei de Est. Mai rămăseseră poate încă zece minute de lumină solară, în cel mai bun caz. În această parte a oraşului vechi, străzile erau înguste şi întortocheate, aşa că umbrele căzeau deja pe suprafeţe mari ale străzii şi ale cafenelelor de pe trotuarul de jos. Hotelul avea patru etaje, iar Rapp se afla la ultimul etaj. Persoana de contact din Istanbul spusese că bărbatul pe care îl căutau folosea o firmă de faţadă numită Aid Logistics Inc, al cărei birou se afla la etajul trei al clădirii de piatră de vizavi. La primul etaj se afla cafeneaua, iar la etajul doi era o companie imobiliară. Nu exista o alee în spatele clădirii, aşa că singura cale de acces era pe uşa din faţă a cafenelei şi apoi pe scările din dreapta. Rapp ştia acest lucru pentru că vizitase biroul imobiliar mai devreme în cursul după-amiezii şi mersese până la palierul dintre etajele al doilea şi al treilea înainte de a coborî înapoi.
Rapp a privit un bătrânel ieşind din cafeneaua situată sub Aid Logistics Inc. şi biroul imobiliar. Din câte şi-a dat seama Rapp, tipul ăsta era proprietarul. Purta un şorţ alb şi împărţea o mulţime de comenzi personalului de servire. Bărbatul a coborât pe trotuar până la locul unde era parcat sedanul şi a început să vorbească cu cei doi ocupanţi. Era pentru prima dată când Rapp îl vedea pe bătrân conversând cu aceştia. Pichetele aveau toate vibraţiile lor. Propriul lor ritm. Cele mai multe dintre ele erau literalmente la fel de plictisitoare ca şi cum te-ai uita cum se usucă vopseaua. Uneori, subiectul ştia că este urmărit şi încerca să te adoarmă pentru a putea acţiona. Asta făceau adevăraţii profesionişti. Puteai să-i priveşti toată ziua şi să nu-ţi dai seama că au făcut două căderi şi o ridicare. Era ca şi cum ar fi avut ochi în ceafă. Ceea ce era parţial adevărat. La fel ca Wayne Gretzky, jucătorii de hochei talentaţi aveau în minte o imagine de tip „bird's-eye" a locului unde se aflau toţi cei de pe gheaţă în orice moment. Marii spioni aveau aceeaşi

abilitate, dar într-un joc infinit mai complex şi mai periculos. Îşi aminteau feţele, pantofii şi pantalonii. Lucruri care erau greu de schimbat. Ignorau pălăriile, ochelarii, jachetele şi părul facial. Lucruri care erau uşor de schimbat. Ei catalogau fiecare faţă care trecea pe lângă ei şi anticipau nu doar acţiunile celor din faţa lor, ci şi pe cele din spatele lor. Chiar şi a celor pe care nu-i puteau vedea.
Foarte puţini criminali erau de fapt atât de buni. Cei mai mulţi habar n-aveau că sunt urmăriţi, dar, mai important, ştiau la un anumit nivel că fac ceva ilegal. Iar în multe dintre aceste ţări făceau ceva care putea duce la separarea capului de restul corpului. Sub acest tip de presiune, era aproape imposibil să rămâi relaxat şi normal în timp ce te pregăteai să faci orice ar fi putut să te ucidă. Fie că era vorba de a face o lansare moartă, de a întâlni un contact sau de a te pregăti să prinzi pe cineva, nu conta. Limbajul corporal al oamenilor se schimba. Ritmul lor s-a accelerat şi mişcările lor au devenit mai grăbite şi mai sporadice. Rapp observase că ritmul lucrurilor de jos începuse să se accelereze în ultima oră sau cam aşa ceva. Urmărea limbajul corporal al proprietarului cafenelei şi al celuilalt bărbat care stătea lângă maşină. Încerca să le citească pe buze, dar nu reuşea să deslușească ce spuneau. Totuşi, părea că vorbeau în engleză, ceea ce lui Rapp i se părea interesant.
Telefonul mobil al lui Rapp a început să sune. Acesta era întins pe pat, dar nu s-a deranjat să iasă de la fereastră. Avea o mică cască wireless Motorola înfiptă în urechea dreaptă. Cu părul său mai lung, era aproape imposibil să detecteze dispozitivul, care îi capta vocea prin vibraţii în canalul auditiv. Rapp a bătut capătul dispozitivului şi a întrebat: „Care-i treaba?”.
„Tocmai am aterizat.”
Era Scott Coleman. Rapp a vrut să-l întrebe ce naiba a durat atât de mult, dar nu s-a mai obosit. „Brooks a închiriat un minivan albastru. Aşteaptă la bordură.”
„Suntem blocaţi pe pistă.”
„Cum adică blocaţi?”
„Este un alt avion la poarta noastră. Nu ne putem opri la poartă până nu pleacă, iar apoi trebuie să aşteptăm bagajele.”
Rapp l-a privit pe bărbatul mare care stătea lângă maşină punându-şi braţul în jurul bărbatului mai în vârstă din şorţ. În timp ce uriaşul se mişca pentru a pune ceva în buzunarul cămăşii bătrânului, Rapp a apăsat pe trăgaciul aparatului foto şi l-a ţinut apăsat până la capăt. Aparatul a făcut şase fotografii în succesiune rapidă. Apoi, bărbatul mare l-a mângâiat pe obraz pe proprietarul cafenelei de mai multe ori înainte de a-i da drumul.
Rapp s-a încruntat în timp ce îl privea pe bărbatul în vârstă intrând înapoi în cafenea. S-a uitat la ecranul de vizualizare de pe spatele aparatului foto şi a dat înapoi câteva cadre. Apoi a mărit zoom-ul până când a putut vedea ce pusese bărbatul în buzunarul proprietarului. Erau bani lichizi. Poliţiştii, în cea mai mare parte, nu umblau să bage bani în buzunarele oamenilor. Mai ales în această parte a lumii, unde puteau să arunce pe cineva în închisoare pentru o săptămână prin simpla inventare a unui motiv.
„M-ai auzit?”, a întrebat Coleman.
„Da.” Rapp s-a uitat la orizont. Noaptea se apropia cu paşi repezi, iar când întunericul va veni, ceva avea să se întâmple. „Pune pe unul dintre băieţii tăi să aştepte bagajele. Vreau să vii aici cât mai repede.”

8

R etsina este un vin grecesc care se conservă cu răşină de pin. Pentru unii naţionalişti greci iluzionaţi, acesta este vinul zeilor. Pentru oricine a gustat vreodată o sticlă decentă de Bordeaux francez, retsina este la fel de plăcută ca şi cum ar bea terebentină. Gazich ura retsina, la fel şi Andreas. Promisiunea bătrânului că va pune deoparte cea mai bună sticlă de retsina ar fi putut fi interpretată ca o încercare de umor. Un prieten îl ironiza pe altul, dar Andreas nu a rămas la telefon pentru a asculta răspunsul chiriaşului său. Nici măcar nu a râs. A închis imediat după ce şi-a făcut injecţia. Nu acesta era stilul lui Andreas. Îi plăcea să ghicească şi să tachineze.
Ceva nu era în regulă. Gazich putea simţi asta. Casa lui se afla pe dealurile de la periferia oraşului Limassol. A fost tentat să meargă acolo mai întâi, dar a rezistat impulsului. A pus taxiul să-l ducă la biroul lui, încet şi frumos, dar nu prea încet. L-a văzut pe bărbatul care stătea la volanul maşinii parcate şi pe

celălalt bărbat pe trotuar. Gazich i-a cerut apoi şoferului să îl ducă la Amathus Beach Hotel, unde s-a cazat într-o cameră, s-a spălat şi şi-a plănuit următoarea mişcare.
Gazich nu era o persoană care să se înfurie repede. Era mai degrabă înclinat să se gândească la lucruri şi să le lase să dea în clocot. Asta s-a întâmplat în timp ce îşi lua cina pe balconul privat al camerei sale de hotel. În mintea lui era deja o concluzie de la sine înţeleasă că nemernicii care îl angajaseră se hotărâseră să nu se ţină de cuvânt. Exista o şansă ca legea să vină să-l caute, dar era mică. Gazich urmărise în presă ancheta FBI-ului şi nu se menţiona că ar fi căutat un trăgător singuratic. Tot ceea ce venea de la Washington sugera că ei urmăreau mai multe grupuri teroriste. Gazich nu cunoştea pe deplin capacităţile FBI-ului, dar ştia că era aproape imposibil pentru ei să desfăşoare o investigaţie fără a face scurgeri de informaţii către presă.
Să fugă ar fi fost cel mai inteligent lucru de făcut. Avea peste trei milioane de euro ascunşi în diverse bănci din Europa şi din Marea Mediterană. Investite corespunzător, ar fi putut trăi într-un lux relativ în orice ţară din lumea a treia pe care o alegea pentru tot restul zilelor sale. Totuşi, se ataşase de Cipru. De casa lui, de biroul lui, de legile bancare laxe. Se potrivea perfect. O naţiune insulară de sine stătătoare. Cu cât Gazich se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai furios, şi nu doar pe angajatorul său trădător, ci şi pe el însuşi. De ce se grăbise atât de mult să le ia banii? Răspunsul era evident. Banii. Ar fi trebuit să urmeze vechea axiomă – dacă sună prea frumos ca să fie adevărat, probabil că este.
Mai era de luat în considerare şi problema lui Andreas şi a familiei sale. Gazich nu putea decât să ghicească ce fel de presiuni se exercitau asupra lui. Erau oameni de treabă care încercau să-şi câştige cinstit existenţa, iar acum erau atraşi în această dramă mortală. Cel mai simplu lucru pentru Gazich ar fi fost să părăsească insula. Să se urce pe primul feribot de dimineaţă şi să uite de Cipru, de bunurile sale şi de prieteniile pe care şi le făurise acolo, dar el se săturase să fugă. De mai bine de zece săptămâni îşi făcea şi despacheta la fiecare câteva zile. Poate că fuga era lucrul cel mai inteligent, dar era şi cel mai laş.
Gazich nu era un laş. Nu fusese niciodată. Şi nici nu va fi vreodată. Ştia că era un căutător de senzaţii tari. Cineva care avea nevoie de acţiune. Cineva căruia îi plăcea adesea să aleagă calea cu cea mai mare rezistenţă. O făcea pentru a-şi testa abilităţile. O făcea pentru a dovedi că era mai bun decât ceilalţi. Avea nevoie să demonstreze că era regele junglei. În DC a plecat la vânătoare de elefanţi. Aici, în Cipru, avea de gând să întoarcă situaţia împotriva vânătorilor.
Obiectivul era supravieţuirea. Jocul secundar ar fi fost să îi ucidă pe aceşti oameni fără a fi prins sau măcar să atragă atenţia autorităţilor locale. Încă un cadavru aruncat în Mediterana nu însemna nimic. Deşi câţiva bărbaţi ucişi pe trotuarul din faţa cafenelei lui Andreas ar putea fi chiar bun pentru afaceri. În orice caz, scopul final era să-l găsească pe bărbatul sau bărbaţii care îl angajaseră şi să-i ucidă. Era singura modalitate de a termina. Partea complicată ar fi fost să-l ţină pe unul dintre ei în viaţă suficient de mult timp pentru a scoate ceva util de la el.
Gazich şi-a verificat ceasul. Era sâmbătă seara, ceea ce în Limassol însemna că cluburile de dans şi barurile urmau să se aglomereze în curând. Trebuia să facă o singură oprire şi apoi, până să ajungă la cafenea, lucrurile ar fi fost frumos şi ocupate. Oamenii ăştia nu vor şti niciodată ce i-a lovit.

9

Pe măsură ce întunericul cădea peste partea veche a oraşului, lucrurile păreau să prindă viaţă. Muzica plutea din cafenelele de jos. Oamenii se îndreptau în toate direcţiile, traversând strada în fugă, ferindu-se de scutere, taxiuri şi maşini. Se auzeau râsete şi conversaţii pline de viaţă, în timp ce cupluri şi grupuri se aliniau la diversele localuri pentru a aştepta o masă. Rapp ţinea luminile stinse în camera lui. Fereastra era de fapt o uşă franceză subţire care se deschidea spre interior. O balustradă ornamentală neagră mergea de la înălţimea taliei până la podea, oferind iluzia unui balcon.
Pentru a lupta împotriva plictiselii şi pentru a se menţine în alertă, Rapp se lăsa la podea la fiecare cincisprezece minute şi făcea fie flotări, fie abdomene. Alternativa era să bea cantităţi abundente de cafea, dar asta însemna, de asemenea, drumuri frecvente la baie. Încă mai avea de slăbit cinci kilograme de pe urma chefului de şase luni, aşa că a optat pentru exerciţii. Ochii lui au măturat cu dezinvoltură scena de la un capăt la altul al blocului. Fiecare vehicul şi fiecare pieton a fost notat. Le-a acordat o atenţie deosebită

celor care se îndreptau spre cafeneaua de peste drum şi, bineînţeles, bărbatului care stătea în maşina de lângă cafenea. Mai devreme în cursul zilei, i-a observat pe ceilalţi doi bărbaţi care coborau din liftul din holul hotelului. Până la sosirea întăririlor, tot ce putea face Rapp era să stea şi să aştepte. Vorbise cu Coleman de două ori de când el şi oamenii lui aterizaseră. În cele din urmă se afla în dubă cu Brooks şi se îndrepta spre aici.
Rapp îşi verifică ceasul. Era nouă şi opt minute. Ar fi trebuit să sosească din clipă în clipă. Un claxon de maşină răsună în capătul celălalt al străzii. Rapp s-a mutat de pe o parte pe alta a ferestrei deschise şi a scanat scena. Un bărbat şi o femeie stăteau în mijlocul străzii cu sens unic. Bărbatul îi dădea peste nas şoferului maşinii şi ţipa în greacă. Din unghiul de vedere al lui Rapp, a zărit un bărbat singur care intra în peisaj, pe trotuarul îndepărtat. Ceva la acest tip l-a făcut pe Rapp să se uite din nou la el. Era îmbrăcat în stilul de club de noapte la modă al tinerei generaţii, cu blugi de designer demodat şi rupt, pantofi de trening retro, o jachetă de încălzire albastră şi o şapcă de baseball John Deere. Şapca de baseball era trasă jos, gulerul jachetei era ridicat şi avea mâinile băgate în buzunare. Capul lui se mişca încet, aproape imperceptibil, de la stânga la dreapta. Mintea lui Rapp s-a gândit la acele douăzeci şi şapte de secunde de imagini de supraveghere de la Starbucks din Georgetown. O persoană obişnuită ar putea desprinde foarte puţine lucruri din acea înregistrare, dar pentru Rapp era o comoară de informaţii – o recunoaştere virtuală a vinovăţiei de către bărbatul misterios surprins cumpărând un espresso.
La prima vedere, bărbatul de pe casetă părea foarte dezinvolt. Rapp a privit lucrurile puţin diferit, totuşi. Ca un magician care priveşte un alt magician, Rapp ştia ce să caute pentru că mai fusese acolo înainte. Într-o ţară străină, într-o operaţiune, încercând să aştepte până când lovitura avea loc. Acţionase aproape în aceeaşi manieră: şapcă de baseball trasă jos pentru a bloca camerele de supraveghere, comportament fizic relaxat, dar alert. Ochii mereu scrutau şi erau în gardă.
„Tu eşti, Alexander?” îşi şopti Rapp, în timp ce se înclina uşor pe spate.
Fără să-şi ia ochii de la bărbat, Rapp şi-a dus aparatul foto la ochi şi a făcut câteva fotografii în timp ce bărbatul se apropia. Momentul adevărului se apropia cu repeziciune. Se va întoarce în cafenea şi se va duce la birou sau va înconjura blocul şi va verifica lucrurile? Rapp ştia ce va face şi a fost uşor dezamăgit când bărbatul s-a oprit în faţa cafenelei. A început să vorbească cu bătrânul care stătea la standul hostessului. Rapp a simţit brusc un fior de neliniște. Avea nevoie de tipul ăsta în viaţă. Cu spatele la el, Rapp putea vedea acum că jacheta de încălzire a bărbatului avea un logo Adidas alb pe spate. Ochii lui Rapp au alunecat spre bărbatul care stătea la nu mai mult de patruzeci de metri distanţă în maşina parcată. Nu mişcase niciun muşchi.
Tipul cu jacheta Adidas şi-a aprins o ţigară şi a continuat să vorbească cu bătrânul, apoi l-a sărutat pe ambii obraji şi s-a îndepărtat. Totul la acest tip se potrivea cu imaginile de supraveghere, cu excepţia ţigării. Dar, din nou, nu ar fi putut să fumeze o ţigară în timp ce aştepta la coadă la un Starbucks în Statele Unite. Bărbatul cu pălărie John Deere şi-a croit drum printre câţiva pietoni care aşteptau să intre în cafenea. Rapp s-a relaxat puţin, dar a rămas cu ochii pe el. A coborât aparatul de fotografiat şi s-a întrebat dacă acesta era într-adevăr tipul pe care îl urmărea sau dacă nu cumva citea prea mult în lucrurile astea. Şi-a frecat ochii şi şi-a verificat din nou ceasul.
Când s-a uitat din nou în jos, spre stradă, a văzut ceva total neaşteptat. Bărbatul cu jachetă Adidas a virat brusc spre maşina parcată cu tipul care stătea pe scaunul din faţă. Rapp a adus în grabă aparatul foto şi a apăsat butonul de focalizare automată. Imaginea pietonului şi a maşinii a fost focalizată. Strălucirea lămpilor de pe stradă arunca destulă lumină pentru a putea vedea ce se întâmpla, dar Rapp s-a îngrijorat că s-ar putea să nu fie suficientă lumină pentru ca aparatul foto să capteze imagini clare. Dintr-o dată, pietonul a început să-i facă semn cu mâna tipului care stătea în maşina parcată. Pe măsură ce se apropia de vehicul, s-a aplecat cu dezinvoltură pentru a putea vedea prin geamul deschis al şoferului. Era o stradă cu sens unic, iar maşina era parcată cu faţa spre cafeneaua de pe aceeaşi parte a străzii. Bărbatul din maşină stătea pe scaunul pasagerului din faţă, probabil pentru a avea mai mult spaţiu pentru picioare.
Rapp şi-a dat seama de ceea ce se întâmpla cu doar o secundă sau două înainte de a se întâmpla. A răsucit obiectivul până la limita maximă şi a ţinut trăgaciul apăsat. Camera digitală de mare viteză a început să facă clic la o rată de şase cadre pe secundă. În lumina slabă, l-a zărit pe bărbatul cu pălărie care se întindea în maşină şi apoi a avut loc un flash foarte scurt. Nu flash-ul alb al unui aparat de fotografiat, ci

flash-ul galben al unei botniţe. Rapp şi-a luat degetul de pe declanşatorul aparatului foto şi a rămas complet nemişcat. Nu voia să rateze ceea ce avea să se întâmple în continuare. Au trecut trei secunde, apoi cinci. Rapp a numărat până la zece, iar bărbatul cu pălărie era încă la fereastra maşinii şi discuta, mişcându-şi mâinile de parcă ar fi povestit o întâmplare implicată.
Rapp a coborât camera şi a spus: „Vorbeşti cu un om mort, nu-i aşa?". El a dat din cap şi a spus: „Vei sta acolo şi te vei preface că nu s-a întâmplat nimic, apoi îţi vei pune încet arma înapoi în pantaloni şi vei pleca".
Rapp a urmărit toate acestea cu o admiraţie profesională sinceră. Tipul ăsta avea un set de coaie pe el. Ceea ce tocmai fusese martor i-a verificat suspiciunile. Teroriştii care plătiseră pentru uciderea lui Alexander şi Ross nu erau mulţumiţi de serviciile pe care le prestase Alexander Deckas şi acum îl doreau mort. Nu era ceva neobişnuit în acest domeniu de activitate. Într-un fel, aranjamentul de afaceri era un pic ca şi cum un bărbat îşi părăseşte soţia pentru femeia cu care are o aventură. Faptul că acelaşi bărbat decide apoi să o înşele pe femeia cu care a înşelat-o iniţial nu ar trebui să surprindă pe nimeni, cu atât mai puţin pe femeia însăşi.
Rapp a privit cum asasinul se ridica şi se îndepărta de maşină. Apoi i-a făcut cu mâna bărbatului mort care stătea în ea şi a pornit înapoi pe stradă. Rapp a aruncat rapid o privire înapoi spre cafenea pentru a vedea dacă îl urmărea cineva. Bărbatul mare pe care îl zărise mai devreme nu mai era nicăieri. Doar bătrânul părea să fi observat ce tocmai se întâmplase. Ochii lui Rapp au alunecat înapoi spre bărbatul cu pălărie John Deere. Se aştepta ca acesta să întoarcă colţul şi să dispară, poate să piardă jacheta şi pălăria şi să se întoarcă pentru a-i împuşca pe ceilalţi doi, dacă ar fi apărut. Nevoia de a-l urma era puternică, dar cu atâtea necunoscute nu era înţelept. Acesta era cartierul lui Deckas. Ar fi cunoscut fiecare fisură şi crăpătură şi nu se ştia pe cine ar fi putut avea la lucru pentru el.
Asasinul îl surprinse pe Rapp intrând în ultima clădire de pe stradă. Părea să fie probabil o clădire de apartamente.
„Ce naiba?" a murmurat Rapp în sinea lui.
A scanat clădirea de apartamente şi a observat ferestrele unde erau lumini aprinse. După treizeci de secunde, nici măcar o singură lumină nu fusese aprinsă sau stinsă. Ceva i-a spus lui Rapp că ar fi o idee bună să se îndepărteze mai mult de fereastră. A făcut doi paşi înapoi. Dacă tipul ăsta avea o lunetă de vedere pe timp de noapte, putea să stea într-unul dintre apartamentele întunecate şi să scaneze hotelul pentru a vedea cine îl urmărea. Dacă Rapp ar fi fost în locul lui, asta era exact ceea ce ar fi făcut. Rapp mai făcu un pas în lateral şi se uită la ecranul de pe spatele camerei. Folosind degetul mare de la mâna dreaptă, a învârtit rotiţa şi a derulat fotografiile. Când a ajuns la secvenţa potrivită, a strâns cadrul. Calitatea nu era grozavă, dar a putut distinge ceea ce părea a fi un braţ care intra prin geamul maşinii şi se întindea pe scaunul din faţă. S-a mai întors încă o fotografie şi ecranul s-a luminat cu o străfulgerare a botului. Dintr-o dată, totul a fost mult mai clar. Rapp putea distinge acum o armă cu un amortizor de zgomot ataşat la capăt.
Acesta trebuia să fie Alexander Deckas şi, dacă ştia despre tipul din maşină, era probabil că ştia şi despre ceilalţi doi bărbaţi care îl căutau. Acolo urma să se concentreze – fie că încerca să-i evite, fie că venea să-i ucidă. Pe baza a ceea ce tocmai fusese martor, Rapp simţea că era vorba de a doua variantă. Dar de ce clădirea de apartamente? Rapp s-a gândit la uriaşul pe care mai devreme în cursul zilei îl spionase băgând bani în buzunarul cămăşii bătrânului care conducea cafeneaua. Bătrânul nu părea prea încântat să stea de vorbă cu bătrânul. Era probabil că se aplecase asupra lui. Probabil că îl ameninţaseră în vreun fel.
Bătrânul avea mai multe opţiuni în acel moment: să se preteze la joc, să se ducă la autorităţi sau să-şi denunţe chiriaşul. Şi dacă chiriaşul era de fapt Alexander Deckas, sau oricare ar fi fost numele lui real, iar bătrânul ştia cu ce se ocupa, de ce nu s-ar fi dus la el? Rapp tocmai îl văzuse cum expedia un pistolar plătit în mijlocul unui cartier comercial aglomerat fără să ridice nici cea mai mică suspiciune.
Gândurile lui Rapp au fost întrerupte de sunetul telefonului său. A presupus că era Coleman sau Brooks, aşa că a apăsat butonul de la căşti şi a spus: „Unde sunteţi?".
„Sunt Marcus, Mitch."
Marcus Dumond era un expert în calculatoare care lucra la Contraterorism pentru Langley.
„Ce s-a întâmplat?" a întrebat Rapp.

„Tocmai am vorbit cu un amic de la DGSE”. Dumond se referea la Direction Generale de la Securité Exterieure, cea mai importantă organizaţie de informaţii externe a Franţei. „Au un fir pe acest Alexander Deckas. Ei spun că numele său real este Gavrilo Gazich. Este un bosniac care şi-a tăiat dinţii în timpul acelei chestii urâte pe care au avut-o acolo.”
Rapp s-a îndepărtat de perete şi s-a uitat pe fereastră. „Minunat. Ce altceva ţi-au mai spus?”
„Este căutat la Haga.”
„Pentru crime de război?” întrebă Rapp oarecum surprins. „Câţi ani are?”
„Treizeci şi cinci de ani.”
„Ei bine, nu putea fi mai mult decât un soldat când se omorau între ei la mijlocul anilor '90.” Rapp a verificat ferestrele clădirii de apartamente de peste drum. „De ce naiba s-ar pune cu cineva atât de jos în ierarhia de comandă?”
„Era un lunetist. Cred că a împuşcat peste cincizeci de civili când au asediat Sarajevo.”
Întregul corp al lui Rapp a devenit rigid pentru o fracţiune de secundă, apoi s-a îndepărtat cu dezinvoltură de fereastră. A durat câteva secunde până să respire şi apoi a înjurat cu voce tare.
„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Dumond.
„Data viitoare ar fi bine să ajungi mai întâi la partea asta”.
„Care parte?”
„Nu contează”, a mârâit Rapp. „Ce altceva mai aveţi despre el? „
„Se zvoneşte că ar fi operat în Africa, mai ales în partea de est... Sudan, Etiopia, Uganda, dar nu au nimic concret despre el.”
„Ce zici de o fotografie?”
„Da, dar nu e foarte bună.”
„Suficient de bună pentru a ne da o potrivire cu caseta de supraveghere?”
„Nu e sigur, dar nici nu-l exclude.”
„În regulă. Trimite astea la Divizia Africa şi vezi ce au despre el.”
„Aşa o să fac.”
„Şi vezi dacă poţi obţine probele pe care le are Haga despre el. Vreau să ştiu cât de bun trăgător este.”
„O să mă ocup de asta.”
„Bună treabă, Marcus.”
Rapp a apăsat butonul de pe cască şi a închis apelul. Foarte puţine lucruri îl zăpăceau, dar lunetiştii erau unul dintre ele. Nenorociţii ăia mici şi vicleni. Cei buni te puteau ucide de la aproape o milă distanţă. Asta nu era deloc o luptă corectă. Rapp stătea nemişcat în camera de hotel întunecată şi încerca să proceseze noile informaţii. Oare tipul ăsta avea vreo idee că Rapp îl căuta? Răspunsul era probabil că nu. Rapp fusese foarte atent şi, în afară de echipa lui Coleman şi de câteva persoane selecte din Washington, nimeni nu ştia că se ocupa de acest caz.
Rapp se întrebă dacă exista vreo şansă ca aceşti alţi tipi să fi lucrat cu Gazich în trecut. Poate, dar, dintr-un anumit motiv, Rapp se îndoia de asta. Aceşti asasini erau de obicei singuratici din necesitate. Nu-şi puteau permite să aibă încredere în altcineva. Rapp mai întâlnise genul ăsta înainte: foşti soldaţi şi tipuri paramilitare, care se descurcau întotdeauna mai bine pe cont propriu decât în cadrul unei unităţi. Rapp ştia, pentru că el fusese unul dintre ei. Apoi mai existau şi ceea ce CIA numea eufemistic huliganii, drogurile şi haiducii. Tipi care proveneau din rândurile crimei organizate şi ale cartelurilor de droguri. De obicei, aceşti tipi nu operau singuri. Călătoreau în haite ca nişte hiene.
A fost bătrânul. El era cheia. Aceşti gorile, oricine ar fi fost, se bazaseră pe el şi, ca un bun grec, bătrânul a continuat să le facă jocul, în timp ce le plănuia sfârşitul. Şi-a alertat chiriaşul, care se întâmpla să fie un asasin, că tipii ăştia îl căutau şi acum problema era pe cale să dispară într-un mod foarte permanent. Care va fi următoarea mişcare a lui Gazich? Dacă era, de fapt, un lunetist antrenat, opţiunile sale erau numeroase. Spectrul acestui tip stând pe acoperişul clădirii de apartamente cu o puşcă de mare putere şi o lunetă de noapte făcea să i se ridice părul de pe ceafă lui Rapp.
Rapp s-a gândit că ceilalţi doi tipi probabil că nu erau la fel de disciplinaţi ca el. Era probabil că stăteau, cu luminile aprinse, uitându-se la televizor şi aşteptând ca tipul lor de pe stradă să-i anunţe că ţinta apăruse. Rapp se duse la marginea geamului şi se uită în jos la maşină. Abia putea distinge silueta

bărbatului mort care stătea pe scaunul din faţă. Nu se schimbase nimic. Nimeni nu coborâse să investigheze. Cu doar ochiul stâng, care se uita pe marginea perdelei, Rapp scruta linia acoperişului clădirii de apartamente în care Gazich intrase cu câteva minute în urmă. Totul părea normal. Cel puţin din câte îşi putea da seama, dar un lunetist bun nu ar fi avut nicio problemă în a-şi ascunde poziţia. Lui Rapp îi trecu prin minte posibilitatea ca ceilalţi doi indivizi să fie deja morţi. Dacă unghiul era bun şi dacă aveau fereastra deschisă, aşa cum avea Rapp, ar fi fost o ţintă uşoară.
Rapp scruta din nou acoperişul, când o strălfulgerare de mişcare îi atrase atenţia. Cineva se afla pe acoperişul de lângă clădirea de apartamente. Camera lui Rapp se afla la etajul patru al hotelului. Toate clădirile de peste drum aveau trei etaje şi acoperişurile lor plate se potriveau cam la câţiva metri unul de celălalt. Rapp a văzut din nou mişcarea. Cineva se deplasa din stânga spre dreapta lui Rapp, spre cafenea. Rapp s-a aplecat să vadă mai bine şi a văzut o siluetă din umbră făcând saltul scurt din clădire pe acoperişul unde se afla afacerea lui Gazich.
Rapp a zâmbit când şi-a dat seama că instinctele sale fuseseră corecte. Când verificase clădirea mai devreme în cursul zilei, se întrebase de ce omul lor şi-ar fi deschis o prăvălie la etajul trei al unei clădiri care nu avea nici o alee laterală sau din spate. Singura cale de ieşire era pe uşa din faţă. Nu era chiar un cod în Statele Unite, dar aici, unde străzile fuseseră trasate cu mii de ani în urmă, trebuiau să se descurce. Era aproape de neconceput ca un tip ca Gazich să se încolţească într-un colţ fără nicio cale de scăpare. Răspunsul era că nu o făcuse. Calea de scăpare a lui Gazich era acoperişul. De acolo, opţiunile sale erau numeroase.
Ochii lui Rapp căutau în întuneric mai multă mişcare, dar nu se vedea niciuna. Acoperişul era presărat cu unităţi de aer condiţionat, precum şi cu nişte ţevi de ventilaţie şi alte câteva lucruri. A presupus că Gazich se ascundea în spatele unuia dintre ele sau că se târâse până la margine, unde era o buză. Dintr-o dată, fereastra din stânga faţă de la etajul trei s-a luminat. Câteva secunde mai târziu, silueta unui bărbat a apărut pe umbra de culoare crem. Rapp şi-a dat seama că trapa de acces trebuie să se afle în spatele uneia dintre unităţile de aer condiţionat.
„De ce naiba ai aprins lumina aia? „ s-a întrebat Rapp.
Silueta s-a mişcat, dispărând şi apoi revenind la vedere. Părea că aduna ceva. Chiar şi aşa, Gazich trebuia să ştie că tipii ăştia îl urmăreau. Asta nu avea niciun sens. Ar fi putut să se strecoare cu uşurinţă înăuntru, să folosească o mică lanternă pentru a lua ceea ce avea nevoie şi să iasă înapoi prin acoperiş fără ca cineva să ştie vreodată că fusese acolo.
Rapp rămăsese blocat pe gânduri asupra prostiei acestui lucru când, deodată, şi-a dat seama ce se întâmpla. Aproape că nu mai avusese timp să reacţioneze. Luându-şi telefonul de pe pat, şi-a îndesat braţele în geacă şi s-a repezit spre uşă.

10

R ussiani, a mârâit Gazich în sinea lui. „Al naibii de ruşi.”
Stătea în picioare, aplecat la brâu, cu antebraţele întinse peste rama deschisă a geamului maşinii, cu pistolul atârnându-i la vedere în mâna dreaptă.
Gazich îi ura pe ruşi aproape la fel de mult cum îi ura pe musulmani. Cele două grupuri îi ruinaseră patria etnică: musulmanii, cu religia lor retrogradă, de totul sau nimic, şi ruşii, cu modul lor arogant, neîndemânatic, bătăuş şi păgân. Bosnia ar fi putut fi mult mai mult dacă ar fi lăsat-o în pace. Dar, desigur, nu au făcut-o. Musulmanii au invadat dinspre sud-est, iar ruşii dinspre nord-est. Musulmanii au făcut-o încet, de-a lungul secolelor, în timp ce ruşii au năvălit după cel de-al Doilea Război Mondial şi au luat totul cu forţa. În timp ce Europa de Vest a înflorit, Iugoslavia comunistă a suferit. Ruşii dispăruseră acum, iar musulmanii fuseseră ucişi sau transformaţi în refugiaţi.
Gazich s-a uitat la mort şi a rezistat impulsului de a scuipa pe el. Să laşi ADN la locul unei crime nu era o mişcare înţeleaptă. Îl împuşcase pe bărbat o dată în inimă şi apoi a doua oară pentru că era foarte supărat. Ar fi vrut să-l împuşte în cap, dar, având în vedere mediul relativ public în care se afla, nu era indicat. Omul mirosea chiar şi a rus. Mirosea a apă de colonie ieftină şi a ţigări nefiltrate.

„Ce eşti tu... KGB sau mafie rusească? Nu că ar mai fi o mare diferenţă. Ar trebui să te împuşc din nou”, a mormăit Gazich.
Sincer, nu ştia ce îl supăra mai mult: naţionalitatea omului sau faptul că cei care îl angajaseră să facă treaba în State aveau o părere atât de proastă despre el încât trimiseseră un rus să-l ucidă. Gazich a tras cu dezinvoltură un fum din ţigară şi a strecurat vârful amortizorului în centura pantalonilor. Cu mâna dreaptă şi-a tras partea de jos a sacoului peste armă. A zărit un mic radio cu două căi de comunicaţie pe scaun şi a decis că ar putea fi util. După ce l-a băgat în buzunar, s-a ridicat şi a făcut un pas înapoi. În timp ce îi făcea semn de rămas-bun mortului, a împins pistolul mai mult în pantaloni şi a privit spre hotelul de peste drum şi din stânga sa. Cam jumătate din camere erau luminate.
Gazich se oprise pe furiş la casa proprietarului cafenelei mai devreme în cursul zilei. Intrase prin grădină, deşi se îndoia că ruşii aveau destui oameni pentru a supraveghea atât biroul său, cât şi casa bătrânului. Gazich i-a spus lui Andreas că îi părea rău că fusese prins la mijloc. Andreas a acceptat scuzele şi apoi a fost de acord cu nerăbdare să facă tot ce putea pentru a scăpa de aceşti ruşi. I-a spus lui Gazich tot ce ştia despre ei, inclusiv faptul că aveau două camere la etajul trei al hotelului de vizavi.
O scurtă cercetare a ferestrelor i-a spus lui Gazich că erau la fel de leneşi cum se aştepta el să fie. Nimeni nu era cu ochii pe stradă. Cine ştia cu ruşii, era foarte probabil ca aceştia să fie deja beţi. Bosniacul şi-a băgat mâinile în buzunare şi a pornit pe stradă cu o furie reînnoită. O parte din el voia să mărşăluiască până la hotel, să le spargă uşa şi să-i împuşte în cap, dar oricât de tentat ar fi fost, trebuia să vorbească cu ei. Trebuia să afle cine îi trimisese.
Două uşi mai jos, Gazich a intrat într-o clădire de apartamente şi a mers până la ultimul etaj. În partea din spate a clădirii, într-un dulap de întreţinere, se afla o scară de metal înşurubată în perete. Gazich a urcat pe ea şi a deschis trapa care ducea spre acoperiş. S-a tras în sus, a coborât trapa şi a început să se îndrepte spre clădirea sa. A rămas ghemuit, nu pentru că era îngrijorat că l-ar putea vedea cineva, ci pentru că îi era teamă că va da peste o frânghie de rufe. Un minut mai târziu a îngenuncheat lângă trapa care dădea acces la clădirea sa. Gazich a ridicat-o şi a coborât în întuneric, închizând trapa în urma lui. Acum se afla în holul central din spatele clădirii. S-a îndreptat spre partea din faţă şi şi-a scos telefonul mobil. A format numărul de telefon al cafenelei şi, după câteva apeluri, a răspuns una dintre fiice. La o jumătate de minut după aceea, patriarhul era la telefon.
„Alo?”, a răspuns bătrânul.
Andreas îi spusese că telefoanele erau ascultate, dar în acest moment lui Gazich nu-i păsa. „Andreas, sunt eu, Alexandru. Ce mai faci?” Gazich şi-a strecurat cheia în uşa biroului său şi a întors încuietoarea.
„Bine, prietenul meu. Vii să mă vezi?”
„Da. De fapt, sunt sus, în biroul meu.” Gazich a apăsat întrerupătorul de lumină. „Am puţină treabă de făcut şi apoi voi coborî să beau ceva.”
„Bine. Ne vedem când ne vedem.”
Gazich şi-a pus telefonul deoparte şi s-a uitat în jurul biroului său. Totul nu era aşa cum îl lăsase. Încercase să pună lucrurile la loc, dar erau prea neglijenţi ca să o facă cum trebuie. Pe lângă uşoara dezordine, le simţea mirosul de ţigări. Fuseseră atât de aroganţi încât chiar fumează în timp ce îi fură lucrurile. Gazich a continuat să supravegheze camera. Era un birou mare din lemn cu lucrurile obişnuite deasupra: o lampă, un Rolodex vechi, un monitor de calculator, o tastatură, un mouse şi un telefon. Pereţii erau tapetaţi cu biblioteci. Gazich s-a întors să privească înapoi spre uşă. Atunci a observat ceva. Era un senzor de mişcare plasat chiar deasupra plăcii de finisaj, lângă podea.
„Bun”, a spus el cu voce tare. „Putem să terminăm cu asta cât mai repede.”
Gazich a luat radioul cu două căi şi l-a prins la centură. Apoi, a mutat cuierul de haine de lângă birou şi şi-a înfăşurat jacheta în jurul cuierului de sus. Pentru a termina, şi-a aşezat pălăria de baseball deasupra şi a aprins lampa de birou. Radioul de la şoldul său a început să scârţâie şi o voce masculină a început să vorbească în rusă. Gazich nu ştia rusă, dar nu avea nevoie să ştie. Ştia ce întrebau. Două aparate de radio similare stăteau într-un încărcător pe bibliotecă, vizavi de birou. Gazich a luat unul, l-a pornit şi l-a setat pe acelaşi canal cu cel pe care îl luase de la rusul mort. Apoi, le-a ţinut la câţiva centimetri unul de celălalt şi a apăsat butoanele de transmisie. Un feedback acut a ţârâit din fiecare cutie, creând un zgomot extrem de iritant.

Gazich a eliberat butoanele de transmisie şi a ieşit înapoi pe hol. A închis uşa din sticlă mată şi şi-a inspectat munca. Silueta jachetei şi a pălăriei de pe cuier nu era perfectă, dar ar fi fost suficientă pentru a-i deruta. Sistemul de emisie-recepţie a erupt din nou, cu o voce rusească furioasă strigând ceea ce Gazich a presupus că erau înjurături. Bosniacul a mai ţinut încă o dată dispozitivele unul lângă altul şi a dat drumul la o explozie de feedback. În timp ce se îndrepta spre fereastră, a mai apăsat încă o dată pe buton şi apoi şi-a îndreptat atenţia spre intrarea în hotelul de peste drum. Cinci secunde mai târziu, doi bărbaţi mari au ieşit în trombă pe uşa din faţă, împingând un pieton din calea lor. Unul dintre ei încă se lupta cu jacheta, un pistol în toc de umăr fiind clar vizibil pe cămaşa sa albă închisă.
Cu pur dispreţ profesional, Gazich a dat din cap şi s-a poziţionat pentru ambuscadă.

11

R app a trecut telefonul pe modul vibraţie, a format numărul lui Coleman şi a îndesat telefonul în buzunarul de la piept al hainei sale. În timp ce apuca mânerul uşii cu mâna dreaptă, mâna stângă i-a alunecat până în partea mică a spatelui şi a apucat mânerul pistolului său Glock 19. Rapp a scos arma şi s-a uitat prin vizor pentru a se asigura că nu îl aştepta nimeni în faţa uşii. Cu pistolul la îndemână, a tras zăvorul mort şi a deschis uşa. Un amortizor butucănos a adăugat încă cinci centimetri pistolului. A făcut o verificare rapidă a holului, a strecurat arma într-un buzunar special conceput în partea dreaptă interioară a jachetei şi a ieşit. Rapp a ocolit liftul şi s-a îndreptat direct spre scări. În timp ce deschidea uşa de incendiu, vocea lui Coleman s-a auzit în căştile sale fără fir.
„Brooks spune că suntem la cinci-zece minute distanţă. Traficul e destul de rău.”
„S-ar putea ca toată chestia asta nenorocită să se termine până ajungi tu aici.”
Rapp tocmai ajunsese la prima treaptă când auzi o agitaţie de jos.
„Cum adică s-ar putea să se termine?” a întrebat Coleman.
Rapp nu a putut răspunde imediat. Doi bărbaţi dăduseră buzna în casa scării de la un etaj mai jos. Unul dintre ei vorbea tare în rusă. L-a recunoscut pe unul dintre ei ca fiind bărbatul care îi băgase bani în cămaşa bătrânului mai devreme în cursul serii. Era exact aşa cum se temuse Rapp. Gazich îl omorâse deja pe unul dintre ei, iar acum îi atrăgea pe aceştia doi într-o capcană.
„Ce se întâmplă?” întrebă Coleman.
Rapp a aşteptat ca cei doi bărbaţi să ajungă la al doilea palier înainte de a-şi şopti răspunsul. „Cred că avem un client nemulţumit”.
„Despre ce naiba vorbeşti?”.
„O să-ţi explic când ajungi aici.” Rapp a început să coboare scările. „Asta dacă mai sunt în viaţă.”
„Încetineşte, Mitch. Nu are niciun sens ce spui.”
„Spune-i lui Brooks să-l sune pe Marcus, ca să o pună la curent cu cine este cu adevărat acest Deckas, şi spune-i că tipii din pozele de supraveghere sunt ruşi.” Rapp a luat următorul zbor.
„Unde eşti?”
Rapp a aruncat o privire peste balustradă când cei doi bărbaţi au ajuns pe palierul de la primul etaj. „Sunt în hotel, urmărind doi idioţi ruşi care sunt pe cale să fie ucişi.”
„Aşteaptă să ajungem acolo.”
Bărbaţii au lovit puternic uşa de incendiu şi au dat buzna în hol.
„Nu crezi că pot să am grijă de mine?” Rapp a sărit pe scări, două câte două, acum că era singurul din casa scării.
„Nu asta am spus. Te duci în asta pe nevăzute, fără întăriri. Asta nu este ceea ce aş numi o decizie tactică prudentă.”
Rapp a râs. „Voi, cei din SEAL, sunteţi nişte fătălăi. „
„Nu face din asta un rahat de macho. Mai rezistă doar câteva minute.”
Când Rapp a ajuns pe palierul de la primul etaj, l-a putut auzi pe Coleman strigându-i lui Brooks să calce pe el. A împins uşa de incendiu şi a intrat în hol.
„Două minute, bine?” a implorat Coleman.

„Îmi pare rău amice, trenul pleacă din gară. Trebuie să mă asigur că idioţii ăştia nu se omoară între ei.”
Rapp a păşit cu dezinvoltură prin hol, pentru a nu atrage o atenţie nedorită. Acest lucru nu a fost dificil datorită faptului că toată lumea se holba la cei doi tauri care se strecurau prin uşa turnichetului. „Rămâi pe fir”, a spus Rapp, „şi vă voi ţine la curent cât de bine pot.”
Rapp i-a zâmbit calm portarului când a ajuns la uşă. În faţa hotelului, unul dintre ruşi se oprise în mijlocul străzii, încercând să atragă atenţia prietenului său care stătea în maşina parcată. Celălalt rus traversa deja strada şi îi striga bărbatului să îl urmeze. Rapp a continuat să-i dea lui Coleman informaţii tactice actualizate în timp ce aştepta să treacă o maşină. Îi privea pe ruşi cum îşi croiau drum prin mulţimea de oameni care aşteptau să intre în cafenea. Rapp s-a deplasat spre stânga şi a trecut printre un rând de scutere parcate. I-a evitat pe cei peste o duzină de oameni care stăteau lângă standul hostessului. În timp ce toţi patronii erau concentraţi asupra agitaţiei provocate de cei doi băieţi nepoliticoşi care îşi croiau drum prin mulţime, Rapp a păşit peste frânghia de catifea decolorată şi slăbită care forma perimetrul terasei. Şi-a croit discret drum printre mesele înghesuite şi a dat din cap pentru a evita colţurile umbrelelor de la mese.
Rapp a verificat terasa pentru a vedea dacă bătrânul era prin preajmă, dar nu era de găsit nicăieri. Chestia asta avea să se termine în două feluri. Fie rău, fie bun. Rapp nu ştia exact cum avea de gând să procedeze, dar avea o idee aproximativă despre care urmau să fie regulile sale de angajare. Ruşii intrau acum în forţă pe uşa din faţă a restaurantului. Prin fereastra mare de sticlă, Rapp îi urmărea cum porneau pe scările din dreapta. Cu o doză de prudenţă, s-a strecurat pe uşa din faţă şi a rezistat impulsului de a-i urma. Să urci pe nişte scări orbeşte ca aceasta era o modalitate bună de a fi împuşcat, ceea ce Rapp presupunea că era exact ceea ce urma să li se întâmple.
Drept înainte, bătrânul conversa cu o masă de clienţi, dar era evident că preocuparea lui era în altă parte. Se tot uita în sus la scări. Rapp se întoarse spre stânga. Erau două mese între bar şi fereastra din faţă. Barul se întindea pe o distanţă de vreo treizeci de metri, ocupând treimea din faţă a restaurantului. În spate şi în dreapta lui se aflau mai multe mese. Clienţii erau îngrămădiţi la bar până la trei adâncimi şi practic fiecare persoană avea o băutură într-o mână şi o ţigară în cealaltă. Localul era gălăgios. Pereţi din ipsos, cu un tavan de tablă şi podea de gresie. Mese din lemn şi ornamente din lemn. O mulţime de suprafeţe dure.
În timp ce Rapp zâmbea, se scuza şi îşi croia drum prin mulţime, era cu ochii pe oglinda din spatele barului. Două rafturi cu băuturi alcoolice stăteau între parantezele de sus şi de jos ale oglinzii, iar în reflexia ei putea să-l privească atât pe bătrân, cât şi scara. Rapp nu a auzit zgomotul, dar a surprins oglinda şi sticlele tremurând foarte scurt. Nu mai mult de o secundă mai târziu, lichidul din sticle a dansat din nou. Rapp a suspinat şi şi-a crăpat gâtul de la o parte la alta. În timp ce se gândea la ceea ce tocmai se întâmplase la etaj, şi-a flexat degetele, le-a întins şi apoi le-a strâns în palmă. Un mort cu siguranţă, probabil doi morţi.
Mâna stângă i-a alunecat spre încheietura mâinii drepte şi, fără să se uite, a apăsat funcţia de cronometru a ceasului său digital. A urmat respiraţia. Aceasta s-a aşezat automat într-un ritm constant, aproape hipnotic. Era sigur în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută că trepidaţiile erau rezultatul faptului că ruşii se loveau unul după altul de pământ în timp ce fuseseră împuşcaţi de Gazich. Exista vreo şansă ca Gazich să se fi urcat deja pe acoperiş? Rapp se îndoia de asta. Felul în care stătuse lângă maşină după ce-l omorâse pe primul om sugera că era prea rece ca să se întoarcă şi să fugă. Mai era de luat în considerare şi poliţia. Simpla lăsare a cadavrelor pe jos ar fi însemnat că poliţia ar fi apărut la un moment dat. Şi ar fi avut o mulţime de întrebări. Pariul lui Rapp era că va rămâne şi îşi va curăţa mizeria.
Cineva era încă în viaţă la etaj. În realitate, oricare dintre cei trei ar fi fost de ajuns, dar Rapp voia să fie Gazich. El era omul care stătuse pe stradă în acea zi în Georgetown. Cineva îl angajase pentru a face treaba şi acum îl voia mort. Rapp voia informaţia aceea, iar dacă se juca de-a siguranţa nu avea de gând să o obţină. În viaţă există o expresie, „calmul de după furtună”. În război, există dezamăgirea de după bătălie. Unii oameni o numesc mahmureală de adrenalină. Soldaţii de elită se antrenează metodic în efortul de a-şi reprograma biologia pentru a lupta împotriva acestei căderi. Li se învaţă să reaprovizioneze încărcătoarele, să cureţe armele şi să se asigure că sunt pregătiţi de luptă înainte de a se uşura măcar într-

un şanţ de pe marginea drumului. Gazich nu era un soldat de elită. Era un lunetist şi un asasin. În momentul de faţă ar fi fost concentrat pe alte lucruri.
Rapp urca la etaj. Asta era deja decis. Fusese prea mult privit şi aşteptat în ultima vreme. Singura întrebare reală era cât de mult trebuia să aştepte? Cel puţin un minut. Asta ar fi permis ca mahmureala de după adrenalină să-şi facă efectul.
Bătrânul a început să se mişte. Rapp l-a privit în oglindă. A venit spre partea din faţă a restaurantului. Una dintre chelneriţe a încercat să-i pună o întrebare, dar el a ignorat-o şi s-a îndreptat direct spre scări. Rapp şi-a verificat ceasul şi a pivotat cu dezinvoltură departe de bar. Şi-a ridicat mâna dreaptă, a strâmbat ochii şi şi-a acoperit gura şi nasul ca şi cum ar fi fost pe cale să strănute.
În loc să strănute, a spus: „Mă duc în biroul lui".
Treptele erau dale de linoleum uzate, în carouri, întoarse pe o parte, astfel încât să dea pătratelor un aspect de diamant. Negre şi albe, cu un capac de cauciuc negru pe marginea fiecărei trepte. În stânga şi în dreapta, dalele şi capacul erau în stare bună, dar în mijloc erau atât de uzate încât spatele cafeniu al linoleumului începea să se vadă prin ele. Rapp le-a zâmbit celor două femei care stăteau la baza treptelor. Şi-a pus mâna pe umerii uneia dintre ele şi s-a strecurat în spatele ei. Rapp a rămas în dreapta. Mai puţin zgomot şi aproape nicio şansă de a fi văzut până când făcea curba la fiecare palier. S-a îndreptat rapid spre primul palier.
Presupuneri – de cele mai multe ori la asta se reducea totul. Presupunerile educate, bazate pe experienţe din viaţa reală, erau cele care îţi ofereau un avantaj în aceste situaţii. Rapp şi-a imaginat ce se întâmpla la etaj în timp ce a aşezat cu grijă fiecare picior pe trepte. Bătrânul avea în jur de un metru cincizeci şi opt şi cântărea aproape două sute de kilograme. Pe deasupra, îşi favoriza partea dreaptă atunci când mergea. Şoldurile şi genunchii lui erau probabil un rahat de la faptul că lucra în picioare toată ziua şi căra în plus patruzeci de kilograme. O să reuşească să urce un etaj în regulă, dar cel de-al doilea o să-i pună inima şi plămânii la treabă. Adăugaţi la asta stresul situaţiei şi probabil că existau şanse destul de mari ca până să ajungă la etajul trei să fie în pragul unui stop cardiac.
Prima aterizare nu a fost o problemă. Rapp s-a lipit de peretele exterior şi a continuat să se mişte, luând curba şi urcând următorul etaj până la etajul doi. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca una dintre chelneriţe sau barmaniţe să-l observe şi să înceapă să strige la el să coboare. Cu spatele lipit de perete, a stat complet nemişcat şi a ascultat. Jos se auzea muzică uşoară şi conversaţii zgomotoase. Deasupra era întuneric şi linişte. Rapp a strecurat pistolul din buzunar. Trei mici puncte verzi marcau vizorul cu tritiu. Două în spate şi unul în faţă. Rapp a adus pistolul în sus şi l-a ţinut lângă faţă, cu amortizorul butucănos îndreptat spre tavan. Aroma metalului şi a uleiului s-au amestecat pentru a crea un miros unic şi reconfortant.
Mai era o singură alegere de făcut. Pistolul lui Rapp era în prezent încărcat cu un cartuş Federal Hydra-Shok de 9 mm cu vârf găurit. Muniţia era subsonică şi aproape silenţioasă. Era perfectă pentru a avea grijă de afaceri într-un mod discret, dar avea un dezavantaj semnificativ. Glonţul subsonic avea cu optzeci la sută mai puţină viteză decât vărul său supersonic. Uitaţi de vestele antiglonţ; glonţul putea fi oprit de o geacă de piele groasă la aproximativ 30 de metri. Nu era genul de glonţ pe care voiai să-l foloseşti într-un schimb de focuri. Problema cu gloanţele supersonice, însă, era că nu erau silenţioase. Acestea făceau un zgomot destul de puternic de pocnitură când treceau de bariera sunetului. Rapp a aruncat o privire în josul scării şi şi-a amintit cât de tare era în zona barului. Balanţa din mintea lui cântărea viteza şi puterea de oprire în raport cu furtişagul. Viteza a învins.
Rapp a schimbat pistolul din mâna stângă în mâna dreaptă şi a apăsat butonul de eliberare a încărcătorului. Cartuşul negru a căzut în mâna stângă şi l-a ascuns în buzunarul din dreapta faţă. Rapp a întors arma pe o parte, aşezând capsa mânerului împotriva pieptului său. Şi-a aşezat mâna stângă deasupra orificiului de ejecţie şi şi-a mutat degetul mare drept sub declanşatorul glisorului. Folosindu-se de vârful degetelor şi de partea cărnoasă a palmei, a apucat glisiera şi a împins-o înapoi până când a simţit alama rece a cartuşului cu cameră căzând în mâna lui. În acelaşi timp, degetul său mare drept a împins în sus pe declanşatorul glisorului şi a blocat glisorul în poziţia deschis. A aruncat cartuşul liber în acelaşi buzunar ca şi încărcătorul şi a scos un alt încărcător din buzunarul stâng. Rapp a luat primul glonţ supersonic din partea de sus a încărcătorului şi l-a plasat între dinţii din faţă. Apoi a glisat în linişte încărcătorul în mâner

folosind palma mâinii pentru a se asigura că este blocat în poziţie. Arma a fost trecută din nou în mâna stângă. Rapp a luat cu grijă singurul cartuş din dinţi şi, în timp ce îndrepta botul spre pământ, a aruncat cartuşul în cameră. Era un pic ca şi cum ar fi încărcat o torpilă într-un tub de lansare. Apucând partea superioară a glisierei cu mâna dreaptă, a tras înapoi doar atât cât să coboare declanşatorul glisierei şi apoi a lăsat încet glisiera să avanseze până când breşa s-a închis.
Nu era ca la Hollywood. Trăgătorii adevăraţi îşi purtau armele la cald. Asta însemna un cartuş în cameră. Nu era vorba de rahatul ăsta de macho. Tot ce făcea era să te încetinească şi să facă o grămadă de zgomot. Singura alternativă a lui Rapp la acest proces complicat ar fi fost un „soft rack", ceea ce însemna, în esenţă, să pună un încărcător nou în mâner şi apoi să lase cu grijă glisiera să avanseze într-o mişcare lentă şi controlată. Problema cu un „soft rack" era că riscai un cartuş încărcat necorespunzător, ceea ce era ultimul lucru pe care ţi-l doreai. Mai ales atunci când plănuiai să tragi primul foc.
Rapp apucă arma cu ambele mâini şi o întinse, apăsându-şi ambele mâini departe de corp. Braţele lui formau un triunghi. S-a deplasat spre dreapta, cu greutatea perfect distribuită, cu paşii la fel de uşori ca ai unui boxer la categoria grea. A început să urce scările încet, câte doi paşi pe rând. Când a ajuns la palierul dintre etajele doi şi trei, a putut auzi voci. O fâşie de lumină slabă strălucea pe peretele de sus. Rapp a ghicit că venea din biroul lui Gazich. S-a uitat câteva secunde la perete pentru a vedea dacă putea distinge vreo umbră. Nu era niciuna. Asta însemna că nu era nimeni în picioare în uşa biroului. Rapp a ascultat. Vocile erau slabe. Abia se auzeau. A crezut că era greacă.
Dintr-o dată, liniştea de la etajul trei a fost spulberată de un ţipăt tulburător. Rapp a făcut instinctiv un pas înapoi. Tot corpul i s-a încolăcit, muşchii i s-au încordat în timp ce se pregătea să lovească. Ţipătul a fost urmat de o voce aspră, dar controlată. Limba era cu siguranţă greacă. Greaca a fost urmată de o respiraţie grea şi de rusă. Rapp şi-a dat seama imediat ce se întâmpla. S-a ghemuit jos şi a înaintat doi paşi pentru a avea o privelişte a palierului de deasupra. Primul lucru pe care l-a observat a fost că uşa biroului era închisă. Al doilea lucru pe care l-a observat a fost un om mort întins pe podea.

12

R app a urcat jumătate din etajul următor până când a fost ochi în ochi cu cadavrul care zăcea pe ultimul palier. În lumina slabă, Rapp nu putea fi sigur, dar credea că era unul dintre ruşi. După felul în care era poziţionat tipul, Rapp şi-a închipuit că fusese împuşcat în partea dreaptă a capului, se rotise la nouăzeci de grade şi apoi se prăbuşise pe podea. Literalmente mort înainte ca masa lui să se aşeze pe linoleumul uzat şi murdar. Avea ochii larg deschişi, mâna stângă prinsă sub corp, un picior îndoit şi celălalt drept. Rapp se îndoia că tipul nici măcar nu avusese timp să înregistreze durerea provocată de o bucată de plumb izbită în partea laterală a capului său. Nu era un mod rău de a pleca, având în vedere toate lucrurile.
Rapp s-a oprit să se uite mai atent la cadavru. Era cu siguranţă al doilea rus, cel care se oprise în mijlocul străzii pentru a ţipa la prietenul său. Gazich s-ar fi ascuns în holul din dreapta. L-ar fi lăsat să treacă pe primul tip. L-ar fi lăsat să deschidă uşa şi apoi l-ar fi împuşcat pe unul şi pe celălalt. Gloanţe subsonice de la 10, poate 20 de metri maxim. Prima împuşcătură în capul celui de-al doilea tip, a doua împuşcătură probabil chiar în şoldul drept al primului tip sau poate în genunchi, dacă era un trăgător excepţional de bun. Marele rus ar fi căzut la pământ. Gazich s-ar fi mişcat după prima împuşcătură. Ar fi redus distanţa pentru cea mai dificilă lovitură dintre toate. Voia ca cel puţin unul dintre tipii ăştia să fie în viaţă, ceea ce însemna că s-ar putea să fie nevoit să tragă cu arma din mâna primului rus, dacă nu o scăpa după ce fusese înaripat.
Rapp era practic întins pe trepte acum. Mâna dreaptă era întinsă în faţa lui, sprijinită pe trepte. Cu mâna stângă ţinea arma. Erau unghiuri şi centimetri acum. Îşi maximizase poziţia de acoperire. Trei sferturi din uşa de sticlă mată a biroului erau la vedere. Umbrele pluteau înainte şi înapoi şi se auzeau cel puţin două voci distincte, una mult mai tare decât cealaltă. Rapp şi-a dat seama că trebuia să fie Gazich. El ar fi fost cel care punea întrebările. Să rămână pe scări nu era o opţiune bună. Poziţia îi oferea o acoperire minimă şi îl lăsa vulnerabil în cazul în care cineva s-ar fi rătăcit dinspre cafenea. Din punct de vedere tactic, rămăseseră două opţiuni. Fie să se grăbească spre birou, fie să se mute la adăpostul relativ al holului.

Rapp şi-a făcut o imagine mentală a ceea ce era probabil biroul în interior. Toate erau cam la fel. Un birou, câteva scaune, poate o canapea şi câteva rafturi sau o etajeră. Un tip ca Gazich nu ar fi stat niciodată cu spatele la uşă. Asta era sigur. Era, de asemenea, probabil că zona sa principală de lucru îl plasa într-un loc în care nu putea fi văzut direct de la niciuna dintre ferestre. Lunetiştii erau aşa. Se gândeau mereu la unghiuri şi la traiectorie. Nu doar a lor, ci şi a celui mai de temut inamic al lor – un alt lunetist. Cu două ferestre care dădeau spre stradă, rămânea un singur loc pentru birou. Totuşi, mai era încă bătrânul de luat în considerare. Nu se putea şti unde s-ar putea afla atunci când uşa se deschidea în zbor. Dacă se afla direct între Rapp şi Gazich, s-ar putea să trebuiască să fie doborât. Gândul de a fi nevoit să ucidă un potenţial trecător nevinovat îl împingea pe Rapp să se îndepărteze de o tactică şi să se îndrepte spre alta.
A zăbovi în ţara nimănui era de nesuportat, aşa că Rapp a luat o decizie. S-a mutat pe ultima treaptă, rămânând cât mai jos posibil, şi a păşit peste rusul mort. Îmbrăţişându-se de perete, s-a deplasat pe coridor câţiva paşi şi s-a aşezat pe peretele exterior al biroului lui Gazich. Coridorul era ca un canal de canalizare. Cu cât înainta mai mult, cu atât devenea mai întunecat. Rapp s-a uitat spre capăt. Abia putea distinge cadrul de lemn închis al unei uşi pe pereţii îngălbeniţi de tencuială. Dacă etajul al treilea era amenajat la fel ca etajul al doilea, acolo ar fi trebuit să fie baia şi poate şi accesul la acoperiş. Mai era încă o uşă chiar vizavi de el. Era celălalt apartament de birouri. Rapp nu avea nicio idee cui aparţinea. Tot ce-l interesa era că locul era gol.
Se gândea la Coleman şi era pe punctul de a cere o oră estimată de sosire, când uşa biroului lui Gazich se deschise, aruncând un strop de lumină în coridorul întunecat. Pistolul lui Rapp a fost ridicat şi ţintit în clipa unei jumătăţi de secundă. Făcu trei paşi tăcuţi înapoi, retrăgându-se şi mai mult în întuneric, cu ambele mâini ţinând arma în mână. O bază solidă şi imobilă. Trei puncte verzi neon aliniate într-un şir perfect, pernuţa degetului său arătător stâng sprijinindu-se uşor pe trăgaci.
Bătrânul a apărut. A păşit în hol, închizând uşa în urma lui. A stat acolo timp de cinci minute, cu mâna stângă ţinând încă clanţa uşii, bărbia scufundându-se încet până când s-a aşezat pe piept. Era o postură de contemplare. Era un om care încerca să-şi adune gândurile înainte de a decide ce să facă. A mai ţinut postura încă o secundă şi apoi, cu o mişcare a capului, s-a aplecat şi a apucat picioarele rusului mort. Prima smucitură nu a făcut nimic. A doua smucitură a mişcat corpul poate câţiva centimetri. A treia smucitură a fost mai mult o smucitură în toată regula. Bătrânul s-a aplecat cu adevărat şi corpul a început să alunece pe podeaua de linoleum uzată.
Rapp l-a egalat pas cu pas, fără să se teamă că va fi detectat. Bătrânul era preocupat de gânduri şi de fapte şi, probabil, în mare parte surd din cauza faptului că lucrase toată viaţa la o maşină de espresso. S-au retras aproape până la capătul holului, unde bătrânul s-a dat bătut şi a scăpat picioarele fără viaţă ale rusului. Acestea s-au lovit de podea, unul dintre pantofi căzând parţial. Bătrânul a înjurat şi s-a aplecat, punându-şi mâinile pe genunchi. Nu a făcut niciun efort pentru a pune pantoful la loc. Era prea epuizat. A rămas pe loc, respirând greu şi blestemându-se singur.
Rapp a strecurat în tăcere pistolul în buzunarul interior al jachetei şi a extras un cuţit pliabil de la centură. Cu o mână, a deschis cuţitul şi a făcut un pas înainte. A plutit o secundă, aşteptând ca bătrânul să facă următoarea mişcare previzibilă. Când acesta s-a ridicat în cele din urmă, Rapp s-a năpustit în faţă, prinzându-şi mâna dreaptă în jurul gurii bărbatului în timp ce îl trăgea în sus şi aproape de pe picioare. Mâna cuţitului a revenit şi Rapp a apăsat muchia plată a lamei pe gâtul bărbatului.
„Să nu scoţi niciun sunet”, a şoptit Rapp, cu gura la doar câţiva centimetri de urechea stângă a bărbatului, „sau îţi voi tăia gâtul.”

13

R app habar nu avea cât de implicat era bătrânul în toată povestea asta. Avusese suficient timp să se gândească la asta în ultima zi. Evident, îl informase pe Gazich despre ruşi şi acum îl ajuta din nou, dar asta nu era neapărat o dovadă că fusese implicat în ceea ce se întâmplase în America în octombrie. Nici pe departe. A ajuta să scape de cadavre era în interesul lui personal, indiferent de orice implicare cu Gazich.

Trebuia să conducă o afacere, iar într-un oraş-staţiune ca Limassol, câţiva ruşi morţi găsiţi pe proprietatea ta puteau însemna probleme reale.
Dar, din nou, putea fi partenerul de afaceri al lui Gazich. Complice la orice acţiune. Poate că el a fost cel care a negociat contractele. Aproape orice era posibil şi, până când Rapp nu avea dovezi, într-un fel sau altul, bătrânul trăia. În niciun caz Mitch Rapp nu era imaginea sănătăţii mintale, dar, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase – crimele, torturile, violenţa îngrămădită peste cruzime – reuşise să rămână relativ sănătos. Răspunsul stătea în faptul că era diferit de bărbaţii şi, da, de ocazionalele femei pe care le vâna.
Mulţi dintre ei au ucis pentru o idee. Adesea, ideea era o perversiune a Islamului. Toţi aceştia erau bărbaţi. Nicio femeie nu avea voie să se alăture cruciadei lor de intoleranţă. Da, ocazional, palestinienii au folosit femei kamikaze, la fel ca şi cecenii, dar acestea erau puţine. Alţii au ucis pentru un salariu, ca Gazich. Unii dintre ei, cei care îşi făceau treaba cu precizie şi evitau să facă rău inocenţilor, îi erau indiferenţi lui Rapp. Gazich nu era unul dintre ei. Ceea ce făcuse el depăşise cu mult limita. Era un terorist, nu un asasin. A dovedit-o atunci când a detonat maşina capcană din Georgetown, omorând nouăsprezece persoane, rănind grav alte treizeci şi patru şi ruinând vieţile a cine ştie câtor mai mulţi. Şi cine a fost ţinta în acest caz? A fost un traficant de arme corupt, un traficant de narcotice, un sponsor al terorismului? Nu, ţinta au fost doi candidaţi politici. Şi care a fost crima lor? Au predicat ei moartea Islamului şi a lumii arabe? Au pledat pentru uciderea în masă a fiecărui palestinian? Nu. Nu au făcut aşa ceva.
Asta au predicat mullahii şi clericii în locuri precum Iran şi Arabia Saudită. Moarte Americii, Marele Satan. Moarte Israelului. Bombardaţi întregul stat sionist şi împingeţi-i pe necredincioşi în ocean. Aceşti doi politicieni liberali, pe de altă parte, au predicat toleranţa şi acceptarea ori de câte ori au avut ocazia. Au pledat pentru un stat real pentru Palestina şi pentru un respect sincer pentru diversitatea religioasă. Şi ce au primit în schimb? S-au ales cu un fascist islamic nebun ca Osama şi cei de teapa lui care le-au pus un preţ pe cap.
Rapp îşi amintea încă de furia pe care o simţise în timp ce stătea în camera sa de hotel din Calcutta cu câteva luni înainte. Sky News a prezentat imagini cu craterul lăsat de maşina capcană. Rapp urcase şi coborâse pe acea stradă de cel puţin o mie de ori. Numai din mărimea găurii ştia că fusese o bombă puternică. Numărul morţilor urma să fie cu siguranţă mare. Următorul set de imagini furnizate de Sky News a venit din oraşe musulmane din Orientul Mijlociu şi nu numai. Toate reprezentau o uşoară variaţie pe aceeaşi temă. Tinerii înghesuiau străzile. Din nou, fără femei. Steaguri americane au ars, cocktailuri Molotov au fost aruncate asupra ambasadelor americane, maşini au fost incendiate, iar bărbaţii au scandat, au aplaudat şi au dansat. Totul pentru a sărbători faptul că Marele Satana a primit o lovitură grea. Faptul că atât de mulţi puteau sărbători cu atâta nerușinare un act atât de barbar l-a readus pe Rapp la realitate. Această ciocnire de culturi îi banaliza durerea şi angoasa. Imaginile difuzate la televizor în acea seară la Calcutta i-au cristalizat miza. Singura dată când a văzut aşa ceva în America a fost atunci când Detroit a câştigat un titlu în NBA. Şi ei nu făceau decât să sărbătorească victoria echipei lor locale. Nu distrugerea fără discernământ a vieţii umane.
Bătrânul va trăi. În asta se deosebea Rapp de Gazich. El nu elimina pur şi simplu oameni nevinovaţi pentru că îi stăteau în calea obiectivului său. Da, Rapp era capabil de reţinere atunci când situaţia o cerea, dar era la fel de capabil să comită acte de violenţă pură şi nemiloasă. Gazich va muri. Dar, înainte de a-şi da ultima suflare, va vorbi.
„În genunchi”, a şoptit Rapp.
Şi-a ţinut mâna dreaptă pe gura bărbatului şi cuţitul la gâtul lui, în timp ce bărbatul s-a pus în genunchi, apoi în celălalt.
„O să-mi iau mâna de pe gură”, a şoptit Rapp, „dar cuţitul va rămâne la gâtul tău”. Rapp a luat vârful cuţitului şi a înfipt vârful în pielea cărnoasă chiar sub mărul lui Adam al bătrânului. Vârful de oţel a alunecat prin primele două straturi de piele, scoţând o picătură de sânge.
„Asta e cutia vocală. Ţine-ţi gura închisă până când îţi spun eu să o deschizi. Dacă văd că buzele tale încep să se mişte, cuţitul intră până la capăt şi îţi promit că orice ai fi vrut să spui va muri chiar acolo, în gât. Dă din cap dacă ai înţeles.”
Bătrânul a făcut-o, iar Rapp a scăzut presiunea pe vârful cuţitului.

Rapp a simţit cum bărbatul respira greu pe nas. „Ascultă, nu am de gând să te omor decât dacă îmi dai un motiv să o fac. Relaxează-te şi respiră adânc de câteva ori.”
Ţinând cuţitul la gât, Rapp şi-a folosit mâna dreaptă pentru a se apleca şi a apuca un prosop care era îndesat într-unul dintre buzunarele din faţa şorţului bătrânului. Rapp s-a uitat la el înainte de a strânge un capăt într-o minge cu pumnul.
„Deschide gura larg”, a şoptit Rapp.
Bătrânul a făcut cum i s-a spus şi Rapp i-a băgat o treime din prosop în gură. Apoi l-a făcut pe bărbat să se întindă pe burtă şi să-şi pună mâinile la spate. Rapp a tăiat legăturile lungi de la şorţ şi le-a folosit pentru a lega gleznele şi încheieturile bărbatului. După ce a fost asigurat, Rapp a pus cuţitul la loc şi a scos pistolul.
Rapp i-a arătat pistolul bătrânului şi i-a şoptit: „Dacă faci vreun zgomot, te împuşc. Nu încerca să te dai cu picioarele de perete sau să te rostogoleşti. Altfel eşti un om mort. Ai înţeles?”
Bătrânul a dat din cap.
„Câte persoane sunt în birou? Răspundeţi clipind”.
Pleoapele bătrânului s-au deschis şi s-au închis de două ori.
„Deckas şi marele rus?”
Bătrânul a dat din cap în sus şi în jos.
„Deckas îl interoghează pe rus?”.
Din nou a dat din cap.
„În regulă, stai liniştit.” Rapp l-a mângâiat pe bătrân pe cap. „Toată treaba asta se va termina într-un minut. „
Rapp a sărit în picioare şi a pornit pe coridor, alunecând pe marginea din dreapta. Gazich ar fi folosit o armă cu amortizor. Cel mai probabil cartuşe subsonice, probabil de nouă milimetri. Pereţii erau vechi. Probabil zăbrele acoperite cu tencuială. Ar fi oprit cu siguranţă un cartuş de nouă milimetri, subsonic sau nu. Poate chiar şi una de 45. Rapp a încercat din nou să vizualizeze dispunerea biroului. Birou în mijloc, în stânga, şi câteva scaune sau o canapea în dreapta. Gazich ar fi stat în picioare, ceea ce însemna că avea o acoperire minimă. Rusul nu ar fi fost o problemă. Era fie imobilizat din cauza rănilor prin împuşcare, fie legat. Dacă Gazich îl interoga, probabil că trecuse la un cuţit. Opţiunile creşteau şi tehnicile variau cu un cuţit.
Rapp se opri cu un pas înainte de uşă. Se hotărâse asupra unui plan de acţiune. Acesta urma să fie fulgerător de rapid. Unu, doi, trei, patru. A ascultat un moment. Părea că Gazich punea o întrebare. Rusul îl implora într-o engleză stâlcită, cu o voce mult mai puternică şi mai înfricoşătoare decât cea a inchizitorului său. Rapp a luat toate acestea ca pe un semn bun.
Întinzând mâna, şi-a pus mâna dreaptă pe clanţa uşii şi a aşteptat o secundă. De îndată ce l-a auzit pe Gazich cum începea să vorbească, a răsucit vechiul mâner de alamă şi a aruncat uşa înăuntru cu o împingere bună. Era sigur în proporţie de nouăzeci la sută că Gazich era pe dreapta, dar trebuia să se asigure mai întâi că nu era pe stânga. Rapp s-a îmbrăţişat de cadrul uşii, în timp ce mâna stângă şi pistolul său umpleau golul din uşa deschisă. Uşa a navigat la nouăzeci de grade, dezvăluind marginea biroului exact acolo unde Rapp credea că va fi. Pistolul a venit drept în sus şi s-a blocat într-o poziţie de nivel. Uşa şi-a continuat arcul, balansându-se spre interior pe balamalele sale, dezvăluind un birou gol. Rapp a început să balanseze arma înapoi în dreapta sa. În acelaşi timp, şi-a mutat greutatea spre stânga, în timp ce se îmbrăţişa cu cadrul uşii şi s-a aplecat suficient de mult în uşa deschisă pentru ca ochiul stâng să poată cuprinde aproape toată partea dreaptă a camerei, expunând doar o parte din corpul său.
Gazich a apărut primul la vedere. Stătea într-o parte, rusul era pe un scaun chiar în faţa lui, dar Rapp nu era îngrijorat de rus. Privirea lui Rapp era fixată pe Gazich. Un tunel la propriu. Arma lui nu era încă acolo. Nouăzeci şi nouă la sută din concentrarea sa asupra ameninţării. Auzi uşa izbindu-se cu putere de ceva în timp ce ochiul său căuta mâinile lui Gazich. Bosniacul se întorcea spre el, cu mâinile încă pe lângă el. Îl aştepta pe bătrân. Un colţişor al creierului lui Rapp a înregistrat că uşa nu se deschisese la 180 de grade împotriva peretelui, aşa că probabil că se lovise de o bibliotecă sau de o altă piesă de mobilier. Finisajul negru al unui pistol şi amortizorul său lung pe denimul decolorat al pantalonilor lui Gazich i-a

atras atenţia lui Rapp. Elevaţia braţului stâng al lui Rapp a scăzut imediat. Arma căuta arma. O zecime de secundă mai târziu, Rapp a apăsat pe trăgaci, dând drumul primului foc.
Gazich se afla la doar patruzeci de metri distanţă. Glonţul l-a prins direct în dosul mâinii drepte, croindu-şi drum prin carne, tendoane cruciale şi apoi os. Mâna i s-a încleştat pentru o milisecundă, apoi s-a deschis ca o clemă cu un arc rupt. Creierul nu a luat niciuna dintre aceste decizii. A fost pur şi simplu o defecţiune mecanică. Arma a căzut în cădere liberă pe podea, dar înainte de a se lovi, un al doilea glonţ l-a prins pe Gazich în genunchiul drept şi apoi un al treilea în genunchiul stâng.
Timp de două secunde, timpul s-a oprit. Nimic nu s-a mişcat. Rapp a aşteptat, încă ascuns de cadrul uşii, şi a privit la fel cum ai privi demolarea unei clădiri. Acel moment ciudat de neîncredere din perioada imediat următoare. Când încărcăturile explozive tocmai au aruncat în aer toţi stâlpii de susţinere, dar clădirea încă atârnă acolo pentru o secundă sau două, sfidând gravitaţia. Apoi fizica preia controlul şi totul se prăbuşeşte la pământ.
Picioarele lui Gazich s-au clătinat. Braţele lui au început să se depărteze de corp într-un efort de a asigura echilibrul, dar nu echilibrul era problema. Problema erau cele două rotule sfărâmate. Era o problemă structurală. Şi-a ridicat piciorul drept pentru a-şi lărgi poziţia, iar când l-a pus înapoi în jos, membrul s-a îndoit ca un scaun ieftin închiriat la o nuntă în curte. Gazich a căzut cu putere, reuşind cumva să scoată mâna stângă în faţa lui pentru a evita să cadă cu faţa în jos. A ajuns pe o parte, cu mâna stângă întinsă la doar zece centimetri de pistolul pe care îl scăpase.
Rapp a rămas acolo unde era, complet conştient de apropierea mâinii lui Gazich de armă. A urmărit cum ochii lui Gazich se mutau de la pistol la străinul din uşă. Rapp ştia ce-i trecea prin minte, aşa că a făcut un pas parţial în uşă şi a început să-şi coboare arma. Ochii lui erau fixaţi pe cei ai lui Gazich. Pistolul lui Rapp aproape că a ajuns în punctul în care era perpendicular pe podea, dar a văzut degetele de la mâna lui Gazich deschizându-se şi întinzându-se spre armă. Pistolul lui Rapp s-a ridicat şi o a patra împuşcătură a ţâşnit din capătul amortizorului. A făcut o gaură prin centrul palmei asasinului înainte de a ajunge la armă. Unu, doi, trei, patru. Aşa cum Rapp a crezut că va fi.
Rapp a intrat în cameră şi şi-a ţinut arma îndreptată spre capul lui Gazich. S-a apropiat, şi-a pus piciorul drept pe armă şi a glisat-o înapoi spre uşă. Gazich a început să se mişte.
„Ţine-ţi mâinile departe de corp, altfel îţi trag un glonţ în cap.”
Rusul a luat toate acestea ca pe un semn al salvării sale şi a exclamat: „Slavă Domnului că eşti aici”.
Rapp s-a uitat la el cu fruntea încruntată. Urechea stângă a tipului fusese parţial tăiată de pe cap, iar vârful nasului său arăta ca o coadă de homar tăiată în fileuri. Sângele îi curgea în cascadă pe faţă şi pe cămaşa lui albă.
„Dezleagă-mă, prietene.”
Rapp nu s-a mişcat.
„Dezleagă-mă chiar acum”, a cerut rusul.
Rapp a îndreptat pistolul spre vintrele rusului. Toate cele trei puncte verzi la rând. „Taci naibii din gură, sau îţi zbor boaşele.”

14

Rănile de la G roin ar putea fi foarte murdare. Mult sânge şi multă durere. Din moment ce rusul abia îşi putea ţine gura închisă aşa cum era, Rapp presupunea că bădăranul ar fi ţipat ca un porc înţepenit dacă i-ar fi străpuns unul dintre testicule cu o minge de plumb. Rapp nu era genul de om care să facă ameninţări goale, iar incapacitatea rusului de a-şi ţine gura şi de a urma un simplu ordin îl împingea la limită. Era unul dintre aceşti iritanţi cărora le plăcea să gândească cu voce tare. Genul care face o naraţiune curentă a lucrurilor evidente. Alterna între a mormăi pentru sine şi a încerca să-l mituiască pe Rapp cu bogăţii, volumul său crescând cu fiecare clipă care trecea.
Rapp vorbea la telefon cu Coleman, dându-i un raport rapid al situaţiei. Erau la mai puţin de un minut distanţă. Rapp i-a spus să îl pună pe Brooks să-l lase în faţă. Dacă cineva încerca să-l împiedice să urce, să le spună că urma să se întâlnească cu Alexander Deckas de la Aid Logistics Inc. Rusul a trăncănit pe tot parcursul conversaţiei.

Rapp îl percheziţionase deja pe Gazich, iar acum scotocea prin biroul asasinului în timp ce termina de dat instrucţiunile lui Coleman. Totul decurgea destul de bine, cu excepţia rusului. Omul pur şi simplu nu voia să tacă. În cele din urmă, Coleman l-a întrebat pe Rapp cine făcea gălăgie. Rapp a ajuns la punctul de fierbere. Şi-a ridicat pistolul şi a apăsat pe trăgaci. Un glonţ a ţâşnit din amortizorul gros şi s-a înfipt în scaunul de lemn al scaunului, la doar cinci centimetri în faţa genunchilor rusului.
Ochii rusului s-au deschis larg de frică şi gura i-a rămas căscată de şoc.
Rapp a tăiat telefonul, s-a apropiat, a înfipt ţeava fumegândă în vintrele rusului şi a mârâit: „Taci naibii din gură!”.
Rusul a închis ochii, a scâncit o secundă, apoi şi-a închis gura.
Rapp a scos telefonul de pe mute şi a spus: „Grăbeşte-te. Am nevoie de ajutor aici sus”. Cu asta a apăsat butonul roşu de închidere a telefonului şi s-a gândit la următoarea mişcare. S-a îndreptat spre uşă şi s-a aplecat pe hol pentru a-l verifica pe bătrân. Tot ce a putut vedea a fost o masă întunecată pe podea, în capătul celălalt. Rapp a făcut o pauză de o secundă în timp ce făcea conversia timpului. Ora zece în Cipru însemna că era patru după-amiaza în DC. Kennedy putea fi oriunde. Rapp se hotărî să o sune pe mobilul ei securizat. A tastat codul ţării, prefixul zonei şi apoi numărul. A început să sune aproape imediat.
Cei de la Ştiinţă şi Tehnologie de la Langley au pus la dispoziţia angajaţilor din eşalonul superior cele mai sigure telefoane disponibile, apoi au instalat un software special de criptare. Au emis telefoane noi cel puţin o dată pe an, dacă nu la fiecare şase luni. Telefoanele lui Rapp nu ieşeau niciodată din cutie. Nu avea încredere în ele, şi nu pentru că se temea de ruşi sau de chinezi. Cel mai mult se temea de propria sa agenţie şi de Agenţia Naţională de Securitate. Capacităţile complete ale NSA şi ceea ce puteau face cu sateliţii lor, cu staţiile de ascultare şi cu cele opt supercomputere Cray pe care le păstrau în adâncul pământului într-o vastă cameră răcită, erau cunoscute doar de câţiva aleşi. Ceea ce ştia Rapp era că aceştia colectau un număr incredibil de apeluri străine efectuate în SUA în fiecare zi. Acele apeluri care proveneau din Orientul Mijlociu primeau o atenţie specială. NSA acţiona ca un mare trauler de pescuit. Îşi arunca plasele, le strângea şi apoi decidea ce peşte păstra. Doar că în cazul lor a fost vorba de apeluri telefonice, e-mailuri şi alte transmisii electronice. Acestea erau prioritizate în funcţie de criterii. La fel ca pescarii care aruncă peştii fără valoare înapoi în mare, NSA devenea din ce în ce mai eficientă în a-şi maximiza resursele.
În centrul misiunii lor se afla spargerea codurilor. Întotdeauna a fost şi întotdeauna va fi. Aceste miliarde de interceptări erau lipsite de valoare dacă nu le puteau descifra. Rapp ştia că în cadrul NSA existau echipe de elită formate din genişti a căror unică sarcină era să învingă programele de criptare. Oricât de buni ar fi fost cei de la Langley's S&T, adevărul era că nu se ridicau la înălţimea talentelor angajate de NSA. Din perspectiva unui patriot, s-ar putea crede că nimic din toate acestea nu ar trebui să conteze. La urma urmei, toţi făceau parte din aceeaşi echipă – CIA, NSA, Pentagonul, Departamentul de Justiţie, FBI – toţi americanii lucrând pentru a învinge terorismul global.
Realitatea a fost mult mai complicată. Doar pentru că o administraţie susţinea o anumită politică, nu însemna că şi următoarea o va face sau că vreun politician oportunist de pe Hill nu va profita de şansa de a acapara lumina reflectoarelor cerând o investigaţie asupra oricăruia dintre cele douăsprezece lucruri pe care Rapp le făcuse în ultimul an. Ceea ce un veteran al Serviciului Clandestin considera o acţiune adecvată era adesea foarte diferit de ceea ce ar putea crede un avocat de la Departamentul de Justiţie. Şi apoi mai existau bugetele şi războaiele între agenţii. În multe privinţe, partea internă a afacerii era mai periculoasă decât cea care opera în străinătate. Cel puţin atunci când era pe teren, Rapp ştia cine îi erau duşmanii. Acasă, politica şi personalităţile erau aruncate în amestec şi orice sentiment de misiune unificată era pierdut.
Climatul ajunsese atât de rău încât Rapp nu mai putea avea încredere în proprii săi oameni de la Langley. Biroul inspectorului general al CIA intrase în jocul scurgerilor de informaţii către reporteri. Ofiţerii superiori contribuiau la campaniile politicienilor, soţii făceau parte din comitete consultative pentru candidaţi, iar cei din administraţie luau masa şi se frecau în mod regulat cu jurnalişti, lobbyişti şi strategi politici. Adăugaţi la aceasta Amnesty International şi o duzină de alte grupuri pentru drepturile omului şi aţi obţinut un climat care era cât se poate de neprietenos pentru cineva în poziţia lui Rapp. Nu putea avea încredere nici măcar în propriul său angajator pentru a-i da un telefon securizat, deoarece, la sfârşitul

zilei, Biroul Inspectorului General ar putea înregistra tot ce spune. În mintea lui Rapp, nu exista o linie securizată, aşa că a mers pe mâna şanselor. Practic, în fiecare lună cumpăra un telefon nou de la un operator important şi primea un număr nou. Şi de fiecare dată când pleca într-o misiune ca aceasta, lua un telefon care rareori dura cât dura misiunea. Chiar şi cu toate măsurile de precauţie pe care şi le lua, era totuşi foarte atent la ceea ce spunea. Dădea doar cele mai vagi informaţii şi vorbea în generalităţi.
Când Kennedy a răspuns în sfârşit, Rapp nu s-a mai obosit cu salutul. A spus pur şi simplu: „Am nevoie de un avion".
A existat o scurtă pauză. „Ce fel de avion?"
„Avionul."
Aproape ca la un semn, rusul a început din nou naraţiunea în desfăşurare. Rapp s-a uitat la el, cu pistolul într-o mână şi telefonul în cealaltă, cu palmele în sus şi braţele depărtate de corp câţiva metri. Expresia de pe faţa lui părea să spună: „Cred că glumeşti!".
Rusul a spus: „Lucrez pentru KGB".
Prin intermediul căştii, Rapp l-a auzit pe Kennedy întrebând: „Cine este?".
Rapp a spus: „Lasă-mă o secundă". A apăsat pe butonul de mute al telefonului şi s-a deplasat pe lângă rus. „Ţi-am spus să-ţi ţii gura închisă, tâmpitule".
„Eu sunt de la serviciile secrete ruseşti. Fost KGB. Suntem de aceeaşi parte acum. America şi Rusia."
Gazich era imobilizat pe podea şi, fără îndoială, suferea foarte mult, în timp ce adrenalina dispărea şi rămânea cu durerea usturătoare a patru răni de armă de foc în zone extrem de sensibile ale corpului său. În ciuda situaţiei sale mai puţin amuzante, a început să râdă şi a spus: „Lucrezi pentru mafia rusă".
„Ba nu!", a strigat rusul.
Gazich a râs şi mai tare. „Eşti o căţea pentru oligarhi şi nimic altceva".
Rapp se afla la jumătatea distanţei dintre rus şi Gazich. Dacă nu ar fi fost nevoie să vorbească cu aceşti doi cretini, i-ar fi împuşcat cu plăcere pe amândoi în cap, doar ca să le închidă gura. Rusul îşi încovoia gâtul uitându-se la Rapp, bâlbâindu-se despre distinsa sa carieră în KGB. Rapp mai făcu un pas, plasându-se în stânga rusului, la aproximativ un metru şi jumătate. Rapp a arătat cu degetul în cealaltă parte a camerei şi a întrebat: „Vezi computerul acela de acolo?".
Rusul şi-a întors privirea de la Rapp şi şi-a fixat atenţia asupra monitorului mare, alb-portocaliu, aşezat pe birou.
Rapp s-a întors într-o parte şi şi-a mutat toată greutatea pe piciorul stâng. Piciorul său drept s-a ridicat şi trunchiul său s-a înclinat spre rus. Piciorul lui Rapp a rămas suspendat în aer pentru o secundă; mâinile îi erau strânse în strânsoare, apucând telefonul şi pistolul, antebraţele şi pumnii asigurându-i un scut pentru partea superioară a trunchiului şi pentru faţă. Făcea asta din obişnuinţă, nu de teama de a fi lovit. Era vorba de ani de antrenament. O simplă lovitură laterală. Făcută cum trebuie, putea fi aplicată cu mai multă forţă decât orice altă lovitură. Făcută greşit, era totuşi o lovitură puternică. Rapp nu mai dăduse o lovitură slabă de mai bine de cincisprezece ani. Vârful pantofilor cu talpă grea ai lui Rapp era îndreptat spre tibia lui. Ochii lui erau fixaţi pe bărbia rusului ca cele trei puncte verzi de pe vizorul Glock-ului său.
Într-o clipă, piciorul lui Rapp s-a îndreptat – călcâiul lui de un inch, stratificat, din piele, lovind bărbia mare a rusului. Forţa dirijată a loviturii i-a rupt maxilarul rusului. Viteza loviturii a făcut ca capul rusului să se mişte lateral atât de repede încât echilibrul său a fost dat complet peste cap. Efectul a fost echivalentul fiziologic al stingerii unui întrerupător de lumină. Întregul corp al rusului a devenit flasc, iar acesta s-a prăbuşit pe scaun, inconştient, mâinile legate fiind singurul lucru care îl împiedica să cadă pe podea.
Mulţumit de rezultate, Rapp a scos telefonul de pe mute şi a spus: „Îmi pare rău pentru asta".
„Ce se întâmplă?" a întrebat Kennedy puţin iritat.
„Nimic de care să vă faceţi griji". Rapp s-a uitat la Gazich şi a spus: „Fă-mi doar legătura cu avionul".
A fost o pauză lungă şi apoi Kennedy a întrebat: „L-aţi găsit?".
„Da."
„Eşti sigur?"
„Sută la sută la sută. Du-te să-l vezi pe Marcus. Spune-i că a avut dreptate în legătură cu bosniacul. O să te pună la curent cu restul."

„Unde eşti?”
„Limassol, Cipru.”
„Cred că avionul este în Europa de Est. Lasă-mă să mă asigur şi te voi contacta cu un itinerar.”
„Fă-o repede. Trebuie să plec repede de pe stânca asta.”
„Ce ai făcut?”, a întrebat îngrijorat Kennedy.
„Nu am făcut nimic, dar este o a treia parte implicată şi unii dintre băieţii lor au fost răniţi.”
„Cât de grav?”
„Rău de tot.”
„Înţeleg.” A urmat mai multă tăcere, apoi Kennedy a întrebat sceptic: „Şi tu nu ai avut nimic de-a face cu asta?”.
Lui Rapp nu i-a plăcut niciodată să fie pus la îndoială de oameni care îşi petreceau zilele stând în fotolii confortabile de piele în spatele unor birouri mari şi importante, în timp ce el îşi risca viaţa şi integritatea corporală. „Ai grijă pe unde calci”, a răcnit el. „Nu am nevoie de rahatul ăsta. Sunt aici cu un nenorocit de începător, iar Blondie şi băieţii lui au fost blocaţi în aeroporturi toată ziua. Ceea ce am nevoie este un sprijin serios chiar acum. Am nevoie de avion şi am nevoie de el cât mai repede, iar apoi voi avea nevoie de o echipă de urmărire care să vină aici şi să facă puţină curăţenie.”
Kennedy ar fi trebuit să-şi dea seama, după tonul său, că era o greşeală să-l interogheze cât timp era încă pe teren. Făcuseră acest drum de zeci de ori şi niciodată nu se terminase cu bine. A cedat spunând: „O să revin cu un răspuns în zece minute sau mai puţin.”
„Încă un lucru. Prietenii noştri de pe partea cealaltă a iazului... au o bază în apropiere. Ar fi cel mai bine aşa. Fără vamă. Livrare de marfă la poarta din spate. Transferul se face într-un hangar. Foarte privat. Fără binefăcători care filmează.”
„Absolut. O să aranjez eu. Altceva?”
„Deocamdată ar trebui să fie de ajuns.”
„Bine. Bună treabă! Lasă-mă câteva minute să pun piesele în mişcare şi mă întorc imediat la tine.”
„Mulţumesc.” Rapp a deconectat apelul şi s-a uitat în jos la Gazich. Îşi pierduse puţin din culoare şi începuse să tremure puţin. Rapp ştia că nu nimerise nicio arteră majoră, atât prin ţinta lui, cât şi prin lipsa de sânge de pe podeaua de lemn. Cu toate acestea, şocul se apropia cu repeziciune. Corpul lui Gazich ar fi încercat să oprească anumite lucruri pentru a evita durerea atroce. Rapp nu se temea să nu-l piardă. Gazich era tânăr şi în formă. Putea să reziste şi, sincer, merita asta şi mult mai mult.
Rapp s-a ghemuit pe cocoaşă şi l-a privit pe Gazich în ochi. „Presupun că nu ai vrea să-mi spui cine te-a angajat?”.

15

Avionul era mare. Mai mare decât aveau nevoie, dar Rapp nu se plângea. Era un Lockheed Martin TriStar. Era proiectat să transporte până la 400 de pasageri sau 88.000 de kilograme de marfă. Acesta, cu corpul său lat şi cele trei motoare mari, era configurat pentru marfă. Era o navă soră a venerabilului DC-10. În ceea ce priveşte aviaţia, era cam bătrână. Din exterior, avionul arăta ca orice alt transportator internaţional de marfă. Nu existau alte ferestre în afară de cele din cabina de pilotaj. Acoperişul era vopsit într-un alb generic, iar numele Worldwide Freight se afla de-a lungul jumătăţii din spate a fuselajului cu litere mari şi albastre. CIA avea mai multe avioane decât unele forţe aeriene mici, dar, datorită unui hacker motivat politic din Biroul Inspectorului General al CIA, Rapp nu se putea apropia de ele. Cel puţin nu pentru aşa ceva.
Cu puţin peste un an în urmă, aceeaşi birocrată şi-a asumat responsabilitatea de a-i spune unui reporter că CIA transporta terorişti prin Europa de Est cu un Gulfstream 5 şi un Boeing 737. Mulţi dintre aceşti teroriști erau agenţi de rang înalt ai Al-Qaeda. Aceştia erau duşi în locaţii nedezvăluite şi puşi în situaţii incomode până când se decideau să vorbească, ceea ce au făcut cu toţii în cele din urmă. Informaţiile pe care aceştia le-au furnizat s-au dovedit a fi de nepreţuit pentru a demantela infrastructura operaţională şi financiară a al-Qaeda. Acea singură scurgere de informaţii a paralizat una dintre cele mai importante

operaţiuni de la Langley în războiul împotriva terorismului. Încă o dată, Rapp a fost nevoit să fie cu un pas înaintea propriului guvern.
Strategia cu avioanele nu a fost foarte diferită de cea folosită de Rapp cu telefoanele mobile. Piaţa mondială a aviaţiei era o asociaţie vastă şi complexă de vânzători, revânzători, închiriatori şi concesionari. Transportatorii îşi modernizau constant flotele, înlocuind modelele mai vechi cu altele mai noi şi mai eficiente din punct de vedere al consumului de combustibil. Acest lucru lăsa un surplus de aeronave nefolosite. Aceste avioane erau deseori aruncate pe linie, închiriate şi subînchiriate de o jumătate de duzină de ori, până când fie se defectau, fie se prăbuşeau în timp ce zburau spre şi dinspre vreo ţară africană devastată de război. Marele Lockheed TriStar era încă în stare bună. Fusese închiriat pentru o lună de zile de o companie din Seattle. Compania era specializată în subînchirierea avioanelor pe termen scurt. Modelul lor de afaceri era simplu. Pe măsură ce companiile de energie electrică vindeau surplusul de energie către alte companii de utilităţi, tipii ăştia închiriau avioanele care nu erau folosite în perioadele mai puţin aglomerate ale anului. Nu aveau nicio idee că CIA era clientul lor. Totul se făcea prin intermediul unui birou de avocatură din Frankfurt. Piloţii erau nişte colonei bătrâni din Forţele Aeriene americane cărora le plăceau banii şi ştiau cum să îşi ţină gura.
Rapp stătea pe pistă, lângă un hangar gri şi ponosit al Royal Air Force. Marele TriStar se afla înăuntru. Cerul din est arăta primele semne ale dimineţii. Aerul umed şi sărat al Mediteranei se rostogolea peste întinderea plată a bazei. Nu era nimic altceva decât asfalt, beton, pământ şi mărăciniş pe kilometri întregi în toate direcţiile. La aproximativ cincizeci de metri distanţă, Scott Coleman vorbea cu un ofiţer britanic care îi întâmpinase la poarta din spate cu cincisprezece minute mai devreme. Coleman i-a întins ofiţerului ceva, iar bărbatul l-a luat. Apoi şi-au strâns mâna, iar ofiţerul RAF a sărit într-un Land Rover şi a plecat în viteză. Coleman s-a apropiat încet şi a dat din cap. Cu un zâmbet pe faţă.
Navy SEAL în retragere a spus: „Doamne, îi iubesc pe britanici".
Rapp a dat din cap. „Știu cum să-şi ţină gura".
„Iese în câteva ore. A spus că va lăsa duba în garajul aeroportului, cu cheile sub preş. Tot ce trebuie să facem este să sunăm la compania de închirieri."
„Bine. Şi avionul?"
„A fost realimentat şi pregătit pentru decolare."
„Bine. Să plecăm de aici înainte să răsară soarele."
Cei doi bărbaţi s-au întors şi au intrat în hangarul întunecat. În timp ce Rapp era brunet şi cu pielea măslinie, Coleman era blond şi cu părul deschis la culoare. Rapp se potrivea cam oriunde în Orientul Mijlociu. Coleman, cu ochii săi albaştri şi părul blond, ar fi arătat mai degrabă ca acasă în Suedia sau Norvegia. Probabil şi în Islanda. Avea pomeţii înalţi şi comportamentul stoic al triburilor nordice. Partea stoică a funcţionat bine cu Rapp. Mai puţin era aproape întotdeauna mai mult, mai ales când venea vorba de conversaţie. Coleman, la fel ca Rapp, nu era adeptul pălăvrăgeliilor inutile.
După ce Coleman ajunsese la biroul lui Gazich, el şi Rapp îşi luaseră un moment pentru a stabili un plan de acţiune. Nici unuia dintre ei nu-i plăcea ideea de a rămâne pe loc. Dacă apărea poliţia, ar fi trebuit să explice doi ruşi morţi, un alt rus care arăta de parcă vreun trib african ar fi pus mâna pe el şi un bosniac cu patru găuri de glonţ în el. Să-i scoată pe toţi în marş din cafenea în mijlocul unei nopţi aglomerate de sâmbătă, de asemenea, nu ar funcţiona. Aşteptarea până la închiderea localului era cea mai bună opţiune. Pentru a face asta, însă, aveau nevoie ca bătrânul să coopereze. Mai devreme sau mai târziu, cineva avea să vină cu siguranţă să-l caute.
L-au dezlegat pe bătrân şi l-au aşezat la o discuţie. Marele rus era încă inconştient, iar Gazich a rămas tăcut pe podea, în ciuda durerii evidente a rănilor sale. Numele bărbatului era Andreas Papadakos şi era proprietarul clădirii. Îl cunoscuse pe Alexander Deckas cu cinci ani în urmă. Bărbatul îşi plătea chiria în avans la fiecare şase luni. Călătorea frecvent şi nu fusese niciodată o problemă. Asta până când ruşii au apărut cu câteva zile mai devreme în căutarea lui. I-au spus lui Papadakos că Deckas era un pistolar plătit. Un asasin. I-au spus că lucrau pentru poliţia de stat rusă şi că se aflau acolo pentru a-l aresta pe Deckas şi a-l aduce înapoi în Rusia pentru proces.
Bătrânul le-a cerut ruşilor să se legitimeze. Aceştia i-au spus să nu-şi facă griji, aşa că el a spus că va suna la poliţia locală. Atunci lucrurile au degenerat. Papadakos avea cinci fiice care lucrau pentru el. Avea

nepoţi care veneau şi plecau toată ziua. Şaisprezece dintre ei. Ruşii deja supraveghează locul şi i-au spus că, dacă va chema autorităţile sau îl va avertiza pe Deckas, îi vor dezmembra nepoţii unul câte unul.
Până în acel moment, singura părere reală pe care Rapp şi-o formase despre marele rus fusese că era un iritant. Ba chiar îi părea puţin rău pentru tip, acum că faţa lui semăna cu una dintre acele măşti de latex pe care magazinele de costume le vând în preajma Halloween-ului. După ce a auzit că amenințase că va tăia copii mici, toată simpatia lui Rapp a dispărut.
De-a lungul anilor, Rapp făcuse o mulţime de interogatorii. Acestea variau de la cele banale, cum ar fi să vorbească cu un vânzător ambulant din Damasc despre ceva ce ar fi văzut, până la amenințarea de a zbura capul unui om. Toţi acei ani de experienţă duseră la o abilitate de a-şi da seama cam de la început când cineva era fie direct, fie înşelător în răspunsurile sale. Papadakos a negat orice cunoaştere sau implicare cu Deckas. În plus, mai erau cele cinci fiice şi cei şaisprezece nepoţi. De ce i-ar fi pus în pericol intrând în afaceri cu un tip ca Gazich?
În cele din urmă, situaţia le-a dictat ce trebuiau să facă. Implicat sau neimplicat, Papadakos nu voia ca poliţiştii să îşi bage nasul. Dacă Rapp ar fi aflat mai târziu că omul şi Gazich erau parteneri de afaceri, s-ar fi întors după el. Papadakos îşi petrecuse întreaga viaţă în Limassol. Nu avea de gând să dispară pur şi simplu şi să-şi lase în urmă afacerea şi nepoţii. Aşa că s-a ajuns la o înţelegere. Odată ce cafeneaua ar fi fost închisă, Rapp ar fi scăpat de cadavre, iar bătrânul şi familia sa şi-ar fi putut continua viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
Rapp l-a urmărit pe Papadakos la parter şi a stat cu ochii pe el. Restul oamenilor lui Coleman au apărut la câteva minute după ora 11:00. Toţi trei erau foşti SEAL care serviseră sub comanda lui Coleman. Wicker şi Hacket s-au apropiat cu dezinvoltură de sedanul cu rusul mort pe scaunul din faţă. Wicker s-a urcat la volan, iar Hacket s-a urcat în spate. Wicker a pornit maşina, a băgat-o în viteză şi s-a strecurat în afara spaţiului. Cincisprezece minute mai târziu, au găsit o alee frumoasă şi întunecată, la puţin peste un kilometru distanţă. Hacket a coborât şi a străbătut-o de la un capăt la altul, doar ca să se asigure că era pustie. Wicker s-a întors în cerc, a condus până la jumătatea canionului întunecat şi a oprit maşina. Lumina domoală s-a stins şi portbagajul a pocnit.
Hacket aştepta la bara de protecţie din spate, pocnind o pereche de mănuşi de latex de unică folosinţă. Când capacul portbagajului s-a ridicat, a băgat mâna înăuntru şi a smuls capacul de plastic transparent de pe carcasa luminii. A introdus capacul în adâncurile portbagajului şi a scos becul mic din fanta sa. Cu întunericul restabilit, Hacket a mers până la uşa pasagerului din faţă şi a deschis-o câţiva metri. Cadavrul a început să cadă din maşină. Hacket şi-a pus mâna stângă pe capul mortului, a deschis uşa până la capăt şi apoi a apucat trupul flasc sub ambele subsuori. L-a târât afară din maşină şi l-a adus înapoi în portbagaj. Wicker stătea de cealaltă parte a maşinii, cu capul întorcându-şi încet capul de la un capăt al aleii şi apoi înapoi. Rusul cântărea cel puţin 90 de kilograme, dar Hacket avea o greutate solidă de 225 de kilograme. A ridicat trunchiul în portbagaj cu faţa în jos, apoi a luat picioarele şi a răsucit şi îndoit corpul până la capăt. Hacket a închis uşor capacul şi au plecat cu maşina.
Când s-au întors la cafenea, localul era aproape gol. Parcarea nu a fost o problemă. Brooks era peste drum, împachetând şi igienizând camera de hotel. Coleman şi Stroble tratau rănile, securizau prizonierii şi scotoceau prin lucrurile lui Gazich în căutare de informaţii. Atât marelui rus, cât şi lui Gazich li s-a administrat morfină. Rapp se aşează la bar, bău un pahar de vin şi îl supraveghea pe Papadakos. Când afacerile au încetinit şi localul a început să se golească, bătrânul i s-a alăturat lui Rapp la bar şi a comandat o sticlă de roşu. A băut trei pahare în mai puţin de treizeci de minute şi a comandat o altă sticlă. Era în mod clar nerăbdător să termine cu întreaga dramă.
La ora 1:00 dimineaţa, ultimii doi patroni au fost conduşi la uşă. S-au împiedicat, clătinându-se pe trotuar în căutarea cluburilor de noapte aflate la câteva străzi distanţă. Până la ora 2:00 dimineaţa, strada era destul de liniştită. Brooks stătea de pază la un capăt al blocului, iar Wicker la celălalt. Rusul cel mare a fost coborât pe scări cu forţe proprii. Rusul mort şi Gazich au trebuit să fie căraţi. S-au gândit să-i înfăşoare în feţe de masă, dar au decis că cea mai bună cale era să pară că erau beţi. Hacket şi Stroble l-au cărat primul pe Gazich, cei doi foşti SEALs încolonându-l pe bosniac, câte unul sub fiecare braţ, ca trei marinari beţi aflaţi în permisie la mal. L-au băgat în spatele dubei şi apoi s-au întors după rusul mort.

Acesta a fost coborât în acelaşi mod şi aşezat pe bancheta din spate a maşinii pe care Wicker o condusese mai devreme.
Wicker s-a întors de la postul său de la capătul blocului şi s-a urcat la volanul maşinii cu un rus mort pe bancheta din spate şi altul în portbagaj. S-a îndepărtat de la bordură, Hacket urmându-l în maşina de închiriat pe care o luaseră în timp ce-şi aşteptau bagajele la aeroport. Se îndreptau înapoi spre aceeaşi alee. Rusul mort de pe bancheta din spate se va alătura rusului mort din portbagaj, iar apoi Wicker va abandona maşina într-un loc frumos şi umbros, unde, cu puţin noroc, duhoarea va trece neobservată câteva zile. După aceea urmau să se îndrepte spre casa lui Gazich de pe dealuri, unde urmau să o cerceteze de sus până jos.
Rapp şi-a luat rămas bun de la Papadakos şi i-a mulţumit pentru cooperare. Bătrânul l-a întrebat pe Rapp ce se va întâmpla cu Deckas. Rapp a minţit şi i-a spus că nu era sigur, deşi ştia exact ce avea de gând să facă cu el. Avea de gând să stoarcă de la el până la ultima fărâmă de informaţie şi apoi avea să-i dea o moarte demnă de un om care a pus maşini capcană în mijlocul unui cartier urban. Trebuia să fie dat ca exemplu. Rapp îşi dădea seama că bătrânul era îngrijorat, aşa că i-a spus că oameni cu mult peste nivelul lui de plată vor rezolva toată mizeria. Dacă Rapp ar fi ştiut cât de exactă era această afirmaţie, probabil că l-ar fi lichidat pe Gazich chiar acolo, în Cipru.

16

WASHINGTON, DC
Telefonul a sunat la 6:01 a.m. Kennedy a observat ora înainte de a răspunde la telefon. Stătea întinsă pe partea stângă, iar numerele verzi strălucitoare ale ceasului deşteptător o priveau drept în faţă când a deschis ochii. S-a întins cu mâna dreaptă şi a apucat receptorul. Încercarea de a vedea micul ecran de identificare a apelantului fără ochelarii ei ar fi fost inutilă. Cablul s-a prins în ceva, aşa că a tras de el. O revistă şi telecomanda televizorului au căzut pe podea. Din motive de securitate, ea nu avea un telefon fără fir. Şi-a ţinut capul pe pernă şi a dus receptorul robust de culoare bej la urechea dreaptă.
„Alo.”
„Directorul Kennedy?”
„La telefon.”
„Maior Hansen... ofiţer de serviciu în Sala de situaţii a Casei Albe.”
„Da, domnule maior.”
„POTUS a convocat o şedinţă pentru ora 700.” POTUS era acronimul militar pentru Preşedintele Statelor Unite.
„În Sala de Situaţii?”
„Nu, în Sala Ovală, doamnă.”
„Voi fi acolo.”
Kennedy a pus combinatul înapoi în suport şi s-a gândit: „S-a zis cu dormitul până târziu duminica”. A aruncat pătura pe spate şi a râs în sinea ei. Avea să rămână fără slujbă destul de curând. Sau cel puţin slujba asta, iar orice slujbă care ar fi urmat după aceasta ar fi fost, fără îndoială, mai puţin solicitantă. Putea să doarmă în toate duminicile pe care le dorea.
Gresia de pe podeaua băii se simţea rece pe picioarele ei goale. Ianuarie în Washington. Kennedy a aprins lumina din baie şi şi-a studiat faţa în oglindă. La patruzeci şi cinci de ani arăta destul de bine pentru vârsta ei, dar la şase dimineaţa, fără machiaj şi cu riduri de pat pe faţă, era înfricoşătoare. Să fii femeie în acest oraş nu era uşor. A pornit duşul ca să aibă şansa să se încălzească şi a început să se spele pe dinţi. Cu periuţa de dinţi în gură a ieşit în bucătărie şi a pus apă fierbinte pentru ceaiul ei. Pe drumul de întoarcere a băgat capul în camera fiului ei pentru a verifica ce face. Era în siguranţă şi cald sub pătură.
Lui Kennedy nu-i plăcea să îi fie frig. Şi-a aranjat părul şi a intrat în duşul fierbinte. Timp de cinci minute a stat sub apă, mărind temperatura până când pielea ei a devenit roz. I-a luat cinci minute să se usuce şi să se îmbrace şi alte cinci să se dea pe faţă. La ora 6:33 îşi alertase echipa de securitate cu privire la întâlnire şi era în bucătărie, luând prima înghiţitură de ceai şi formând numărul Centrului de Operaţiuni Globale de la Langley pe o linie securizată. Ofiţerul de serviciu a răspuns la primul apel. Kennedy l-a întrebat dacă

era ceva ce merita raportat. A spus că fusese o noapte destul de liniştită. Ea a fost surprinsă de răspuns şi l-a întrebat dacă era sigur. El i-a spus că este. Directorul i-a mulţumit şi a închis.
Kennedy a apucat cana caldă cu ambele mâini, s-a sprijinit de tejgheaua din bucătărie şi s-a întrebat de ce preşedintele convoacă o şedinţă la ora 7:00 dimineaţa într-o duminică. Dacă Centrul de Operaţiuni Globale era în beznă, şansele erau ca criza să fi emanat de la Pentagon, sau poate de la Justiţie. Cu o săptămână înainte de căderea toporului, Kennedy s-a trezit ciudat de ambivalentă în legătură cu toată chestia asta. A mai luat o înghiţitură de ceai şi s-a întrebat dacă acest lucru era bun sau rău. Fusese o profesionistă desăvârşită toată viaţa ei de adult. Îşi petrecuse mai mult de douăzeci de ani la Langley şi dăduse tot ce avea mai bun. Slujba asta o costase chiar şi o căsnicie. S-a gândit la asta pentru o clipă şi şi-a dat seama că nu era corect să dea vina pe Langley pentru căsnicia eşuată. Ar fi eşuat şi dacă ar fi fost o mamă casnică. Fostul ei soţ era prea egoist. A dovedit asta încă o dată când a doua lui căsătorie s-a destrămat după doar nouă luni. Era un om decent, dar un băiat al mamei, ceea ce îl făcea să fie extrem de pretenţios, iar Kennedy nu avea nici timpul, nici dorinţa de a-i acorda ego-ului său atenţia pe care o dorea. În plus, relaţiile cu sens unic nu erau niciodată o idee bună.
Kennedy s-a urcat în partea din spate a maşinii ei Town Car şi a luat ediţia de duminică a ziarului Post. Poate că retragerea de la locul de muncă era subconştientul ei care se proteja de dezamăgirea inevitabilă de a i se arăta uşa. Orice era posibil, presupunea ea. Nu voia să părăsească Langley, mai ales după o perioadă atât de scurtă ca director. Era acolo de peste douăzeci de ani. Practic, toată viaţa ei de adult. I-ar fi lipsit oamenii şi acţiunea care însoţeau conducerea celei mai nedreptăţite agenţii de spionaj din lume. Nu i-ar fi lipsit orele de muncă şi, cu siguranţă, nu i-ar fi lipsit politica. Dar i-ar fi lipsit locul. Nu era nicio îndoială în această privinţă.
Când s-au oprit la primul punct de control, era deja ora 7:00 a.m. Până să treacă de securitate, a întârziat cinci minute. Când a intrat în Biroul Oval, a găsit patru bărbaţi care stăteau într-un cerc liber în jurul biroului preşedintelui. Erau preşedintele însuşi, procurorul general Stokes, directorul FBI, Roach, şi preşedintele ales Alexander. Roach purta un costum gri şi o cravată în dungi. Ceilalţi trei purtau blazere, pantaloni de gală şi cămăşi cu guler deschis. La prima vedere, a fost surprinsă de absenţa mai multor actori-cheie, secretarii de stat şi de apărare, consilierul preşedintelui pe probleme de securitate naţională şi şeful de cabinet al acestuia. Apoi şi-a amintit că era o duminică dimineaţa şi că mai erau doar şase zile până la transferul paşnic şi democratic al puterii. Foarte puţine lucruri s-au făcut în această săptămână. Birocraţii de carieră şi profesioniştii erau ocupaţi să conducă guvernul, în timp ce persoanele numite politic fie se mutaseră la noi locuri de muncă, fie erau ocupate să caute unul.
Preşedintele Hayes s-a oprit din vorbit când l-a văzut pe Kennedy şi a spus: „Iat-o. Femeia momentului". Toate cele patru seturi de ochi s-au concentrat asupra lui Kennedy. Ea a roşit uşor şi a întrebat: „Şi de ce ar fi asta, domnule preşedinte?".
„Mereu modestă, aceasta", i-a spus Hayes preşedintelui ales Alexander. „Îţi vei da seama de asta destul de curând. Fără să îi jignesc pe cei doi de aici", Hayes a arătat cu mâna spre Stokes şi Roach, „Ei au făcut o treabă admirabilă, dar aceasta de aici... a făcut o treabă extraordinară şi nu primeşte aproape niciun credit pentru asta. Toate victoriile şi succesele ei sunt închise într-un seif la Langley. Peste o sută de ani vor scrie despre ea în cărţile de istorie."
Kennedy s-a înroşit. Stătea nemişcată la jumătatea distanţei dintre uşă şi locul în care se aflau ei. Nu era obişnuită cu o asemenea atenţie şi părea inconfortabilă.
Hayes a zâmbit, a făcut un gest spre mobila din faţa biroului său şi a spus: „Să ne aşezăm".
Două canapele lungi, suficient de mari pentru a găzdui confortabil patru adulţi fiecare, se aflau una în faţa celeilalte, cu o măsuţă de cafea cu vârf de sticlă între ele. În faţa şemineului se aflau două fotolii de mătase cu dungi albastre şi aurii. Preşedintele Hayes i-a făcut semn lui Alexander să se aşeze lângă el în faţa şemineului. Locul de onoare.
„Doreşte cineva o cafea sau un ceai?". Hayes dădea târcoale între cele două canapele. S-a aplecat şi a aruncat o pungă de ceai verde într-o ceaşcă de porţelan şi a adăugat apă fierbinte. Mâna îi tremura foarte uşor. „Irene." A aşezat ceaşca pe o farfurioară şi i-a întins-o lui Kennedy.
Lui Kennedy nu-i scăpase mâna nesigură a preşedintelui. Chiar şi cu medicamentele pe care le luase pentru Parkinson, tremurăturile crescuseră în frecvenţă şi severitate în ultimele luni. Nu pierduse nimic

din punct de vedere mental, dar ea înţelegea de ce decisese să nu candideze la realegere. În această nouă eră mediatică, scrutările ar fi fost oribile. Cealaltă parte l-ar fi atacat ca fiind egoist pentru că nu s-a dat la o parte. Elemente ale propriului său partid ar fi făcut fără îndoială acelaşi lucru, iar cu o rată de aprobare de doar 40 de procente, şansele sale de victorie erau, în cel mai bun caz, un joc de zaruri. Prin decizia sa de a nu candida, şi-a asigurat reputaţia în cărţile de istorie. Va fi privit ca un om înţelept şi altruist. Kennedy a fost de acord cu această evaluare. Robert Hayes nu pierduse niciodată din vedere faptul că funcţia era mai mare decât omul.
Ceilalţi trei bărbaţi au luat cafeaua, apoi Hayes s-a instalat lângă Alexander, în faţa şemineului. S-a uitat la înlocuitorul său şi l-a întrebat: „Unde stai săptămâna asta?”.
„La Willard.”
„Ah”, a dat preşedintele din cap. „Un hotel vechi şi măreţ”.
„Da.”
„Sper că te-au cazat într-o cameră bună”, a zâmbit Hayes.
„La ultimul etaj.”
„Oferta mea rămâne valabilă.”
„Blair House”, a spus Alexander cu o voce moartă.
„Este aproape şi foarte sigur.”
„Mulţumesc, domnule preşedinte, dar sunt pur şi simplu prea mulţi oameni care vin şi pleacă în această săptămână. Petrecerea m-a rezervat de la răsărit până la apus.”
„Mulţumesc tuturor grăsanilor.” Hayes a dat din cap, trecuse prin acelaşi lucru cu patru ani în urmă. Hayes era întors pe o parte în scaunul său, pe jumătate cu faţa spre înlocuitorul său. Abia îl cunoştea pe guvernatorul din Georgia, dar era evident că se schimbase de la atacul asupra cortegiului său. Părea mai distant. Ochii lui nu mai erau la fel de plini de promisiuni cum fuseseră în primele luni ale campaniei. Hayes se întreba dacă acest lucru îl va ajuta atunci când va prelua frâiele puterii. Să-l facă mai gânditor şi mai reflexiv. Sau dacă nu cumva devenise blazat din cauza experienţei sale. Preşedintelui îi părea rău pentru el. Aceasta ar trebui să fie o săptămână plină de speranţă şi promisiuni. Un fel de reînnoire. Poate că veştile pe care le avea pentru el ar fi ajutat la o oarecare încheiere.
Hayes a zâmbit. „Ei bine... dacă te răzgândeşti şi decizi că ai nevoie să pleci de aici, anunţă-mă.”
„Aşa voi face, domnule preşedinte. Vă mulţumesc.” Preşedintele ales a luat o înghiţitură de cafea, apoi a întrebat: „Pot să fac ceva pentru dumneavoastră, domnule preşedinte?”.
„Pentru mine?” Hayes a zâmbit şi a clătinat din cap. „Aştept cu nerăbdare să mă pensionez. Deşi visele mele de a deveni un maestru constructor de machete de avioane au fost spulberate”, Hayes a ridicat o mână nesigură, „mai sunt încă multe alte lucruri pe care le pot face. Medicul meu, care se întâmplă să fie fostul meu coleg de cameră din facultate, mi-a spus că Parkinsonul nu ar trebui să-mi afecteze deloc jocul de golf, ceea ce m-a surprins foarte tare. Explicaţia lui a fost foarte interesantă. Mi-a spus că nu am fost niciodată în stare să lovesc la golf şi că, din moment ce era imposibil ca jocul meu să se înrăutăţească, exista de fapt o şansă ca acesta să se îmbunătăţească.”
Hayes a râs de propriul umor, iar ceilalţi au zâmbit.
„Vă vine să credeţi asta? Unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei. Şi chiar trebuie să-l plătesc ca să aud asemenea prostii.”
Toată lumea a râs. Alexander a zâmbit scurt şi apoi s-a uitat fix la omul căruia urma să-i ia locul de muncă. „Domnule preşedinte, atitudinea dumneavoastră mă uimeşte.”
Hayes a ridicat din umeri şi a spus: „Ce aveţi de gând să faceţi? Aţi primit o mână proastă. Dacă nu râzi de ea, te va mânca”.
„Nu cred că am mai râs... adică am râs cu adevărat de peste două luni.”
Hayes s-a strâmbat uşor. „Situaţia ta este puţin diferită de a mea. Eu am o boală. O boală controlabilă”, a adăugat el pe un ton plin de speranţă. „Nu este o bucurie, dar încă mai am câţiva ani buni în faţa mea. Situaţia ta este puţin diferită. Ai fost luat prin surprindere şi cineva foarte important pentru tine a fost luat. Pentru totdeauna”, a adăugat el cu o forţă care i-a surprins pe toţi. „Este greu să găseşti umor în asta”.
„Nu, doar furie, şoc şi tristeţe.”

„Ei bine... asta ar putea ajuta.” Hayes şi-a descrucişat picioarele şi s-a aplecat în faţă. „După cum ştiţi, după atacul asupra cortegiului dumneavoastră, FBI-ul a lansat una dintre cele mai mari anchete din istoria organizaţiei. Securitatea Naţională, Apărarea, Statul, NSA, CIA... toată lumea s-a implicat pentru a ajuta, dar FBI-ul a fost agenţia principală. Aici excelează... criminalistica, miile de ore de muncă necesare pentru a urmări fiecare pistă. Directorul Roach mi-a spus că v-a ţinut la curent cu toate detaliile anchetei.”
„Da.”
„Bine. Acum, iată partea pe care nu o ştiţi.” Hayes a arătat spre Stokes şi Roach. „Nici ei nu ştiu despre asta. Securitatea Naţională, Serviciul Naţional de Informaţii, dărâmarea zidurilor dintre FBI şi CIA... toate astea sunt bune în teorie, iar în urma atacului de la 11 septembrie 2001 chiar părea că s-ar putea întâmpla pentru o scurtă perioadă, dar este un vis fără speranţă. Nu va funcţiona niciodată cu adevărat. Nu în acest oraş. Nu cu toată politica asta şi cu jurnaliştii cărora le pasă în primul rând să îşi facă un nume. FBI-ul trebuie să respecte legea şi să fie foarte atent oriunde merge. O mulţime de reguli. CIA, pe de altă parte... ei au de-a face cu o altă categorie de oameni. Iar când vine vorba de lucruri internaţionale... se pot mişca mult mai repede şi în cercuri în care FBI-ul s-ar afla peste capul lor. Cu sau fără să fim de acord sau nu cu unele dintre metodele lor, CIA este mult mai potrivită pentru a se confrunta cu un inamic care nu joacă după reguli. Un inamic care este dispus să detoneze maşini capcană în Georgetown într-o sâmbătă după-amiază.”
Alexander a privit în jos la podea şi a dat încet din cap.
Hayes a continuat. „După atacul asupra cortegiului dumneavoastră, am stat de vorbă în particular cu directoarea Kennedy şi i-am spus să scoată toate opreliştile. Să-şi pună cei mai buni oameni la treabă... şi încă o dată nu m-a dezamăgit.”
Alexander şi-a ridicat privirea, cu ochii mari de speranţă. „Aţi aflat cine a fost în spatele atacului?”
Hayes s-a uitat la şeful său de spionaj. „Irene.”
Kennedy şi-a aşezat ceaşca înapoi pe farfurie. Îşi dăduse seama abia cu un minut înainte ce făcea preşedintele. Şi-a acoperit gura cu pumnul, şi-a curăţat gâtul şi a trecut la treabă. „Vă amintiţi să fi auzit despre bărbatul cu pălărie roşie în timpul vreunui briefing cu FBI-ul?”.
„Nu.” Alexander s-a uitat la Roach şi la Stokes pentru a se asigura că îşi amintea lucrurile cu exactitate.
„Omul cu pălărie roşie”, a spus procurorul general Stokes, „este ceva ce nu a fost niciodată dovedit. Ca în cazul oricărui eveniment haotic, cum a fost atacul asupra cortegiului dumneavoastră, au existat mărturii contradictorii între martorii oculari. Mai mulţi îşi amintesc că l-au văzut pe acest bărbat pe stradă chiar înainte de explozie, dar majoritatea nu. Am verificat casetele de supraveghere de la toate întreprinderile locale şi nu apare nicăieri acest individ. Credem că el este...”
Privirea lui Kennedy s-a mutat de la Stokes la Roach. Era sigură că McMahon l-ar fi informat pe şeful său despre întâlnirea pe care o avusese în biroul lui Kennedy cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă. Cea în care Baker le aruncase bomba. Cei doi oameni de la FBI lucrau împreună de mult timp. McMahon l-ar fi sunat imediat. Se îndoia, totuşi, că directorul FBI şi-ar fi deranjat şeful într-o sâmbătă după-amiază. Era o piesă potenţial crucială, dar mică, a anchetei. S-ar fi gândit că informarea procurorului general putea aştepta până luni dimineaţă.
Stokes stătea mai aproape de Alexander. Roach de cealaltă parte. Kennedy a văzut cum faţa lui Roach s-a strâmbat şi s-a aplecat în faţă. Îşi întinse braţul pentru a atrage atenţia şefilor săi.
„Într-o investigaţie ca aceasta”, spunea Stokes, „trebuie să fim foarte atenţi...”
„Marty”, spuse Roach, „trebuie să intervin cu ceva. Ieri după-amiază am fost informat de către agentul special însărcinat cu ancheta că omul cu pălărie roşie există de fapt. Plănuiam să-ţi spun despre asta în şedinţa noastră de luni dimineaţă. Nu aveam idee că CIA se ocupă deja de acest caz.” Ochii de basset hound ai lui Roach s-au oprit asupra lui Kennedy şi expresia lui părea să spună: „Mulţumesc că m-ai luat prin surprindere.
„Aşa cum a spus preşedintele”, s-a reafirmat Kennedy, „noi funcţionăm după un set de reguli diferite faţă de FBI. O echipă specială condusă de Mitch Rapp îl urmăreşte pe acest individ de aproape o lună. Aseară, munca lor asiduă a dat roade şi l-au găsit.”
„Unde?” a întrebat Alexander cu nerăbdare.
„În Cipru. Un oraş din capătul vestic al insulei, numit Limassol.”

„L-am arestat?”
Kennedy îşi strânse buzele în timp ce se gândea la cuvântul arestat. Rapp nu o informase cu privire la detaliile operaţiunii, dar se îndoia că ceruse permisiunea autorităţilor locale. „Să spunem doar că îl avem în posesia noastră.”
„Ce ar trebui să însemne asta?”, întrebă Stokes.
Preşedintele a râs. „Înseamnă că Mitch probabil l-a lovit în cap şi l-a legat de porc.”
„Suntem siguri că este tipul potrivit?” a întrebat Stokes cu mare îngrijorare.
„Irene?”, a întrebat preşedintele.
„Mitch spune că este sută la sută sigur că acesta este omul nostru.”
„Este suficient pentru mine.” Preşedintele şi-a bătut genunchiul cu finalitate.
„Sunt încă pe insulă?” a întrebat Roach.
Kennedy a clătinat din cap. „Nu. Sunt în tranzit.”
„Unde?”
„Au avut o escală în Germania...” Kennedy şi-a aruncat o privire la ceas. „Probabil că acum sunt undeva deasupra Atlanticului de Nord.”
„Vreau ca acest om să fie judecat”, a spus Alexander cu o convingere absolută. „Vreau ca aceşti terorişti să vadă că, indiferent cât de bine plănuiesc, indiferent cât de departe fug, îi vom vâna şi vor fi aduşi în faţa justiţiei.”

17

41.000 DE PICIOARE, ÎN ATLANTICUL DE NORD

Ochii lui R app au fluturat şi apoi s-au deschis. Şi-a verificat împrejurimile, nefiind sigur unde se afla pentru o clipă, apoi lucrurile s-au aşezat la locul lor. Şi-a frecat faţa şi apoi şi-a întins braţele deasupra capului. În spatele cabinei de pilotaj se afla o cabină mică, cu locuri pentru doisprezece persoane. În două rânduri fuseseră instalate scaune vechi, gri, din piele uzată, de primă clasă. Patru scaune la babord, patru la mijloc şi patru la tribord. Nu existau DVD playere personale sau divertisment de orice fel. Era o operaţiune de bază. Ceea ce îi lipsea la nivel de ambianţă, compensa prin spaţiu. Mult spaţiu pentru picioare, iar scaunele se înclinau până la o poziţie confortabilă pentru somn.
Rapp s-a aşezat în rândul din spate, pe partea dinspre babord. Şi-a verificat ceasul şi, pentru o secundă, nu şi-a putut aminti dacă îl schimbase înainte de a părăsi Germania. Trebuie să o fi făcut. Aşa cum îi era obiceiul, săgeata de pe cadranul roşu şi negru de pe exteriorul submarinului era îndreptată spre ora 11:00. Aceasta era ora la care trebuiau să ajungă în Washington. Peste puţin mai mult de două ore. Escala din Germania durase puţin mai mult decât se prevăzuse. Se opriseră pentru a prelua o încărcătură de marfă, pentru a-şi acoperi urmele, iar apoi lumina de avertizare pentru uşa de marfă din babord nu se oprea, deşi o inspecţie vizuală arătase că uşa era aşezată corect. Au stat pe pistă timp de aproape trei ore în timp ce aşteptau ca lumina de avertizare defectă să fie schimbată.
Acesta a fost momentul în care marele rus s-a trezit. Singurul lucru pe care îl scoseseră de la el până atunci era un nume fals. Rapp ştia că era fals, pentru că Dumond îl trecuse prin baza de date de la Langley şi găsise un dosar pentru Aleksandr Zukof. Totul era greşit. Vârsta, înălţimea, greutatea, culoarea ochilor. Totul, cu excepţia părului negru şi a faptului că Zukof era un fost angajat al KGB-ului.
Instinctul lui Rapp a fost să-l lovească pe marele idiot pentru că îl minţise, dar prudenţa a avut prioritate şi a decis că ar trebui să aştepte cel puţin până când se întorceau în aer. Chiar şi cu maxilarul rupt, rusul a încercat să vorbească. Rapp nu mai avea nici energie, nici răbdare. Brooks a simţit acest lucru, aşa că i-a mai injectat rusului o doză de Thorazine şi l-a trimis înapoi în ţara lui la-la-la. Până când au ajuns cu roţile sus şi au îndreptat spre vest, spre casă, Rapp era prea obosit pentru a mai face altceva decât să doarmă. Asta se întâmplase cu peste trei ore în urmă.
Rapp şi-a desfăcut centura de siguranţă şi a păşit pe culoar. Anii în care îşi împingea corpul la limită îl ajungeau din urmă. Partea inferioară a spatelui, genunchii, şoldurile; totul îl durea. A fost lovit de o străfulgerare de vertij şi s-a apucat de spătarul de piele din faţa lui pentru a se stabiliza.

Brooks stătea pe scaun, lucrând la un laptop. A simţit cum i se mişcă scaunul şi şi-a ridicat privirea. „Pot să vă ajut?”, a spus ea cu un pic de atitudine.
Rapp ştia că fusese nejustificat de dur cu ea, dar nu se hotărâse încă dacă avea de gând să-şi ceară scuze. Aceasta era o afacere grea. CIA în general era una. Semăna mai mult cu IBM decât îşi dădeau seama majoritatea oamenilor. Dar Serviciul Clandestin era cu totul altceva. Era mai mult ca Wall Street. Artiştii timizi şi florile ofilite nu trebuiau să se înscrie. Dacă aveai nevoie de multă întărire pozitivă pentru a te motiva să îţi faci treaba, nu erai la locul potrivit.
„Doriţi o cafea?”
Ea l-a privit lung înainte de a răspunde. „Sigur.”
În partea din faţă a cabinei se afla o mică bucătărie. Lângă ea se aflau două paturi de dormit. Stroble dormea într-una, iar Coleman în cealaltă. Perdelele de intimitate albastre erau trase peste fiecare dintre ele. Rapp a deschis în linişte unul dintre dulapurile metalice şi a luat un pachet de cafea. L-a aruncat în partea de sus a aparatului şi a apăsat butonul verde. Rapp s-a întins şi şi-a crăpat gâtul în timp ce aştepta ca cafeaua să se termine de preparat. Când a fost gata, a turnat două ceşti şi i-a adus una lui Brooks. Brooks şi-a aşezat laptopul pe scaunul de lângă ea şi a luat cana albă. „Mulţumesc.”
„Cu plăcere.” Rapp s-a aşezat pe cotiera scaunului aflat chiar vizavi de culoar.
„Vezi, nu a fost atât de greu, nu-i aşa?”
„Ce?” Rapp s-a încruntat.
„Manierele... Eu spun mulţumesc... Tu spui cu plăcere.”
Şi-a dat ochii peste cap şi a spus: „Ştii, nu ai făcut o treabă rea în ultima lună.”
„Uau...mai încet, partenere.” Ea şi-a arcuit sprâncenele într-un spectacol de surpriză simulată. „Asta e o aprobare pe cinste. Aşa o să scrieţi în dosarul meu. „Nu a făcut o treabă rea”.”
„Ascultă, trebuie să înţelegi că aceasta nu este o slujbă uşoară. Eu nu...”
„Opreşte-te!” Brooks a ridicat mâna şi i-a tăiat calea. „Nu este vorba despre mine. De asta mi-am dat seama în cele din urmă. Când ţi-am aruncat vinul în faţă, încă mă gândeam la mine. Eram frustrat de felul în care te-ai purtat cu mine. Felul în care îmi dădeai ordine ca unui copil mic. Ca şi cum aş fi fost un începător fără creier.”
„Am făcut-o...”
„Lasă-mă să termin. Eşti Mitch Rapp. Legenda vie...bla...bla...bla...bla...bla. Am fost foarte impresionat în prima lună. Intimidat dincolo de orice imaginaţie, apoi ceva s-a întâmplat când eram în Cipru. Nu am fost eu. Ai fost tu.”
„Va trebui să fii puţin mai specific.”
„Nu am greşit cu nimic, în afară de faptul că nu ţi-am ţinut piept mai devreme.”
„Ascultă... ai multe de învăţat.”
„Nu te-aş contrazice nicio clipă, dar ai nevoie de ajutor.”
„Ce?” Rapp nu ştia dacă să râdă sau să se simtă jignit.
„Tatăl meu semăna puţin cu tine... ei bine, nimeni nu seamănă cu adevărat cu tine, dar era asemănător în sensul că era un comunicator oribil. Era un reparator. Trebuia să facă totul singur. Niciodată nu a crezut că cineva ar putea face o treabă la fel de bună ca a lui.”
„Sună ca genul meu de om.”
„Da.” Brooks a privit în gol pentru o secundă. „Ţi-ar fi plăcut de el.”
„Nu mai e prin preajmă?”
„Nu. L-am pierdut acum cinci ani. Un atac de cord masiv.”
„Îmi pare rău să aud asta.”
„Mulţumesc. A fost un om bun. Foarte credincios mamei mele şi nouă, copiilor. Doar că nu putea să comunice pentru nimic în lume. Dar tatăl tău?”
„A murit când eram mică.”
„Era în afaceri?”
„Nu.” Rapp a clătinat din cap. „Era un costumier. Un om bun, totuşi.”
„Vezi, asta e bine.”
„Ce?”

„Să vorbeşti.”
„Vorbirea e supraestimată.”
Brooks a zâmbit şi ochii ei s-au aprins. „Ai nişte probleme şi nu le vei rezolva dacă ţii lucrurile înăbuşite.”
„Cu toţii avem probleme.”
„Tu chiar ai probleme. Soţia ta a murit acum mai bine de un an şi pun pariu că nu ai vorbit cu niciun consilier despre asta.”
Faţa lui Rapp s-a împietrit. „Ai grijă pe unde calci. Nu mi-ai cunoscut niciodată soţia şi nu mă cunoşti suficient de bine ca să vorbeşti despre asta.”
„Du-te naibii.”
Rapp a înclinat capul într-o parte, ca şi cum nu-i venea să creadă ce tocmai auzise.
„Poftim?”
„M-ai auzit. Am învăţat de la tine. Fără prostii, spune adevărul şi fă-ţi treaba. Aşa eşti tu. Nu respecţi oamenii incompetenţi, nu respecţi oamenii care îţi irosesc timpul şi chiar nu respecţi oamenii care se simt intimidaţi de tine.”
„Şi?”
„Eu spun adevărul şi tu ştii asta. Doar că nu vrei să recunoşti asta. Marele dur Mitch Rapp nu se poate duce la un psihiatru şi să vorbească despre problemele lui pentru că asta ar fi un semn de slăbiciune, iar singurul lucru pe care îl dispreţuieşti mai mult decât orice la alţii este slăbiciunea. Aşa că soluţia ta este să te reprimi. Să-ţi îngropi durerea şi tot ce faci este să o înrăutăţeşti.”
Rapp şi-a lăsat capul în mâna dreaptă şi a mormăit: „Oh... la naiba. Mă doare capul”. Avusese practic aceeaşi conversaţie cu Kennedy în ajunul Crăciunului. „De ce voi, femeile, trebuie să mă psihanalizaţi mereu?”.
„Pentru că toate ne dorim în secret să fim mama ta sau iubitul tău.”
Rapp şi-a ridicat faţa din mână. „Huh.”
„Te tachinez... într-un fel. Dar hai să nu ne abatem de la subiect. Trebuie să vorbeşti cu cineva despre ce s-a întâmplat cu soţia ta.”
„Trebuie să ai grijă pe unde calci.”
Brooks a clătinat sfidător din cap. „Nu. Ce ai de gând să faci? Să mă loveşti? Să mă arunci afară din avion? Nu prea cred. Ai nevoie de ajutor. Doar că eşti prea speriată ca să recunoşti asta.”
„Nu am nevoie de niciun ajutor.” Rapp s-a ridicat în picioare.
„Continuă să-ţi spui asta. S-ar putea ca într-o zi să crezi asta.”

18

Rapp a deschis uşa din partea din spate a cabinei şi a păşit în zona de marfă presurizată din faţă. A închis uşa în urma lui şi s-a sprijinit de ea. Podeaua metalică era brăzdată de murdărie şi de grăsime, acolo unde încărcătura fusese împinsă înăuntru şi târâtă afară. O serie de trei lumini de deasupra capului luminau spaţiul. Era gol, cu excepţia unui container de marfă în formă de semilună, care era fixat de peretele etanş îndepărtat. Rapp privi containerul de aluminiu strălucitor şi îndoit cu o lipsă totală de entuziasm. În subconştient, spera să amâne acest lucru. Să lase pe altcineva să se ocupe de asta. Cineva care să fie motivat corespunzător. Era sigur că ar fi putut găsi o mulţime de agenţi ai Serviciilor Secrete care ar fi renunţat la insigna lor pentru cinci minute singuri cu Gazich. Poate chiar şi preşedintele ales însuşi ar dori o audienţă privată cu bosniacul.
Rapp a încercat să se concentreze asupra următorului pas, dar nu reuşea să-şi ia gândul de la ceea ce spusese Brooks. I-a permis unei începătoare de douăzeci şi ceva de ani să se bage sub pielea lui până la punctul în care s-a gândit să o lovească doar ca să o facă să tacă. Îl alungase din cabina fără ferestre şi îl împinsese înapoi în cala de marfă, pur şi simplu pentru că nu voia să mai audă niciun cuvânt. Nu se simţea bine. Ştia asta. Doar că nu voia să audă asta. Mai ales de la cineva pe care abia îl cunoştea.
Cu două ore rămase din zbor, nu se putea gândi decât la o singură scuză pentru a scăpa de ea. Manualul neoficial de interogare era destul de simplu atunci când era vorba de o situaţie în care timpul nu era critic.

Îl înmuiai pe deţinut, lipsindu-l de orice simţ al timpului şi al locului, în timp ce, în acelaşi timp, îi întocmeai un dosar despre istoricul său. Apoi, îţi pregăteai cu grijă planul de atac în acelaşi mod în care un procuror se pregăteşte să interogheze un acuzat la proces. Doar că în această situaţie nu există un avocat al apărării care să obiecteze şi nici un judecător care să susţină obiecţia.
Începeţi prin a pune numai întrebări la care ştiţi deja răspunsul. În acest fel, dacă deţinutul minte, aveţi motive să îl faceţi să se simtă inconfortabil până când vă spune adevărul. Când în cele din urmă o face, treceţi la următoarea întrebare. Dacă este sincer, treceţi din nou la întrebarea următoare. Dacă minte, se pune în joc principiul durere/plăcere. Acest lucru continuă până când se dezvoltă un model de sinceritate şi apoi începeţi cu lucrurile importante.
De obicei, douăzeci şi patru de ore era timpul minim necesar pentru a dezorienta corespunzător un subiect. Gazich se afla în container de aproape 13 ore. Nu era ideal, dar, din nou, bărbatul avea patru răni prin împuşcare în zone foarte sensibile ale corpului. Ultima injecţie de morfină îi fusese administrată pe pista din Germania. În acest moment, efectul drogului trebuia să se estompeze, iar durerea îl lovea în valuri – crescând în frecvenţă şi putere.
Rapp se apropie de cutia de aluminiu şi apucă mânerul. Peretele din faţă era format practic din două uşi întrepătrunse. Rapp nu era îngrijorat că Gazich ar putea face vreo încercare de evadare. A răsucit mânerul, l-a rotit la nouăzeci de grade şi apoi a deschis uşa din dreapta. Interiorul uşii, ca şi restul containerului, era căptuşit cu spumă acustică gri. Cutia avea o adâncime de cinci picioare şi o lăţime de opt picioare. Rapp a apucat cealaltă uşă şi a deschis-o şi pe aceasta.
Lumina s-a revărsat în camera întunecată, aruncând umbra lui Rapp pe corpul lui Gazich. Bosniacul zăcea pe o targă de câmp din nailon care se afla la doar câţiva centimetri de pământ. Pantalonii îi fuseseră tăiaţi pentru ca Stroble să poată curăţa şi pansa rănile de glonţ de la genunchi. Rapp se uită la bandaje. Erau curate şi albe. Nici urmă de sânge. Patru curele late îl fixau pe Gazich de targă, precum şi două cătuşe pentru încheieturi. Chiar dacă ar fi fost sănătos, i-ar fi fost greu să se elibereze. Cu rănile de la genunchi şi de la mâini era fără speranţă.
Gazich a strâmbat din ochi şi a întors capul doar cât să privească figura întunecată din faţa lui. „Este timpul pentru masa mea de la bord?”.
Rapp a râs. „Da... filet mignon însoţit de un Cabernet de clasa întâi.”
„Eu prefer Bordeaux.”
„Grozav. Deci, pe lângă faptul că eşti terorist, eşti şi un snob al vinului.”
„Nu. Pur şi simplu urăsc America.” Gazich a zâmbit arătând un uşor decalaj între cei doi dinţi de sus. Faptul că Gazich ar putea să nutrească rea-voinţă faţă de Statele Unite era ceva la care nu se gândise.
„Deci ai ceva cu America?”.
„Nu are toată lumea?”
„Nu. De fapt, ne înţelegem destul de bine cu majoritatea oamenilor.” Pe măsură ce ochii lui Rapp se adaptau la schimbarea de lumină, a putut vedea că Gazich transpira. „Mai vrei încă o doză de morfină?”.
Gazich a ezitat. Nu era prost. Avea o idee destul de bună despre cum se juca acest joc. „Nu foarte sportiv din partea ta, felul în care te-ai furişat în spatele meu.”
„Înapoi în Cipru?”
„Te-ai ascuns în spatele tocului uşii ca o femeie. La fel cum piloţilor tăi le place să arunce bombe din cer.”
Rapp a râs. „Da, voi, bosniacii, sunteţi renumiţi pentru că luptaţi corect. Asta făceaţi când aţi adunat toate acele femei şi copii musulmani nevinovaţi şi i-aţi măcelărit?”.
„Habar n-am despre ce vorbiţi”.
„Deci nu eşti bosniacă?” a întrebat Rapp cu o voce sarcastică.
„Eu sunt grec.”
Rapp a clătinat din cap. „Eşti un mincinos. Şi unul prost, dar o să mă joc cu tine pentru o vreme. Ce căutau ruşii ăia în biroul tău aseară?”.
„Nu ştiu. Nu i-am mai văzut niciodată”.
„Deci, tipul de pe stradă. Cel care stătea pe scaunul din faţă al maşinii parcate... l-aţi împuşcat fără motiv.”

„Nu ştiu despre ce vorbiţi.”
Pentru prima dată, Rapp începea să creadă că Gazich s-ar putea să nu fie foarte deştept. „Te-am văzut cum ai mers pe stradă, te-ai apropiat de fereastra deschisă şi l-ai împuşcat pe om de două ori în inimă. Şi apoi ai stat acolo şi ai vorbit cu el o vreme înainte de a pleca şi de a face micul tău dans pe acoperişuri.”
Gazich s-a răsucit sub curele. După un moment îndelungat, a spus: „A fost o neînţelegere”.
„Deci îi cunoşti?”
„Nu.”
„Atunci între cine a fost neînţelegerea? „
„Un prieten de-al meu şi acei gangsteri ruşi.”
Rapp l-a privit pe Gazich cu suspiciune. S-a întrebat pentru o clipă dacă nu cumva era posibil ca atacul din America şi apariţia ruşilor în Cipru să nu aibă de fapt nicio legătură. Odată ce va începea cu rusul, va ajunge la fondul problemei. Omul nu ar fi fost greu de doborât.
„Proprietarul cafenelei?”
„Da.”
„Interesant.”
„De ce?” Gazich a închis ochii când a fost lovit de un val de durere.
„Proprietarul cafenelei spune că acei ruşi te căutau.”
„Nu e în regulă la cap. Le datora bani. Îl ameninţau, aşa că am intervenit ca să-l ajut. Noi, grecii, rămânem uniţi.”
Rapp s-a uitat în jos la el, răbdarea i se terminase repede. S-a ghemuit pe şolduri şi a spus: „Nu sunt un om deosebit de răbdător, aşa că o să trec la treabă. Ştiu cine eşti. Ştiu că nu eşti grec, ştiu că acei ruşi au fost trimişi în Cipru ca să te omoare şi ştiu că ai fost la Washington acum două luni şi jumătate.”
„Mă tem că sunteţi confuz.”
„Confuz.” Rapp a mestecat cuvântul pentru o clipă. „Sunt o mulţime de lucruri, dar confuz nu este unul dintre ele. Îţi voi spune ce sunt, totuşi. Sunt ultimul om de pe planetă pe care ai vrea să-l enervezi mai mult decât ai făcut-o deja. Nu-mi place rahatul ăsta, dar de fiecare dată când mă iei peste picior cu unul dintre răspunsurile tale de rahat, îmi pierd şi puţina simpatie pe care o mai am pentru tine.”
„Oricum, nu mi se pare că eşti genul care să se îngrijească de tine.”
„Ai fi surprins.”
„Îţi pasă de adevăr? De justiţie? Eşti deschis la ideea că poate atitudinea ta de american încrezut ţi-a orbit judecata? Crezi că e posibil ca poate nu sunt eu omul pe care îl cauţi?”
Rapp a zâmbit şi şi-a scărpinat barba neagră de pe bărbie. „Oh... băiete. Pur şi simplu nu înţelegi. Eşti depăşit de situaţie.”
„Aş dori să vorbesc cu un avocat.”
„Avocat”, a râs Rapp. „Asta-i bună. Am uitat să-ţi arăt insigna mea?”. Rapp îşi pipăi buzunarele. „Oh, aşa este. Am uitat. Nu am la mine.” S-a aplecat mai aproape. „Nu va fi niciun avocat. Nici un judecător. Nici juriu. Doar un interogatoriu foarte dureros, o mărturisire şi apoi execuţia ta. Bazându-mă pe atitudinea ta de până acum, aş spune că există aproximativ nouăzeci şi cinci la sută şanse ca lucrurile să se desfăşoare aşa.”
Gazich şi-a lins buzele şi a clipit din ochi. Cuvintele lui Rapp aveau foarte puţin efect asupra lui din cauza faptului că era mai mult concentrat pe durerea din ce în ce mai mare care părea să iasă din fiecare centimetru al corpului său. „Şi celelalte cinci procente?”
„În comparaţie cu opţiunea A, cred că este o alegere destul de uşoară, dar, din nou, nu te-ai dovedit a fi cea mai raţională persoană până acum.”
„Ce este?”
„Îmi spui totul. Cine te-a angajat, cum a fost planificat, unde sunt banii. Totul.” Rapp putea vedea că Gazich îşi cântărea opţiunile. „Amândoi ştim”, a adăugat Rapp, „că îmi vei spune oricum”.
„Atunci de ce să nu mă torturezi? Pari genul de om căruia i-ar face plăcere.”
Rapp a clătinat din cap. „Aş prefera să o fac în mod civilizat.”
„Şi când vei termina cu mine?”

„Te vom băga într-o închisoare pentru tot restul vieţii tale. Poate că vei putea fi eliberat condiţionat peste treizeci de ani, nu ştiu.” Rapp inventa pe parcurs. Ştia că trebuie să-i dea omului ceva speranţă. „Cineva mai sus de mine va lua această decizie.”
„Nu pare o afacere prea bună.”
„În comparaţie cu luni de tortură şi o execuţie, cred că este o afacere destul de bună.”
„Nu tu eşti cel care primeşte.”
„Nu eu sunt cel care a declanşat o maşină capcană care a ucis-o pe soţia noului preşedinte.” Rapp a privit cum Gazich clipeşte şi apoi îşi întoarce privirea. Cuvintele îl atinseseră.
„Ce zici de o doză de morfină?” a întrebat Gazich cu o voce apăsată. „Aş vrea să mă gândesc la oferta ta.”
Rapp şi-a amintit că timpul era de partea lui. „În regulă. O să-ţi arăt cât de drăguţi suntem noi, americanii. O să-ţi fac injecţia şi apoi...”
Uşa cabinei s-a deschis şi Brooks a păşit în spaţiu. Avea un telefon prin satelit în mâna întinsă. „Cineva trebuie să vorbească cu tine.”
Era ceva în tonul ei care îi spunea lui Rapp că era ceva serios.
„În regulă.” Rapp s-a uitat înapoi la Gazich şi a spus: „Mă întorc imediat.” S-a ridicat şi a început să închidă uşile containerului.
„Cum rămâne cu morfina?” a strigat Gazich.
Rapp a sigilat uşile şi ţipetele lui Gazich s-au redus la o înăbuşire goală. Rapp a traversat spaţiul deschis şi a întrebat: „Cine este?”.
„Directorul Kennedy.”
Rapp a luat telefonul de la Brooks, l-a ţinut la ureche şi a întrebat: „Ce se întâmplă?”. A ascultat timp de zece secunde şi apoi a spus: „V-aţi pierdut minţile?”.

19

BIROUL OVAL, WASHINGTON, D.C.
Calul părăsise grajdul. Asta a înţeles Kennedy şi nu mai avea cum să se întoarcă. Procurorul general Stokes şi directorul FBI Roach se aflau lângă biroul preşedintelui, folosind două telefoane securizate separate pentru a-şi pune oamenii în mişcare. Preşedintele şi preşedintele ales discutau serios, tot pe cele două scaune din faţa şemineului. Vestea capturării ucigaşului soţiei sale topise zidul dintre ei. Kennedy îl văzuse pe Alexander în doar două ocazii de la alegeri. De ambele ori, viitorul lider părea sumbru şi detaşat, ceea ce era foarte neobişnuit pentru carismaticul bărbat de 45 de ani din Georgia. Vestea reaprinsese în el o scânteie care lipsea de la moartea tragică a soţiei sale.
Kennedy i-a privit pe preşedinte şi pe viitorul preşedinte discutând faţă în faţă. Nu s-a putut abţine să nu se gândească la fotografiile pe care Baker i le arătase cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă. Bazându-se pe modul în care Alexander se comportase în ultimele luni, Kennedy se îndoia că ştia de infidelităţile soţiei sale. Dar ea văzuse lucruri mai ciudate. Washingtonul era plin de poveşti toride despre cei bogaţi şi puternici şi despre ciudatele lor aranjamente conjugale. Instinctul îi spunea că Alexander era cu adevărat îndurerat, dar mai fusese păcălită de politicieni. Thomas Stansfield, mentorul ei, o învăţase că politicienii buni erau mai buni decât orice actor de la Hollywood. Erau adevăraţi actori de teatru; jucau în faţa unui public viu de trei sau patru ori pe zi. Şi de multe ori o făceau din mers.
Cu Alexander, însă, era ceva în legătură cu durerea lui care părea foarte real. Kennedy s-a întrebat cât de mult din evaluarea ei era formată din iluzii. Alternativa a făcut-o să tremure. Cea mai bună parte din ea voia să creadă că el era un om bun. Un om pe care îl putea susţine. Asta era din nou în discuţie acum. Kennedy putea să vadă clar acum ce pusese la cale preşedintele Hayes. Ce încercase să facă pentru ea şi pentru CIA. Cu vicepreşedintele ales Ross în Europa, Hayes şi-a văzut deschiderea şi a folosit-o. Ross şi Kennedy nu se înţelegeau. Alexander predase practic piesa de securitate naţională a puzzle-ului către contracandidatul său, fostul director al Serviciului Naţional de Informaţii. Alexander se concentra pe echipele interne şi economice, iar Ross pe cele de apărare şi informaţii. Traducere: Kennedy ar fi rămas fără slujbă la scurt timp după ce cei doi ar fi depus jurământul.

Ceea ce Hayes încerca să facă era să-i arate lui Alexander că Kennedy şi oamenii ei erau cu adevărat eficienţi în ceea ce făceau. Nu genul de oameni pe care îi arunci pur şi simplu peste bord pentru că nu-i place colegul tău de cursă. Un contracandidat care se întâmplă să aibă un complex narcisist masiv. În timp ce toate aceste laude se simţeau bine pentru o schimbare, Kennedy a văzut o potenţială problemă. Preşedintele ar fi trebuit să o vadă şi el, dar probabil a crezut că scopul justifică mijloacele. Problema era Mitch Rapp. Mai degrabă şi-ar fi făcut o colonoscopie decât să aibă de-a face cu Departamentul de Justiţie. Adăugaţi la asta şi furtuna mediatică ce urma cu siguranţă să urmeze, şi era sigur că avea să fie într-o dispoziţie proastă pentru lunile următoare. Ar putea încerca să pună totul pe seama preşedintelui, dar Rapp ar fi atât de supărat că o operaţiune a fost târâtă în atenţia publicului, încât ar simţi nevoia să-şi împrăştie furia.
Kennedy se ridică în picioare şi făcu un pas spre Hayes şi Alexander. Aceştia s-au oprit din vorbit şi şi-au ridicat privirea.
„Ar fi bine să-l informez pe Mitch despre schimbarea de planuri. Dacă mă scuzaţi, mă voi duce în Sala de Situaţii şi îl voi suna."
„Venim cu tine", a anunţat Hayes. „Mi-ar plăcea să-l felicit."
„Şi eu aş vrea să-i mulţumesc", a adăugat Alexander.
Kennedy a tresărit foarte uşor şi a spus: „Nu cred că este o idee bună. Cel puţin nu în acest moment".
Alexander a părut confuz şi a întrebat: „De ce?".
Preşedintele Hayes a râs. „Lui Mitch nu-i place să fie în lumina reflectoarelor. O să urască toate astea".
„Aveţi dreptate, domnule".
Hayes părea să se bucure foarte mult de faptul că toate acestea îl vor deranja pe Rapp. Alexander se încrunta ca şi cum nu ar fi înţeles.
Hayes s-a uitat la el şi a spus: „El nu este ca noi. Noi ne atârnăm toate premiile pe perete ca să le vadă toată lumea. Medaliile şi decoraţiile lui sunt păstrate într-un seif la Langley, şi pun pariu că nu s-a dus nici măcar o dată să se uite la ele. Am dreptate?", l-a întrebat el pe Kennedy.
„Da, domnule. Aveţi dreptate."
„L-aţi întâlnit?" l-a întrebat Hayes pe Alexander.
„Nu. Am auzit multe despre el, totuşi".
„Nu credeţi tot ce auziţi. Mai ales dacă vine din gura vicepreşedintelui tău."
Kennedy a decis că acesta ar fi un moment bun pentru a ieşi. „Imediat ce termin, mă întorc şi vă dau o actualizare."
S-a întors şi a ieşit din încăpere, tăind prin biroul exterior al secretarului, apoi a coborât scările şi a trecut pe lângă popotăreasa Casei Albe. S-a oprit în faţa uşii securizate a Sălii de Situaţii şi şi-a luat insigna cu cod de bare şi laminată, care era prinsă la reverul jachetei sale. A băgat-o sub scanerul de lângă uşă şi a ascultat clicul. O mică cameră de deasupra uşii i-a monitorizat fiecare mişcare. Când uşa a făcut clic, ea a intrat şi a fost întâmpinată de un bărbat cu faţa proaspătă, îmbrăcat în haine civile, dar cu o evidentă ţinută militară.
„Maior Hansen, presupun."
„Da, doamnă."
Un alt puşcaş marin, s-a gândit ea. Întotdeauna aruncau cu „doamnă" în loc de „domnişoară". Ea nu a luat personal folosirea expresiei învechite. Era un produs secundar al faptului că se urla la ei de către instructorii lor de instrucţie timp de trei luni la rând, în timp ce încercau să treacă prin Boot Camp sau Şcoala de aspiranţi la ofiţeri.
„Vreţi să contactaţi Centrul Global de Operaţiuni şi să mi-l puneţi pe domnul Rapp la telefon. Voi răspunde în sala de conferinţe."
„Da, doamnă. Altceva, doamnă?"
S-a gândit să-i spună să nu-i mai spună doamnă, dar s-a gândit că apelul era mai important. „Doar apelul, vă rog."
Kennedy a intrat în sala de conferinţe şi şi-a pus poşeta pe masă. În timp ce aştepta ca apelul să fie conectat, a încercat să ghicească, pe o scară de la unu la zece, cât de supărat va fi Rapp. S-a gândit la posibilitatea ca aceasta să fie una dintre acele rare ocazii în care va trebui să riposteze. Nu era stilul ei şi

putea fi o propunere periculoasă atunci când avea de-a face cu Rapp. De multe ori, cel mai bun mod de a-l gestiona era să-l lase să se descarce şi să se descarce. Dacă nu era ceva ce era direct din vina ei, putea adesea să se descurce în tăcere şi apoi să-l facă să se simtă prost că şi-a pierdut cumpătul. Spera că aşa va fi şi în dimineaţa asta.
Telefonul mare, alb, securizat, a sunat o dată. Kennedy a apucat receptorul şi s-a identificat. Vocea de la celălalt capăt i-a cerut să aştepte, iar o clipă mai târziu o femeie a intrat pe fir. Era agentul Brooks. Kennedy a întrebat de Rapp şi apoi a aşteptat.
Aproximativ treizeci de secunde mai târziu, o voce obosită şi răguşită a intrat pe linie şi a întrebat: „Ce se întâmplă?".
„N-o să-ţi placă asta", a început Kennedy, „aşa că voi trece direct la subiect. Preşedintele tocmai i-a spus preşedintelui ales că l-aţi găsit pe Gazich şi că sunteţi pe drumul de întoarcere în State." Kennedy a făcut o pauză, ştiind că următoarea parte era cea care îl va supăra. Cu o voce lipsită de convingere a spus: „Alexander vrea ca omul să fie judecat. Când veţi ateriza, veţi fi întâmpinat de FBI şi ei vor prelua custodia prizonierului". A existat o pauză de cinci secunde înainte ca Kennedy să primească răspunsul ei.
„V-aţi pierdut minţile?".
Kennedy a respirat adânc şi a spus: „Nu".
„Tipul ăsta este un terorist. Un asasin plătit. Un străin cu nu ştiu câte paşapoarte şi pseudonime. L-am răpit, pentru numele lui Dumnezeu".
„Şi?"
„Şi", a strigat Rapp, „gândeşte-te la imaginea de ansamblu. Gândeşte-te la tactici şi tehnici. Nu vreau ca FBI-ul să-mi pună o grămadă de întrebări despre cum îmi conduc operaţiunile."
„Vom putea să limităm asta."
„Pe naiba! Ştiţi că nu veţi reuşi. Dacă îl trimit în judecată, asta înseamnă că rahatul ăla va avea un avocat, iar asta înseamnă că eu voi petrece o săptămână într-o sală de conferinţe unde voi fi audiat de o grămadă de socialişti care lucrează pro bono pentru nenorocita de Amnesty International."
„Mitch, ştii că nu voi lăsa să se întâmple asta."
„Nu poţi promite asta. Peste un an, când totul se va întâmpla, nu vei mai fi în poziţia de a mă proteja. Vei scrie o carte de memorii şi vei ţine discursuri pentru o sută de mii de dolari."
Kennedy se aştepta ca el să fie supărat, dar nu atât de supărat. „Mitch, nu văd care este problema. Ai spus că eşti sută la sută sigur că acesta este tipul. Trebuie să ai nişte dovezi destul de bune împotriva lui."
„Nu genul de dovezi pe care le foloseşti în instanţă!"
Kennedy a detectat ceva în vocea lui. „L-aţi torturat pentru a-i scoate o mărturisire?".
„Nu", a mormăit Rapp.
„Nu a sunat convingător."
„Nu l-am torturat să scoată o mărturisire de la el."
„Atunci care este problema?"
Rapp a mormăit din nou ceva, a înjurat, apoi a spus: „L-am împuşcat".
„Ne putem ocupa de asta. Sunt sigur că ai avut un motiv".
„L-am împuşcat de patru ori."
„Şi e în viaţă", a răbufnit Kennedy.
„Nu am încercat să-l omor."
Kennedy şi-a pus mâna pe frunte. „Oh, Doamne! Te rog să nu-mi spui că l-ai îngenuncheat. Te rog, nu-mi spune că l-ai torturat."
„Nu!"
„Atunci de ce naiba l-ai împuşcat de patru ori?", a lătrat ea. „Se presupune că eşti un ţintaş expert."
„Oh... la naiba. Mă omori. Dacă mai trebuie să ascult un alt birocrat care pune la îndoială ceea ce fac pe teren, o să o iau razna."
„Te omor? Îţi baţi joc de mine? Mitch, trebuie să mă ajuţi. Trebuie să-mi explici de ce l-ai împuşcat pe prizonier de patru ori, pentru că atunci când vei ateriza, FBI-ul îl va lua pe tipul ăsta în custodie, şi cu siguranţă vor întreba."
„Crede-mă, nu ai înţelege."

„Încearcă-mă.”
„Tu lucrezi în spatele unui birou, iar eu lucrez pe teren.”
„Mitchell!”, a spus ea.
„El era înarmat, eu eram în curtea lui, mai erau şi alte persoane implicate, iar eu operam fără întăriri.”
„Unde erau ceilalţi?”
„Au fost reţinuţi la aeroport.”
„Şi nu i-ai putut aştepta?”
„Nu.”
„Sau nu ai vrut să-i aştepţi?”
„Da, Irene. Am vrut să fiu cowboy-ul singuratic, ca să primesc toate laudele. Să-ţi spun ceva. Poate îl pun pe pilot să ne lase să coborâm la cinci mii de picioare, deschid uşa de la cargo şi dau cu piciorul la rahatul ăsta în ocean, iar voi puteţi să mă pupaţi cu toţii în fund.”
„Mitch, nu spun că ai făcut toate astea ca să încerci să obţii merite, ceea ce fac eu este...”
„Să mă pui la îndoială de la mii de kilometri distanţă.”
„Nu te judec. Încerc să aflu ce s-a întâmplat ca să ne dăm seama ce să spunem FBI-ului. „
„A fost aşa cum am spus; era terenul lui, omorâse deja doi oameni şi nu aveam timp să aştept întăriri, aşa că am intrat şi am rezolvat situaţia.”
„De ce a trebuit să-l împuşti de patru ori?”
„Tipul ăsta e bun. Zburam singur, aşa că trebuia să-l scot repede din joc.”
„Ce vrei să spui prin a-l scoate din joc?”
„Trebuia să-l schilodesc.”
Kennedy s-a gândit o clipă la ce însemna asta.
Umplând aerul mort, Rapp a spus: „Acesta nu este genul de tip care se predă atunci când strigi, stai pe loc.”
„Deci ai tras mai întâi şi ai pus întrebări mai târziu.”
„În principiu.”
„Unde l-ai împuşcat?”
„O dată în fiecare genunchi.”
„Asta înseamnă doar de două ori. Ai spus că l-ai împuşcat de patru ori.”
„Şi apoi în fiecare mână.”
„Deci l-ai crucificat.”
„Nu. Dacă l-aş fi împuşcat în picioare, l-aş fi crucificat.”
Kennedy începuse să-şi dea seama cât de rău va arăta asta. „Nu crezi că ai exagerat puţin?”.
„Irene, o să mai spun asta încă o dată. Eu sunt cel care îşi riscă fundul aici ca să-l vâneze pe tipul ăsta. Tocmai îl văzusem cum a omorât doi oameni în decurs de vreo zece minute şi niciunul dintre ei nu a avut vreo şansă. Tipul ăsta e bun. Eu am fost cel de la faţa locului. Eu am fost cel care a trebuit să ia decizia, iar cine vrea să mă contrazică poate să se ducă dracului”.
„Inclusiv eu?”
„Da, inclusiv tu, şi preşedintele Hayes, şi preşedintele ales Alexander şi oricine altcineva care vrea să mă ia drept fundaş. De fapt, îţi spun ceva. Data viitoare când se întâmplă rahatul ăsta, puteţi să vă ridicaţi cu toţii fundurile birocratice, să luaţi o armă şi să ieşiţi în lumea reală să vedeţi cum vă descurcaţi. Încercaţi să vă luaţi de un tip ca Gazich şi vă va băga un glonţ în cap înainte să terminaţi de rostit „freeze”.”
Kennedy strângea telefonul într-o mână şi o avea pe cealaltă pe şold. Se uita drept înainte la peretele cu panouri de lemn şi a întrebat: „Ai terminat?”.
„Da... am terminat. De fapt, imediat ce aterizez, mă urc în următorul avion care pleacă.”
„Cum adică următorul avion?”.
„Următorul avion care pleacă. Primul avion în care mă pot urca şi care mă va duce cât mai departe de Washington.”
„Nu poţi face asta, Mitch. Trebuie să fii interogat de noi, iar apoi FBI-ul va dori să vorbească cu tine.”
„Ei bine, la naiba. Eu am făcut partea cea mai grea. Restul dintre voi puteţi să vă gândiţi cum o să vă conduceţi circul, pentru că eu nu voi face parte din el.”

„Nu poţi să faci...” Linia a făcut clic şi apoi s-a stins. Kennedy s-a holbat la combinatul alb pentru o secundă şi a clătinat din cap. În toţi anii ei, nu cunoscuse pe nimeni care să o enerveze atât de profund ca Mitch Rapp.
Uşa principală a sălii de conferinţe s-a deschis şi preşedintele a intrat împreună cu Alexander.
Hayes a văzut-o pe Kennedy ţinând telefonul în mână şi a întrebat: „E Mitch? Dă-mi voie să vorbesc cu el. Aş vrea să-i transmit mulţumirile mele şi sunt sigur că şi Josh ar face la fel”.
Kennedy a clătinat din cap. „Avem nişte probleme tehnice”.
„Ei bine, haideţi să le rezolvăm. Băieţii ăştia de aici sunt nişte geniali când vine vorba de asta.”
„Poate ar trebui să aşteptăm o vreme. Părea că are mâinile ocupate.”
Hayes s-a uitat la Alexander şi apoi la Kennedy. „Bine. Poate că Mitch poate trece pe aici săptămâna asta şi îi putem mulţumi personal.”
Kennedy l-a privit pe preşedinte în ochi şi a rostit un răspuns politicos, dar neadevărat. „Sunt sigur că ar aprecia asta, domnule”.

20

41.000 DE PICIOARE, ATLANTICUL DE NORD
R app era aplecat în faţă, cu ambele mâini sprijinite de peretele etanş, ca şi cum ar fi încercat să împingă avionul prin aer. Avea ochii închişi. Capul în jos. Coleman şi Stroble erau treji, în picioare, în picioare, în picioare, în bucătăria avionului. Fuseseră treziţi de conversaţia aprinsă a lui Rapp cu Kennedy. Cu somnul încă în ochi, se uitau la Rapp cu tentaţie, nesiguri de ce îl enervase atât de tare. Brooks stătea în picioare pe culoarul de lângă scaunul ei, cu o expresie de profundă îngrijorare pe faţă.
Coleman s-a uitat la Brooks în căutarea unui indiciu. Ea a ridicat din umeri şi a clătinat din cap.
„Mitch”, a întrebat Coleman, „ce s-a întâmplat?”.
Rapp nu s-a deranjat să deschidă ochii sau să ridice capul. „Politicienii sunt implicaţi.”
„Cât de grav?”
„Rău. FBI-ul se va întâlni cu noi când vom ateriza şi îl va lua pe omul nostru în custodie.”
„Nu am ştiut cam dintotdeauna că asta era o posibilitate?” a întrebat Brooks.
Coleman s-a uitat la ea şi a scuturat rapid capul dintr-o parte în alta.
Rapp şi-a lăsat un braţ şi s-a uitat la Brooks cu o privire răutăcioasă. „Da, a fost o posibilitate”, a spus el cu un aer tăios, „dar având în vedere cum au decurs lucrurile în Cipru, aş fi sfătuit să nu-l predau FBI-ului sau, cel puţin, m-aş fi asigurat că avem o săptămână cu el pentru a ne asigura că îl interogăm cum trebuie.”
Brooks a dat din cap cu sfială şi apoi s-a uitat la pământ.
„Se vor întâlni cu noi la aeroport?”, a întrebat surprins Coleman.
„Da.”
„Cum naiba a aflat FBI-ul atât de repede?”.
„Hayes i-a spus lui Alexander că l-am prins pe tipul care i-a ucis soţia. Alexander vrea să-l trimită în judecată. Vrea ca toată lumea să vadă că l-am prins pe tip.”
„Dar nu avem nicio dovadă solidă împotriva acestui tip.”
„Ştiu. Au sărit calul. „
„Deci ne vor întâlni la aeroport?” a întrebat din nou Coleman. „Când aterizăm.” S-a uitat la ceas. „În mai puţin de două ore.”
„Aşa este.”
„Şi cum rămâne cu presa?”
„Cine naiba ştie?”
„Asta nu va funcţiona”, a spus Coleman cu reală îngrijorare.
„De ce?” a întrebat Brooks. „De ce trebuie să ne fie ruşine? Le-am făcut treaba în locul lor”.
„Nu vă gândiţi la imaginea de ansamblu. O ştire ca aceasta este uriaşă. Aş paria pe nuca mea stângă că liniile telefonice din Washington ard chiar acum. Toată lumea va încerca să intre în joc şi fie să ia o parte din merite, fie să se dea drept informatori.”

„Eu tot nu văd care este problema. Acesta este un succes uriaş pentru noi. Pentru agenţie.”
Coleman a râs. „Eu nu lucrez pentru Agenţie şi sunt sigur că nu am nevoie de publicitate.”
„Ei bine, Agenţia are nevoie.”
„Asta e discutabil”, a spus Rapp.
„Haide, Mitch. Noi suntem copilul vitreg roşcat. Te-am auzit spunând-o de o duzină de ori în ultima lună. Avem nevoie de o presă bună.”
„Presupui că presa ne va trata bine.”
„Păi, de ce n-ar face-o?”
„Fiecare ştire are un ciclu. Şi când este vorba despre Agenţie, indiferent cât de bine arată la început, în cele din urmă devine urât.”
„Poftim?” spuse Brooks pe un ton sceptic.
„Totul se reduce la metodele noastre. Ei sunt vegetarieni. Noi suntem mâncători de carne. Nu ne vom înţelege niciodată. Acest avion, tacticile noastre, modul în care ne desfăşurăm, modul în care punem un sac negru pe capul cuiva în mijlocul nopţii, îl scoatem pe furiş dintr-o ţară fără ca nimeni să ştie... totul va fi analizat.”
„Cred că eşti un pic paranoic.”
„Eu cred că eşti naiv.” Rapp se uită la ceas. „Nu avem mult timp la dispoziţie, aşa că iată ce vom face. Prietenul nostru rus aici de faţă.” Rapp a arătat peste umăr spre bădăranul adormit din colţ. „Aţi mai spus cuiva dintre voi că există?”.
Coleman, Stroble şi Brooks au clătinat cu toţii din cap.
„Bine. El nu există.”
„Ce aveţi de gând să faceţi cu el?” a întrebat Brooks.
Răbdarea lui Rapp se epuizase. „Acesta ar fi un moment bun pentru tine să priveşti şi să înveţi.”
„Ai de gând să-l omori?”
„Brooks, uită-te în ochii mei, ca să nu existe niciun dubiu între noi că înţelegi ceea ce am să-ţi spun.”
Brooks şi-a încrucişat cu prudenţă braţele pe piept şi l-a privit cu ochii ei mai verzi decât maronii de culoarea alunei.
„Nu mai pune întrebări. Ăsta nu e un nenorocit de club de dezbateri. Este o dictatură binevoitoare, iar eu nu mă simt foarte binevoitor acum, aşa că, dacă nu vrei să te trezeşti transferat din Serviciul Clandestin şi să te trezeşti transferat în vreun bazin de secretariat la una dintre locaţiile externe, vei face tot ce îţi spun eu să faci în următoarele două ore. Poţi să faci asta?”
A avut nevoie de o clipă pentru a se decide şi apoi a spus cu reticenţă: „Da”.

21

Rapp a tras de uşa de aluminiu uşor şi s-a uitat la Gazich. Era evident, după pielea palidă a prizonierului, că efectul morfinei dispăruse. Fruntea şi buza superioară îi erau acoperite de perle de sudoare, iar întregul său corp tremura sub pătura gri şi ternă. Rapp ştia din proprie experienţă că simplul fapt de a trece de la întuneric la lumină într-o stare atât de agonizantă putea fi dureros. L-a privit pe bosniac cum închidea ochii şi a tresărit cu înţelegere. Rapp nu-l plăcea pe Gazich, dar nu se bucura deloc de disconfortul lui.
Rapp tocmai îşi petrecuse ultimele cinci minute la telefon cu Marcus Dumond pentru a afla mai multe despre Gazich. Existau paşapoarte, informaţii financiare, o cheie de la o cutie de valori, bani, arme, computere, discuri de rezervă şi fişiere hard, toate găsite de Hacket şi Wicker la biroul şi la casa lui Gazich. Toate acestea au fost scanate sau fotografiate şi trimise lui Dumond în DC. La prima vedere, informaţiile le dădeau o idee destul de bună despre ceea ce făcuse Alexander Deckas în ultimii şapte ani. Dumond începuse deja să se refere la prizonier ca la două persoane distincte. Gavrilo Gazich era bărbatul căutat de Haga pentru crime de război în Bosnia, iar Alexander Deckas era un om de afaceri aparent legitim care condusese o companie numită Aid Logistics Inc. cu sediul în Limassol, Cipru.
Hacket şi Wicker luaseră hard disk-urile de pe calculatoarele de la biroul şi de acasă ale lui Gazich şi le încărcaseră prin satelit la Dumond. Până acum, programele de criptare îl frustraseră pe geniul MIT, dar se aştepta să le decripteze până în cursul zilei. Rapp i-a spus să se asigure că nimeni de la Langley nu ştie ce

pune la cale, inclusiv DCI Kennedy. Dumond era obişnuit să lucreze în funcţie de nevoia de a şti, dar DCI Kennedy era cam tot timpul la curent cu nevoia de a şti. Rapp i-a spus lui Dumond că nu avea prea mult timp la dispoziţie şi că îi va explica totul când îl va vedea mai târziu în cursul zilei. Problema cea mai urgentă în acest moment era să-l facă pe Gazich să vorbească înainte de a fi nevoit să-l predea FBI-ului. Făcând un pas în stânga sa, Rapp a reuşit să blocheze lumina care îl lovea pe Gazich în faţă. Agentul CIA îi întinse o seringă şi spuse: „Iată cum vom juca acest joc. Îţi voi pune o serie de întrebări. Dacă răspunzi sincer la ele, vei primi injecţia de morfină. Dacă mă minţi, măcar o dată, nu te împuşc."
Gazich a dat din cap cu nerăbdare.
„Vreau să fiu foarte clar în legătură cu asta... Ştiu mai multe despre tine decât îţi poţi imagina. Am vorbit cu marele rus", a minţit Rapp. „Cel a cărui faţă erai pe cale să o ciopârţeşti. Avea nişte lucruri foarte interesante de spus despre tine."
„Ruşii sunt mincinoşi profesionişti", a mârâit Gazich.
Rapp ajutat de un deget precaut. „Am verificat biroul şi casa ta şi ţi-am trecut fotografia prin sistemul nostru de recunoaştere facială. Te avem înregistrat cumpărând cafea la Starbucks de pe Wisconsin Avenue în dimineaţa în care a explodat bomba. Dacă minţi, chiar şi o singură dată, închid uşa şi o luăm de la capăt peste treizeci de minute."
„Vă voi spune tot ce vreţi. Grăbeşte-te şi fă-mi injecţia."
„Oh, nu." Rapp a râs. „Mai întâi vorbim şi apoi primeşti injecţia."
„Atunci grăbeşte-te cu întrebările tale."
Rapp avea o teorie şi avea de gând să o testeze după ce va începe cu câteva întrebări uşoare. „Cine te-a angajat?"
„Nu ştiu", a gemut Gazich cu frustrare.
„Bine." Rapp a făcut un pas înapoi şi a început să închidă uşa.
„Vă jur!" a strigat Gazich în panică. „Totul s-a rezolvat pe internet".
Rapp stătea acolo cu uşa pe jumătate închisă. Acesta era răspunsul la care se aştepta. Dacă Gazich i-ar fi dat un nume, ar fi fost suspicios. Contractele pe bani mulţi ca acestea erau rareori tratate faţă în faţă.
„Tu nu-i cunoşteai, dar ei te cunoşteau pe tine?". a întrebat Rapp.
„Doar după reputaţie".
„Atunci cum v-au dat de urmă?".
„Nu ştiu", a răcnit el. „Eram pe cale să aflu asta când ai dat buzna în biroul meu şi m-ai împuşcat."
„Cum ai intrat în Statele Unite?" Rapp l-a privit pe Gazich cum ezita înainte de a răspunde. Până acum, bărbatul negase orice implicare în atacul asupra cortegiului de maşini. „Fii atent. Nu vă grăbiţi să vă gândiţi bine la asta. Nu ai vrea să mă minţi".
Gazich s-a contorsionat sub tensiunea curelelor şi a spus: „Am zburat la New York cu o zi înainte".
„Care aeroport?"
„JFK."
„Explozibilii?"
„Mă aşteptau."
„Unde?"
„Pennsylvania."
„Statul?"
„Da, statul. Acum dă-mi injecţia mea."
„Nu încă. Faci o treabă bună, totuşi. Deci, iei duba, o duci la Washington... când, vineri?".
„Nu", a răbufnit Gazich. „Ţi-am spus că vineri am ajuns la New York".
Era posibil să zbori la JFK, să te opreşti în Pennsylvania şi să ajungi la Washington într-o singură zi, dar Rapp nu avea de gând să se certe cu el. Nu încă. Faptul că fitilul lui era atât de scurt era un semn bun. Îşi dorea morfina cu ardoare.
„Deci ai rămas în Pennsylvania în noaptea de vineri spre sâmbătă?"
„Da... da! Duba mă aştepta şi am condus-o până la Washington sâmbătă dimineaţa devreme. Mi-am găsit locul, am parcat-o, am aşteptat, iar când a fost momentul potrivit am aruncat-o în aer. Sfârşit de poveste. Poftim. Acum dă-mi şansa mea."

Rapp s-a ghemuit şi a tras înapoi pătura pentru a descoperi mâna lui Gazich. Un port era lipit cu bandă adezivă pe dosul mâinii drepte. Stroble îl pusese mai devreme pentru a-i putea administra lui Gazich o pungă de plasmă şi primele două injecţii de morfină. Rapp a desfăcut capacul dozei premăsurate şi era pe punctul de a introduce acul când s-a gândit la încă o întrebare.
„Unde stăteai când ai detonat bomba?"
Ochii lui Gazich erau concentraţi asupra acului cu o asemenea intensitate încât nu a înţeles întrebarea.
„Ce?"
„Când a explodat bomba... unde stăteai?".
„În copacul ăla nenorocit!" a ţipat Gazich. „Stăteam în spatele unui copac la o jumătate de bloc distanţă! Acum dă-mi poza."
Rapp a dat din cap. Agentul Rivera avusese dreptate. A strecurat acul în orificiul alb şi a apăsat pistonul. Doza era suficientă pentru a-l face să se simtă confortabil timp de treizeci până la patruzeci şi cinci de minute, apoi durerea avea să revină în forţă. Rapp a văzut cum Gazich a început să se relaxeze aproape imediat. Corpul său a trecut de la rigiditate la relaxare, iar respiraţia sa s-a aşezat într-un tipar normal, pe măsură ce medicamentul alcaloid îi uşura durerea.
„Aşadar, au încercat să se retragă de la plata restului de bani după treabă." Rapp a spus acest lucru cu nonşalanţă. Ca un profesionist care vorbeşte cu altul.
„A doua parte?" Gazich a luat-o în derâdere. „Au vrut să-şi recupereze avansul."
„Nu foarte profesionist", a spus Rapp cu o privire dezamăgită. „Deci aţi aşteptat câteva secunde prea mult şi aţi primit doar o limuzină în loc de ambele."
Medicamentul funcţiona rapid. Gazich s-a uitat la Rapp cu ochii dilataţi şi a bâlbâit primele cuvinte. „Am făcut exact cum mi s-a spus. Mi-am îndeplinit partea mea de înţelegere. Ei au fost cei care au dat-o în bară."
„Cum aşa?"
„Ei mi-au spus să lovesc a doua limuzină."
Sprâncenele lui Rapp s-au încruntat de surpriză. Din punct de vedere tactic, acest lucru nu avea niciun sens. Duba avea suficientă putere pentru a doborî ambele limuzine. Alegerea doar a uneia de la început îţi reducea la jumătate şansele de reuşită. „De ce să nu le eliminăm pe amândouă?"
„Nu ştiu. Nu sunt plătit să pun la îndoială angajatorii mei."
„Şi când ţi-au spus să loveşti a doua limuzină?" Rapp se gândi că poate primise ordinul când ridicase duba.
„Douăzeci sau treizeci de secunde, înainte ca totul să se prăbuşească."
„Înainte de explozie?", a întrebat surprins Rapp.
„Da. „
Trebuie să fi avut un observator în acea dimineaţă care să urmărească candidaţii urcând în vehicule. Rapp s-a întrebat dacă agentul Rivera a amestecat limuzinele în timp ce ieşeau din complex. Era o tactică destul de obişnuită a Serviciului Secret. Asta ar explica de ce au aruncat în aer limuzina greşită.
„Telefonul de pe care aţi primit apelul... de unde l-aţi luat?"
„Mă aştepta în dubă."
„A fost folosit şi pentru a detona bomba de la distanţă?"
„Da."
„Presupun că nu l-ai păstrat?"
„Nu."
„Bine." Rapp încerca să se gândească la întreaga operaţiune. Nu era aşa cum ar fi procedat el, dar, din nou, inamicul dovedise în trecut că nu era întotdeauna un geniu al logisticii. Se ridică şi se uită la Gazich. „Încă o întrebare. Am citit dosarul tău. Este evident că îi urăşti pe musulmani. De ce să lucrezi pentru ei?"
Gazich a zâmbit pentru prima dată. „Duşmanul duşmanului meu este aliatul meu."
„Asta şi faptul că, probabil, ţi-au plătit o grămadă de bani."
„Banii erau buni, dar am vrut să dau o lovitură pentru ţara mea."

Rapp l-ar fi dezbătut cu plăcere pe această temă, dar ar fi fost o pierdere de timp crucială. Tipii ca Gazich nu se răzgândeau pur şi simplu după o scurtă conversaţie. Rapp a început să închidă uşa cargo şi a spus: „Vom ateriza într-o oră”.

22

AEROPORTUL INTERNAŢIONAL BALTIMORE-WASHINGTON

Avionul mare a aterizat uşor la ora 10:47, ora Europei de Est. Rapp şi Coleman s-au alăturat piloţilor în cabina de pilotaj, în timp ce aceştia rulau spre porţiunea cargo a aeroportului. Se aşteptau pe jumătate să fie întâmpinaţi de un comitet de primire format din maşini de poliţie, sedanuri ale FBI şi o grămadă de dube de ştiri. Din fericire, se părea că povestea lor de acoperire a ţinut. Afară părea să fie frig, ceea ce era un lucru bun. Ofiţerii vamali erau şi ei oameni. Vremea rece i-ar fi ţinut înghesuiţi înăuntru, mai degrabă decât afară, pe pistă, să îşi bage nasul. Rapp a aruncat o ultimă privire pe fereastră şi apoi s-a întors spre Coleman, care purta acum aceeaşi uniformă ca pilotul şi copilotul: pantaloni negri, cămaşă albă cu epoleţi negri şi argintii şi cravată neagră. Pe manifestul oficial era trecut ca Tom Jones, navigatorul avionului. Avea un set complet de legitimaţii purtate care să se potrivească. Coleman urma să treacă vama împreună cu cei doi piloţi şi să părăsească proprietatea aeroportului în treizeci de minute sau mai puţin.

Rapp îi întinse mâna. „Ne vedem în câteva ore.”

„Mult noroc cu transferul”, a răspuns Coleman.

„Eşti sigur că nu vrei să vii şi tu?”.

„Da... imediat după ce îmi fac clisma cu bariu.”

Rapp a râs de el şi a părăsit cabina de pilotaj. A trecut pe lângă Stroble, care purta acum o uniformă murdară de echipaj de la sol a BWI. „Să nu scapi recipientul.”

„N-o voi face, şefu'.”

„Şi nu-mi mai spune şefu'.”

„Sigur, şefu'.”

Brooks aştepta lângă uşa cargo cu cele două genţi.

„Eşti gata?” a întrebat Rapp.

„Da.”

„Bine. Să mergem.”

Cei doi s-au îndreptat spre zona de depozitare, Stroble urmându-i. Marele rus fusese deja transferat în container şi pus legat şi cu căluş pe podea, lângă Gazich. Ca şi Gazich, şi el era drogat. Era suficient loc pentru ca Rapp şi Brooks să se aşeze la fiecare capăt al containerului. După ce Rapp şi Brooks au fost aşezaţi, Stroble a închis şi a încuiat uşile.

Avionul a fost condus la locul său pe pistă, iar motoarele au fost oprite. Zece minute mai târziu, au sosit două camioane, unul cu un set de scări, iar celălalt cu o cutie de marfă extensibilă. Cei doi piloţi şi Coleman au coborât scările, cu trenciurile lor negre fluturând în vânt. Îşi ţineau pălăriile cu o mână şi îşi trăgeau după ei bagajele de mână în timp ce se îndreptau spre terminalul de marfă. Uşa portului de marfă din faţă s-a deschis din interior, iar containerul de marfă din aluminiu a fost împins în partea din spate a zonei de marfă extinsă a camionului şi fixat. Stroble a închis atât uşa de marfă a camionului, cât şi cea a avionului şi s-a întors prin avion şi a coborât pe scări. Când a ajuns pe pistă, alte două camioane, în care se afla personal de la sol al BWI, au oprit şi au început să golească încărcătura din cala inferioară. Stroble i-a salutat pe băieţi cu mâna şi a dat din cap în timp ce a sărit pe scaunul pasagerului din faţă al camionului pe care tocmai îl încărcase. Bărbatul care stătea la volan era o persoană pe care nu o cunoscuse niciodată şi pe care nici nu-i păsa să o cunoască. Cineva care lucra pentru Rapp la CIA se ocupa de acest capăt al operaţiunii. Camionul se îndreptă direct spre punctul de control vamal. Un ofiţer de vamă a părăsit căldura cabinei sale doar atât cât să ia actele de la şofer şi apoi s-a retras înăuntru. Stroble a presupus că şi tipul ăsta era pe statul de plată. Treizeci de secunde mai târziu, tipul a ieşit din nou cu actele şi i le-a dat înapoi şoferului. Au trecut de poartă şi s-au oprit la o curte de camioane aflată la nu mai mult de un sfert de milă distanţă. Un camion de dimensiuni similare, dar fără capacitatea de a ridica vertical cutia de marfă, aştepta cu uşa din spate deschisă. Stroble a sărit afară, a deschis uşa de

marfă şi a urcat înăuntru. Camionul de la aeroport a dat cu spatele până când cele două spaţii de marfă au fost aliniate, cu doar un spaţiu de 15 centimetri între ele. Containerul de marfă avea rulmenţi cu bile pe partea inferioară, astfel încât putea fi manevrat cu uşurinţă în spaţii înguste. Stroble a desfăcut cele două curele care ţineau containerul pe loc şi apoi a împins cutia de aluminiu dintr-un camion în spatele celui nou.
După ce camionul de la aeroport a plecat, Stroble s-a urcat la volanul noului vehicul şi a început să se îndrepte spre un parc industrial de pe râul Patapsco. La doar şase kilometri distanţă, a luat-o pe ruta cea mai rapidă, aşa cum îi spusese Rapp. Cinci minute mai târziu, a oprit într-un vechi depozit de cărămidă şi a închis uşa. Întreaga călătorie a durat puţin mai puţin de treizeci de minute.
Două dube albe aşteptau una lângă alta. În afară de asta, locul era gol. Stroble i-a lăsat pe Rapp şi Brooks să iasă din containerul de marfă şi l-au transferat pe Gazich într-o dubă şi pe rus în cealaltă. Rapp şi-a pus bagajele lui şi ale lui Brooks în duba cu rusul şi apoi l-a condus pe Brooks la cealaltă dubă.
„Ştii unde te duci?”
Ea a dat din cap. „Şi dacă nu mă lasă să intru?”. A ridicat un paşaport. „Asta nici măcar nu e real.”
„Ţi-am spus că voi suna şi mă voi asigura că eşti pe listă. Candice Jones... dă-le paşaportul şi ei îţi vor spune unde să mergi.”
Brooks a dat din cap şi s-a încruntat.
„Ce?” a întrebat Rapp.
„Te vor aştepta.”
„Da, te vor aştepta. Dar eu nu mă duc.”
„De ce trebuie să fac asta?”
„Pentru că tu eşti cel care crede că asta va fi un bun P.R. pentru Agenţie.”
„Aşa cred, dar nu înţeleg de ce dai totul pe seama mea.”
„Cindy, ascultă-mă. Îţi promit că asta nu-ţi va afecta cariera. De fapt, probabil că o va ajuta. Doar predă-mi-l pe Gazich şi pleacă. Nu mai sta pe aici şi nu-i lăsa să înceapă să te asalteze cu întrebări. Va fi acolo un agent pe care îl cunosc destul de bine. E un tip mare. Are vreo 50 de ani. Îl cheamă Skip McMahon. Spune-i doar că îl voi suna.”
„Când?”
„Azi... mâine... nu ştiu. Ar fi bine să-i spui astăzi. Dar orice ai face, nu-i spune cum am intrat în ţară. Ne-am înţeles?”
„Da.”
„Bine. Urmează-ne până la autostradă şi după ce ieşim la Andrews eşti pe cont propriu. Dă-le Gazich şi pleacă de acolo. Te sun peste o oră. Bine?”
„Da... am înţeles.”
„Bine. Să mergem.”
Brooks s-a urcat la volanul unei dube, iar Rapp s-a urcat pe scaunul pasagerului din cealaltă. Stroble a apăsat pe schimbătorul de viteze şi a băgat duba în viteză. Au ieşit din garaj şi s-au îndreptat spre Interstate 95.
Stroble s-a uitat la Rapp şi a spus: „O să facă pe ei când o să-şi dea seama că nu eşti acolo”.
„Ştiu că o vor face.”
„Deci, care e planul tău?”
„Să-i punem la zid.”
„Huh?”
„Mai devreme sau mai târziu, presa şi Clark Kent de la FBI şi Justiţie vor îndrepta lumina reflectoarelor asupra mea şi vor face din asta o tactică a mea.”
„Da.”
„Mă asigur doar că o vor face cât mai curând.”
„Şi de ce este asta o idee bună?”
„O să le dau destulă frânghie ca să se spânzure singuri, iar apoi o să le dau scaunul de sub picioare.”
„Încă nu sunt sigur că vă înţeleg.”

Rapp şi-a ridicat telefonul Treo şi a redat înregistrarea pe care o făcuse din şedinţa pe care o avusese cu Gazich. „Nu-ţi face griji”, i-a spus el lui Stroble. „Până mâine seară, toţi se vor scufunda pentru a se adăposti.”

23

AEROPORTUL INTERNAŢIONAL DULLES

Ross făcuse un zbor comercial cu detaşamentul său de la Secret Service, deşi un avion privat îi fusese oferit de unul dintre miliardarii prezenţi la conferinţă. Oferta era tentantă, dar Ross ştia că presa, bloggerii vicioşi şi nebunii de la radio îl vor face praf. A lua un avion privat pentru a se întoarce acasă de la un summit de conservare a naturii mirosea a elitism şi ipocrizie. Putea să mai aştepte încă o săptămână până când Air Force Two va fi la dispoziţia sa.

În plus, zborul Air France nu era rău. Stewardesele de la clasa întâi erau extrem de atrăgătoare şi nu au precupeţit niciun efort pentru a-l linguşi. Colegii săi de zbor au vrut să se fotografieze cu el. Ross era un om al oamenilor. Conversaţia nu prea plăcută pe care o avusese cu Green în cramă cu o seară înainte îl determinase să bea mai mult vin decât ar fi trebuit şi se îmbarcase în avion cu o mahmureală de te doare capul. Totul după miezul nopţii era uşor neclar. Îşi amintea că se afla în bucătărie cu Speyer, iar blondul slăbuţ vorbea, deşi despre ce, nu-şi putea aminti nici pe departe. Se auzea muzică, blonda a început să danseze, iar următorul lucru pe care Ross îl ştia, era lipit de frigider; fundul ei era apăsat ferm de inghinalul lui. El avea un pahar de vin în mâna stângă; ea avea mâna lui dreaptă înfăşurată în jurul corpului ei şi plasată periculos de aproape de sânul ei stâng.

Ross ar fi avut-o chiar acolo, în bucătărie, dacă nu ar fi fost Speyer şi privirea lascivă din ochii lui. Preşedinte al uneia dintre cele mai private bănci din lume, Speyer nu atât păstra secrete, cât mai degrabă le colecţiona şi făcea comerţ cu ele. Un prinţ al mafiei gay neoficiale din Europa, bancherul nu ar fi vrut nimic mai mult decât să poată ţine o astfel de informaţie sălbatică deasupra capului lui Ross.

Vicepreşedintele ales reuşise să iasă din situaţie, certându-l în joacă pe Speyer şi dându-i blondinei cu picioare lungi un sărut şi promiţându-i că o va trece pe lista sa de dansuri pentru conferinţa de anul viitor. Serviciul Secret aranjase ca Ross să coboare primul din avion şi să-l treacă rapid prin vamă. De asemenea, aranjaseră ca schiurile şi geanta lui să fie ridicate şi livrate la el acasă. Ross a traversat terminalul cu un adevărat sentiment de hotărâre şi optimism. În mod miraculos îşi alungase din minte orice gând despre Cy Green şi datoria pe care i-o avea faţă de el. Detaşamentul său de agenţi era împrăştiat în jurul lui, trei în faţă, câte unul de fiecare parte şi încă doi în spate. Formaţia semăna cu o lovitură de începere a meciului, ceea ce, la rândul său, i-a amintit lui Ross că New England Patriots, echipa lui, avea un meci de play-off în această după-amiază. Ross se născuse şi crescuse în afara oraşului Wilmington, Delaware, şi încurajase echipa Colts în copilărie. După ce a absolvit la Princeton, a lucrat la CIA timp de câţiva ani înainte de a obţine o diplomă în drept la Yale şi apoi de a se muta pe Wall Street, unde a făcut avere. La treizeci şi cinci de ani, el şi soţia sa se mutaseră în enclava ultra-bogată Greenwich, Connecticut, unde au crescut un băiat şi o fată şi unde Ross a decis în cele din urmă să se urce în trenul celor de la Patriots.

Fiul lui Ross se afla în Seattle, încercând să se regăsească. Acest lucru îl deranja pe politician mai mult decât voia să recunoască, dar era prea ocupat ca să fie obsedat de faptul că fiul său de douăzeci şi cinci de ani fusese la cele mai bune şcoli din ţară şi tot nu reuşea să-şi dea seama ce naiba vrea să facă cu viaţa lui. Fiica lui era proaspătă mamă şi locuia în New York. Erau în mare parte copii buni. Au cheltuit banii într-un ritm alarmant, dar cel puţin nu au intrat în necazuri. Mama lor făcuse o treabă relativ bună. Ross nu fusese prea mult prin preajmă. Era prea ocupat să facă bani şi să se distreze. Şi totul a dat roade. Acum se afla la doar şase zile şi o bătaie de inimă distanţă de cea mai puternică slujbă din lume.

Chiar de cealaltă parte a punctului de control de securitate, Ross l-a văzut pe şeful său de personal, Jonathan Gordon, aşteptându-l. Ross a zâmbit şi i-a făcut un mic semn cu mâna. Gordon era un om bun. Foarte loial. Agenţii Serviciului Secret îl cunoşteau cu toţii pe Gordon şi îi făcuseră loc cât de cât pentru ca el să intre în cercul de protecţie. Miezul de oameni a continuat să se îndrepte spre ieşire fără să piardă un pas.

„Jonathan, frumos din partea ta că ai venit până aici în ziua ta liberă.”

„În meseria asta nu există zile libere.”
„Nici măcar Sabatul?” Ross glumea, ştiind foarte bine părerile agnostice ale lui Gordon.
„Mai ales nu în Sabat.” Grupul a trecut prin uşile glisante mari şi a ieşit în ziua rece de ianuarie.
„Presupun că nu v-aţi deranjat să vă porniţi telefonul?”.
„Nu.” Ross a zâmbit şi şi-a mângâiat buzunarul stâng de la piept al jachetei. „Am uitat complet de blestemăţia asta.”
„Ei bine, ţi-am lăsat câteva mesaje şi sunt sigur că nu sunt singurul.”
„Ce s-a întâmplat?”
„Nu s-a întâmplat nimic. E doar o ştire de ultimă oră.”
Se aflau la jumătatea drumului dintre uşă şi limuzina care îi aştepta, când o maşină a apărut în zbor după colţul din stânga lor; cauciucurile scârţâiau şi motorul se tura. Ross şi Gordon s-au uitat spre zgomot şi au încetinit pasul.
Agentul Brown, care rămăsese constant la un pas în urma lui Ross de la Jetway până la bordură, şi-a pus mâna mare în mijlocul spatelui lui Ross şi a apucat un pumn de ţesătură. Nu a încetinit nici măcar o secundă. Şi-a accelerat ritmul, împingându-l pe Ross înainte, lăsându-l pe Gordon în urmă. Miezul a prins viteză, paltoanele au fost deschise, mâinile s-au întins după arme, unii ochi s-au întors spre posibila ameninţare, alţii s-au întors în altă parte pentru a se asigura că nu era vorba de o diversiune de vreun fel, iar apoi s-a terminat înainte de a începe.
Maşina, un Lincoln Town Car negru, a derapat şi s-a oprit la capătul cortegiului, iar uşa pasagerului din spate s-a deschis în zbor. Agentul Brown era la un pas de a-şi arunca protejatul cu capul înainte în spatele limuzinei, când l-a văzut pe Stu Garret ieşind din spatele Town Car-ului. Brown i-a dat drumul lui Ross şi şi-a îndreptat jacheta înainte de a se întoarce să-l caute pe agentul care se ocupa de detaliile de la sol. Accesul la rampa superioară trebuia să fie închis până când îl scoteau pe Ross pe uşă, îl încheiau la butonieră şi îşi continuau drumul.
Garret mărşăluia de-a lungul trotuarului, îndepărtând agenţii din calea lui ca o bilă de bowling printre popice. Avea pe el o jachetă pufoasă de puf cu o glugă cu blană.
„Mark”, a strigat Garret.
Chiar şi Ross era puţin supărat. Maşina care mergea cu viteză şi modul în care reacţionaseră agenţii îi făcuseră inima să se accelereze. „Da, Stu?”
„Trebuie să vorbesc cu tine.”
Era un gest clasic al lui Garret. Fără saluturi. Fără amabilităţi. Fără discuţii mărunte, formalităţi sau informalităţi. Directorul de campanie şi şeful echipei de tranziţie era mereu grăbit.
„Şi eu mă bucur să te văd”, a glumit Ross. „Ţi-ai luat o jachetă nouă?”.
„Îmi îngheaţă naibii fundul de frig. Dacă nu aş avea atâtea de făcut, m-aş urca chiar acum într-un avion şi aş zbura înapoi în California.”
Ross s-a uitat la cer. Era o după-amiază cenuşie şi acoperită de nori, cu puţin vânt. Temperatura era probabil undeva în jur de 30 de grade. Nu era chiar atât de rău.
„Trebuie să te înzdrăveneşti.”
Garret a intrat în cercul interior şi a mârâit: „Trebuie să-ţi scoţi capul din fund şi să-ţi porneşti nenorocitul de telefon mobil.”
Zâmbetul de pe faţa lui Ross a dispărut. „Poftim?”
„Urcă în limuzină.” Garret l-a apucat pe Ross de cot şi i-a arătat uşa deschisă. „Să mergem.”
Jonathan Gordon a încercat să îl urmeze, dar Garret a întins o mână şi a spus: „Urcă într-una din celelalte maşini. Am nevoie de el singur.”
Gordon era ochi în ochi cu Garret. Ajunsese să-l detestă pe acest omuleţ infect. Gordon fusese alături de Ross încă de la începutul carierei sale politice. Fusese treaba lui să tempereze tendinţele narcisiste ale lui Ross, fără a-i zdrobi orgoliul fragil. Îi fusese loială cu înverşunare, chiar şi în timpul campaniei când Garret fusese adus pentru a agita lucrurile.
„Jonathan”, a strigat Ross din interiorul limuzinei. „E în regulă. Vorbim când ajungem la casă”.

Garret a urcat înăuntru închizând uşa în urma lui. S-a aşezat pe scaunul din faţa lui Ross şi şi-a întors gâtul pentru a se asigura că ecranul de confidenţialitate era ridicat. Era. Garret s-a învârtit înapoi, şi-a deschis haina şi a rostit o serie de înjurături.
Ross a dat din picioare şi a spus: „Văd că sărbătorile nu ţi-au îmbunătăţit starea de spirit."
„Sărbătorile... asta e bună. Aproape la fel de bună ca şi cum ai zbura cu avionul comercial."
Limuzina a început să se pună în mişcare. Ross s-a uitat pe fereastră şi a spus: „Având în vedere faptul că mă aflam la o conferinţă de mediu, cred că a fost o idee destul de bună."
„Cum a fost la conferinţă?"
„A fost plăcută. Schiatul a fost grozav. Soldaţii de la soldaţi au apreciat foarte mult faptul că am venit."
Garret s-a aplecat în faţă punându-şi mâinile pe genunchi. „A avut dreptate. Eşti beat de putere".
„Ce vrei să spui?" a întrebat Ross încruntat.
„Crezi că-mi pasă de schi sau de cât de impresionaţi au fost cei care au îmbrăţişat copacii că ai apărut?".
Garret a dat din cap cu neîncredere. „Nu glumesc... trebuie să-ţi scoţi capul din fund."
Faţa lui Ross s-a înroşit de furie. „Stu, trebuie să ai grijă cum vorbeşti."
„Gura mea este cea mai mică dintre problemele tale. La naiba." S-a aşezat pe spate şi s-a încruntat. „Am vorbit la telefon cu prietenul nostru timp de aproape treizeci de minute în această dimineaţă."
„Cine?"
„Cu prietenul nostru." Garret a înclinat capul şi s-a uitat la Ross ca să vadă dacă făcea legătura între două şi două. „Cel cu care ai băut vin aseară".
„Oh... acel prieten."
„Da...acel prieten. E supărat. Spune că ai halucinaţii. Ai reuşit cumva să raţionalizezi toată chestia asta şi să te speli pe mâini."
„Nu am făcut aşa ceva."
„Părea destul de convins."
„Nu e chiar cea mai stabilă persoană pe care am întâlnit-o vreodată."
„Ai vreo idee cât de serios este?"
„Nu pot face prea multe."
„Am impresia că ideea ta despre ce poţi face şi a lui sunt la mile distanţă."
„I-am spus", a arătat Ross cu degetul spre Garret, „că voi face tot ce pot ca să-l ajut, dar în cele din urmă va depinde de ştii tu cine."
„Nu, nu ştiu cine."
„Preşedintele."
„Actualul sau viitorul?"
„Actual."
„Mi se pare că îmi amintesc că i-ai mai spus că, dacă Hayes se opune, îl vei pune pe Josh să o facă după ce va depune jurământul."
„Nu i-am spus."
„Cu siguranţă că ai făcut-o. Te-am auzit. Ai spus că, între tine şi socrul lui, îi vei obţine graţierea."
„Shhhh..." Ross şi-a dus degetul la buze.
Garret s-a uitat peste umăr la cei doi agenţi de pe scaunul din faţă şi apoi s-a uitat înapoi la Ross. „Crezi naibii că ne-au pus microfoane? Chiar ţi-ai ieşit din minţi."
„În oraşul ăsta nu se ştie niciodată."
„La naiba... eşti paranoic."
„Şi tu eşti un nenorocit nepoliticos, Stu."
„Da, ei bine, ghici ce? Nu mai suntem în liceu. Nu încerc să câştig vreun concurs de popularitate. Treaba mea a fost să te fac să fii ales. Şi am făcut asta."
„Nu ai fost singurul care a lucrat la campanie."
Garret a clătinat din cap şi a spus: „Prietenul nostru mi-a spus că tu chiar ai spus că ai crezut că recuperezi teren în sondaje şi că ai avut un impuls de partea ta. Mi-a spus că ai spus că s-ar putea să câştigăm singuri. Nu ai spus asta cu adevărat, nu-i aşa?".
Ross s-a uitat încă o dată pe fereastră. „Stu, alegerile sunt o afacere ciudată."

„Mark, alegerile sunt treaba mea. Le organizez şi le măsluiesc de peste treizeci de ani şi am să vă spun chiar acum că voi eraţi morţi în apă. Aţi avut la fel de multe şanse să câştigaţi chestia aia ca un republican în cursa pentru primăria din San Francisco... adică niciuna."
„N-ai de unde să ştii asta."
„Ba da, Mark, şi ar fi bine să-ţi revii, pentru că îţi spun chiar acum că prietenul nostru din Europa nu este genul de om cu care să te pui."
Ross auzise cam destul. „Sâmbăta viitoare, voi depune jurământul în calitate de vicepreşedinte al Statelor Unite ale Americii. Cred că prietenul nostru ar trebui să înceapă să se gândească cu cine vrea să se culce."
„Da, păi... nu este singura ta problemă, domnule vicepreşedinte." Garret s-a uitat pe fereastră şi a spus ceva în sinea lui.
„Ce? „
„FBI, Departamentul de Justiţie şi CIA au programat o conferinţă de presă comună pentru mâine dimineaţă, la ora zece."
„De ce?"
„Se spune pe stradă că l-au prins pe cel care a fost în spatele atacului asupra coloanei de maşini."
„Tipul din spatele atacului", a repetat Ross cu ochii mari ca nişte farfurii. „Vrei să spui tipul care a comis atacul?"
„Sau unul dintre asociaţii săi. Sunt o mulţime de zvonuri care circulă în acest moment. Nu ştiu sigur pe cine au prins."
„Presa are povestea?"
„Da, toţi o rulează pe şenile, dar nu au încă niciun detaliu."
„La naiba", a înjurat Ross. „Mi-a spus că o să se ocupe de asta. Mi-a spus aseară când am vorbit cu el."
„Când am vorbit cu el în această dimineaţă, vestea nu fusese încă dată publicităţii şi nu cred că ştia, altfel ar fi spus ceva."
„Poate fi urmărit până la noi?"
„M-am gândit la asta." Garret a ezitat şi apoi a clătinat din cap. „Nu prea cred."
„Nu crezi... Lipsa ta de certitudine nu prea mă linişteşte."
„Ce vrei să-ţi spun? Singurul mod în care putem fi legaţi de asta este prin Cy, iar el este un tip foarte atent."
„Ne-ar fi vândut pe toţi într-o clipă."
„Cu siguranţă, dar dacă îl cunosc pe Cy, şi-a acoperit urmele."
„Ai vorbit cu Marty?" Ross se referea la procurorul general.
„Am încercat, dar nu răspunde la telefon."
„Ei bine, o să răspundă la al meu." Ross şi-a recuperat telefonul mobil şi l-a pornit. În timp ce se holba la micul ecran aşteptând ca acesta să prindă viaţă, i-a venit în minte un plan de urgenţă. Era pe punctul de a-i lansa ideea lui Garret, apoi a decis în ultima clipă că era mai bine să o păstreze pentru el. Ar fi trebuit să afle mai întâi ce ştia procurorul general.

24

WASHINGTON, DC
Rapp stătea în faţa televizorului în prosop şi se spăla pe dinţi. Duo-ul vesel de pe ecran îi spunea că un front cald se deplasa spre valea râului Potomac. Prognoza pentru luni dimineaţă era de cer senin şi o temperatură maximă de cincizeci de grade după-amiază. Până mâine se aştepta ca mercurul să atingă 60 de grade. Prezentatorii TV de dimineaţă erau de două ori mai încântaţi de acest lucru, având în vedere furtuna de gheaţă care lovise oraşul vinerea trecută. Lui Rapp îi păsa de vreme doar în măsura în care avea nevoie să ştie cum trebuia să se îmbrace. În afară de asta, avea tendinţa de a nu se entuziasma într-un fel sau altul. Era ceea ce era şi nu putea face nimic în privinţa asta. Ceea ce voia să ştie cu adevărat era cât de mult se va juca cu viitoarea conferinţă de presă comună.
Apartamentul nu avea cablu. Nu avea prea multe, de fapt, în afară de cele esenţiale. Acesta era apartamentul lui Rapp. Gaura lui de şurub pe care o ţinea în Washington. Fratele său, Steven, era singura

persoană care mai ştia despre el. I-o arătase soţiei sale cu o singură ocazie. A adus-o noaptea târziu, ca să nu-i vadă nimeni, şi i-a arătat cum să intre pe scara de incendiu din spate. Clădirea era o clădire de opt unităţi de locuit din piatră brună pe care tatăl său o cumpărase ca investiţie cu câţiva ani înainte de a muri. Rapp avea doar opt ani, dar îşi amintea că mergea cu el în weekenduri la apartament pentru a curăţa holurile şi spălătoria.

Brownstone era situat la aproximativ un kilometru şi jumătate la nord de Casa Albă, în cartierul Columbia Heights, la doar câteva străzi distanţă de cartierul de lux Adams Morgan. Columbia Heights era unul dintre numeroasele cartiere din oraş care au căzut în decădere urbană în anii '60 şi '70. Tatăl lui Rapp, un avocat specializat în imobiliare, cumpărase locul cu aproape nimic. Avea patru unităţi sus, patru unităţi jos, era solidă ca naiba şi plină de caracter. Mama lui Rapp era cât pe ce să vândă locul de două ori după ce tatăl său murise în urma unui atac de cord masiv, dar Steven fusese de neclintit să îl păstreze. Steven, cu doar un an şi jumătate mai tânăr decât Mitch, ştia să observe tendinţele încă de pe atunci. Nu pierdeau bani pe brownstone, dar era o adevărată pacoste. Era o proprietate de închiriat într-un cartier rău famat; droguri, prostituţie – fusese chiar şi o crimă chiar în faţa clădirii. Existau o mulţime de plângeri din partea chiriaşilor, chirii întârziate şi mai multe evacuări decât puteau număra. Nu era genul de necazuri de care o mamă singură cu doi copii din suburbii avea nevoie în viaţa ei.

Steven a insistat, totuşi. A insistat că tatăl lor spusese că imobilul era o mină de aur. De îndată ce cartierul se va schimba, vor face o mică avere. Steven a mers chiar atât de departe încât a pus un anunţ în ziar pentru un nou supraveghetor al clădirii. Şi-a târât mama acolo într-o sâmbătă dimineaţa şi a ajutat-o să aleagă un bătrânel drăguţ a cărui clădire de apartamente urma să fie demolată de către primărie pentru a face loc unui ansamblu de locuinţe din secţiunea opt. Omul lucra pentru o chirie gratuită. A stabilizat lucrurile şi a obţinut chiriaşi buni pe termen lung să se mute acolo. Cartierul a început să se transforme la sfârşitul anilor optzeci, iar apoi administratorul a murit în 1991 şi au decis să vândă fiecare unitate ca un condominiu. Tatăl lor avusese dreptate. Pe parcursul unei perioade de trei ani au vândut toate cele opt unităţi şi au făcut o mică avere. Una dintre aceste unităţi a fost cumpărată de un SRL din Bahamas.

CIA l-a învăţat pe Rapp să fie un om atent. A operat ani de zile fără o acoperire oficială în locuri foarte ostile. Superiorii săi îi ordonaseră să facă lucruri pe care le ştia ilegale. Faptul că acest apartament era ilegal în ochii CIA nu l-a deranjat nicio secundă. Fusese antrenat să trăiască în minciună. Să înşele. Să facă tot ce era nevoie pentru a supravieţui şi a finaliza misiunea fără a fi prins. Acest apartament era o extensie naturală a ceea ce îl învăţaseră.

Rapp a intrat în dormitor. Mobilat sărăcăcios, ca şi restul locuinţei, conţinea un pat matrimonial cu o căpătâială din lemn care se potrivea cu noptierele şi comoda. Rapp a aruncat prosopul la capătul patului şi a luat o pereche de boxeri, un tricou alb şi şosete negre de pe comodă. Le-a îmbrăcat şi a deschis dulapul. Erau o jumătate de duzină de cămăşi şi două costume, toate învelite în plastic. Rapp şi-a pus o cămaşă albastru deschis şi costumul albastru. A găsit o cravată argintie şi albastru deschis şi a ţinut-o în faţa oglinzii din spatele uşii dulapului. A funcţionat. A înnodat cravata şi s-a îndreptat spre dulap.

Deasupra stătea un Rolex submariner metalic, permisul său de conducere din Maryland, un teanc de bancnote de o sută de dolari, un pistol elegant Kahr de 9 mm, un mic toc pentru a se ascunde, o cartelă SIM şi un telefon mobil nou care era parţial demontat. Rapp a pus pistolul în toc şi l-a plasat în interiorul centurii de la brâu, în partea mică a spatelui. El a pus noul telefon mobil în buzunarul stâng de la piept, iar bateria şi capacul bateriei în buzunarul drept de la piept al hainei de costum. A ieşit din nou în sufragerie, a oprit televizorul şi s-a uitat pe fereastră. Era luni, ora 6:38 dimineaţa. Conferinţa de presă mai avea puţin peste trei ore. Rapp a zâmbit şi s-a întrebat dacă mai aveau de gând să meargă până la capăt. Chiar nu aveau de ales. Aveau o persoană în custodie. Cineva pe care puteau să dea vina pentru atac. Dacă ar fi anulat conferinţa de presă, ar fi arătat ca nişte proşti, aşa că Rapp era dispus să parieze că aceasta se va desfăşura conform programului la ora 10:00. Până atunci avea de dat câteva telefoane, dar nu îndrăznea să le dea din apartament. Avea să părăsească cartierul şi apoi să dea telefoanele.

25

SEDIUL CENTRAL AL CIA, LANGLEY, VIRGINIA

Brooks nu mai pusese niciodată piciorul la etajul şapte, cu atât mai puţin în apartamentul directorului. Stătea nervoasă în mica recepţie, cu doi bărbaţi foarte mari care se holbau la ea şi o femeie foarte mică care o ignora. Bărbaţii erau cu siguranţă foşti militari. Aveau părul scurt şi umerii largi şi aplecaţi în faţă, cauzate de prea multe exerciţii de ridicare a greutăţilor la bancă şi curlări şi prea puţine exerciţii pentru spate. Purtau semnele revelatoare ale unui bodyguard pe fiecare şold. Un pistol, cel mai probabil pe şoldul drept, iar un radio şi încărcătoare suplimentare pe cel stâng.
Trecuse douăzeci şi patru de ani de viaţă fără să observe niciodată astfel de lucruri, iar apoi se dusese la Fermă, unde CIA îşi instruia noii recruţi ai Serviciului Clandestin. Ferma a schimbat-o pentru totdeauna. A fost ca şi cum cineva ar fi ridicat cortina şi i-ar fi arătat o altă dimensiune a vieţii. Nu era nimic magic în asta. Pur şi simplu te învăţau că supravieţuirea ta într-o zi va depinde probabil de cât de conştient eşti de ceea ce te înconjoară. Brooks s-a gândit la lunile pe care le petrecuse la Fermă şi a încercat să-şi amintească ce îi spuseseră despre insubordonare şi despre ameninţarea cu obstrucţionarea Justiţiei.
Brooks îşi ridică privirea şi îl văzu pe agentul special Skip McMahon intrând în mica zonă de recepţie. Era un om mare, cu o prezenţă şi mai mare. L-a privit pe Brooks din cap până în picioare, s-a încruntat, a clătinat din cap şi apoi s-a uitat la portarul directorului.
Femeia minusculă care stătea în spatele biroului a spus: „Bună dimineaţa, Skip. Intră imediat. Te aşteaptă".
McMahon a mormăit ceva neinteligibil şi a intrat în biroul lui Kennedy închizând uşa grea în urma lui cu un zgomot surd.
Brooks s-a uitat la podea şi s-a întrebat cum de îl lăsase pe Rapp să o pună în această situaţie. Iată un bărbat pe care fusese gata să-l stranguleze cu mâinile goale cu mai puţin de patruzeci şi opt de ore înainte, iar acum o convinsese să-şi pună întreaga carieră în pericol. Totuşi, era Mitch Rapp. O legendă vie, adevărată, care respira. Avea urechea lui Kennedy, îi salvase viaţa preşedintelui şi se spunea că Hayes ar fi făcut orice pentru el. Ea lucrase cu el pe teren, unul dintre puţinii agenţi sub acoperire de la Langley care puteau face o asemenea afirmaţie. Chiar dacă era mai mult ca şi cum l-ar fi privit decât să lucreze cu el, experienţa fusese nepreţuită. Rapp îi promisese că, deşi lucrurile ar putea fi inconfortabile pentru o zi sau două, în cele din urmă ea ar fi vrut să fie de partea lui. Îl găsiseră pe omul responsabil de atacul asupra cortegiului de maşini şi aveau de gând să-l facă public. CIA-ul avea să primească ceva credit pentru o schimbare.
Având întreaga carieră în faţă, Brooks se gândea că asta suna ca o afacere destul de bună. Ea va fi legată pentru totdeauna de o importantă vânătoare de oameni, chiar dacă tot ce a făcut a fost să se comporte ca o bomboană pentru Rapp. Cel puţin, i se părea o afacere destul de bună. Acum începea să se întrebe.
Agentul special McMahon fusese, în mod previzibil, supărat când Brooks îi livrase prizonierul la baza aeriană Andrews. Îl aşteptase pe Rapp şi se aştepta la mai mult decât la un om drogat şi împuşcat pe o targă. McMahon trebuie să o fi întrebat de zece ori unde se afla Mitch, şi de fiecare dată ea i-a spus că nu ştie. Şi adevărul era că nu ştia. Brooks îl părăsise pe Andrews şi se întorsese la apartamentul ei din Alexandria pentru prima dată în aproape o lună. Îşi închisese telefoanele, aşa cum îi spusese Rapp, şi se întinsese pentru un pui de somn. Îi spusese că toată acţiunea şi lipsa somnului o vor ajunge din urmă şi că va dormi ca un bebeluş. Avea din nou dreptate. A tras un pui de somn de şase ore. Când s-a trezit, era întuneric şi lumina mesajului de pe linia de acasă clipea. Şi-a deschis telefonul mobil furnizat de Agenţie, cel pe care i se spusese la instruire să nu-l închidă niciodată. Erau treisprezece mesaje. Fiecare dintre ele era din ce în ce mai rău. A început cu superiorul ei, apoi cu şeful lui, apoi cu şeful ei şi cu Jose Juarez, directorul adjunct al Serviciului Clandestin. Acesta a afirmat foarte clar că se aştepta să o vadă pe Brooks în biroul directorului Kennedy luni la ora 7:00 a.m., în caz contrar relaţia ei cu CIA va fi încheiată.
Brooks a considerat că folosirea cuvântului „terminate" a fost foarte tulburătoare. Mai ales când era rostit de şeful Serviciului Clandestin. Interesant, însă, este că Rapp prezisese toate acestea. Chiar şi întâlnirea de la ora 7:00 dimineaţa. Brooks se gândea la toate astea când Jose Juarez a intrat în marş în zona de recepţie.
Juarez avea 1,80 m înălţime, păr negru şi des şi o mustaţă neagră şi mai groasă. Născut în Honduras, părinţii săi au emigrat în America când el avea nouă ani. Juarez a absolvit liceul în Miami şi s-a înrolat în Corpul puşcaşilor marini. După patru ani de performanţe excepţionale, a fost acceptat la Şcoala de

aspiranţi la ofiţeri. La scurt timp după ce şi-a acceptat brevetul, CIA l-a descoperit şi l-a împrumutat pentru un mic conflict pe care îl aveau în America Centrală la mijlocul anilor '80. Juarez s-a descurcat atât de bine încât CIA i-a oferit un post permanent.
Brooks nu servise niciodată în armată, dar a sărit în picioare când l-a văzut pe şeful spionilor. Jacheta lui Juarez era deja scoasă, nasturele de sus al cămăşii albe cu nasturi era deja descheiat, iar mânecile îi erau rulate până la jumătatea braţelor. A mărşăluit drept spre Brooks şi s-a oprit la doi metri distanţă, cu sprâncenele sale negre şi groase încreţite.
„Care naiba e problema ta?"
„Îmi pare rău, domnule. Eu nu..."
„Nu vreau să aud că-ţi pare rău. Te-am întrebat care este problema ta."
„Domnule, dacă îmi permiteţi. Rapp mi-a spus..."
„Mitch Rapp este şeful tău?" Juarez a lătrat.
„Nu."
„Nu credeam că e aşa. Aşează-ţi fundul înapoi." Juarez a arătat spre scaun. „Dacă directorul vrea să te vadă, o să te anunţ. Sfatul meu este să te concedieze şi să ceară FBI-ului să te investigheze." Juarez s-a întors şi s-a întors la recepţie. A întins mâna şi a spus: „Sheila, un bloc de hârtie şi un pix, te rog". După ce recepţionera i-a dat ceea ce voia, Juarez a mărşăluit înapoi la Brooks şi a spus: „Poate vrei să-ţi actualizezi CV-ul". I-a lăsat caietul şi pixul în poală şi apoi a intrat în biroul lui Kennedy.
Brooks s-a uitat în jos la caietul juridic galben şi apoi în sus la cele două santinele cu feţe de piatră. Recepţionerul i-a recunoscut în cele din urmă prezenţa spunând: „Acel Mitch Rapp este un adevărat fermecător, nu-i aşa?".
Brooks a privit-o pe femeie. Avea aproximativ cincizeci de ani. Puţin cam prea îmbătrânită. Părul un pic prea roşu şi machiajul un pic prea gros.
„Poftim?"
„Nu aţi petrecut o lună în Europa cu el?"
„Nu a fost chiar o vacanţă."
Femeia a zâmbit şi a spus: „Pun pariu."
Brooks a privit în jos la bucata de hârtie albă, mintea ei luptându-se să împace gravitatea situaţiei cu fantezia pofticioasă a acestei femei mai în vârstă. Brooks era cu mult peste nivelul ei, fără să existe vreun semn că acest lucru s-ar fi terminat cu bine pentru ea. Sigur, Rapp ar fi fost bine. El era Mitch Rapp. Avea o carieră de succese pe care putea să le arate cu degetul, dar ea era doar un mic peon care va fi etichetată ca o nemulţumită insubordonată pentru tot restul carierei sale. Cum ar fi putut Rapp să se aştepte ca ea să reziste la o asemenea presiune?

26

WASHINGTON, DC
Stu Garret a ieşit din holul Willard pe Pennsylvania Avenue şi s-a întors imediat la stânga. Era şapte fără cinci dimineaţa. Era obosit şi morocănos. O bufniţă de noapte chiar şi când se apropia de şaizeci de ani, lui Garret nu-i plăcea să se dea jos din pat înainte de ora 9:00 sau 10:00, dacă era posibil. Dar în această dimineaţă nu putea să doarmă. Pur şi simplu avea prea multe pe cap. Trebuia să dea un telefon. O rafală de vânt l-a lovit drept în faţă şi a înjurat cu voce tare în timp ce se agăţa de gluga căptuşită cu blană a jachetei sale pufoase de puf.
„Încă şase zile şi am terminat cu gaura asta de rahat", a mormăit pentru el însuşi.
Garret şi-a tras gluga peste cap şi a închis jacheta până sub bărbia lui dublă. Născut în Detroit, a plecat când avea optsprezece ani şi nu s-a mai întors niciodată. Ura vremea şi oamenii. Detroit era pentru rataţi, iar Garret nu se temea să le spună asta oamenilor. Mai ales clienţilor săi. Locul era un exemplu strălucit despre cum sindicatele şi grupurile de interese speciale se puteau uni pentru a secătui un oraş prin eliminarea bazei de impozitare.
Sudul Californiei era locul unde trebuia să fii. San Diego, în special, unde democraţii erau liberali doar pe probleme sociale. Din punct de vedere fiscal, erau la fel de conservatori ca orice republican din nord-estul

ţării. Oamenii care s-au adunat în San Diego şi-au investit banii în imobiliare. Imobiliare foarte scumpe. Munciseră prea mult pentru banii lor ca să vadă cum valoarea proprietăţilor se prăbuşeşte din cauza guvernării câtorva liberali cu inima sângerândă. Avortul, controlul armelor de foc şi mediul înconjurător erau toate probleme fierbinţi în toată America, dar în San Diego imobiliarele erau marea problemă principală. Toate economiile de o viaţă ale oamenilor erau imobilizate în casele lor şi, după ce trăiau în însoritul San Diego, să se retragă în Arizona sau Florida nu avea sens. Garret abia aştepta să se întoarcă la San Diego şi la jucăriile sale.

Garret făcea paşi repezi şi îşi ţinea capul plecat. Onorariul său pentru campanie fusese de un milion de dolari. Asta era doar pentru el. Era o armă de închiriat de un singur om. Stu Garret, savantul politic. Până la sfârşitul campaniei, a cheltuit banii de avans şi încă un milion. În plus, contractul său prevedea un bonus de un milion de dolari dacă câştiga. Garret era plin de bani. A condus acum două campanii prezidenţiale separate şi le-a câştigat pe amândouă. Candidaţii din toată ţara îi cereau sfatul. Primise chiar şi câteva telefoane din străinătate. Era în vârful ierarhiei. Oamenii făceau coadă pentru a-i da onorarii mari. Pentru prima dată în cariera sa, s-a gândit să aducă pe altcineva la bord.

Garret a încercat să-şi spună că nu era vorba de bani. Casa lui era plătită, soţia lui era la fel de frugală ca şi el, iar singurul lor copil, o fiică, se căsătorise cu un nenorocit de avocat care făcea o grămadă de bani. Cei doi, împreună cu cei doi copii ai lor, locuiau în L.A. cu toţi oamenii frumoşi. Totuşi, Garret cheltuia cu adevărat bani într-un singur domeniu. Îi plăcea să colecţioneze maşini de epocă şi motociclete rare. În afară de asta, era destul de dependent de golf, iar apoi mai era şi marele crucişător de patruzeci şi doi de picioare pe care îl ţinea în port. Barca şi abonamentul la golf erau pentru a-şi distra clienţii. Golful era o necesitate. Era o parte complexă a afacerii sale. Încheiase mai multe afaceri pe terenul de golf decât la birou, cu mult mai mult decât în birou. Maşinile şi motocicletele erau doar pentru propria satisfacţie. Presupunea că îl duceau cu gândul la tinereţea sa şi la tatăl său, care lucrase pe linia de asamblare pentru General Motors. Pe vremea când se făceau maşini grozave. Garret colecţiona doar vehicule americane fabricate înainte de 1970. Tot ce se făcuse după aceea era un rahat. Deşi, în ultima vreme, Detroit începuse să scoată nişte vehicule decente. Ford avea un nou Mustang Shelby, care trebuia să fie de neuitat, iar Chevy urma să scoată un nou Camaro. Dacă mai prindea un peşte mare săptămâna asta, putea cumpăra unul în toate culorile.

Acesta era unul dintre motivele pentru care Garret începuse să se plimbe prin oraş. Era abia luni, dar deja sosiseră oamenii cu bani mulţi ai partidului pentru inaugurarea de sâmbătă. Avea întâlniri programate toată săptămâna. Cei care candidau pentru Senatul SUA sau pentru un post de guvernator al unui stat erau singurii pe care îi atingea. Nu se mai ocupa de cursele pentru Congres, indiferent de câţi bani erau dispuşi să plătească. Era deja cu ochii pe următoarea campanie prezidenţială. Niciun director de campanie nu câştigase vreodată trei alegeri prezidenţiale.

Garret a trecut de Departamentul Trezoreriei şi a fost lovit de o altă rafală de vânt. A virat la stânga, şi-a lăsat capul în jos şi şi-a amintit să evite să accepte noi clienţi din statele nordice. A continuat spre est, trecând pe lângă Casa Albă şi reluând Pennsylvania Avenue la 17th Street. De acolo a luat-o spre nord-vest pe două străzi, până la clădirea care adăpostea ceea ce mai rămăsese din birourile de campanie. La apogeul campaniei, închiriaseră două etaje întregi. După victoria lor, nouăzeci la sută din spaţiu a fost transformat în birouri de tranziţie pentru noua administraţie. Personalul şi mobilierul au rămas cam la fel. Singura diferenţă reală a fost cine plătea facturile. În timpul cursei, campania a scris cecurile. Acum era guvernul federal. Învingătorul primeşte prada, sau ceva de genul ăsta.

Holul a fost închis în sticlă. Podeaua era acoperită cu marmură albă, cu o margine verde pe margini. În mijloc se afla un birou înalt negru care părea să aparţină unui platou de film SF. În spatele biroului stătea o femeie de culoare, iar dincolo de ea se aflau trei bănci de lifturi. Garret şi-a croit drum prin uşa principală şi a pornit spre banca de lifturi din extrema dreaptă. Încă înfrigurat, nu s-a deranjat să-şi dea jos gluga. A trecut direct pe lângă poliţistul de jucărie şi pe lângă foaia aia mică şi stupidă de înregistrare.

„Scuzaţi-mă, domnule”, a strigat paznicul din spatele biroului ei. „Am nevoie să semnaţi pentru a vă înregistra.”

Garret nu şi-a întrerupt pasul. Şi-a scos insigna de la birou din buzunarul stâng şi s-a îndreptat direct spre lift. L-a urcat până la etajul cinci şi a păşit într-o recepţie goală. De perete atârnau pancarte de campanie

roşii, albe şi albastre ca nişte opere de artă de epocă. Bannerul mare din spatele recepţiei era plin de semnături şi de câteva desene. Fusese ideea lui Ross de a motiva trupele. Aveau de gând să i-l prezinte lui Alexander după ce acesta ar fi depus jurământul sâmbătă. Garret presupunea că va fi atârnat într-o zi în biblioteca prezidenţială a bărbatului. Garret s-a uitat în stânga şi apoi în dreapta. Podeaua era acoperită cu mochetă gri închis, iar pereţii erau acoperiţi cu tapet gri deschis. Locul era fad, dar, mai ales, gol.
Garret şi-a imaginat toţi tinerii voluntari care încă dormeau în camerele lor de hotel. Nu mai erau voluntari, bineînţeles. Acum erau pe statul de plată al guvernului. Cu presiunile campaniei în spate, petreceau chiar mai tare decât o făcuseră în timpul alegerilor, ceea ce ar fi crezut cineva imposibil. Era procedura standard de operare în campanii să le ofere voluntarilor patru lucruri: cafea, mâncare, băutură şi un loc de dormit. Băutura, faptul că majoritatea voluntarilor aveau în jur de 20 de ani şi faptul că erau cazaţi cam toţi la acelaşi hotel au creat un mediu interesant. Dacă publicul larg ar avea vreo idee despre cât de mult se făcea sex în aceste campanii, ar fi şocat.
În dreapta lui se aflau câteva dintre birourile de tranziţie, iar în stânga lui, patru birouri propriu-zise şi încă o duzină de posturi de lucru pentru personalul de campanie. Biroul lui Garret se afla în colţul îndepărtat. A ezitat o clipă şi apoi a decis că ar fi mai bine să dea acest telefon de la biroul altcuiva. A pornit spre birourile de tranziţie. A trecut pe lângă câteva camere, toate goale. Privind peste marea de cabine, a ascultat după vreun semn că vreun ratat care nu şi-a tras-o a venit mai devreme pentru a-şi impresiona şeful. Nu se auzea nimic în afară de zumzetul luminilor de deasupra capului.
Garret a intrat în următorul birou, a lăsat lumina stinsă şi a închis uşa. A scos o bucată de hârtie din buzunar. Era de la Willard, având doar un număr de telefon cu prefix de apelare internaţională. Nici un nume. Garret a ridicat receptorul şi a introdus numărul. Acesta era adevăratul motiv pentru care se afla încă în oraş. Îl ajuta să întâlnească unele dintre aceste pisici grase în persoană, dar ar fi putut să călătorească pentru a le vedea sau ele ar fi putut să-l viziteze în San Diego. Negocierile mergeau întotdeauna bine după o partidă de golf şi câteva cocktailuri pe vas. S-ar fi întors cu siguranţă în California caldă şi însorită dacă nu ar fi fost vorba de această ultimă afacere.
După câteva apeluri, a răspuns o femeie, iar Garret a spus: „Trebuie să vorbesc cu Joseph”.
„Pot să întreb cine sună?”
„Nu. Dă-mi-l la telefon.”
Garret s-a uitat prin birou. Nu existau fotografii personale. Nimic care să-i spună al cui era biroul. Pe peretele de lângă uşă era unul dintre acele postere motivaţionale stupide. Arăta o echipă de bărbaţi vâslind pe un râu. Cu litere mari în partea de sus erau scrise cuvintele: „Muncă în echipă”. Garret a clătinat din cap. Orice dobitoc care avea nevoie să găsească motivaţie, inspiraţie sau orice altceva în nişte vechituri banale produse în masă nu avea să ajungă departe în această afacere.
Joseph Speyer a intrat în cele din urmă pe linie şi, cu o voce precaută, a spus: „Alo?”.
„Avem o problemă”, a rostit Garret.
„Oh... bună ziua, Stu. Asistenta mea mi-a spus că este un american nepoliticos la telefon. Ceea ce este destul de redundant, nu crezi? Dar, cu toate acestea, ar fi trebuit să ghicesc că erai tu.”
„Foarte amuzant.”
„De ce nu ai venit la petrecerea mea? A venit şeful tău.”
„Nu e şeful meu.”
„Oh, Stu... ai un cip atât de mare pe umăr. Trebuie să fie dificil să treci prin viaţă atât de supărat tot timpul.”
„Da”, a râs Garret cu ciudăţenie. „Dar probabil nu la fel de rău ca şi cum ai lua-o în fund, aşa cum faci tu.”
„Stu”, a spus Speyer cu o surpriză simulată. „Eşti un democrat. Ar trebui să-mi susţii oamenii mei”.
„Poate că ai vrea să renunţi la a-mi mai folosi numele la fiecare două rânduri, iar eu îţi susţin poporul. Dă-i drumul, căsătoreşte-te. Ce dracu' îmi pasă mie? Nu e treaba mea... ce faceţi voi între aşternuturi.”
„Poate ar trebui să încerci şi tu odată.”
„Nu, mulţumesc.” Garret s-a uitat pe fereastră şi a privit un taxi care trecea pe strada de jos. „Să revenim la subiect. Avem o problemă majoră!”

S-a auzit un oftat, apoi Speyer a spus: „Cum am putea avea o problemă? Totul a ieşit exact aşa cum ai vrut”.
„Prietenul tău a promis că va încheia lucrurile din partea lui.”
„Şi, din câte ştiu, a făcut-o.”
„Tu nu ştii nimic. FBI-ul va ţine o conferinţă de presă în câteva ore.”
„De ce?”
„Au arestat pe cineva.”
A fost o pauză lungă înainte ca Speyer să răspundă. „Ştii cine?”
„Nu am un nume, dar am auzit că e tipul.”
„Imposibil. Tocmai am vorbit sâmbătă cu şeful tău. Mi-a spus că ancheta FBI-ului este moartă în apă. Era informat zilnic.”
„Nu FBI-ul a fost cel care l-a găsit.”
„Cine a fost?”
„CIA.”
„Asta e o veste minunată”, a spus Speyer cu un entuziasm prefăcut.
„Al naibii de grozavă.”
„Voi avea grijă să i-o transmit prietenului nostru.”
„Da... fă asta şi, în cu totul altă ordine de idei, spune-i că vreau pământ pârjolit. Mă înţelegi?”
„Cred că da.”
„Bine.”
„Îl ştii pe omul ăsta pe care l-a înhăţat CIA...păcat că probabil nu vor ajunge mai departe. Am văzut cum operează aceşti oameni. Rareori ştiu cine i-a angajat.”
„Aşa am auzit şi eu.”
„Te voi suna înapoi după ce vorbesc cu prietenul nostru.”
„Nu vă deranjaţi”, a spus Garret. „Spune-i doar că dacă nu rezolvă imediat această problemă, nu intenţionez să duc la îndeplinire partea noastră de înţelegere.”
„Nu va fi fericit să audă asta”.
„Mă doare-n cot de ce-l face fericit sau nu. Trebuie să facă ceea ce a spus că va face şi trebuie să o facă astăzi.” Garret a trântit telefonul înapoi în suportul său şi a ieşit din birou.

27

LANGLEY, VIRGINIA
Kennedy s-a aşezat în spatele biroului ei şi a privit şi ascultat cum McMahon şi Juarez se chinuiau până la frenezie. Îi cunoştea pe amândoi extrem de bine. Nu era anormal să îi vadă pe niciunul dintre ei atât de supăraţi. Erau foarte pasionaţi de slujbele lor. Partea neobişnuită era să îi vadă supăraţi în acelaşi timp. Ei bine, nici asta nu era tocmai corect. Anormalitatea consta în faptul că erau supăraţi din cauza aceluiaşi lucru. Meseriile lor le dictau să abordeze situaţiile din unghiuri diferite. Unghiuri care nu se intersectau întotdeauna. Ceea ce Juarez considera a fi cel mai bine pentru America nu se potrivea întotdeauna cu viziunea FBI-ului. În esenţă, slujba lui McMahon era să aplice legea, să investigheze şi să-i aresteze pe cei care o încălcau. Treaba lui Juarez era să trimită bărbaţi şi femei în ţări străine pentru a recruta spioni, a culege informaţii, a desfăşura operaţiuni sub acoperire şi a încălca legile săptămânal, dacă nu chiar zilnic. Între cele două misiuni exista un conflict de netăgăduit.
Mitch Rapp reuşise cumva să îi pună pe ambii oameni pe aceeaşi lungime de undă, ceea ce reprezenta un alt semnal de alarmă pentru Kennedy. Mitch era un activ lipsit de respect şi aproape întotdeauna imposibil de gestionat. Era asemănător cu cel mai bun reprezentant de vânzări al unei companii, care era adesea acelaşi tip care îşi dădea nas în nas cu managerul de vânzări, întârzia la întâlniri sau nu se prezenta deloc şi, în general, făcea tot ce naiba voia, atâta timp cât îşi atingea în continuare cifrele. Aproape fiecare companie de succes a avut un reprezentant care se potrivea cu acest tip de situaţie. Bărbaţi şi femei care dădeau tot ce aveau mai bun atunci când conducerea nu le stătea în cale. Şefii inteligenţi ştiau că era înţelept să le dea drumul şi să se uite în altă direcţie. Într-un anumit sens, Rapp fusese reprezentantul de

top al CIA timp de peste zece ani, iar Juarez era managerul său de vânzări de facto. Juarez nu avea resentimente faţă de Rapp. El însuşi fusese la capătul murdar al operaţiunilor secrete şi cei doi bărbaţi împărtăşeau acea legătură unică, ceea ce nu era puţin lucru într-o birocraţie în care nouăzeci şi nouă la sută dintre angajaţi aveau o slujbă de birou. Juarez îl respecta pe Rapp, chiar îl venera şi se baza pe el în situaţii ca aceasta pentru a obţine rezultate acolo unde alţii eşuaseră. Problema, ştia Kennedy, consta în faptul că Rapp îl corupse pe unul dintre preţiosii recruţi ai lui Juarez. Rapp îl implicase pe Brooks în ceea ce putea deveni rapid o anchetă penală. Dacă acest lucru ar fi mers prost, ar fi fost o mare lovitură pentru Serviciul Clandestin. Juarez ar putea chiar să-şi piardă slujba din cauza acestei afaceri.
„Caseta video", spuse McMahon, „de la Starbucks... nu este o dovadă suficientă pentru a-l condamna pe tipul ăsta. Procurorul general îşi pierde minţile din cauza asta. Ne-aţi spus că el este tipul".
„El este", a spus Kennedy cu calm. Avusese aproape o zi la dispoziţie pentru a se gândi la situaţie şi se simţea uşor jenată că lăsase ca propriile emoţii să-i întunece judecata. În primul rând, să se supere pe Rapp nu servea la nimic. Ar fi trebuit să ştie asta după atâţia ani. Avea de gând să facă ceea ce credea el că este mai bine, indiferent de ordinele primite de la Cartierul General.
„Poţi să susţii asta?"
„Deocamdată, nu."
„La naiba." McMahon avea sacoul de costum albastru închis cu dungi deschis şi o mână pe fiecare şold. Un pistol voluminos stătea pe şoldul drept, iar insigna îi era prinsă la centură, deasupra buzunarului stâng din faţă. Ca regulă generală, nu-şi purta la el legitimaţia FBI de mărimea unui paşaport. Unii oameni se purtau ciudat în preajma armelor, aşa că îşi ţinea insigna la vedere.
„Va trebui să te descurci mai bine de atât", a continuat agentul. „Conferinţa de presă este în mai puţin de trei ore şi am nevoie de dovezi reale. Tot ce am în momentul de faţă este un grec împuşcat, care continuă să susţină că a fost răpit şi torturat. Asta ar putea deveni foarte jenant."
Kennedy se întrebă dacă asta era ceea ce avea de gând Rapp. Să-i pedepsească pe toţi pentru că au făcut totul public.
„Să-l aducem pe Brooks aici", a spus Juarez. „Ea ştie ce naiba se întâmplă."
„Eşti sigur de asta?" a întrebat Kennedy.
„La naiba, da. Ea însăşi mi-a spus că Mitch i-a spus să nu spună nimic. I-a spus că va apărea în câteva zile şi va avea grijă de tot, iar între timp ea trebuia să îşi ţină gura."
„Ştiu că asta i-a spus, dar asta nu înseamnă că ea ştie ce pune la cale."
„Ce-ar fi să ne spună pur şi simplu ce naiba s-a întâmplat cu adevărat în Cipru?" a întrebat Juarez.
„Cum ar fi să îmi spui orice?" a sărit McMahon în ajutor. „Ea apare la Andrews ieri într-o dubă albă închiriată, de unde, habar nu avem. Ne aşteptam să aterizeze cu un avion. Oamenii mei au verificat plăcuţele de înmatriculare ale dubei. A fost închiriată de un SRL din Baltimore care există doar pe hârtie. Am verificat registrele de la poarta de acces la bază. A apărut cu cinci minute înainte de predare. Am sunat la Vamă şi la Imigrări. Nu există nici o înregistrare a lui Brooks sau Rapp care să fi intrat ieri în ţară. Presupun că niciunul dintre voi nu ar vrea să-mi spună sub ce pseudonime au călătorit?".
Kennedy şi Juarez nu s-au deranjat să se uite unul la celălalt. Amândoi au clătinat din cap ca răspuns la întrebarea agentului.
McMahon s-a uitat la pământ şi şi-a apucat ceafa cu mâna dreaptă. După o clipă, a spus: „Acum s-ar putea să nu-mi pese cum naiba l-au adus pe tipul ăsta din Cipru în Statele Unite fără să-l treacă prin vamă, dar ştiu o mulţime de alţi oameni cărora le va păsa. Oamenii de la Justiţie pun deja întrebări şi sunt sigur că atunci când tipul ăsta îşi va lua un avocat, va dori să revizuiască lanţul de custodie. Adăugaţi la asta presa şi veţi primi o mulţime de atenţie nedorită. Biroul meu mi-a spus că deja primesc telefoane. Până după-amiază vor fi peste tot pe urmele voastre."
Asta a fost, s-a gândit Kennedy. Era exact ceea ce-l îngrijora pe Mitch. Faptul că tacticile şi metodele lor vor fi expuse. Aşa că întrebarea pe care şi-o punea era: Ce avea de fapt Rapp de gând să facă? Distrugea probe sau colecta probe? Sau ambele?
„Eu zic să o aducem aici." a spus Juarez cu o voce nerăbdătoare.
„Brooks", a răspuns Kennedy.
„Da."

„Cred că voi doi sunteţi cam duri cu ea.”
Ochii lui Juarez practic i-au ieşit din cap. „Duri cu ea? Am avut mănuşi de copil până acum. Sunt pe jumătate tentat să chem aici Biroul de Securitate. Să-i pun să aprindă luminile şi să-i facă un poligraf.”
Kennedy îşi puse ochelarii deasupra unui dosar de informare din piele. Şi-a folosit ambele mâini pentru a-i încadra perfect în centrul suprafeţei netede şi maro. Kennedy se gândise că Juarez ar fi ameninţat să facă asta, dar se întreba cât de mult era vorba de fanfaronadă. Mişcarea presupunea anumite riscuri. Biroul de Securitate ar fi început o pistă de documente care ar fi putut implica Biroul Inspectorului General, iar apoi erau la un pas de Departamentul de Justiţie şi de FBI.
„Cred că a fost pusă într-o poziţie foarte dificilă.”
„Ce este atât de dificil în a fi interogată de şeful tău?”
„Cred că toată lumea trebuie să facă un pas înapoi şi să privească situaţia dintr-un alt unghi.”
„Ce unghi ar putea fi acela?” a întrebat Juarez cu sarcasm.
Kennedy i-a aruncat o privire şi a spus: „Unghiul lui Mitch”.
„Irene”, a încleştat maxilarul lui Juarez, „Am mult respect pentru Mitch şi a făcut câteva prostii de-a lungul anilor, dar asta ia premiul.”
„Ieri erai mai supărat ca niciodată”, a spus McMahon. „De ce naiba îi iei brusc apărarea?”.
Kennedy s-a lăsat pe spate în scaun şi s-a uitat pe fereastră înainte de a răspunde. „Am fost distrasă ieri. Cred că am făcut o greşeală”.
„Ce greşeală?”
„Nu l-am sfătuit pe preşedinte atât de atent pe cât ar fi trebuit în această privinţă.”
„Cum aşa?”
„Faptul că am făcut public...” Kennedy a clătinat din cap, „atât de repede... o idee proastă.”
„Mitch ţi-a spus că acesta este omul potrivit. O sută la sută. Cel mai inteligent lucru pe care l-ai făcut a fost să-l predai.”
„Puteam să aşteptăm... ar fi trebuit să aşteptăm o săptămână sau două, sau poate ar fi trebuit să-l lăsăm pe Mitch să se ocupe de problemă pentru noi.”
„Nu am auzit asta”, a spus McMahon în timp ce închidea ochii strâns.
„Ce e făcut, e făcut”, a adăugat Juarez. „Ceea ce vreau eu sunt răspunsuri. Sunt dispus să-i mai dau lui Brooks încă o şansă. Hai să o aducem aici, să-i prezentăm opţiunile şi să ajungem la fondul problemei. Vreau să ştiu ce naiba încearcă Mitch să ascundă.”
Kennedy l-a studiat pe Juarez pentru o clipă şi apoi s-a uitat la McMahon.
„Ar ajuta”, a întrebat McMahon, „dacă aş pleca?”.
„Probabil”, a răspuns Juarez.
„Nu cred că va conta”.
„De ce?”, a întrebat Juarez.
„Nu cred că va vorbi, dar vom încerca”. Kennedy s-a aplecat în faţă şi a apăsat butonul interfonului de pe telefon. „Sheila, te rog să o trimiţi pe doamna Brooks înăuntru?”.
Kennedy s-a ridicat şi a arătat spre canapeaua şi scaunele din faţa biroului ei. A citit privirea de dezaprobare de pe faţa lui Juarez. „O să încercăm mai întâi în mod civilizat.”
„Bine”, a mormăit Juarez. „Dă-i drumul şi joacă rolul poliţistului bun. Skip poate face pe poliţistul rău. Eu o să fac pe şeful din iad. În starea mea de spirit actuală, nu va fi nevoie de prea multă actorie. „

28

WASHINGTON, DC
Cafeneaua cibernetică era una dintre acele cafenele pe care le puteai găsi în aproape toate cartierele de contracultură la modă din America. Fiecare dintre ele, o întreprindere individuală de sine stătătoare sau poate un SRL cu proprietatea a cel mult o jumătate de duzină de magazine. Toate erau diferite, dar totuşi la fel. Unite în ura lor faţă de Starbucks, aceste magazine erau un lanţ orb cu o temă comună neintenţionată. Erau împodobite cu mobilă şubredă, de mâna a doua, cu blaturi vechi de laminat şi cu un personal de servire care tindea să fie deschis la piercing-uri, tatuaje şi coafuri proaste. Magazinele ofereau

conexiune gratuită la internet, servicii cu atitudine şi un refugiu din setea superficială de confort a Americii prin similitudinea cu iadul francizelor.
Acest loc special se numea Café Wired. O firmă mare, pictată de mână, de culoare maro şi albă, atârna deasupra ferestrei mari de sticlă care dădea spre trotuar. Numele era încadrat pe o parte de o ceaşcă aburindă de cafea şi pe cealaltă de un laptop. Acum existau trei astfel de magazine în oraş. Unul în Bethesda, altul lângă American University, iar acesta la câteva străzi distanţă de Howard University, nu departe de apartamentul lui Rapp.
Rapp era un investitor tăcut în cafenele. El şi fratele său, Steven, puseseră banii, iar Marcus Dumond conducea localurile. Rapp lucra cu geniul cibernetic de cinci ani. Dumond fusese la MIT cu fratele lui Rapp. În timp ce îşi obţinea masteratul în informatică la MIT, Dumond reuşise să intre în nişte probleme destul de mari cu federalii. Pentru a câştiga un pariu cu unii dintre colegii săi de geniu, a intrat în una dintre cele mai mari bănci din New York şi apoi a mutat peste un milion de dolari în mai multe conturi din străinătate. Nu a fost prins pentru că a lăsat o urmă. A fost prins pentru că el şi prietenii săi s-au îmbătat într-o seară şi au început să se laude cu cât de uşor a fost. Un coleg de facultate a aflat şi l-a denunţat autorităţilor. Dumond risca o pedeapsă serioasă cu închisoarea. Asta până când Steven Rapp l-a sunat pe fratele său pentru a vedea dacă poate interveni.
CIA nu-i place să facă publicitate faptului că angajează unii dintre cei mai buni hackeri de calculatoare din lume. Aceşti bărbaţi şi femei îşi petrec zilele şi nopţile încercând să se strecoare nedetectaţi în reţelele adversarilor Americii. De cele mai multe ori reuşesc, iar aceştia reprezintă unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale ţării. Abilităţile lui Dumond în acest domeniu erau de neegalat. El şi-a împărţit timpul între unitatea cibernetică şi Centrul de contraterorism.
Rapp a înconjurat cafeneaua de două ori înainte de a intra. A verificat toate ferestrele, maşinile şi oamenii din colţ care aşteptau autobuzul. Era mai mult din obişnuinţă decât din teama reală de a fi urmărit. A deschis uşa cafenelei şi a mers direct în spate, trecând pe lângă coada de clienţi care aşteptau să-şi ia combustibilul de dimineaţă. Toaleta femeilor era pe stânga. Cea a bărbaţilor pe dreapta. Chiar în faţă era o uşă cu o cameră de supraveghere şi o cutie de apeluri montate pe lateral. Rapp a apăsat butonul şi a pus mâna pe clanţă. O secundă mai târziu, un bâzâit a anunţat că uşa era deschisă.
Rapp a coborât pe scările înguste spre subsol şi a trecut pe lângă două uşi de birou deschise până la o a treia uşă grea de oţel cu nituri ruginite care delimitau perimetrul. Şi aceasta avea lângă ea o cabină telefonică. Înainte ca Rapp să apese pe buton, a auzit zbârnâitul eliberării încuietoarei. S-a aplecat spre uşa grea, a răsucit mânerul şi a intrat.
Primul lucru pe care Rapp l-a observat a fost că încăperea era cu vreo zece grade mai caldă decât restul subsolului. Mai fusese aici jos şi înainte. Dumond avea un apartament la etajul al doilea, dar din motive de securitate îşi ţinea centrul nervos încuiat la subsol. Rapp nu era un tip de detalii. Cel puţin nu când era vorba de calculatoare. Pentru el, erau ca nişte maşini. Corvette, Ferrari, Mustang GT, Mercedez- când ajungeai la cele mai performante, cât de mult conta o zecime de secundă într-o provocare de la zero la şaizeci? Ştia că pentru purişti conta, aşa cum ştia că viteza procesorului conta pentru Dumond, dar în cazul lui Rapp, cui îi păsa cu adevărat? O singură privire la un Ferrari roşu şi ar trebui să fii un idiot ca să nu ştii instinctiv că este rapid. Nu e nevoie să te uiţi sub capotă. La fel şi în cazul lui Dumond. Tot ce trebuia să faci era să te uiţi la cele patru monitoare cu ecran plat care se aflau în vârful biroului în formă de semicerc şi ştiai că tot ce se afla sub birou trebuia să fie cel mai bun pe care banii îl puteau cumpăra.
„Cum merg lucrurile?” a întrebat Rapp în timp ce-şi dădea jos trench-ul.
„Bine”, a răspuns Dumond în timp ce trăgea un ultim fum dintr-o ţigară şi o înjunghia într-o scrumieră mare de sticlă. Afro-americanul de douăzeci şi nouă de ani a expirat un nor de fum şi a spus: „Blogosfera este în flăcări cu ştirea că FBI-ul va anunţa arestarea principalului suspect în atacul de la coloana de maşini.”
„Aţi divulgat numele?”
Dumond a dat din cap. „Drudge a dat curs informaţiei. Va fi pe sârmă într-o oră.”
„Cum rămâne cu ambasada Greciei?” Rapp şi-a aşezat trench-ul pe spătarul unui scaun.
„Am dat deja un telefon.”
„Ţi-ai deghizat vocea... nu-i aşa?” Rapp se apropie de birou.

„Nu”, a spus Dumond cu o voce sarcastică. „Le-am dat numele şi numărul meu de telefon în caz că ar fi avut nevoie să dea de mine.” Şi-a smuls pachetul de ţigări de pe birou şi a scos un baton.
„Eşti un om curajos în dimineaţa asta”.
„La ce naiba te aştepţi de la mine?” Dumond şi-a băgat ţigara între buze şi a început să-şi caute bricheta. Biroul era acoperit de tastaturi, şoareci, discuri, stick-uri de memorie, cititoare de carduri, difuzoare şi alte mărunţişuri. „Am stat treaz toată noaptea lucrând la rahatul ăsta şi tu nici măcar nu vrei să-mi spui ce se întâmplă.” Şi-a găsit bricheta sub o grămadă de discuri în cutii de bijuterii transparente şi şi-a aprins ţigara.
„Ţi-am spus ce se întâmplă. Este o dezinformare clasică. Îi vom face să încline într-o direcţie şi, odată ce se vor angaja, le vom da un pumn de knock-out.”
„Tu şi analogiile tale sportive.” Dumond s-a încruntat la Rapp şi apoi s-a apucat să lucreze la una dintre tastaturi.
„Omule, eşti un tip foarte irascibil în dimineaţa asta.”
„În timp ce tu eşti doar o gură de aer proaspăt.”
Rapp a zâmbit. Îl plăcea cu adevărat pe Dumond. „Îţi mulţumesc că ai lucrat la asta. Îţi rămân dator.”
„Ai perfectă dreptate, îmi eşti dator. Am stat treaz toată noaptea şi trebuie să fiu la serviciu într-o oră şi jumătate.”
„În regulă”, Rapp ridică mâinile în semn de capitulare. „Îţi sunt dator. Data viitoare când vei fi arestat, te scot eu pe cauţiune.” Comentariul făcea referire la faptul că, dacă nu ar fi fost Rapp, Dumond ar fi stat într-o închisoare federală.
„Cât timp ai de gând să-mi ţii asta deasupra capului?”
„Nu o voi face. Acum dă-mi toate noutăţile.”
„Am postat aseară douăzeci şi şase de bloguri, sub zece pseudonime diferite. Am început prin a răspunde altor bloggeri care relatau că asasinul a fost prins. Din majoritatea lor se putea spune că scurgerile de informaţii proveneau de la Casa Albă. Traficul a fost destul de intens pe acest subiect. La ora cinci dimineaţa am început să spun că există probleme majore în cazul acestui tip... semne de tortură, lipsa unor dovezi reale, faptul că a fost prins fără a alerta autorităţile greceşti.”
„Cine ai spus că sunt sursele tale?”
„Toţi anonimi. Departamentul de Stat, Justiţia, FBI, CIA. Am răspândit totul în jur.”
„Mi-aţi fluturat numele?” a întrebat Rapp.
„Nu încă. Credeam că vrei să mă abţin.”
„Am vrut. Când terminăm cu următorul lucru, dă-i drumul şi dă-l publicităţii.”
Dumond l-a studiat pentru o secundă. „Habar n-am ce pui la cale.”
„Vei vedea în curând. Când ai vorbit ultima oară cu Hacket şi Wicker?”.
„Acum vreo treizeci de minute.”
„Şi?”
„Au aruncat cadavrele în casa lui Gazich şi au lăsat arma acolo. Sunt chiar acum în faţa băncii, aşteptând să suni.”
La biroul lui Gazich găsiseră cheia de la o cutie de valori împreună cu un dosar cu documente financiare. Una dintre băncile enumerate în dosar era Hellenic Bank of Cyprus. Dumond a pătruns în reţeaua băncii şi a aflat că aveau un seif înregistrat pe numele lui Alexander Deckas. În timp ce se afla în reţea, a mai colectat şi câteva informaţii suplimentare.
Dumond i-a înmânat lui Rapp un dosar. „Preşedintele băncii este Manos Kapodistras. El are puţin peste trei sute de mii de dolari în depozite în numerar la bancă. În plus, se pare că proprietatea lui este de aproximativ cincisprezece la sută.”
„Depozite străine?”
„O mulţime de bani saudiţi.”
„Cineva pe care îl cunoaştem?”
„Cam o cincime din familia regală.”
Rapp a aruncat o privire la dosar şi apoi a întrebat: „Ceva neobişnuit?”
„Nu pare să fie, dar aceşti bancheri pot fi destul de şireţi cu banii lor.”

„Sfatul tău?”
Dumond a tras o gură de aer şi a spus: „Joacă direct. Spune-i că în domeniul lui de activitate reputaţia lui este totul. Putem face asta fie într-o manieră foarte privată, fie într-una foarte publică.”
Rapp a dat din cap şi apoi a închis dosarul. „În regulă... hai să-l sunăm”.
Dumond îi făcu semn să treacă în spatele biroului. „Ecranul din stânga este o imagine în oglindă a celui al bancherului. Este exact la ce se uită el acum.”
„Ştii dacă ţi-a deschis e-mailul?”.
„Da.”
„A răspuns la el?”
„Nu.”
„A verificat numele Deckas în registrele bancare?”
„Nu.”
„Bine. Fă-mi legătura cu linia lui directă.”
Dumond s-a apucat să lucreze la tastatură şi şi-a pus o cască. Cu ajutorul unui program sofisticat de telecomunicaţii, el a făcut să ricoşeze apelul, astfel încât să nu poată fi depistat. Când a început să sune, a ridicat receptorul şi i l-a dat lui Rapp. După al treilea apel, un bărbat a răspuns în greacă.
„Yeea sas.”
„Domnule Kapodistras, am nevoie de ajutorul dumneavoastră într-o chestiune foarte importantă.”
A fost o pauză lungă, apoi bancherul a întrebat: „Cu cine vorbesc şi cum aţi obţinut acest număr?”.
„Niciuna dintre cele două nu este importantă în acest moment. Ceea ce este important este că sunt în măsură să vă ajut să evitaţi o situaţie potenţial jenantă.”
„Sunteţi american?”
„Da. Aţi primit e-mailul pe care vi l-am trimis în legătură cu o conferinţă de presă pe care FBI-ul o va ţine astăzi?”
„Da.”
„Numele Alexander Deckas vă spune ceva?”.
„Nu.” Era o ezitare în voce. „Ar trebui?”
„Depinde de cât de implicat eşti cu clienţii tăi. „
Dumond a arătat spre monitorul care oglindea ecranul lui Kapodistras. Bancherul îşi căuta în baza de date o potrivire. După câteva secunde, profilul de client al lui Deckas a apărut pe ecran.
„Este politica declarată a băncii noastre să nu discutăm despre clienţii noştri sub nicio formă.”
„Domnule Kapodistras, văd că aţi fost vicepreşedinte la bancă în anul două mii unu. Vă amintiţi cum a fost în afacerea dumneavoastră când s-a descoperit că Osama bin Laden a folosit băncile din Cipru pentru a-şi ascunde fondurile Al-Qaeda?”
Rapp văzuse raportul oficial. Autorităţile de reglementare greceşti şi agenţii federali americani descinseseră pe insula mediteraneană, iar afacerile bancare fuseseră date peste cap. Zeci de ani în care industria bancară cipriotă s-a promovat ca fiind Elveţia Mediteranei au fost distruşi peste noapte de acţiunile câtorva militanţi. Oamenii au apelat la Cipru pentru că le oferea acelaşi lucru pe care îl ofereau elveţienii: intimitate absolută şi servicii excepţionale. Şi, în multe cazuri, o făceau la jumătate din preţ. Comisioanele reduse erau frumoase, dar intimitatea era primordială. Clienţii au fugit în masă. Clienţi care nu aveau nimic de-a face cu terorismul, dar care, cu toate acestea, nu doreau ca vreun guvern să ştie câţi bani aveau sau, mai rău, cum îi obţinuseră.
„A fost o perioadă dificilă pentru afacerea mea, dar în vremuri dificile apar şi mari oportunităţi.”
Kapodistras părea un om care ar putea fi dispus să negocieze. „Ei bine, astăzi am o oportunitate pentru tine.”
„Ce fel de oportunitate?”
„O oportunitate de a vă cruţa banca.”
„De la?”
„Scrutarea de care nu ai nevoie. O armată de reglementatori de la Atena şi o armată şi mai mare de agenţi federali americani care să vă cerceteze banca dosar cu dosar... linie cu linie. Mass-media parcate în faţa băncii tale timp de o săptămână, alungându-ţi clienţii. Nu va fi frumos.”

A existat o pauză extrem de lungă înainte ca Kapodistras să răspundă. „Pentru cine lucraţi?”
„Pentru guvernul american.”
„Şi de ce îmi faceţi această curtoazie?”.
„Sunt un om nerăbdător şi cred că noi doi putem obţine ceea ce ne dorim amândoi fără să transformăm asta într-un spectacol public.”
„Sunteţi interesat de acest Alexander Deckas?”
„Da.”
„Pot să vă întreb de ce?”
„Da. Vă amintiţi atacul asupra caravanei preşedintelui ales Alexander din noiembrie anul trecut?”
„Cel care i-a ucis soţia?”
„Da.”
„Ce-i cu el?”
„Clientul dvs. a fost cel care a detonat bomba.”
Nu a existat niciun râs stânjenitor. Nici o negare. Doar tăcere timp de cel puţin zece secunde şi apoi: „Ce dovezi aveţi?”.
„Mai multe decât v-aţi putea imagina, inclusiv o mărturisire, dar, de dragul conciziei, voi trece la miezul problemei. În două ore şi jumătate, FBI-ul va anunţa că l-a arestat pe domnul Deckas. Dovezile împotriva lui sunt copleşitoare. O echipă de agenţi FBI se îndreaptă chiar acum spre insula voastră. Ar trebui să aterizeze în câteva ore. Îţi ofer două opţiuni. Calea uşoară sau calea grea.”
„Te ascult.”
Rapp a pus mâna pe portavoce şi i-a şoptit lui Dumond: „Spune-le lui Wicker şi Hacket să se ducă în biroul lui.” Rapp îşi retrase mâna şi vorbi în telefon. „Sâmbătă seara, oamenii mei l-au luat pe domnul Deckas în custodie şi l-au transportat înapoi în America. I-am cercetat biroul şi casa din Limassol şi suntem în posesia documentelor sale bancare, precum şi a unei chei pentru o cutie de valori din banca dumneavoastră.”
„Şi aţi dori să vedeţi ce se află în acea cutie.”
„Aşa este.”
„Şi dacă spun nu?”
Rapp a suspinat. „Dacă spui nu, voi preda totul FBI-ului. Probabil că vor apărea la tine acasă în seara asta, împreună cu autorităţile greceşti, te vor târî până la bancă şi te vor forţa să deschizi cutia. FBI-ul, fiind nişte domni minuţioşi şi neîncrezători cum sunt, va dori să cerceteze toate dosarele tale pentru a se asigura că niciunul dintre ceilalţi clienţi ai tăi nu are legătură cu Deckas. Autorităţile greceşti vor permite acest lucru pentru că vor dori să pară nişte aliaţi buni... şi, la urma urmei, omul a ucis-o pe soţia viitorului preşedinte. Oamenii vor începe să vorbească, iar tu vei deveni cunoscut ca fiind banca preferată de teroriști şi asasini. Clienţii dvs. legitimi vor pleca de teama asocierii, iar clienţii dvs. nesuferiţi vor face acelaşi lucru din exact acelaşi motiv. Până la sfârşitul săptămânii, îmi imaginez că depozitele dvs. se vor reduce la jumătate, iar participaţia dvs. de 15% în bancă va valora mult mai puţin. Cine ştie... s-ar putea chiar să fiţi forţat să plecaţi.”
„Pentru cine lucraţi? Pentru CIA?”
„Nu pot nici să confirm, nici să infirm asta, domnule Kapodistras.”
„Cum pot avea încredere în tine?”
Rapp a detectat tensiunea din vocea bărbatului. Era pus în faţa unei decizii foarte grele, dar în cele din urmă foarte uşoare. „Din câte îmi dau seama, domnule, nu aţi adus nimic din toate acestea asupra dumneavoastră. Treaba dumneavoastră este să vă protejaţi banca, deponenţii şi investitorii. Cel mai bun mod de a face acest lucru este să-mi daţi ceea ce se află în acea cutie. Dacă instinctele mele sunt corecte, cu cât vă distanţaţi mai repede de conţinutul acelei cutii, cu atât mai bine va fi pentru dumneavoastră şi pentru banca dumneavoastră.”
„Ce vă va împiedica să predaţi orice dovadă FBI-ului? „
„Nu caut să bag pe nimeni în închisoare.”
După o pauză lungă, bancherul a spus: „Am nevoie de timp să mă gândesc la asta.”
„Îţi dau un minut”.

Bancherul a râs crezând că Rapp glumeşte.
„Vorbesc serios. Probabil că doi dintre oamenii mei vorbesc cu secretara dumneavoastră chiar în acest moment. Se aşteaptă să ieşiţi din birou şi să-i duceţi în camera de siguranţă. Dacă nu o faceţi, mă vor suna şi voi preda tot ce am la FBI. Le voi spune, de asemenea, că am vorbit şi că aţi fost extrem de nefolositor. În plus, mai sunt şi alte lucruri foarte urâte pe care le-aş putea folosi, dar nu vrem să discutăm despre asta la telefon. Voi trimite pe cineva să vorbească personal cu dumneavoastră despre asta."
„Dar există proceduri: carduri de semnături, parole, cheia."
„Avem cheia, iar unul dintre oamenii mei poate falsifica semnătura clientului. Tot ce trebuie să faceţi este să furnizaţi parola."
„Va trebui să fac un inventar al conţinutului cutiei."
„Dă-i drumul. De fapt... sunt sigur că sunt nişte bani înăuntru. Păstrează jumătate din ei pentru deranjul tău. Restul, însă, oamenii mei îi vor lua cu ei. Ne-am înţeles?"
„Da", a spus bancherul fără nicio ezitare. „Avem o înţelegere."
„Bine. Acum ieşiţi direct în zona de recepţie şi întâmpinaţi-i pe oamenii mei. Poartă-te ca şi cum i-ai mai întâlnit înainte. Pe cel mare îl puteţi numi Kevin şi pe cel scund Charlie. Du-i direct la parter şi fă tot ce îţi cer. Dacă totul merge bine, vor pleca din calea ta în zece minute sau mai puţin. Aveţi întrebări?"
„Nu."
„Bine. Mulţumesc că aţi fost atât de cooperanţi." Rapp a pus combinatul înapoi în suport şi i-a spus lui Dumond: „Continuaţi să monitorizaţi toate apelurile şi e-mailurile sale. Dacă nu face exact ce i-am cerut, prăbuşiţi-i întregul sistem şi spuneţi-le lui Wicker şi Hacket să plece de acolo."
Rapp s-a apropiat şi şi-a luat geaca.
„Unde te duci?" a întrebat Dumond.
„Trebuie să urmăresc o pistă."
„Ce vrei să le spun la Langley dacă încep să întrebe de tine?".
„Nu m-ai văzut niciodată."
„Am înţeles."
„Şi află cine este rusul."
„Mă ocup de asta."

29

LANGLEY, VIRGINIA
Brooks a auzit vocea directorului la interfon şi inima a început să îi bată cu putere. Asta era. Întreaga ei carieră urma să se decidă în următoarele zece minute. Sheila, cu machiajul exagerat şi infatuarea pentru Mitch Rapp, i-a spus că poate intra. Brooks s-a ridicat în picioare. Părul ei blond era strâns în coadă de cal şi purta un costum negru cu pantaloni. O mai văzuse pe Kennedy la televizor purtând practic aceeaşi ţinută. Brooks se hotărâse intenţionat să o poarte astăzi. Căuta orice avantaj pe care îl putea obţine. A tras de partea din faţă a bluzei albe, şi-a ajustat gulerul şi a apucat mânerul uşii. Brooks a respirat adânc pentru ultima oară şi a deschis uşa.
Uşa a intrat şi primul lucru pe care Brooks l-a văzut au fost doi bărbaţi cu feţe de piatră care stăteau pe o canapea chiar în partea cealaltă a camerei. Erau Juarez şi McMahon. Directoarea Kennedy a păşit la vedere şi i-a întins mâna.
„Cindy."
„Director Kennedy." Brooks i-a luat mâna. „Este o adevărată onoare să vă cunosc. Mi-aş fi dorit să fie în circumstanţe mai bune."
Kennedy a zâmbit cu căldură. „Nu vă faceţi griji, vom rezolva această încurcătură. Vă rog", a arătat spre unul dintre fotoliile din faţa canapelei, „luaţi loc."
Brooks a luat scaunul din dreapta şi s-a uitat nervos la şeful ei şi la agentul de la FBI. Niciunul dintre bărbaţi nu şi-a întors privirea. Între cei doi trebuiau să aibă peste şaizeci şi ceva de ani de experienţă grea. McMahon era agentul special însărcinat cu ancheta privind atacul de la coloana de maşini. FBI-ul nu ar fi dat acest post oricărui agent. Îi aducea pe cei mai buni.

„Pot să vă aduc ceva de băut?” a întrebat Kennedy în timp ce lua loc pe scaunul de lângă Brooks.
„Nu, mulţumesc.” Brooks şi-a încrucişat picioarele şi şi-a împreunat mâinile peste genunchiul drept.
„Domnilor?”
Juarez şi McMahon nu şi-au luat ochii de la Brooks. Pur şi simplu au dat din cap.
„Ei bine”, a spus Kennedy în timp ce îşi retrăgea mâna din cafetiera din faţa ei, „se pare că avem o mică problemă.” S-a întors într-o parte, astfel încât să fie cu faţa spre Brooks. „Îi cunosc pe aceşti doi bărbaţi de aici de ceva timp. I-am văzut pe amândoi în diferite stări de furie, dar tu, domnişoară, ai reuşit cumva să-i enervezi cu adevărat.” Kennedy a înclinat capul şi a zâmbit.
Brooks, neştiind cum altfel să reacţioneze, a râs nervos.
„De ce crezi că se întâmplă asta?”
Brooks şi-a recăpătat calmul. „Pentru început, aş vrea să-mi cer scuze. Mitch Rapp mi-a ordonat să nu discut cu nimeni despre această operaţiune până când nu-mi dădea permisiunea să o fac.”
„Serios?” Juarez şi-a trecut degetul mare şi arătătorul pe mustaţă, apoi s-a aplecat în faţă. „Vreţi să-mi arătaţi organigrama în care scrie că Mitch Rapp se află undeva în lanţul de comandă?”.
„Domnule, eu...” Brooks s-a chinuit să răspundă.
„Nu există o astfel de organigramă!” a răbufnit Juarez. „Directorul şi cu mine suntem mai presus de domnul Rapp. Noi suntem şefii dumneavoastră. El nu este, iar dacă nu-ţi bagi asta în cap, o să te trezeşti într-o grămadă de probleme. „
Kennedy se uită la Juarez, ochii ei îi spuneau să se retragă. S-a uitat înapoi la Brooks. „Cindy, iată care este situaţia. FBI-ul are în custodie un bărbat care se presupune că ar fi fost în spatele atacului asupra convoiului preşedintelui ales Alexander. L-aţi livrat pe acel om la baza Andrews Air Force ieri după-amiază. Corect?”
„Corect.”
„Credeţi că acest om este de fapt persoana pe care o căutam?”
„Da.”
„De ce?”
„De ce?” întrebă Brooks.
„Ce dovezi aveţi?”
„Ştiu că nu este ceea ce vreţi să auziţi, domnule director Kennedy, dar i-am dat cuvântul meu lui Mitch că nu voi vorbi despre asta cu nimeni până când el nu mă va lămuri.”
Kennedy a încercat să nu se simtă ofensat. Ea ştia că Rapp era adevărata problemă aici, nu acest tânăr începător. „Înţeleg că Mitch ţi-a cerut să nu vorbeşti despre ce s-a întâmplat în Cipru, dar îţi cer ca director al Agenţiei Centrale de Informaţii”, Kennedy şi-a întins braţele şi a privit în jurul biroului spaţios, „persoana care răspunde de această organizaţie, să-mi spui ce s-a întâmplat.”
Brooks s-a uitat în jos şi şi-a împreunat mâinile strâns. Era cu adevărat în încurcătură. Nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că, chiar dacă Rapp şi-ar fi respectat promisiunea, ea va fi pătată pentru totdeauna de această lipsă totală de respect. Rapp îi spusese în timpul zborului spre casă să nu-şi facă griji. Doar să reziste douăzeci şi patru-treizeci şi şase de ore maximum şi totul va fi bine. Îşi amintea că o obligase să o privească în ochi. Acei ochi frumoşi, dar intimidanţi, aproape negri, şi el o întrebase dacă avea încredere în el. Până la urmă, la asta se rezuma totul. Ea avea încredere în el.
Brooks s-a uitat la Kennedy şi, cu o voce foarte politicoasă, a spus: „Domnule director Kennedy, pot să vă pun o întrebare?”.
„Sigur”, a răspuns Kennedy după o uşoară pauză.
„Aveţi încredere în Mitch?”
La început, Kennedy s-a simţit luat prin surprindere de întrebare. Aproape păcălit. Dar şi-a dat seama, după privirea lui Brooks, că era sinceră. Strategia de dezbatere ar fi fost să-i arunce întrebarea înapoi lui Brooks sau să-i pună o alta, dar Kennedy nu a vrut să o facă. Această tânără operativă tocmai pusese discuţia într-o lumină foarte interesantă. I-a zâmbit lui Brooks şi a spus: „Da, aşa este. Am încredere totală în el”.
Brooks a dat din cap şi şi-a dat o şuviţă rătăcită de păr blond înapoi după ureche. „Personal, nu-mi pasă în mod deosebit de el.”

„Serios?”
„Nu este cea mai uşoară persoană cu care să lucrezi.”
„Aşa crezi?” Juarez a întrebat sarcastic.
Kennedy l-a ignorat. „Lupul singuratic.”
„Foarte mult.”
„Mă tem că o mare parte din asta se datorează antrenamentului său. Când l-am recrutat, era foarte mult un jucător de echipă. Foarte sociabil. A trebuit să-l învăţăm cum să opereze ca un individ... un lup singuratic.”
„Asta e doar o parte din problemă. Nu se simte bine.”
„Cum aşa?”
„Simpla menţionare a soţiei sale îl face să aibă o tiradă. La un moment dat chiar am crezut că o să mă lovească.”
Kennedy a căutat în ochii tânărului agent un indiciu de necinste sau o posibilă agendă de auto-agresiune, dar nu a văzut niciunul dintre acestea. Pur şi simplu făcea un rezumat lipsit de pasiune. „A trecut prin multe.”
„Da, ştiu, dar asta nu scuză faptul că nu a fost îndrumat pentru consiliere.” Brooks a privit-o pe Kennedy cum îşi întorcea privirea de la ea şi apoi îşi verifica ceasul. A atins un punct sensibil. „Nu este o critică la adresa conducerii”, a adăugat Brooks rapid. „El nu este pregătit pentru ajutor. Ar trebui să-l instituţionalizaţi.”
„Să-l internaţi într-o instituţie psihiatrică?”. a întrebat Kennedy, cu o privire cu adevărat şocată.
„Da. Pentru binele lui.”
„Diploma ta de absolvire este în psihologie?”. a întrebat Kennedy.
„Da.”
Kennedy s-a uitat la Juarez, care dădea din cap. Întorcându-se spre Brooks, a spus: „Asta s-a mai încercat o dată. Cu ani în urmă”.
„Înainte de soţia lui?”
„Cu ani în urmă.”
„Cum a mers?” A întrebat Brooks.
Kennedy s-a uitat la Juarez, care a spus: „L-a ucis pe cel care l-a internat.”
„L-a ucis?” a spus Brooks cu surprindere.
„Ucis”, a repetat Juarez. „I-a rupt gâtul cu mâinile goale”.
Brooks s-a uitat la agentul special McMahon cu un amestec de şoc şi groază pe faţă.
„Nu te uita la mine.” McMahon şi-a ridicat mâinile. „Mi-am oprit aparatul auditiv acum cinci minute.”
„Relaxează-te”, a spus Juarez. „S-a dovedit că ticălosul trădător a meritat-o, dar asta e o cu totul altă poveste. Una pentru care nu eşti autorizat.”
„Ideea este că”, a spus Kennedy, „nu poţi să închizi pur şi simplu pe cineva ca Mitch. Oamenii ar fi răniţi.”
„Cred că oamenii ar putea fi răniţi dacă nu primeşte ajutor.”
Kennedy a luat în considerare această posibilitate pentru o clipă.
„Asta e o prostie”, a spus Juarez. „Ne-am îndepărtat complet de subiect aici. Întâlnirea asta nu este despre Mitch. Mă voi ocupa de el când va veni. A mai făcut rahatul ăsta înainte. Doar că niciodată cu atâta neruşinare. Aici este vorba despre tine”, Juarez s-a aplecat înainte şi a arătat spre Brooks, „domnişoară. Este vorba despre tine, făcându-ţi treaba şi spunându-mi mie şi directorului de aici, ce naiba pune la cale Mitch. Ori faci asta, ori cariera ta este terminată. E atât de simplu.”
Brooks s-a uitat la Kennedy. Regizorul s-a uitat la ea fără o expresie.
„Şi, apropo, cariera ta nu este pur şi simplu terminată. Sunt stăpânul tău chiar acum. Nu ai niciun drept. Ai renunţat la ele în prima zi de muncă. Dacă nu-mi spui ceea ce vreau să ştiu, te voi duce la subsol şi îi voi pune pe băieţii de la Biroul de Securitate să te treacă la treabă. Lumini aprinse şi o mulţime de întrebări dificile în timp ce eşti conectat la un detector de minciuni.”
Brooks se gândea serios să le spună totul, când de deasupra biroului lui Kennedy a răsunat o sonerie de interfon.

„Domnule director?”
Kennedy s-a întors spre biroul ei şi cu o voce mai tare decât de obicei a întrebat: „Da, Sheila”.
„Îl am pe Mitch pentru dumneavoastră pe linia directă”.
Kennedy s-a ridicat rapid. „Aţi pornit o urmărire?”
„Mi-a spus că dacă încerc să localizez apelul nu va mai vorbi niciodată cu mine.”
„Pentru numele lui Dumnezeu, Sheila! Mai lucrează cineva pentru mine? „Puneţi un apel de urmărire.”
Kennedy şi-a luat combinatul şi a apăsat pe linia unu. „Mitch, tocmai vorbeam despre tine.”
„Numai lucruri frumoase, sunt sigură.”
„Bineînţeles că da. Unde eşti?”
„Peste drum de clădirea Hoover. Mă gândesc să mă predau.”
„De ce naiba ai face asta? Nu ai făcut nimic rău.”
„Nu păreai atât de sigur de asta când am vorbit ieri.”
„Am avut ceva timp să mă mai gândesc. Cred că a fost o greşeală să fac public acest lucru atât de repede.”
„Aşa crezi?” a întrebat Rapp, cu vocea plină de sarcasm.
„Încerc să fiu mărinimos.”
„Uşurel cu cuvintele mari, şefu'. Nu uita că nu sunt din Ivy League.”
„Vorbesc serios.”
„Ba nu, nu eşti. Încerci doar să mă ţii la telefon ca să poţi localiza acest apel, ceea ce ştim amândoi că este o pierdere de timp şi de resurse. De îndată ce terminăm, acest telefon este istorie.”
Kennedy s-a întors cu spatele la ceilalţi şi s-a aşezat pe marginea biroului ei. „Vreţi să-mi spuneţi ce puneţi la cale?”.
„Mi-ar plăcea, şefu', dar cred că e mai bine să te ţin departe de subiect pentru încă douăzeci şi patru de ore. Cum rezistă Brooks?”
„Destul de bine, având în vedere că i-ai pus în pericol întreaga carieră.”
„Jose a fost destul de dur cu ea?”
„Abia a început.”
„Spune-i s-o lase mai moale cu ea şi spune-i că sunt sută la sută sigur că ăsta e tipul potrivit.”
„Să-ţi spun ceva, de ce nu intri şi să vorbim despre asta?”
„Nu pot. Nu încă. Mai sunt câteva lucruri pe care trebuie să le verific. Spune-i doar să se ţină tare, indiferent de ceea ce aude. Tipul ăsta e vinovat ca naiba, iar eu am marfa.”
Kennedy se uită la credinţa din spatele biroului ei. Înăuntru era un seif, iar în interiorul seifului se aflau fotografiile pe care Baker i le dăduse sâmbătă. Cu o voce mult mai blândă, ea a spus: „Am ceva ce trebuie să-ţi arăt”.
„Ce?”
„Nu pot vorbi despre asta acum. Când vii înăuntru?”
„Mâine... sper.”
„Bine, îţi dau timp până mâine şi apoi trebuie să ne aşezăm. Am înţeles?”
„Cristal.”
„Bine.”
„Spune-i lui Jose că-l sun în 15 minute şi spune-i lui Skip că, indiferent de ceea ce aude, acesta este tipul.”
„Aşa voi face.”
„Mulţumesc. Vorbim mâine.”
Linia s-a întrerupt şi Kennedy a pus încet receptorul înapoi în suport. S-a întors şi le-a transmis mesajul lui Rapp atât lui Juarez, cât şi lui McMahon. Apoi s-a uitat la cei doi bărbaţi şi a spus: „Acum, dacă mă scuzaţi, aş vrea să rămân puţin timp singură cu doamna Brooks.”

30

WASHINGTON, DC

Rapp a coborât din metrou la staţia Farragut West şi a urcat cu scara rulantă până pe trotuar. Era înainte de ora opt şi traficul era încă lejer. Vântul se înteţise un pic, dar nu era rău. Nu era nimic în neregulă cu o mică rafală de vânt friguros care să te plesnească peste faţă ca să te anunţe că eşti în viaţă. Era inevitabilul Starbucks chiar peste drum. Mai era unul la o jumătate de bloc mai jos, în dreapta lui, şi încă unul după colţ, în stânga lui, iar la sud câteva vitrine. Rapp se gândea că erau peste o sută în centrul oraşului.
Rapp fusese antrenat să evite rutinele. Rutinele duceau la un comportament previzibil şi la tendinţe identificabile. Lucruri care puteau fi folosite în avantajul unui adversar. Oamenii eficienţi îşi dezvoltau rutine şi eficienţe în viaţa de zi cu zi. Aceste rutine se manifestau aproape întotdeauna printr-un comportament extrem de previzibil. Rapp ştia pentru că le folosise în avantajul său de multe ori. Oamenii se trezeau la aceeaşi oră în fiecare zi, sau cel puţin de luni până vineri; mâncau la aceleaşi trei sau patru restaurante, se antrenau la acelaşi club, de obicei la o oră fixă, şi îşi luau cafeaua la acelaşi unul sau două Starbucks în fiecare zi. De obicei, cel mai apropiat de casa lor şi cel mai apropiat de birou. Existau, desigur, şi excepţii. Existau Caribou şi Seattle's Best şi alte câteva, plus cele independente, dar, ca număr de magazine, niciunul nu se putea compara cu Starbucks. America era o naţiune a cofeinei, iar Washington, capitala sa, nu făcea excepţie.
Rapp nu era sigur dacă persoana pe care o căuta era un băutor de cafea sau nu. Probabil că existau douăzeci la sută şanse ca ea să fie una dintre acele persoane care se aplecau asupra yoga, nebune de sănătate new age. Avea grijă de ea însăşi. Asta era evident. Rapp o vizitase la scurt timp după atacul asupra cortegiului auto pentru a afla versiunea ei asupra evenimentelor. Ajuta la întocmirea unui fel de raport post-mortem pentru CIA. Ceva ce nu va fi împărtăşit cu celelalte agenţii. FBI-ul conducea ancheta oficială, iar Serviciile Secrete îşi făcuseră deja propria anchetă internă. Rapp nu văzuse acel raport şi se întrebase cât de dur fusese.
Rapp se uită spre vest pe strada I şi apoi spre est înainte de a traversa. A intrat în Starbucks şi s-a îndreptat spre tejgheaua curată şi organizată, unde a fost întâmpinat de o tânără de culoare drăguţă, care l-a salutat călduros şi l-a întrebat ce poate să-i aducă şi a spus-o ca şi cum ar fi vorbit serios. Un serviciu bun fără atitudine. Rapp a zâmbit şi a comandat o cafea cu gust mediu închis la culoare. L-a întrebat dacă vrea loc pentru frişcă, iar el a spus că nu. În timp ce ea îi turna cafeaua, el i-a verificat pe ceilalţi doi angajaţi din spatele tejghelei. Nici unul dintre ei nu avea un tatuaj vizibil, o parte a corpului găurită sau o coafură proastă.
Când femeia s-a întors cu cafeaua lui fierbinte, Rapp i-a dat trei dolari şi i-a spus să păstreze restul. Ea i-a spus să aibă o zi bună, iar apoi a adăugat că ar trebui să revină. Rapp a zâmbit şi i-a mulţumit. Nu a simţit să îi spună că se îndoia că va fi. Cu un şerveţel în mână, şi-a dus cafeaua pe pervazul de lângă fereastră, a pus-o jos, a scos capacul şi a aşezat-o pe şerveţelul reciclat cafeniu. Ar fi fost prea fierbinte pentru a o bea cel puţin câteva minute. Rapp observase deja feţele şi comportamentul general al celorlalţi cinci patroni din local. Toţi păreau destul de inofensivi. Probabil contabili şi tipi din administraţie.
Rapp şi-a aşezat telefonul pe tejghea cu faţa în jos şi a introdus cartela SIM şi bateria. După ce l-a pornit, şi-a deschis agenda de adrese şi a apăsat W. Primul nume care a apărut a fost Jack Warch, fost agent special însărcinat cu detaşamentul serviciilor secrete al preşedintelui Hayes şi recent promovat director adjunct al Serviciului Secret al Statelor Unite. Rapp a apăsat butonul de trimitere şi a dus telefonul la ureche.
După câteva sonerii, o voce a răspuns spunând: „Aici Warch”.
Rapp şi-a ridicat mâna liberă pentru a-şi acoperi parţial gura. A şoptit în telefon: „Am o bombă”.
A fost o pauză lungă şi apoi Warch a spus: „Poftim?”.
Rapp a murmurat o sura rapidă în arabă şi apoi şi-a repetat afirmaţia. „Am o bombă”.
„Aveţi o bombă?”, a întrebat vocea îngrijorată de la telefon.
„Da.”
„Ce ai de gând să faci cu ea?”.
„Am de gând să ţi-o bag în fund.” Rapp a început să râdă.
A fost o pauză, apoi Warch a spus: „Tu eşti, Mitch? Nesimţitule”.
„Haide”, a spus Rapp în timp ce încă râdea, „încerc doar să-ţi înveselesc ziua acum că eşti manager cu normă întreagă”.

„Foarte amuzant.”
„Îmi pare rău. Nu o voi mai face din nou.”
„Ba da, o vei face.”
„Ştiu, şi nu-mi pare rău.”
„Unde naiba eşti?”
Rapp s-a uitat pe fereastră. Sediul Serviciului Secret era la doar câteva străzi distanţă. „Sunt în oraş.”
„Am auzit că oamenii te caută.”
„Da... şi ce mai e nou?”
„Unii oameni spun că ai dat-o în bară, Mitch.”
„Nimic cu care să nu fiu obişnuit.”
„Ăsta e chiar tipul?”
„Absolut.”
„Eşti sută la sută sigur?”
„Sută la sută.”
„Vorbeşte instinctul sau creierul tău?”
„Ambele.”
„Omul meu care lucrează cu Justiţia la asta spune că nu-ţi împărtăşesc convingerea.”
Rapp a zâmbit. Asta era exact ceea ce voia să audă. „Mă îndoiesc că ei ar aproba metodele mele, dar lasă-mă să-ţi spun ceva, Jack. Tipul ăsta este absolut, sută la sută, cel care a detonat bomba.”
„Dovada?”
„Mai mult decât suficiente pentru a-l trimite în camera de gazare.”
„Nu mai folosim aşa ceva.”
„Ei bine, pentru tipul ăsta ar trebui să o folosim. Poate că ai putea să-i faci să-l învie pe Old Sparky?”
„Scaunul electric... având în vedere faptul că a ucis-o pe soţia următorului preşedinte, aş spune că s-ar putea întâmpla. Ai de gând să dai dovezile Departamentului de Justiţie, sau e genul de lucruri pe care nu vrei să fie târâte în instanţă?”
„Le vor primi pe toate într-o zi sau două, dar nu spuneţi nimănui că v-am spus asta. Vreau ca ei să mai transpire puţin.”
„Este adevărat?”
„Ce?”
„L-ai împuşcat pe tip de patru ori.”
„Habar n-am despre ce vorbeşti. I-am citit omului drepturile, i-am pus cătuşele şi l-am predat FBI-ului. Ultima dată când l-am văzut pe tip era într-o stare fizică perfectă.”
„Deci, dacă a fost împuşcat, a fost FBI-ul.”
„Absolut.”
Warch a râs. „Va trebui să îi spun asta preşedintelui. O să se bucure foarte tare de asta.”
„Ascultă”, a spus Rapp devenind serios, „trebuie să vorbesc cu unul dintre oamenii tăi”.
„Cu cine?”
„Cu agentul Rivera.”
Warch a rămas tăcut pentru o clipă. „De ce?”
„Nu-ţi face griji, Jack. Nu am de gând să o bag în bucluc. Am doar câteva întrebări despre cum au decurs lucrurile în octombrie.”
„Nu sunt sigur cât de vorbăreaţă va fi.”
„De ce?”
„Raportul intern preliminar a fost prezentat ieri şefilor.”
„Şi?”
„A fost destul de bătută.”
„Nu-mi spuneţi că voi, nenorociţilor, aţi dat vina pe ea pentru tot ce s-a întâmplat.”
„Nu am avut nimic de-a face cu asta, dar ştii cum merge treaba. Suntem ca în Marină... ceva nu merge bine la comanda ta şi nu contează dacă a fost vina ta sau nu. Oricum, te scufunzi cu nava.”

Rapp a fost tentat să se certe cu el în legătură cu tacticile lor, dar nu văzuse raportul şi nu pentru asta îl sunase. „Aveţi un număr de telefon la care să o pot contacta?”
„Da... aşteptaţi un minut.”
„Deci îşi va pierde slujba?”.
„Nu cred că o vor concedia. O vor lipi de o slujbă plictisitoare până la finalizarea anchetei oficiale şi apoi o vor lipi de o slujbă şi mai plictisitoare.” Warch a găsit numărul de telefon şi i l-a dat lui Rapp.
„Când vine de obicei?”
„La ora nouă. Se antrenează la un studio de karate de pe strada 13 şi L. Cred că e o adevărată dură.”
„Da, nu-i aşa?”
„Vorbesc serios.”
„Şi eu la fel.”
„Mitch, nu glumesc. Nu există niciun tip de la Serviciu care să se lupte cu ea. De aceea se duce în alt loc. Se zice că şi-a vărsat frustrarea pe ei.”
„Treisprezece cu L.”
„Da.”
„Mulţumesc.” Rapp şi-a pus capacul alb pe ceaşca de cafea. „Fă-mi o favoare.”
„Nu am vorbit niciodată.”
„S-a făcut.” Rapp a zâmbit. Warch era un tip solid.
„Mitch, încă un lucru... Mulţumesc.”
„Pentru?”
„Pentru că l-ai prins pe tipul ăsta. Serviciul chiar apreciază asta, şi vorbesc serios. Dacă ai nevoie de ceva... tot ce trebuie să faci e să ceri.”
„Jack, a fost plăcerea mea.” Rapp a apăsat butonul de închidere şi s-a gândit să o sune pe Rivera pe mobil. S-a hotărât să nu o facă şi a scos bateria şi cartela SIM din telefon. A luat prima înghiţitură din cafeaua fierbinte şi apoi a ieşit pe uşă. S-a gândit că îi va lua cam cinci minute să meargă pe jos până la studio. Era mai bine să o surprindă şi să aibă o reacţie sinceră, nepregătită.

31

Rapp ştia suficient de bine să-şi termine cafeaua înainte de a intra în dojo. Ar fi fost un semn de lipsă de respect să aducă înăuntru orice fel de mâncare sau băutură. Sala de antrenament de karate dădea spre strada 13. În mod tipic american, pietonii puteau sta pe trotuar şi urmări cursul. Localul avea două vitrine mari, cu o uşă în stânga. Motivul pentru care existau ferestrele era dublu. În primul rând, ajutau la demistificarea artei marţiale pentru omul de rând, ceea ce ar fi încurajat mai multe intrări pe jos, iar în al doilea rând, ofereau o distragere suplimentară a atenţiei cu care elevii trebuiau să se obişnuiască. Rapp a stat la fereastră timp de câteva minute, urmărindu-l pe sensei cum conducea clasa prin rutinele lor. În momentul de faţă se antrenau. Opt elevi se împerecheau în perechi, exersându-şi sanbon kumite, sau mişcările în trei paşi. Sensei-ul lor se plimba între ei, fie complimentându-i, fie corectându-i. Totul se făcea în mod discret. Fără strigăte sau mustrări.
Rapp l-a recunoscut imediat pe Rivera. Era greu să nu-i observi coada ei de cal neagră zburând în timp ce se rotea şi lovea. Aşa cum îi spusese Warch, era centură neagră. Bărbatul cu care se antrena părea să fie cu câţiva centimetri mai înalt şi cu vreo 45 de kilograme mai greu. El era singura altă centură neagră din clasă, iar ea îl bătea de-l făcea praf. Rapp a luat ultimele înghiţituri de cafea şi a zâmbit în timp ce ea a dat o combinaţie fulminantă care şi-a lăsat adversarul ameţit şi pe spate. Sensei a intervenit, aruncându-i lui Rivera o privire dezaprobatoare. Rapp a fost surprinsă să o vadă pe Rivera cum începea să îi răspundă sensei-ului ei, o mişcare care nu era privită cu ochi buni. Faţa instructorului s-a înroşit, iar apoi, într-un nou semn de lipsă de respect, Rivera i-a întors spatele bărbatului.
Rapp participase la un număr destul de mare de lupte de stradă în copilărie, dar abia când a început să lucreze pentru CIA a învăţat cu adevărat cum să lupte. Îl iniţiaseră în karate şi apoi în judo. Nu i-a fost greu să le înveţe pe amândouă şi, deşi bazele erau solide şi disciplina era necesară, ştia instinctiv că în lumea reală, lupta era mult mai frenetică. Judo şi karate aveau prea multe reguli. Prea multe constrângeri.

În timpul unei călătorii la Fort Bragg pentru o pregătire suplimentară, a asistat la un curs de jujitsu. Din primele minute a ştiut că aceasta era o formă mai potrivită pentru lupta din lumea reală. În timp ce karate-ul folosea în principal lovituri cu picioarele şi mâinile, iar judo-ul folosea în principal reţineri şi aruncări, jujitsu le combină pe amândouă şi apoi adaugă genunchi, coate, lovituri cu capul, strângere de gât, reţineri de sufocare, reţineri de supunere şi chiar şi altele. Rapp a început să se antreneze serios, petrecând în cele din urmă câteva luni în Brazilia, învăţând Gracie Jujitsu de la marele maestru însuşi, Helio Gracie. De-a lungul anilor, a adăugat şi box thailandez la regimul său, dar în cea mai mare parte s-a concentrat pe Gracie Jujitsu, obţinând în cele din urmă o centură neagră de gradul trei.
Rapp s-a uitat prin geam la sensei cu faţa roşie şi s-a întrebat dacă nu cumva o va da ca exemplu. Nu toţi instructorii erau creaţi la fel. Unii arătau bine în halatele lor albe şi centurile negre şi puteau să se descurce singuri atunci când exersau mişcări de unul şi trei paşi. Jiyu kumite, sau sparringul în stil liber, era o cu totul altă problemă. Mai rău, dacă îi puneai într-o situaţie în care orice formă de luptă putea fi folosită, aveau probleme serioase cu abordarea lor îngustă şi disciplinată. În afara domeniului lor special de arte marţiale, capacitatea lor de a prezice mişcările adversarilor era aproape dispărută.
Acest sensei părea să aibă în jur de cincizeci de ani şi arăta de parcă ar fi avut câteva probleme. Nasul îi era puţin turtit, ceea ce însemna că fusese spart de mai multe ori, iar în jurul ochilor avea ţesutul cicatricial acumulat. Rivera s-a întors cu faţa la el şi şi-a pus mâinile ţeapăn pe lângă corp. Rapp nu şi-a dat seama ce-i spunea sensei-ul, dar după zece secunde Rivera s-a înclinat şi a plecat. Rapp a râs în sinea lui şi a decis să intre. Şi-a aruncat ceaşca de cafea în coşul de gunoi de lângă uşă şi a intrat în micul hol. Acesta avea bănci pe ambele părţi şi cârlige pe perete. Pantofii erau aliniaţi sub bancă. Rapp s-a uitat prin geam în sala de antrenament şi i-a atras atenţia lui Rivera. I-a făcut semn să i se alăture. Ea a clătinat din cap şi i-a făcut semn să intre în sala de antrenament. Rapp a ezitat o secundă şi apoi s-a gândit că ce naiba. Şi-a scos pantofii şi i-a pus sub bancă, apoi şi-a agăţat trenciul de un cârlig. Cu pistolul la baza spatelui, şi-a păstrat haina de costum pe el.
Rapp a păşit în sala de antrenament. Podeaua era acoperită cu un covor albastru de la perete la perete. Privind în cealaltă parte a sălii la sensei, Rapp a făcut o plecăciune, arătându-şi respectul, apoi s-a uitat la Rivera şi a spus: „Aş putea să vă vorbesc puţin?”.
A pus un picior în faţa celuilalt şi a sprijinit o mână pe fiecare şold. „De ce nu te întorci în vestiar şi îţi pui un gi. Putem vorbi în timp ce ne antrenăm”.
Rapp a zâmbit şi a spus: „Nu prea cred.”
„Serios.” Rivera a traversat covorul şi s-a oprit la câţiva metri de el. „Haide, durule. Ţi-e frică?”
„Nu.” Rapp a clătinat din cap. „Am lucruri mai importante...”
Dintr-o dată, Rapp a fost smucit din picioare. Şi-a dat seama ce se întâmpla cu o fracţiune de secundă prea târziu. A recunoscut prizonierul. Nu era karate, ci judo. O aruncare de umăr cu două mâini. La jumătatea drumului, Rapp a auzit un zgomot de rupere şi a ştiut instantaneu că era vorba de haina lui de costum. A fost atât de surprins de lipsa de disciplină a lui Rivera, încât nu şi-a dat seama că se va întâmpla asta. Singura lui alegere a fost să se lase dus de val şi să diminueze cât mai mult posibil căderea. Când a ajuns la pământ, pistolul pe care îl purta la baza spatelui i s-a înfipt în coloana vertebrală. Întregul corp al lui Rapp s-a arcuit de durere. Rivera s-a agăţat de braţul lui şi şi-a pus genunchiul drept îndoit pe lângă el. Durerea albicioasă de la baza spatelui său era atroce. Deasupra tuturor, însă, a auzit vocea sensei-ului ordonându-i lui Rivera să se retragă.
Faţa bărbatului a apărut deasupra lui Rapp. „Eşti bine?”
Rapp a respirat adânc şi apoi încă o dată. Sensei-ul i-a oferit o mână şi Rapp a luat-o. Când s-a ridicat în picioare, avea un singur lucru în minte. S-a uitat la sensei şi a spus: „Gi, te rog”.
Sensei l-a privit pe Rivera cu extremă dezamăgire şi apoi i-a ordonat unuia dintre studenţi să se ducă să aducă una dintre uniformele albe şi o centură. Rapp s-a îndreptat spre colţ şi şi-a dat jos haina de costum. Ajungând în jur, şi-a luat pistolul şi husa acestuia şi le-a desfăcut de la brâu. Rapp a ridicat arma şi i-a arătat lui Rivera pe ce aterizase. Părea uşor stânjenită, dar intensitatea ei nu a scăzut deloc.
Până când studentul s-a întors cu o uniformă, Rapp îşi scosese cravata şi cămaşa de gală. Fără să-i pese câtuşi de puţin de ceea ce credea clasa, şi-a dat jos tricoul alb pentru a-şi dezvălui partea superioară a trunchiului plin de cicatrici. Trei urme de încreţituri de la găurile de glonţ şi o cicatrice mare, în formă de

semilună, pe spate, de la o operaţie pe care o suferise pentru a scoate un glonţ înţepenit şi a repara câteva organe vitale. Rapp s-a dezbrăcat până la boxeri şi şi-a pus giulgiul. S-a oprit momentan când s-a uitat la centura maro. Îi trecu prin minte că nu purtase niciodată una. Antrenamentele sale iniţiale de karate şi judo fuseseră făcute în secret şi purtase doar centuri albe. Antrenamentul său fusese mai mult despre cum să-l înveţe să ucidă şi să dezactiveze decât despre cum să treacă examenele. Abia când a apărut la şcoala Gracie, a fost trecut prin storcător. După o lună întreagă de antrenament şi lupte, în care i-a învins pe toţi adversarii, cu excepţia băieţilor Gracie, a primit centura neagră. La momentul respectiv, nu avea nicio idee despre cât de neobişnuit era acest lucru, dar Gracie îşi făcea propriile reguli şi preţuiau abilitatea de a învinge un adversar mai presus de orice altceva.
Rapp a legat centura în felul în care fusese învăţat cu aproape optsprezece ani în urmă şi s-a uitat la Rivera, care acum se afla în mijlocul sălii, ţopăind şi rostogolindu-şi capul într-o parte şi în alta ca un boxer.
A ridicat un apărător de gură transparent şi a spus: „Freestyle”.
Rapp s-a uitat la sensei şi a spus: „Jiyu kumite”.
Sensei a dat din cap şi s-a uitat la elevii săi, care, fără să li se spună, s-au aliniat de-a lungul peretelui îndepărtat şi s-au lăsat în genunchi. Rapp s-a îndreptat spre mijlocul sălii, cu garda sus de data aceasta. Habar nu avea care era problema ei, sau dacă era cu el în mod direct, cu bărbaţii în general sau cu întreaga lume. Pe moment, nu i-ar fi putut păsa mai puţin. Karate era o disciplină la fel de mult ca un sport şi ceea ce merita Rivera acum era să primească o lecţie. Singura întrebare pentru Rapp era cât de lungă să fie lecţia. Nu-i păsa cât de multe centuri negre ar fi adunat, nu avea nicio şansă. Dacă puteai rezista un minut pe covor cu unul dintre băieţii Gracie, care erau practic crescuţi pentru a se lupta, nu exista o femeie pe planetă care să te poată învinge.
Rapp a făcut plecăciunea ceremonială, iar Rivera a făcut la fel, deşi avea un zâmbet pe faţă. Habar n-avea ce o aştepta. Rapp a făcut doi paşi înapoi şi tocmai se aşezase într-o poziţie relaxată pe spate când ea a venit la atac. Rivera a dezlănţuit o serie de lovituri şi lovituri combinate, învârtindu-se şi lovindu-se, în sus şi în jos. Singura problemă a fost că nu s-a apropiat la nici un metru de a-şi atinge ţinta.
Mâinile lui Rapp au rămas încleştate la nivelul spatelui. El a contracarat fiecare mişcare a ei făcând un pas înapoi, fie la stânga, fie la dreapta, şi răsucindu-şi corpul pentru a se îndepărta de mâinile şi picioarele ei. Rivera l-a urmărit într-un cerc în sens invers acelor de ceasornic în jurul covorului, dezlănţuind cinci combinaţii separate de trei sau mai multe mişcări, ţipând un kiai puternic, sau strigăt, cu fiecare mişcare. S-a oprit după ultima mişcare, care s-a întâmplat să fie cea mai bună a ei. Era o lovitură de picior rotativă pe spate, cu care îşi doborâse nenumăraţi adversari. Presupunea că Rapp era bun, dar ea învingea bărbaţi tot timpul. Nu mai era niciun agent de la Serviciile Secrete care să fi păşit pe saltea cu ea. Primele patru mişcări îşi lăsau de obicei adversarul atât de confuz şi dezorientat, încât se lăsau complet descoperiţi pentru lovitura de picior rotativă din spate. O mică lovitură de dragoste în bărbie şi se termina înainte de a începe cu adevărat. Rapp rămăsese însă în picioare, iar mâinile îi erau încă încleştate la spate. Lui Rivera nu-i venea să creadă. O tachina. A făcut o pauză ca să-şi tragă sufletul şi să evalueze situaţia pentru o secundă înainte de a-şi redobândi atacul.
Rapp şi-a inversat retragerea, după ce identificase faptul că, la fel ca majoritatea luptătorilor, ea prefera să-şi monteze atacul de la dreapta la stânga, astfel încât să-şi poată introduce cu mai multă viteză în luptă partea ei puternică, care părea a fi partea dreaptă. Acum venea spre el chiar mai repede, cu mai multă dezinvoltură, lăsându-se deschisă la contraatac. A fost la câţiva centimetri de a ateriza o lovitură de cot în creştere şi s-a lăsat atât de deschisă încât Rapp nu a putut rezista să nu riposteze la o lovitură. Deja îşi scădea greutatea pentru a-i rata cotul, aşa că pur şi simplu a continuat mişcarea descendentă şi a început să se rotească la 180 de grade până când a ajuns cu spatele la ea. Piciorul lui stâng a ieşit atât de repede încât Rivera nu l-a văzut. Tocul lui a lovit centrul plexului ei solar cu aproximativ jumătate din forţa pe care ar fi putut să o livreze.
Rapp s-a retras din mişcare şi a făcut un pas înapoi în loc să continue atacul. Rivera şi-a adus antebraţele în jos şi coatele înăuntru pentru a-şi proteja secţiunea mediană. S-a oprit pentru o clipă, furioasă că el o învinsese.
Blocând durerea, Rivera a spus: „Asta e tot ce poţi pune în spatele unei lovituri?”.

Rapp a clătinat din cap. „Nici pe departe.”
Nu ştia dacă trebuia să o admire sau să o trimită la spital. A decis să schimbe stilul şi să-i dea altceva pentru care să-şi facă griji. Rapp s-a ridicat din poziţia relaxată a spatelui şi a înaintat cu o jumătate de pas spre stânga. Braţele şi pumnii i s-au ridicat ca un boxer, dar mai sus. Întregul său corp se legăna într-o parte şi apoi în cealaltă. Dintr-o dată, a sărit înainte, aterizând pe piciorul drept. Mâinile îi erau ridicate lângă faţă, întinzându-se spre Rivera. A executat mişcarea atât de repede încât ei nu i-a rămas decât o singură alegere, şi anume să rămână în poziţie defensivă. În timp ce mâinile lui Rapp coborau pe umerii ei, genunchiul lui stâng s-a ridicat. S-a aplecat uşor pe spate şi şi-a împins şoldul din spate înainte, aducându-şi genunchiul în sus şi în stomacul ei.
Rivera a blocat parţial lovitura cu antebraţul drept, dar nu a contat prea mult. A aterizat cu o asemenea forţă încât tot corpul ei s-a desprins de pe covor şi a lăsat să iasă un geamăt gutural scăzut. Rivera a încercat să se agaţe de picior înainte de a se înfăşura pentru o altă lovitură, dar el pur şi simplu s-a dat înapoi.
Rapp ar fi putut să o termine. Încă o lovitură de genunchi urmată de o lovitură de cot în jos în spate şi s-ar fi terminat, dar el voia să vadă din ce era făcută cu adevărat. Una era să ataci pe cineva pe care îl considerai un adversar inferior, alta era să ataci pe cineva când ştiai că eşti depăşit.
Rivera s-a clătinat într-o parte şi s-a dat înapoi suficient de departe pentru ca ea să se poată ridica şi să respire adânc. În timp ce făcea acest lucru, a simţit o durere înjunghiată în lateral şi şi-a dat seama că s-ar putea să aibă o coastă ruptă. Şi-a învins gândul şi s-a uitat peste covor la Rapp. A existat o fracţiune de secundă de îndoială, dar a reprimat-o. Stătea în picioare, ceea ce îi permitea să fie atacat cu piciorul. Dacă îl putea pune la pământ, poate că ar fi putut să îl supună la o poziţie de supunere. Rivera şi-a tras în sine şi a respins durerea. În acea mică pauză în luptă şi-a văzut strategia. Ea ar fi dat o lovitură zburătoare, pe care ar fi tras-o în ultima secundă, apoi ar fi aterizat şi i-ar fi măturat picioarele de sub el.
Rapp a văzut privirea din ochii ei. O momise în mod intenţionat, rămânând înalt ca un boxer thailandez, în loc să se lase în poziţia de karate. I-a văzut ochii ei verificându-i rapid picioarele şi apoi a privit-o cum se aduna pentru atac. A dat câţiva paşi înapoi, recăpătându-şi revenirea în pas şi apoi a sărit în faţă. Rapp a aşteptat până în ultima secundă posibilă. Nu voia ca ea să anuleze mişcarea. De îndată ce ea şi-a ridicat piciorul drept pentru aşteptata lovitură zburătoare, Rapp a făcut un pas înainte şi spre dreapta, reducând distanţa şi ocupând spaţiul pe care Rivera plănuia să-l folosească pentru a dezlănţui măturarea piciorului. Rapp a deviat lovitura de picior cu mâna stângă şi a continuat să treacă pe lângă ea.
Rivera a aterizat dezechilibrată şi, înainte de a-şi putea reveni, Rapp a prins-o în mână. Un braţ s-a strecurat în jurul gâtului ei, iar celălalt a ajuns sub subsuoara stângă. A tras-o înapoi de pe picioare şi şi-a permis ca toată greutatea lui să o prăbuşească pe saltea. Rapp a aşezat-o în fund, lăsându-se în genunchi şi strângându-şi strângerea din spate a strangulării de pe gâtul ei.
Rivera mai fusese în această strângere o singură dată şi nu se terminase bine. Şi-a tras picioarele înăuntru şi a încercat să se ridice, dar el s-a aplecat şi mai tare asupra ei şi i-a strâns strânsoarea în jurul gâtului. Ea s-a agăţat de un deget ca să pocnească, dar nu a reuşit să prindă niciunul. Pete au început să-i intre în vedere din lateral. Era epuizată de la luptă şi avea nevoie de aer. Ştia că tot ce trebuia să facă era să ridice mâna de luptă şi să se supună, dar nu-şi putea permite să facă asta. Cu un ultim efort, şi-a înfipt unghiile în antebraţul lui şi apoi a început să se zgârie pentru ochii lui.
Rapp nu s-a deranjat să îi ceară să se supună. Ea ştia cum se juca acest joc. Era a ei să ceară şi a lui să i-o acorde. Ştia, de asemenea, că era puţin probabil ca ea să o facă. Într-o ultimă încercare de a se elibera, ea a întins mâna pentru a-i scobi ochii. Ceva ce era perfect de aşteptat într-o luptă de stradă, dar aici, în dojo, era strict interzis. El şi-a întors capul şi ea i-a dat o zgârietură bună pe obraz. Rapp a ţinut ferm şi câteva secunde mai târziu Rivera a devenit moale.

32

R app nu transpirase, aşa că s-a îmbrăcat şi l-a aşteptat afară pe Rivera. A ieşit zece minute mai târziu, cu părul ud şi strâns într-o coadă de cal.

„Deci, presupun că ai stat pe aici ca să jubilezi.” Rivera a deschis partea dreaptă a trenciului ei negru şi şi-a pus mâna pe mânerul pistolului de serviciu.
„Nu, dar după tonul tău se pare că ţi-ar prinde bine o altă bătaie în fund.”
„Ce vrei de la mine?” Părea iritată.
„Trebuie să discutăm. Ai luat micul dejun?”
S-a uitat la ceas. „N-am timp. Nu pot să întârzii la serviciu. Sunt în perioada de probă dublu secret”.
„Acesta este motivul atitudinii tale?”
„Dacă vrei să ştii cu adevărat, da, este. Acum trei luni eram o stea în ascensiune, iar acum sunt o ruşine.”
„Haideţi.” Rapp a apucat-o de cot. „Am zărit un local de mic dejun după colţ. Trebuie să vorbim despre câteva lucruri.”
„Ţi-am spus că nu pot. Caută o scuză ca să mă concedieze. Trebuie să mă apuc de treabă.”
„Dă-i dracului. Nu ai făcut nimic din ceea ce nu te-au antrenat să faci. Haide, să mergem.”
Şi-a înfipt călcâiele. „Ce vrea să însemne asta?”
„Ai urmat procedura Serviciului Secret. Pur şi simplu.”
„Şi ce e în neregulă cu procedurile noastre?”, a spus ea în defensivă.
„Oh, eşti o pacoste. Renunţă la bravada feministă, de dihor de taur, pentru treizeci de minute, bine? Eu fac cinste. Să mergem.”
Rivera a întredeschis ochii. „Tocmai m-ai făcut lesbiană?”
„Nu... am spus să renunţi la atitudinea de bull dyke. Ştii tu... toată femeia poliţist care trebuie să demonstreze că e mai dură decât orice bărbat.”
„Crezi că sunt lesbiană?”
„Nu-mi pasă dacă eşti gay, heterosexuală, bi sau ce naiba îţi pluteşte în barcă. Tot ce îţi spun este că nu am nevoie de atitudinea ta nenorocită. Am venit aici în această dimineaţă, pentru că am ceva important de discutat cu tine, iar tu faci mişcarea aia de rahat, fără clasă, cu lovituri ieftine, crezând că eşti un dur.”
Rapp s-a luat la trântă cu ea. „Mă doare spatele. M-ai scăpat pe nenorocita mea de armă... Ai noroc că nu ţi-am rupt maxilarul.”
„Da... dacă te face fericit, cred că mi-ai rupt o coastă.” Rivera şi-a strecurat o mână sub jachetă şi a tresărit când şi-a atins o parte.
„Bine.” Rapp s-a uitat în jur şi apoi a spus: „Putem merge să luăm micul dejun acum?”
„Nu glumesc. Construiesc un dosar despre mine. Orice scuză pentru a scăpa de mine.”
Lui Rapp i-a trecut prin cap că ea era atât de în afara circuitului încât nu avea nici cea mai mică idee că el îl capturase pe omul responsabil de atacul de la coloana de maşini. „Ai citit ziarul sau ai deschis televizorul în dimineaţa asta?”
„Nu. M-am trezit, am alergat 8 km şi apoi am venit aici.”
„8 km şi apoi ai venit aici?”
„Da... probabil de aceea m-ai bătut. Data viitoare o să mă asigur că sunt pregătit.”
„Ai halucinaţii?”
„Nu... doar realist.”
Rapp a scuturat din cap şi a început să meargă. „Haideţi. Am nevoie de ceva de mâncare.”
„Vorbesc serios. Trebuie să plec. Poate ne putem întâlni la prânz?”
Fără să se oprească din mers, Rapp a strigat peste umăr: „Ţi-am spus că l-am găsit pe omul cu pălărie roşie?”.
Rivera a ezitat o secundă, apoi a sunat înapoi: „Ce?”
„M-ai auzit.” Trei secunde mai târziu, agentul Serviciului Secret era lângă el.
„Te joci cu mine? Pentru că dacă da, jur că...”
„Uşurel, criminalule. Chiar trebuie să te calmezi.”
„Ar trebui să vorbeşti.”
„Sunt un bărbat.”
„Iar începi cu chestiile sexiste.”
Rapp a privit-o din ochi şi a decis să ignore comentariul. „L-am găsit pe tip în Cipru, l-am târât înapoi aici ieri şi l-am predat FBI-ului. Vor anunţa totul la ora zece dimineaţa.”

„Serviciile secrete știu?”
„Am vorbit cu Jack Warch în această dimineaţă. El ştia.”
„Ticăloşii. Crezi că m-ar fi sunat pe mine?”
„Relaxează-te. Există o şansă să fi aflat abia azi dimineaţă.”
Rivera a clătinat din cap. „Tu nu înţelegi. Eu nu mai exist pentru ei. Tot ce sunt este o amintire a unuia dintre cele mai mari eşecuri ale Serviciului.”
Rapp a presupus că avea dreptate. Au ajuns în faţa unui mic restaurant, iar Rapp a apucat uşa şi i-a ţinut-o în mână. S-au dus la o cabină aproape de spate, iar Rapp a trebuit practic să se lupte cu Rivera pentru partea care dădea spre uşă. Rapp şi-a dat jos trench-ul şi când s-a aşezat şi-a ridicat braţul drept şi a verificat cusătura ruptă de la haina de costum.
„O să plătesc pentru asta”, a spus Rivera.
Rapp a ignorat-o. „Deci am câteva întrebări pentru tine”.
„Vorbesc serios când spun că voi plăti pentru asta. Nu mă ignoraţi.”
„Întotdeauna eşti atât de conflictuală sau totul are legătură cu munca?”.
„Cred că obişnuiam să fiu o persoană destul de pozitivă.” A devenit reflexivă pentru un moment. „Eram fericită cu slujba mea. Viaţa mea era bună, deşi, lucrurile erau cam sterile în departamentul de dragoste, dar când suntem în campanie nu avem timp pentru nimic, iar apoi a explodat blestemata de bombă şi de atunci a fost destul de nasol.”
Rapp a studiat-o, uşor surprins de sinceritatea ei. Rivera era o femeie extrem de atrăgătoare. I-ar fi trebuit un pic de îndulcire pe la margini, dar frumuseţea era de netăgăduit, şi totul era natural. Nu trebuia să muncească la nimic. Fără machiaj sau un simţ real al stilului, era un opt fără efort. Într-un loc ca Secret Service, asta ar fi însemnat un zece, şi ca toate agenţiile de aplicare a legii, Secret Service nu ducea lipsă de câini de vânătoare. Dacă îşi amintea bine dosarul ei, avea în jur de 30 de ani. Orice femeie atât de atrăgătoare şi încă singură în acest moment al vieţii trebuie să aibă ceva probleme.
„Ţi-ai dorit vreodată să fi murit în timpul atacului?” Rapp ştia că era o reacţie comună a supravieţuitorilor. Mai ales, supravieţuitori a căror sarcină era să-i protejeze pe cei care muriseră.
Rivera l-a studiat pe Rapp pentru o clipă, apoi a spus: „Cred că „wish” ar putea fi un pic cam tare, dar da, m-am gândit la asta.”
Chelneriţa s-a apropiat de masă şi a stins conversaţia. Amândoi au comandat cafea şi apă, iar Rivera a comandat omletă sănătoasă pentru inimă, în timp ce Rapp a cerut carne de vită în conservă şi haşiş. Când chelneriţa a plecat, Rivera a început să-l asalteze cu întrebări despre bărbatul cu pălărie roşie. Rapp i-a dat doar versiunea de vanilie, poate doar puţin mai mult decât ceea ce FBI-ul ştia deja şi apoi a preluat controlul conversaţiei.
„N-am mai citit raportul de ceva vreme, aşa că nu-mi amintesc, aţi folosit bruiaje electronice în dimineaţa aceea?”.
Rivera a clătinat din cap. „Acesta a fost unul dintre lucrurile pentru care am fost criticat.”
„Erau la dispoziţia dumneavoastră şi nu le-aţi folosit?”. a întrebat Rap, puţin surprins.
„Aşa se spune, dar nu era nicio persoană din detaşament care să ştie asta şi nimeni de la sediul central nu ne-a spus niciodată direct că erau disponibile. Au dezgropat un memorandum de rahat, de acoperire, între birouri, despre care ei susţin că ne-a fost trimis. Singura problemă este că, în timpul campaniei, suntem pe fugă non-stop. Nu avem timp să citim o notă de patruzeci de pagini pe BlackBerry.”
„Deci, fără bruiaj.”
„Corect.”
Rapp apucă salcâmii şi le aliniază unul în faţa celuilalt, apoi le schimbă. „Dar ai amestecat maşinile, nu-i aşa?”.
Rivera a clătinat din cap.
Răspunsul ei l-a şocat pe Rapp, dar el şi-a ascuns surpriza. „În regulă, povesteşte-mi ultimele cinci minute, te rog. Cum aţi fost desfăşuraţi? Când aţi început să vă rostogoliţi... întreaga rutină.” În timp ce Rivera a început să vorbească, Rapp a început să ia în considerare posibilitatea ca Gazich să-l fi minţit în legătură cu telefonul prin care îi spusese că era vorba de a doua limuzină. Dacă îl minţise în legătură cu asta, în legătură cu ce altceva îl mai minţise? Rapp a ascultat-o doar pe jumătate pe Rivera în timp ce

relata detaliile după-amiezii tragice. Încerca deja să se gândească cum ar putea pune mâna pe Gazich pentru un interogatoriu mai amănunţit.

33

GENEVA, ELVEŢIA

Oraşul idilic Geneva era poate cel mai conflictual oraş de pe planetă. Fiind fundamentul calvinismului puritan, oraşul era la fel de încuiat şi de strâmt ca oricare altul dintr-o ţară care se mândrea cu curăţenia, bunele maniere şi o mulţime de reguli. Asta se întâmpla în timpul zilei. Maşinile, majoritatea BMW-uri, Mercedes-uri sau Audi-uri, erau imaculate. Bărbaţii, majoritatea bancheri, finanţişti, contabili sau avocaţi, purtau costume scumpe, făcute manual, care nu se demodau niciodată. Conform unor estimări, până la un sfert din averea privată a lumii era depozitată în seifurile băncilor din Geneva, ceea ce însemna că un oraş cu doar un sfert de milion de locuitori deţinea mai multe bunuri private decât New York, Londra, Paris, Hong Kong sau Tokyo. Cu greu părea posibil, dar aşa a fost.

Genevezii, ca şi lungul şir de ipocriţi religioşi care îi precedaseră, reuşiseră cumva să împace credinţa lor calvinistă cu o poftă absolută de bani. Cum a putut un sfert din averea privată a lumii să ajungă într-un oraş relativ mic, aţi putea întreba. Răspunsul a fost destul de simplu. Elveţienii păstrau un secret absolut atunci când venea vorba de registrele lor bancare. Mulţi dintre clienţii lor erau oameni de afaceri legitimi şi membri ai regalităţii europene care doreau pur şi simplu să îşi păstreze finanţele în sfera lor de activitate. Un număr disproporţionat, însă, era format din reprobati şi sociopaţi. Oameni care minţiseră, înşelaseră şi chiar uciseseră pentru a-şi acumula averea.

Dacă aceste ouă stricate şi-ar fi depus pur şi simplu câştigurile obţinute în băncile lustruite din Geneva, povestea oraşului de lângă lac ar fi fost destul de plictisitoare. Cu toate acestea, a existat un efect secundar al acestei relaţii bancare secrete, pe care liderii din zilele noastre ai comunităţii nu l-au prevăzut niciodată. Geneva devenise un magnet pentru ticăloşii şi infractorii bogaţi de pe toate continentele. Deoarece mulţi dintre ei îşi obţinuseră averea încălcând legea, erau căutaţi de ţările lor de origine pentru a fi urmăriţi penal şi, în unele cazuri, pentru a ajunge la spânzurătoare.

Acest aflux de sociopaţi şi megalomani a creat un experiment social extrem de interesant. Cel puţin Joseph Speyer îl găsea interesant. Bancherul în vârstă de 56 de ani crescuse la Geneva şi, la fel ca mulţi homosexuali din generaţia sa, fusese nevoit să îşi ascundă sexualitatea până la vârsta de 30 de ani. Familia sa era de Reformă protestantă strictă. Multe reguli şi nu prea multă distracţie. Nu erau singurii în această privinţă, dar toată această represiune a sfârşit prin a genera o mulţime de homosexuali ascunşi, masochişti şi perverşi în general. Adăugaţi la asta afluxul de oameni extrem de bogaţi care sufereau de o gamă largă de tulburări de personalitate antisociale şi aţi avut reţeta perfectă pentru un oraş cu o contracultură depravată.

Speyer era pe cale să găsească unul dintre principalii reprobabili ai Genevei. Era luni seara. Lunea era singura zi a săptămânii în care cluburile de noapte în vogă din oraş erau închise, cluburi de noapte care, atunci când dădeai la o parte băuturile de treizeci de dolari şi decorurile de lux, nu erau altceva decât bordeluri. Prostituţia era legală în Elveţia. Aceasta fusese o mare dilemă pentru legiuitori. Părinţii Reformei nu ar fi aprobat niciodată legalizarea comerţului cu carne şi oase, dar s-a argumentat că afacerile bancare aveau nevoie de el pentru a rămâne competitive. Afluxul de prinţi arabi bogaţi şi alţi jucători internaţionali care au început să se adune în oraş în anii '70 îşi plăceau femeile şi nu se supărau să plătească sume exorbitante de bani pentru ele. După mai multe decenii în care s-au minţit pe ei înşişi şi au privit în altă parte, societatea ordonată a ajuns să se confrunte cu problema, a legalizat-o şi a început să colecteze taxe.

Speyer a avut o bucurie perversă în toate acestea. Era un voyeur în suflet, şi puţine lucruri îl excitau mai mult decât satisfacerea nevoilor clienţilor săi depravaţi sexual. Cy Green a fost unul dintre aceşti clienţi. Bărbatul avea o sete de sex care pentru unii ar putea părea o dependenţă, dar comparând-o cu alte câteva persoane pe care le cunoştea, Speyer o vedea ca pe un simplu apetit sănătos. Green voia sex în fiecare noapte. Îi mărturisise lui Speyer că el credea că totul făcea parte din personalitatea masculului alfa. Sexul

monogam era scos din discuţie. Green prefera două femei şi preludiu care aproape întotdeauna îl implica pe el să privească. Speyer ştia pentru că fusese obligat să asiste la asta.
Speyer şi-a încuiat sedanul BMW pe un loc la o stradă distanţă de apartamentul lui Green şi a mers pe trotuarul îngust. A intrat în holul relativ mic şi s-a apropiat de geamul antiglonţ pentru a vorbi cu portarul. Geneva devenise un oraş al geamurilor antiglonţ şi al gărzilor de corp. Mult prea mulţi dintre imigranţii săi bogaţi erau căutaţi de fostele lor guverne şi de rivalii lor în afaceri. Cel puţin o dată pe an, dacă nu chiar mai des, avea loc o crimă savuroasă.
Bărbatul din spatele geamului l-a recunoscut pe Speyer şi l-a salutat în franceză înainte de a ridica telefonul pentru a suna la apartament. Green deţinea ultimul etaj al clădirii. Şase mii de metri pătraţi, ceea ce poate că nu era obscen după standardele normale ale bogaţilor, dar era imens pentru centrul oraşului Geneva. După un moment, portarul i-a deschis uşa lui Speyer. Când bancherul a ajuns la lift, uşa era deja deschisă. A intrat, a apăsat butonul pentru ultimul etaj şi şi-a scos mănuşile de şofer din piele. Călătoria până la etajul patru a fost rapidă. Când uşa s-a deschis, Speyer a găsit doi bărbaţi care îl aşteptau. Cel mai în vârstă dintre cei doi era valetul şi majordomul personal al lui Green. Era îmbrăcat cu o vestă neagră, vestă neagră, cămaşă albă şi papion negru. Speyer i-a înmânat mănuşile şi s-a întors pentru ca acesta să-i ia haina. De îndată ce valetul a dat jos paltonul gri de caşmir, bodyguardul a intrat cu un detector de metale portabil şi l-a trecut pe la periferia corpului lui Speyer. Era aceeaşi rutină de fiecare dată; Speyer nu s-a plâns niciodată şi Green nu şi-a cerut niciodată scuze.
Când au terminat, Speyer a fost escortat în sufragerie şi a fost întrebat dacă doreşte ceva de băut. I-a spus servitorului că se simte bine şi şi-a verificat ceasul. Spera ca Green să nu-l facă să aştepte prea mult. Fusese o zi lungă şi cu siguranţă urma să fie o săptămână lungă. Se făcuseră nişte promisiuni foarte mari şi timpul rămas pentru a le îndeplini se scurgea.
Şase minute mai târziu, Green a apărut într-un halat de mătase albastră cu bordură albă şi papuci de casă asortaţi. Părul său negru era dat pe spate şi uşor încurcat la spate. Miliardarul veşnic bronzat a traversat camera trăgând de cureaua halatului.
S-a uitat la Speyer cu un zâmbet diabolic şi a spus: „Ai venit să priveşti, nu-i aşa?”.
„Nu.” Speyer şi-a dat jos ochelarii cu ramă neagră şi i-a pus în buzunarul costumului. „Mă tem că nu fac decât să joc rolul de mesager.”
Green s-a gândit un moment la asta şi, cu o mişcare a capului, a spus: „Urmaţi-mă.”
Speyer a suspinat şi a spus: „Mă tem că am puţin timp la dispoziţie.”
Green a continuat să meargă. „Prostii. Avem lucruri importante de discutat. În plus, nu vreau să pierd spectacolul”. A dispărut pe hol, iar câteva secunde mai târziu capul lui a apărut din nou după colţ.
„Apropo, tocmai am deschis o sticlă de nouăzeci şi doi de Screaming Eagle. Nici măcar un snob al vinurilor franţuzeşti ca tine nu poate spune nu la aşa ceva.”
Un zâmbet s-a format în colţurile gurii lui Speyer şi apoi picioarele lui au început să se mişte. Green avea dreptate. Screaming Eagle era foarte rar şi foarte greu de rezistat. L-a urmat pe hol până la apartamentul din dormitorul principal.
„Închide uşa în urma ta”, i-a poruncit Green.
Au trecut printr-o bibliotecă cu panouri de lemn, cu un televizor cu ecran mare şi o zonă de relaxare. Ritmul greu al muzicii Euro techno se auzea dincolo de uşile duble care duceau la dormitorul propriu-zis. Green a împins uşile. Drept înainte se afla un pat king-size răsturnat, cu cearceafuri de mătase neagră. Speyer s-a uitat în dreapta lui, ştiind foarte bine că acolo va fi acţiunea. Fereastra mare care dădea spre Lacul Geneva era ascunsă de draperii negre grele care acţionau ca un fundal pentru spectacolul sexual care avea loc în alcovul ferestrei. Green proiectase el însuşi mica scenă. Nişa avea trei metri lăţime şi patru metri adâncime. Pe ambele părţi se aflau uşi înguste care, atunci când se deschideau, dezvăluiau o serie de cârlige, lanţuri şi frânghii. În mijlocul scenei stătea o tânără blondă care purta codiţe, saboţi şi o rochie scurtă de vară. În spatele ei se afla o dominatoare înaltă, acoperită, la propriu, cu latex negru din cap până la cizmele cu toc cu ţepi. Singurele deschideri erau pentru gură, ochi, sâni şi între picioare. Femeia avea o cravaşă într-o mână şi un dildo imposibil de mare în cealaltă.
„Stai jos”, a ordonat Green.

Două scaune erau deja aranjate. Green a adus sticla de vin şi a turnat un al doilea pahar. Speyer, chiar dacă era homosexual, fusese stârnit prima dată când participase la unul dintre aceste spectacole private. Green a confundat entuziasmul lui cu dovada că era de fapt bisexual. Speyer experimentase multe lucruri de-a lungul anilor, dar era pur şi simplu homosexual. Nu era nimic prea complicat în privinţa asta. Îşi dăduse seama de asta când avea unsprezece ani şi apoi îşi petrecuse următorii zece ani sau cam aşa ceva încercând să şi-o reprime. Acum ştia că aspectul spectacolului de sex care îl excitase iniţial fusese corupţia tinereţii. Căderea în dizgraţie a unei tinere femei heterosexuale. După acel spectacol, însă, Speyer nu a putut trece peste faptul că femeile erau pur şi simplu prostituate ruseşti a căror cădere din graţie avusese loc cu mult timp înainte. Dacă ar fi putut să facă să treacă o ducesă sau un alt tip din înalta societate, sau chiar o colegă de serviciu de partea interzisă, ar fi meritat să fie urmărită. Acestea erau doar două tinere înfometate care încercau să câştige nişte bani excitând un miliardar pervers.
„Ce părere aveţi?" a întrebat Green fără să-şi ia ochii de la femei.
„Să nu spui nimănui".
„De când te-ai făcut timid în legătură cu genul ăsta de lucruri?".
„Mă refer la vin." Speyer a luat o înghiţitură, savurând vinul californian.
„Este bun, nu-i aşa?".
„Foarte, dar vorbesc serios. Nu trebuie să spui nimănui."
„Relaxează-te." Green a zâmbit. „Acum, care este mesajul pe care ai fost trimis să îl transmiţi?"
„Am primit un telefon în această după-amiază de la domnul Garret."
„Să nu-mi spui că nenorocitul ăla mic încearcă să se eschiveze din afacere?"
„Este interesant că o spui aşa, pentru că, dacă nu aş şti mai bine, aş spune că exact asta încearcă să facă."
Faţa bronzată a lui Green se întoarse încet spre Speyer. Ochii i s-au îngustat şi a întrebat: „Ce naiba a spus? Vreau să-l aud cuvânt cu cuvânt. „
„Se presupune că persoana care a fost angajată pentru a face treaba a fost capturată."
„Ce?"
„Omul pe care Vasili l-a angajat a fost prins. Americanii îl au în custodie. A avut loc o conferinţă de presă în această după-amiază." Speyer ştia că Green auzea asta pentru prima dată. Omul nu se uita niciodată la televizor şi lăsa internetul în seama asistenţilor săi.
„Cum este posibil aşa ceva? Vasili însuşi mi-a spus că se ocupă de asta."
„Evident că a fost prematur în promisiunea lui."
Green s-a ridicat în picioare şi a început să dea din mâini. „Opriţi-vă... opriţi-vă. Fetelor, luaţi o pauză. Mă întorc în câteva minute." A luat sticla de vin şi i-a spus lui Speyer: „Urmează-mă".
Au ieşit în bibliotecă şi au închis uşile duble. Green a aşezat sticla de Screaming Eagle pe şemineul de lângă masa de biliard. Un portret mare al nimănui altcuiva decât Green însuşi domina peretele de deasupra şemineului.
Speyer stătea de cealaltă parte a mesei de biliard şi se uita la Green lângă portretul său. Imaginea dublă spunea multe despre om şi despre ego-ul său. „După cum sunt sigur că vă puteţi imagina, domnul Garret a fost extrem de supărat."
„Când nu e supărat nenorocitul ăla mic? Aţi întâlnit în toată viaţa dumneavoastră o persoană mai iritantă?".
Speyer a decis că era mai bine să nu răspundă la întrebare. „De data asta are dreptate."
„Încep să mă îndoiesc de înţelepciunea ta. Tu ai fost cel care m-a sfătuit să fac asta. Pentru asta te plătesc. Ai spus că va fi un bun randament al investiţiei mele."
Era aproape imposibil ca clienţii săi să îl surprindă. El le văzuse pe toate. Memoria lor selectivă, capacitatea lor de a raţionaliza sau pur şi simplu de a uita fiecare decizie sau faptă proastă pe care o săvârşiseră vreodată, era nesfârşită, în timp ce capacitatea lor de a se fixa sau de a crea vina în altă parte era eternă. „Cy, înainte de a merge mai departe, vreau să precizez foarte clar că tu mi-ai adus la cunoştinţă această propunere. Ţi-ai exprimat dorinţa de a continua încă de la început şi nu ai ezitat niciodată. Ai vrut să faci acest lucru. Eu doar te-am sprijinit".

Green s-a uitat la el o clipă şi a decis să schimbe subiectul. „Îţi voi spune ce mă enervează. Am cheltuit deja milioane de dolari pentru asta. Am folosit unele dintre cele mai importante contacte ale mele, am riscat mult... şi ce au făcut?”.
Speyer a ridicat din umeri.
„Nu au făcut nimic. Unde este nenorocita mea de graţiere?”
„Întotdeauna au spus că nu se va întâmpla decât în ultimul moment.”
„Ce mai aşteaptă? Nu a mai rămas mult timp.”
„Ţi-am spus că probabil va avea loc sâmbăta asta.”
Green a început să se plimbe prin faţa şemineului. „Suntem siguri că americanii îl au pe omul potrivit?”.
„Nu am de unde să ştiu. În plus, nu am nici o idee despre cine este omul potrivit.”
„Da”, a spus Green ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceva. „Vasili este singurul care ştie. L-ai sunat pe Vasili?”
„Nu.” Lui Speyer nu-i plăcea să trateze direct cu mafiotul rus. Nu şi dacă putea să evite asta.
„O să-l sun şi o să aflu ce se întâmplă, iar între timp tu sună-l pe nenorocitul ăla mic de Garret şi spune-i că am spus că vreau să mă ierte.”
Speyer a dat din cap, a luat o înghiţitură mare de vin şi s-a întrebat încă o dată dacă era înţelept să lucreze cu oameni ca Green şi Garret.

34

WASHINGTON, DC
Departamentul de Justiţie se afla chiar vizavi de Pennsylvania Avenue, vizavi de sediul FBI. Marţi dimineaţă, la ora 9:30, cortegiul de maşini al lui Ross s-a oprit neanunţat în faţa clădirii. Stu Garret, Jonathon Gordon şi Ross au ieşit din partea din spate a limuzinei blindate şi au înaintat pe trotuarul larg, înconjuraţi de o falangă de agenţi ai Secret Service. Un singur agent a intrat în clădire înaintea tuturor pentru a putea alerta securitatea că vicepreşedintele ales venea să-l vadă pe procurorul general. O mare parte din deranj ar fi putut fi evitată dacă ar fi anunţat din timp, dar lui Ross îi plăcea să facă vizite surpriză. Viitorul vicepreşedinte i-a spus agentului care se ocupa de detaliile sale că era o modalitate de a înţelege mai bine cum se desfăşoară lucrurile în realitate. Agentul a bănuit că avea mai mult de-a face cu faptul că lui Ross îi plăcea să ţină oamenii în dezechilibru.
Ross, şeful său de cabinet şi directorul său de campanie au ocolit liniile de securitate şi s-au înghesuit într-un lift cu patru agenţi înalţi. Au urcat la ultimul etaj şi au coborât pe hol până la apartamentul procurorului general. În timpul scurtei perioade în care Ross a fost director al Serviciului Naţional de Informaţii, acesta şi-a petrecut multe dimineţi participând la şedinţe de securitate la Departamentul de Justiţie. Au trecut pe lângă mai mulţi asistenţi administrativi pe hol. Ross, întotdeauna politician, a zâmbit şi i-a salutat.
Procurorul general avea un birou exterior de dimensiuni bune în care trei secretare stăteau în spatele unor birouri mari. Ross era pe punctul de a spune bună dimineaţa când uşa sălii de conferinţe a lui Stokes s-a deschis brusc. O blondă de 1,80 m înălţime a apărut în uşă, cu spatele la recepţie. Purta o rochie maro, cu mânecă lungă, mulată, cu centură în talie, şi o pereche de cizme de piele.
„V-aţi pierdut minţile”, a strigat ea. „Puteţi găsi pe altcineva. Eu nu mă apropii de chestia asta.”
„Peggy, te rog să te întorci aici şi să te aşezi. „
Ross şi anturajul său stăteau nemişcaţi şi tăcuţi pe pragul dintre hol şi zona de recepţie. Ross o cunoştea pe această femeie şi, deşi nu-l putea vedea pe procurorul general Stokes, îi cunoştea suficient de bine vocea pentru a şti că el fusese cel care îi ceruse să intre înapoi şi să ia loc.
„Marty”, a spus blonda înaltă, „tu, mai mult decât orice altă persoană din această clădire, ar trebui să ştii că nu este tipul cu care să te pui cu el.”
„Închide uşa şi stai jos. Nu am chef de teatru în această dimineaţă.”
„Teatru”, a strigat ea. „Dacă vrei să vezi teatru adevărat, continuă să faci ce faci. Dacă află de asta, te va mânca la prânz.”

Ross a zâmbit. Se părea că intraseră în mijlocul unei neînţelegeri. Cei trei secretari se uitau înainte şi înapoi între viitorul vicepreşedinte al Statelor Unite ale Americii şi adjunctul procurorului general blond şi plin de picioare din uşă. Blonda cu picioare lungi era Peggy Stealey. Ross o cunoştea mai mult după reputaţie decât după orice altceva. Era o avocată intensă, care nu suferea uşor proştii.
„Peggy, vorbesc serios", a spus Stokes ridicând vocea. „Întoarce-te înăuntru. Trebuie să terminăm de discutat asta."
„Marty, ţi-am dat cumva impresia că nu iau asta în serios? Pentru că, dacă am făcut-o, aş vrea să lămuresc lucrurile. În ceea ce-l priveşte pe Mitch Rapp, eu iau lucrurile foarte în serios." Şi-a încrucişat braţele pe piept. „Dacă vreţi să continuaţi pe această cale, pe care eu vă sfătuiesc să nu o urmaţi, este dreptul dumneavoastră. Doar du-te şi caută pe altcineva, pentru că îţi spun că nu vreau să am nimic de-a face cu asta."
„Sunteţi adjunctul procurorului general adjunct însărcinat cu combaterea terorismului. Acest caz este al tău, fie că-ţi place sau nu".
„Nu am spus niciodată că nu mă voi ocupa de acest caz. Pur şi simplu nu-l voi investiga pe Mitch Rapp, şi cu asta basta."
Stealey s-a întors să plece, dar după un pas a observat grupul de bărbaţi care stătea în pragul uşii şi s-a oprit brusc. Înainte ca ea să poată vorbi, procurorul general a strigat din sala de conferinţe: „Vremurile se schimbă, Peggy. Rapp şi şeful lui şi-au făcut o mulţime de duşmani în acest oraş, iar mizeria pe care a creat-o nu-i va câştiga niciun prieten."
Ross a privit-o pe femeia cu ochi albaştri care stătea în faţa lui. Cu pomeţii ei înalţi şi maxilarul puternic, părea categoric scandinavă. Ross i-a întins mâna. „Doamnă Stealey."
Stealey a ezitat o secundă, nesigură de ce titlu să folosească. „Domnule vicepreşedinte".
Ross i-a strâns ferm mâna dreaptă, a făcut un pas mai aproape şi apoi şi-a pus mâna stângă pe umărul ei. Zâmbind cu căldură, a şoptit: „Are dreptate, să ştii."
„Poftim?" Stealey a fost luată uşor prin surprindere.
„Vremurile, se schimbă."
„Asta tinde să se întâmple pe aici la fiecare patru ani sau cam aşa ceva."
Ross a studiat-o. Se apropia de patruzeci de ani şi pielea ei era încă fără cusur. Ross s-a aplecat în faţă, plasându-şi gura la câţiva centimetri de urechea dreaptă a lui Stealey. „Nu-ţi face griji pentru Mitch Rapp. Nu vei mai recunoaşte CIA-ul peste un an."
Ochii albaştri ai lui Stealey s-au îngustat într-o privire analitică. „Nu fac greşeli prea des, dar când le fac, învăţ din ele."
Ross a dat din cap şi a zâmbit. S-a gândit la ceva ce îi spusese odată Stokes despre Peggy Stealey. O comparase cu o furtună. Aşteptarea sosirii ei era alcătuită din cantităţi egale de teamă şi de entuziasm faţă de spectacolul impresionant care urma să înceapă. Dacă trecea repede, era o privelişte destul de plăcută. Dar dacă se oprea sau se oprea, putea provoca pagube serioase.
„Şi ce ar trebui să înţeleg eu din acest comentariu?". a întrebat Ross.
Stealey l-a tras pe Ross mai aproape şi cu o voce blândă a spus: „Nu te pune cu Mitch Rapp". Şi cu asta a dispărut.
Ross a rămas nemişcat câteva secunde, cu zâmbetul lui perimat lipit pe faţă. S-a întors încet şi a privit cum anturajul său se dădea la o parte pentru Stealey. Ross a continuat să zâmbească chiar dacă, în interior, temperamentul său era furios. Poate că Stokes găsea răcoritoare francheţea femeii, dar Ross o găsea de-a dreptul lipsită de respect.
Garret s-a apropiat şi a întrebat cu o voce liniştită: „Ce a spus?".
Ross, zâmbind ca un manechin de ventriloc, a spus: „Îţi voi spune mai târziu". S-a întors şi a intrat în sala de conferinţe, găsindu-l pe procurorul general şi pe doi dintre adjuncţii săi stând la capătul opus al unei mese de conferinţe masive. Stokes şi ceilalţi doi bărbaţi s-au ridicat rapid în picioare când l-au văzut pe Ross.
„Nu... nu", a spus Ross după ce s-au ridicat bine de pe scaune. „Nu vă deranjaţi să vă ridicaţi." A făcut un gest cu mâinile în jos. „Am vrut doar să trec pe aici şi să vă felicit pentru victorie. Preşedintele ales

Alexander m-a rugat să vă mulţumesc personal pentru că l-aţi prins pe cel responsabil de moartea soţiei sale."
Procurorul general Stokes s-a uitat stângaci la stânga şi apoi la dreapta. Cei trei bărbaţi au împărţit o privire incomodă.
„S-ar putea ca acest caz să nu fie atât de solid pe cât am fost lăsaţi să credem iniţial."
Ross jura că zvonurile se răspândesc mai repede în Washington DC decât în orice alt oraş din lume. Erau atât de mulţi reporteri, atât de mulţi politicieni de ambele părţi ale culoarului şi mult prea mulţi oameni care se străduiau să îşi dovedească valoarea de sine acţionând ca şi cum ar fi fost la curent. Vestea arestării a provocat unde de şoc în DC. Povestea a fost pur şi simplu prea mare pentru a fi ţinută sub control. Preşedintele Hayes a spus clar că dorea ca Langley să primească, în sfârşit, ceva credit. Departamentul de Justiţie şi FBI puteau să se folosească de CIA, dar Langley merita partea leului. Oamenii de la cele trei agenţii au început să facă scurgeri de informaţii aproape imediat. Până când a avut loc conferinţa de presă, luni dimineaţă, jumătate din oraş ştia ce se întâmplă. Totul suna ca o victorie majoră pentru CIA.
La mijlocul după-amiezii, însă, moara de zvonuri a început să producă o altă poveste. A început ca o şoaptă. Existau unele probleme cu acest caz. Spre seară, şoapta s-a transformat într-un murmur. Dintr-o dată, cele trei agenţii au devenit din nou secretoase, ceea ce era întotdeauna un semn că ceva nu era în regulă. Acum, în această dimineaţă, presa a trecut la ofensivă, arzând telefoanele încercând să obţină surse care să confirme cel mai rău scenariu, şi anume că CIA a luat pe cine nu trebuia. Garret, care nu ratează niciodată o ocazie, a trecut la modul „spin". A redactat rapid un plan de luptă, dar l-a avertizat pe Ross că trebuie să meargă la Justiţie şi să afle ce este real şi ce este ficţiune înainte de a lua o poziţie fermă.
Aşa că Ross s-a trezit făcând pe prostul şi căutând confirmarea unui vechi coleg din Senat. „Ce s-a întâmplat?"
„Ah..." Stokes a suspinat: „Nici măcar nu sunt sigur că ştiu de unde să încep."
„Sunt un pic supărat aici, Martin. Ultima dată când am auzit, chestia asta era o lovitură sigură."
„Aşa mi s-a spus şi mie, dar acum au apărut nişte probleme. Unele probleme potenţial jenante."
„Cum ar fi?"
„Cum ar fi că... omul pe care îl avem în custodie s-ar putea să nu fie omul potrivit."
„Poftim?" Ross a făcut ochii mari şi şi-a scos bărbia în faţă.
„Bărbatul în cauză este cetăţean grec. Şi-a proclamat nevinovăţia din momentul în care a fost predat FBI-ului duminică după-amiază."
„Nu ar fi prima dată când un infractor se declară nevinovat."
„Mie-mi spui? Dacă ar fi fost doar atât, nu m-aş fi gândit prea mult, dar e mai mult, sau ar trebui să spun mai puţin." Stokes a împărţit o privire incomodă cu cei doi adjuncţi ai săi. „Pentru început, ambasadorul grec a depus o scrisoare oficială de protest care, după cum mi s-a spus, va fi transmisă Departamentului de Stat în această după-amiază."
„De ce?"
„Ei pretind că CIA l-a răpit pe acest om."
„Cui îi pasă cu adevărat?" Ross se gândise bine la asta. „Dacă acesta este omul care a atacat coloana de maşini, grecii pot depune toate scrisorile de protest pe care le doresc."
„Problema este că nu suntem siguri că acesta este omul potrivit."
„Cum adică, nu sunteţi siguri?"
„Ni s-a spus că acesta este omul potrivit. Ni s-a spus că există dovezi solide împotriva lui."
„Şi?"
„Nu am văzut nimic."
„Cum adică, nu aţi văzut nimic?"
Stokes a lăsat să iasă un oftat frustrat. „Duminică după-amiază am primit un prizonier. Prizonierul era rănit. Fusese împuşcat de patru ori. O dată în fiecare genunchi şi o dată în fiecare mână."
„Torturat?" a întrebat Ross.
„Aş spune că da." Stokes s-a uitat la adjuncţii săi pentru un consens şi ambii bărbaţi au dat din cap.

„Omul a recunoscut ceva?”
„Nu nouă, dar CIA susţine că a mărturisit în timpul tranzitului din Cipru înapoi în State.”
„În timp ce era torturat”, a spus Ross cu cea mai bună privire a lui, trebuie să fie o glumă.
„Asta este ceea ce pretinde el.”
„Suspectul?”
„Da.”
„Rahat. Aveţi o casetă cu mărturisirea?”.
„Nu.”
„De ce nu?”
„Am întrebat CIA-ul de mai bine de o zi şi nu am ajuns nicăieri.”
Ross şi-a înclinat capul într-o parte. „Poftim?”
„Presupun că aţi auzit că Rapp a fost cel care l-a găsit pe tipul ăsta.”
„Am auzit acest zvon.”
„Ei bine, este adevărat. Problema este că nimeni nu ştie unde este. Asta a fost operaţiunea lui. El a fost cel care l-a găsit.”
„Şi care e problema?”
„Nu avem nici măcar o singură dovadă în posesia noastră care să-l lege pe acest tip de crimă. Prizonierul a fost supus şi a trecut testul cu detectorul de minciuni, iar guvernul grec nu are nicio înregistrare a faptului că ar fi părăsit Cipru în timpul atacului. Suspectul susţine că are martori care vor jura că se afla acasă, în Cipru, în ziua atacului.”
Ross s-a întors să se uite la Garret, care, în maniera sa tipică, fără menajamente, a răbufnit: „Se pare că Rapp a înşfăcat pe cine nu trebuia.”
Cei trei bărbaţi de la Departamentul de Justiţie şi-au împărţit priviri incomode, apoi Stokes a spus: „Nimeni nu este dispus să o spună încă, dar asta este cea mai mare temere a noastră.”
„Pentru numele lui Dumnezeu”, a înjurat Ross. „I-aţi spus preşedintelui ceva din toate astea?”.
„Mă duc la Casa Albă pentru prânz. Îi voi spune atunci”.
„Dar cu Josh cum rămâne cu Josh?”
Stokes a clătinat din cap. „Poate că ai putea să-i dai tu vestea.”
Ross s-a prefăcut că nu vrea, dar a făcut-o. Era o ocazie de a-i dovedi contracandidatului său cât de bine conectat era. „Iau prânzul cu el astăzi. Îi voi spune atunci. Între timp, ar fi bine să-l găseşti pe Rapp. Nu vrem ca noua noastră administraţie să înceapă sub semnul unui scandal.”
Ross a folosit în mod intenţionat posesivul la persoana întâi plural „nostru”. Stokes era un om util, în sensul că era atât dornic de politică, cât şi apreciat. Timp de luni de zile au fluturat posibilitatea de a-l prelua în următoarea administraţie. Ba chiar lăsaseră să se înţeleagă că ar putea fi ceva mai important la orizontul lui.

35

BALTIMORE, MARYLAND
Depozitul era vechi. Construit în primele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial, adăpostea provizii cruciale pentru Marea Britanie. Totul făcea parte din programul Lend-Lease pentru care FDR luptase atât de mult. Odată ce Statele Unite au intrat în război, clădirea din cărămidă şi-a dublat dimensiunile şi a devenit un stup de activitate până la capitularea naziştilor. După război, U.S. Steel s-a mutat aici, iar Planul Marshall a ţinut lucrurile ocupate, deoarece SUA a continuat să trimită provizii pentru a ajuta la reconstrucţia Europei de Vest. Afacerile au rămas bune pentru U.S. Steel până la mijlocul anilor '70, iar apoi lucrurile au încetinit cu adevărat. Întreaga zonă a căzut într-un lung ciclu de neglijenţă şi degradare. Când Scott Coleman s-a uitat pentru prima dată la locul respectiv, nu exista nicio fereastră care să nu fie spartă, acoperişul avea scurgeri de apă, iar o serie de chiriaşi rău-platnici veniseră şi plecaseră fără să se deranjeze să-şi ia vechiturile cu ei. Pentru majoritatea oamenilor, mirosul de urină şi anii de neglijenţă erau greu de trecut cu vederea, dar Coleman, care călătorise prin lume în cadrul marinei americane, era

obişnuit cu astfel de lucruri. Acolo unde alţii nu vedeau decât neglijenţă, Coleman a văzut o oportunitate. Aşa cum spunea un prieten din Marină: „Nu se mai construiesc proprietăţi pe malul oceanului”.
Locul era în Sparrows Point, la sud de Baltimore, pe râul Patapsco. SEAL Demolition and Salvage Corporation a fost creaţia lui Coleman. Văzuse prea mulţi dintre colegii săi operatori din forţele speciale părăsind armata şi devenind nefericiţi trăind viaţa civilă. Coleman însuşi obişnuia să aibă coşmaruri că într-o zi va fi nevoit să se angajeze ca recepţioner la Wal-Mart. În timpul misiunilor lungi, a început să scoată la iveală ideea propriei sale companii. A merge să lucreze pentru altcineva nu părea foarte atrăgător. Nu după ce a primit ordine de la alţii atât de mult timp. Şi-a pus o întrebare simplă. Ce abilităţi îl învăţase marina? Erau multe, dar unele dintre cele mai deosebite erau scufundările, împuşcatul şi aruncarea în aer a lucrurilor. Din punct de vedere legal, prima şi ultima abilitate erau mai uşor de transferat decât s-ar putea crede. Porturile şi şantierele navale din întreaga lume aveau nevoie de scafandri experţi care să ştie cum să scape de resturi.
SEAL Demolition and Salvage Corporation a pornit cu acest scop expres, iar prima lor misiune a ilustrat necesitatea unor astfel de talente speciale. British Petroleum avea o problemă care se pregătea şi care trebuia rezolvată înainte de a deveni o problemă internaţională. În mod discret, aceştia încheiaseră un contract pentru demolarea uneia dintre platformele lor petroliere abandonate în Atlanticul de Nord. Cumva, se dusese vorba, iar Greenpeace mobilizase un grup de protestatari pentru a ocupa platforma şi a împiedica demolarea. Aceştia doreau ca BP să demonteze platforma grindă cu grindă. Pentru directorii de la BP, decizia era simplă: să demoleze platforma cu un cost de două sute de mii de dolari sau să o demonteze bucată cu bucată, cu un cost estimat la cinci milioane de dolari.
BP s-a grăbit să îşi adune oamenii şi să arunce în aer platforma înainte ca Greenpeace să se mobilizeze. Cea mai bună estimare a BP a fost că ar putea avea toate încărcăturile la locul lor şi gata de plecare în patruzeci şi opt de ore. Au aflat că o navă încărcată cu activişti Greenpeace era ancorată în Reykjavik, Islanda, şi urma să părăsească portul în dimineaţa următoare. Activiştii urmau să ajungă la platforma de foraj până la prânz în ziua următoare şi să ia cu asalt platforma, creând un eveniment mediatic internaţional care ar fi exercitat presiuni publice şi politice asupra BP pentru ca aceasta să fie dezmembrată bucată cu bucată. BP trebuia să îi încetinească pe protestatari pentru ca firma să aibă suficient timp să arunce în aer platforma.
Vicepreşedintele de operaţiuni de la BP a fost însărcinat să găsească o modalitate de a-i împiedica pe activişti să ajungă la platformă şi să se asigure că BP este izolată de orice consecinţe. Directorul a dat mai multe telefoane la contactele sale din America şi Marea Britanie şi a aflat că în Maryland exista o companie nou-înfiinţată care ar putea fi perfectă pentru această sarcină. Omul l-a sunat pe Coleman şi i-a explicat situaţia. Avea la dispoziţie douăzeci de ore pentru a ajunge la Reykjavik şi a împiedica vaporul să părăsească portul. Nu-i păsa cum se făcea, atâta timp cât nimeni nu era rănit.
Coleman avea o idee aproximativă despre cât de mult ar costa BP dacă ar trebui să demonteze platforma, aşa că a spus că va face treaba pentru 300.000 de dolari. Directorul executiv al BP a fost de acord, iar Coleman, Stroble şi Hacket s-au urcat în următorul zbor de la Dulles cu echipamentul de scufundare. Au aterizat în Reykjavik chiar înainte de apusul soarelui şi au ajuns la debarcader la ora 11:00 în seara aceea. Mulţumită anilor de pregătire din partea Marinei Statelor Unite, ştiau exact ce aveau de făcut. În timpul mandatului lor de SEAL, petrecuseră nenumărate ore înotând prin porturi murdare, ataşând explozibili pe carene şi dezactivând elice şi cârme.
Singurul aspect dificil al acestei misiuni specifice a fost temperatura apei. Chiar şi cu echipamentul lor de apă rece, nu puteau sta în apă mai mult de cincisprezece minute la un moment dat. Au înotat pe rând până la navă, de la un loc de acostare aflat la aproximativ două sute de metri distanţă. Cu ajutorul unei torţe cu acetilenă, au tăiat articulaţiile în U, acolo unde arborii de transmisie se întâlneau cu elicele. Nava ar fi putut să menţină direcţia şi viteza de propulsie până la poate zece noduri pentru o perioadă limitată de timp. Mai mult de atât şi legile fizicii îşi vor face efectul. Cuplul sporit asupra elicelor ar face ca articulaţiile sabotate să se rupă, iar barca ar fi moartă în apă.
A doua zi dimineaţă s-au aşezat la o cafenea şi au pariat dacă nava va reuşi sau nu să iasă din port. Coleman nu se simţea vinovat de treaba asta. Fusese în preajma oceanului toată viaţa lui şi avea un respect profund şi o teamă sănătoasă faţă de el. Trimiterea câtorva mii de tone de oţel pe fundul oceanului

nu i-ar fi făcut niciun rău. În timp ce îşi beau cafeaua şi aşteptau zborul de la ora 8:00 spre Washington, un remorcher s-a deplasat şi a remorcat nava până la canalul principal. Cablurile au fost eliberate şi nava a pornit la drum. O spumă albă se agita în spatele pupei vasului în timp ce acesta se îndrepta spre marea liberă. Tocmai trecuse de digul de protecţie când urma spumoasă a dispărut, iar nava s-a oprit, întorcându-se pe o parte în mijlocul canalului. O oră mai târziu, Coleman, Stroble şi Hacket se întorceau la Washington.

Acea mică companie pe care Coleman o înfiinţase înainte de atacurile teroriste de la 11 septembrie 2001 avea acum venituri anuale de peste douăzeci şi cinci de milioane de dolari pe an şi ajunsese să aibă peste 20 de angajaţi cu normă întreagă şi încă peste 100 de contractori independenţi angajaţi. Acei peste 100 de angajaţi erau toţi foşti operatori ai forţelor speciale, oameni care câştigau între 30.000 şi 40.000 de dolari pe an şi care acum câştigau un sfert de milion de dolari şi mai mult.

Coleman a mutat compania în creştere într-o nouă locaţie, într-o zonă mai favorabilă afacerilor, la jumătatea distanţei dintre DC şi Baltimore, dar a păstrat vechiul depozit. Prin intermediul unei companii off-shore, a pus un avocat să se adreseze proprietarului şi să achiziţioneze clădirea. Locul era pur şi simplu prea privat pentru a se despărţi de el, iar în domeniul de activitate al lui Coleman, confidenţialitatea era extrem de importantă.

Două uşi mari de marfă şi o uşă de serviciu dădeau spre stradă. Nu existau indicatoare, doar o adresă stradală vopsită în alb deasupra uşii de serviciu şi rămăşiţele decolorate ale logo-ului U.S. Steel. În interiorul depozitului, podeaua veche, crăpată şi ciobită, fusese spălată cu acid, peticită şi vopsită. De-a lungul laturii stângi se afla un amestec de dulapuri de depozitare, rafturi şi mese metalice mari. Aliniaţi pe partea dreaptă se aflau două motociclete şi o maşină, toate trei sub prelate gri, şi un Boston Whaler de douăzeci şi opt de picioare cu două motoare exterioare Merc de 150 CP. O camionetă Chevy neagră şi un Ford Excursion mare erau amândouă în spate şi parcate în mijloc. În partea din spate a clădirii se aflau birourile, baia şi zona de antrenament. O scară metalică ducea la etajul al doilea. Acolo se aflau două birouri şi o sală de conferinţe, toate cu ferestre mari de sticlă care dădeau spre etaj.

Coleman se afla în biroul din colţul din dreapta, aşezat în spatele unui birou mare de metal gri. Era un surplus militar. Robust, ieftin şi funcţional. Lucra la ştergerea e-mailurilor. Primea în medie o sută pe zi, şi veneau la orice oră. Avea oameni în Irak, Afganistan, Kazahstan, Iordania, Qatar, Kuweit şi Indonezia, şi acestea erau doar locurile în care putea să admită. Un semnal sonor l-a făcut să se întoarcă. Şi-a trecut o mână prin părul blond nisipos şi s-a uitat la cele două monitoare cu ecran plat de douăzeci şi opt de inci. Cel din stânga arăta un bărbat întins pe un pat într-o cameră cu pereţi de ciment. Camera era adăpostul antiatomic al clădirii din al Doilea Război Mondial, pe care îl transformaseră în celulă cu câţiva ani în urmă. Bărbatul de pe patul de campanie era rusul misterios pe care îl aduseseră cu ei din Cipru. Ecranul din dreapta era împărţit în patru imagini separate. Una dintre scările care duceau la adăpostul antiaerian, uşa din spate a depozitului, uşa din faţă, iar al patrulea şi ultimul cadru se rotea între imagini ale acoperişului şi ale părţilor laterale ale clădirii.

Două maşini erau aliniate în faţa uşii principale de marfă, aşteptând să fie lăsate să intre. Una era un Audi A8 argintiu, iar cealaltă era o Toyota Land Cruiser albastră. Coleman cunoştea ambele vehicule şi le aştepta. S-a întors la computer, a apucat mouse-ul cu mâna dreaptă şi a făcut clic pe o pictogramă de securitate din partea de jos a ecranului. A apărut un meniu care enumera uşile clădirii şi starea lor. Coleman a manevrat săgeata mouse-ului până la uşa principală de marfă şi a făcut clic pe fila Deschidere. Coleman a privit vehiculele intrând şi apoi a închis uşa mare. S-a împins de la birou şi a ieşit pe pasarelă. Coleman îşi puse ambele mâini pe balustrada de sus şi îl privi pe Rapp coborând din Audi şi pe Dumond din Toyota.

„Irene vrea să o suni", i-a spus Coleman lui Rapp.

Rapp şi-a ridicat privirea spre Coleman. „Da, ştiu. Toată lumea mă caută. Sunt sigur că voi fi ameninţat cu arestarea dacă nu mă predau."

Coleman a început să coboare scările. „Cât timp mai ai de gând să continui aşa?"

„Poate în după-amiaza asta. Cel târziu mâine dimineaţă."

„Şi de ce faci asta din nou?". Coleman a ajuns jos şi a virat la stânga pe un hol, în loc să se îndrepte în direcţia opusă pentru a se întâlni cu Rapp.

„Nici nu vrei să ştii.” Rapp l-a urmat pe Coleman, iar Dumond l-a urmat pe Rapp.
„Ar fi bine să nu-i împingi atât de departe încât să ajungă să încerce să te aresteze. Nu am nevoie ca FBI-ul să umble pe aici în căutarea ta.” Coleman a intrat într-o mică sală de odihnă cu o masă pentru patru persoane, o maşină de cafea, un cuptor cu microunde şi un frigider. Cineva agăţase pe perete un poster de recrutare pentru Corpul Marinei şi scrisese câteva comentarii nu prea măgulitoare pe sloganul Semper Fi. Coleman a turnat două cești de cafea neagră, dându-i una lui Rapp şi păstrând-o pe cealaltă pentru el.
„Marcus, ce pot să-ţi aduc?”
„Ai nişte Coca-Cola?”
„În frigider.”
„Deci, ce au găsit băieţii în cutia de valori?” a întrebat Rapp.
„Două arme. Un Makarov şi un Beretta. Silenţiatoare pentru fiecare şi câteva încărcătoare de muniţie în plus.”
„Numerele de serie?”
„Eliminate.”
„Ce altceva?”
„Şase sute de mii de dolari în numerar”, a spus Coleman cu un zâmbet.
„Îţi baţi joc de mine?”
„Nu.”
Rapp s-a uitat la peretele îndepărtat şi s-a gândit la înţelegerea pe care o făcuse cu bancherul.
„Kapodistras trebuie să se fi căcat pe el.”
„Cine?”
„Kapodistras, bancherul.”
„Wicker a spus că a fost o epavă nervoasă tot timpul, dar de îndată ce a văzut câţi bani erau în cutie, a încetat să se mai plângă. Aveai vreo idee că vor fi atât de mulţi bani?”.
„Nu,” Rapp a clătinat din cap. „Ce altceva mai era înăuntru?”
„Paşapoarte, carduri de credit... chestiile standard. Avea, de asemenea, unul dintre acele noi stick-uri de memorie care îţi oglindeşte hard disk-ul.”
Rapp se uită la Dumond.
„Când trebuie să ajungă?” Dumond l-a întrebat pe Coleman.
„Au plecat din Paris în această dimineaţă şi ar trebui să aterizeze chiar înainte de prânz.”
„Ce au făcut cu toţi banii?” a întrebat Rapp.
„I-au dat totul bancherului şi l-au instruit să vireze jumătate din ei în contul nostru din Bahamas.”
„Armele?”
„Le-au lăsat în cutia cu paşapoartele false şi cărţile de credit.”
„Frumoasă mişcare.”
„Mai era un lucru interesant în cutie. Două fişe. Unul cu o serie de numere aparent aleatorii. Celălalt cu date şi sume în dolari.”
„Mi-au trimis fotografii ale cardurilor”, a anunţat Dumond în timp ce-şi întindea PDA-ul pentru ca Rapp să-l vadă. „Prima carte este o serie de coduri, probabil pentru alte conturi pe care le are. Al doilea card”,” Dumond a apăsat un buton şi micul ecran a arătat a doua fotografie, „pare a fi o listă de depozite.”
„Poate.” Rapp a studiat imaginea minusculă pentru o clipă, apoi a spus: „Sau ar putea fi altceva.”
„Cum ar fi ce?”
„Locuri de muncă.”
„Locuri de muncă?” Dumond nu-l urmărea.
„Sunt crestături pe centura lui. Bănuiesc că fiecare coincide cu un succes pe care l-a făcut şi cu cât a fost plătit.”
Dumond se uită la micul ecran. „Unele dintre ele nu au o sumă de bani.”
„Ucideri pentru care nu a fost plătit”, a răspuns Rapp.
„Un nenorocit bolnav”, a adăugat Coleman. „Ţii evidenţa omorurilor tale?”, l-a întrebat Rapp.
„Nu.”
„Singurii tipi pe care i-am cunoscut care au făcut-o au fost cei perverşi.”

Telefonul lui Dumond a sunat şi el a ieşit pe hol pentru a-l răspunde. Rapp s-a uitat la Coleman şi a spus: „Gazich m-a minţit în avion”.
„Despre ce?”
„Despre cum au decurs lucrurile.”
„Şi asta te surprinde? Tipul ăsta are o inimă neagră. N-aş avea încredere în nimic din ce iese din gura lui.” Rapp s-a încruntat. „Eu l-am crezut. Ştii cum te obişnuieşti cu aceste lucruri după ce ai trecut prin destule?”.
„Da.”
„Ei bine, el nu avea niciun motiv să mintă. E o operaţiune de un singur om. Oricine l-a angajat era pe cale să încerce să-l omoare când am apărut noi.”
„Despre ce a minţit?”
„Mi-a spus că a primit un telefon chiar înainte de atac care i-a spus că ţinta era a doua limuzină.”
„Da”, a spus Coleman.
„Am vorbit ieri cu Rivera şi mi-a spus că nu au amestecat limuzinele.”
„Ce importanţă are asta? Încerca să le elimine pe amândouă, nu-i aşa?”.
„Nu.” Rapp a clătinat din cap. „El susţine că a încercat să lovească doar a doua limuzină.”
Coleman s-a sprijinit de blatul de formica. „Deci probabil că a încercat să lovească ambele maşini.”
„Ceea ce înseamnă că a minţit în legătură cu apelul telefonic.”
„Ei bine, nu te agita prea tare. Skip m-a sunat în această dimineaţă. Ar vrea să îl suni şi tu.”
„Va trebui să ia un număr.”
„Spune că este sub o mare presiune. Gazich s-a oferit voluntar şi a trecut testul cu detectorul de minciuni. Skip a spus că l-au pus pe cel mai bun tip de la FBI să conducă aparatul, iar nenorocitul ăsta l-a bătut.” Rapp a zâmbit. „E prea perfect.”
„Da. Skip spune că Justiţia se sperie, statul se sperie, şi chiar şi unii dintre băieţii de la Birou încep să se clatine.”
„A spus ceva despre presă?”
„A spus că telefonul sună din ce în ce mai tare. Presa sapă din greu.”
„Bine.”
Dumond s-a întors în sala de odihnă cu un zâmbet mare pe faţă.
„De ce eşti atât de entuziasmat?” a întrebat Rapp.
„Tocmai am aflat cine este invitatul nostru.” Dumond a arătat spre podea.
„Rusul?” a întrebat Coleman.
„Da, doar că nu este rus.”

36

WASHINGTON, DC
Nimeni nu a vorbit. Nici în lift. Nici în hol. Ross a vrut să vorbească, a vrut cu disperare să vorbească, dar nu a îndrăznit până când nu s-a îndepărtat de agenţii Serviciului Secret şi de Gordon. Se aflau la jumătatea drumului dintre uşa principală şi limuzina care îi aştepta, când Garret a întins mâna şi l-a apucat de cot pe Ross. Cei doi bărbaţi s-au oprit, apoi Gordon s-a oprit şi apoi toţi cei şase agenţi s-au oprit. Doar un singur agent s-a uitat la protejat. Ceilalţi cinci şi-au ajustat poziţiile pentru a-l proteja pe Ross cât mai mult posibil. Bărbaţii nu păreau să se simtă confortabil. Fuseseră antrenaţi să mute oamenii dintr-o zonă securizată în alta. Fără să zăbovească între ele. La patruzeci de metri distanţă se afla o limuzină blindată nou-nouţă, proiectată pentru a rezista la o explozie de două ori mai puternică decât cea care sfâşiase limuzina de model mai vechi în acea zi fatidică din octombrie. Toţi cei şase agenţi ai Serviciilor Secrete s-au luptat cu instinctul de a-l apuca la propriu pe Ross de guler şi de a-l arunca cu capul înainte în limuzină.
Agentul special Brown s-a apropiat de Ross şi Garret. „Scuzaţi-mă, domnule. Nu este bine să ne oprim în aer liber aşa. Puteţi să vă urcaţi în limuzină, vă rog?”.

Garret l-a ignorat pe agent, în timp ce Ross i-a aruncat o privire răutăcioasă. „Aceasta a fost o oprire neprogramată. Nimeni nu ştie că sunt aici. Relaxaţi-vă şi daţi-vă înapoi. Vreau puţină intimitate."
Brown şi-a ascuns furia pe care o simţea faţă de Ross. Se acumulase încă de când îi luase locul lui Rivera şi atinsese punctul culminant în Elveţia în weekendul precedent. Tipul era un nenorocit însetat de putere. Ce mai conta pentru el dacă vorbeau în spatele limuzinei sau aici, pe stradă? Brown s-a dat înapoi, a rămas calm, le-a făcut semn oamenilor săi să se împrăştie şi şi-a notat mental să adauge incidentul la dosar. La naiba dacă avea de gând să încaseze o căzătură ca cea a lui Rivera.
Gordon îşi verifică e-mailul pe BlackBerry şi începu să se întoarcă în derivă spre şeful său şi Garret. Garret a întins mâna şi a spus: „De ce nu te duci să dai câteva telefoane?".
Gordon s-a oprit şi s-a uitat la Garret. Era din nou cel mai ciudat om. Sâmbăta nu putea veni destul de repede. Gordon s-a gândit că s-ar putea chiar să se ofere să-l conducă el însuşi pe Garret la aeroport.
De îndată ce Gordon a dispărut din raza de acţiune a urechilor, Garret s-a apropiat la jumătate de metru de Ross şi, cu o voce scăzută, a spus: „E prea frumos ca să fie adevărat".
„Ştiu. Acum pot să mă duc acolo şi să fac cu adevărat curăţenie."
„Mă doare-n cot de CIA. Vorbesc despre faptul că au prins pe cine nu trebuie."
„Nu ştim asta cu siguranţă."
„Dă-mi un motiv bun pentru care Rapp ar refuza să vină. Ştie că a dat-o în bară. Nu se va întoarce aici şi nu va fi cercetat. Va fugi sau, cine ştie, poate chiar va încerca să-i însceneze asta ca să-şi salveze fundul."
„Deci, ce facem?"
„Aruncăm gaz pe chestia asta."
„Huh?"
„Aprindem chibritul şi aprindem flăcările. Te scoatem în faţa chestiei ăsteia."
„Eşti sigur?"
„Absolut. Chiar dacă ăsta e tipul, şi asta pare destul de dubios în acest moment, Speyer mi-a spus că nu există absolut nicio posibilitate să fie urmărit până la noi. Eşti un om de stat acum. Ai ieşit tare în chestia asta. Eşti un om al legii şi al ordinii. Ceea ce a făcut Rapp a fost greşit. A folosit forţă excesivă. Statele Unite nu aprobă tortura şi nu o vor tolera. Apoi faceţi o declaraţie prin care cereţi o anchetă."
Ross a clătinat din cap. „Prea puternic acum. Cred că ar fi mai bine să luăm o poziţie neoficială."
„Cu Tom Rich de la Times."
„Da. În felul ăsta, noi conducem povestea şi apoi, când va cădea şi celălalt pantof, vom cere capul lui Rapp şi al lui Kennedy."
„Îmi place asta." Garret a aruncat o privire peste fiecare umăr. „Agenţii ăştia blestemaţi mă fac nervos. Voi continuaţi fără mine. Trebuie să dau câteva telefoane. Ne vedem la hotel pentru prânz."
Ross l-a privit pe Garret plecând şi apoi a pornit spre limuzină. Gordon stătea lângă uşa din spate deschisă şi răspundea la un e-mail cu ambele degete mari. Ross a putut vedea că era nemulţumit de faptul că era exclus şi i-a venit un gând. Era ceva la care se gândise de când Garret ajunsese duminică la aeroport.
Vicepreşedintele ales s-a urcat pe bancheta din spate şi a aşteptat ca Gordon să se acomodeze.
„Jonathan, ai observat vreun comportament ciudat din partea lui Stu în ultima vreme?".
Expresia de pe faţa lui Gordon părea să spună: „Glumeşti?". Şi-a pus BlackBerry-ul deoparte şi şi-a scos ochelarii de citit. „Întotdeauna mi s-a părut că Stu este puţin ciudat."
Ross a zâmbit. „Ştiu. Omul este o adevărată pacoste, dar este extrem de bun în ceea ce face. Este pe termen scurt. Tu eşti pe termen lung. Prieten şi confident pe termen lung. Te rog să nu uiţi asta niciodată."
„Nu voi uita. Mulţumesc, domnule."
„Cu plăcere." Ross a zâmbit. Vehiculul a început să se pună în mişcare. A aruncat o privire pe fereastră şi a spus: „Deci, înapoi la Stu. Vreun comportament ciudat în ultima vreme?"
„Domnule, ca să spunem lucrurilor pe nume, omul este un nemernic. Şi mă refer douăzeci şi patru-şapte de zile, aşa că este greu de judecat, dar mă aşteptam cel puţin să se relaxeze săptămâna aceasta."
„Şi eu."
„Acesta este momentul nostru de a sărbători. Oamenii stau la coadă ca să-i dea reţineri. La naiba, am oameni care mă sună să vadă dacă pot să le aranjez întâlniri."
„Victoria a fost foarte bună pentru afacerea lui. „

„Şi nu am nicio problemă cu asta. M-aş fi gândit, totuşi, că tipul îşi va lăsa puţin părul în jos, dar, în schimb, săptămâna aceasta a fost un nemernic şi mai mare decât de obicei.”
„Sunt de acord. Este aproape ca şi cum ar fi preocupat de altceva.”
„Ce vrei să spui?”
„Nu ştiu.” O expresie de perplexitate exersată a căzut pe faţa lui Ross. „Nu ştiu cum să pun degetul pe rană, dar ceva îl deranjează. Se pare că este îngrijorat de ceva.”
Gordon s-a uitat cu îngrijorare la şeful său. „Vrei să fac nişte verificări?”.
Ross a ezitat ca şi cum s-ar fi gândit îndelung la întrebare, apoi a clătinat din cap. „Nu. Sunt sigur că nu e nimic. L-am suportat atâta timp. Ce mai contează cinci zile?”

37

BALTIMORE, MARYLAND
Software-ul de recunoaştere facială nu era o ştiinţă precisă. Programele puteau fi păcălite, înfăţişarea oamenilor se schimba adesea în timp, multe persoane împărtăşeau aceleaşi trăsături faciale şi, în cele din urmă, programele erau adesea limitate de calitatea fotografiei în sine. În afară de aceasta, trebuia să aveţi în realitate o fotografie în dosar pe care să o puteţi compara cu noua imagine. Căutarea identităţii bărbatului misterios din adăpostul antiatomic transformat al depozitului lui Coleman fusese complicată de trei fapte. Primul era faptul că bărbatul se îngrăşase cu uşurinţă peste o sută de kilograme de la ultima fotografie oficială, al doilea era că avea multe dintre trăsăturile comune asociate cu popoarele slave din Europa de Est, ceea ce îl arunca într-un mare număr de candidaţi, iar al treilea era că nu era rus.
Rapp a citit dosarul cu atenţie, la fel ca şi Coleman şi Dumond. Un analist de la Langley făcuse această descoperire după ce vorbise cu contactele sale de la serviciile secrete franceze şi de la Interpol. Analistul a luat în considerare creşterea în greutate şi şi-a extins căutarea pentru a include ofiţeri de informaţii din Ucraina, Belarus, Polonia, Bulgaria, Letonia, Lituania, Estonia şi România. Omul, s-a dovedit a fi bielorus. Nu lucrase niciodată pentru KGB, dar lucrase pentru KGB-ul belarus sau BKGB, aşa cum era cunoscut printre agenţii de informaţii. BKGB era fratele mai mic al KGB-ului. În timp ce multe dintre fostele republici sovietice îşi stabiliseră o independenţă reală, Belarusul a menţinut de departe cea mai strânsă relaţie cu Mama Rusia. Bărbatul lucrase pentru serviciul de securitate al statului timp de aproape un deceniu. În acest timp, se bănuia că lucra, de asemenea, pentru un fost oficial comunist de rang înalt care ducea un război violent pentru a deveni şeful mafiei din Minsk.
Numele său real era Yuri Milinkavich. Serviciile secrete franceze au deschis un dosar pe numele său în 1996, când conducea o echipă de contrainformaţii la Minsk. Trei directori de afaceri francezi călătoriseră în capitala belarusă pentru a licita un contract de construcţie a unui baraj hidroelectric. Ofertele urmau să fie prezentate personal pe parcursul a două zile. Directorii executivi francezi au fost arestaţi în drum spre prezentarea ofertei şi reţinuţi sub suspiciunea de spionaj timp de trei zile întregi, după care au fost lăsaţi să plece fără nicio explicaţie. Serviciile de informaţii franceze au suspectat, dar nu au putut dovedi, că firma germană care a câştigat contractul a plătit pentru ca echipa franceză să fie scoasă din peisaj. În timpul mandatului său în cadrul Serviciului de Securitate din Belarus, au mai fost depuse alte patru plângeri similare. Încă una din partea francezilor, două din partea italienilor şi una din partea japonezilor. Interpolul a început în cele din urmă să deschidă un dosar pe numele lui Milinkavich şi suspectau acum că acesta lucra pentru mafia belarusă.
Rapp a analizat toate acestea cu atenţie. Informaţiile se potriveau, ceea ce era un mare obstacol de trecut. Rapp credea fără nicio umbră de îndoială că bărbatul din adăpostul antiatomic era de fapt Yuri Milinkavich. Acum întrebarea era: de ce naiba încercase să-l ucidă pe Gazich? Rapp i-a ordonat lui Dumond să înceapă să scoată tot ce aveau despre mafia belarusă. Rusia şi fostele sale state erau departe de aria de expertiză a lui Rapp. A lui era Europa şi, mai precis, Orientul Mijlociu şi Asia de Sud-Vest. Cu toate acestea, Rapp urmărise totuşi dispariţia Rusiei. Odată cu prăbuşirea guvernului centralizat, foşti oficiali regionali de partid au devenit peste noapte şefi ai crimei, intervenind pentru a umple vidul de putere. Luptele care au urmat şi care au izbucnit între interesele aflate în competiţie au făcut ca infamele războaie mafiote din Chicago din anii 1920 să pară o luptă în curtea şcolii.

Rapp s-a străduit să pună totul în context. Cât de brutal a fost Milinkavich? Pentru unii, acest lucru ar putea părea secundar pe moment, dar pentru Rapp era o întrebare crucială. Nu era nicio bombă cu ceas de care să se ocupe. Nu existau vieţi care să fie salvate prin scoaterea de răspunsuri de la acest om mare. Nevoia de tortură nu era urgentă. Pentru moment, Rapp a decis că va limita interogatoriul la o simplă sesiune de întrebări şi răspunsuri. Să-i dea lui Milinkavici şansa de a spune adevărul şi de a explica de ce încerca să-l ucidă pe Gazich. Se dovedise deja un mincinos, afirmând că lucrase pentru KGB, dar ruşii şi ceilalţi slavi erau amuzanţi când venea vorba de adevăr. Absoluturile erau un lucru rar. Existau, de cele mai multe ori, grade de onestitate. În mintea lui Milinkavich, a spune că a lucrat pentru KGB ar putea să nu fie o minciună. Era mai probabil să o considere o recunoaştere parţială. Lucrase pentru BKGB, dar nu şi pentru fratele mai cunoscut al acestuia. Dar distincţia cea mai mare era că el a susţinut că încă lucra pentru ei. Gazici se întorsese imediat în biroul său când râsese de afirmaţia lui Milinkavici că lucrase pentru KGB. Gazich ştia de atunci că Milinkavich lucra pentru mafie. Asta după ce petrecuse doar câteva minute cu el. Asta însemna că era posibil ca cei doi să se cunoască de la o slujbă anterioară.
Sarcina, aşa cum a văzut-o Rapp, era să-i dea lui Milinkavich şansa de a mărturisi. Să explice cu ce se ocupa cu adevărat, iar apoi puteau trece la întrebarea cea mai importantă. Ce naiba făcea mafia belarusă lucrând cu teroriştii arabi şi cine anume plătise pentru această operaţiune?
Rapp a coborât scările spre buncăr cu o schiţă generală în minte a întrebărilor pe care le va pune şi a modului în care va trata lucrurile dacă Milinkavich va continua să mintă. În partea de jos era un mic palier de doi metri pe patru, cu o scurgere ruginită în mijloc. Deasupra uşii metalice grele din dreapta se afla un televizor mic. Pe ecran, Rapp îl putea vedea pe Milinkavici întins pe patul de campanie. Era un om mare. Rapp a presupus că avea 1,80 m şi împingea trei bancnote. Rapp, la cei doi metri şi o sută optzeci de kilograme, ar putea reprezenta o ţintă tentantă pentru bărbatul cel mare şi o parte din Rapp spera tocmai asta. Oricât de mult nu-i plăcea lui Rapp tortura, nu era nici un om răbdător. Erau prea multe lucruri de făcut şi nu avea de gând să piardă o săptămână încercând să intre în mintea acestui tip.
Nu era niciun mâner la uşă. Doar un zăvor. Rapp a scos o cheie din buzunar şi a strecurat-o în partea de jos a lacătului mare. A agăţat lacătul de un cârlig de lângă uşă, a mai verificat o dată televizorul şi apoi a deschis uşa. Milinkavich s-a aşezat instantaneu pe coate. Rapp a făcut un pas în cameră şi a închis uşa în urma lui, lăsând-o doar puţin crăpată. Rapp a urmărit cum ochii lui Milinkavich înregistrau faptul că uşa nu era încuiată. În afară de pat, în colţ se afla o mică oliţă, care mirosea a dezinfectant. Un singur corp de iluminat era înşurubat de tavan şi închis într-o cuşcă de protecţie din oţel. Pe pat nu era nicio pătură sau pernă. Nici un cearşaf. Doar o saltea subţire. Milinkavich ar fi făcut ca un pat matrimonial să pară mic. Un pat dublu arăta ridicol sub circumferinţa lui.
Rapp s-a mutat de partea uşii, s-a sprijinit de perete şi şi-a încrucişat braţele pe piept. Îşi scosese haina de costum şi cravata şi îşi lăsase pistolul în biroul lui Coleman. Ochii lui negri l-au studiat pe Milinkavich pentru o secundă. Îi cususeră nasul şi urechea şi, deşi nu-i făcuseră radiografii, erau aproape siguri că avea maxilarul rupt.
Rapp a arătat spre o carte de pe podea şi a întrebat: „Ţi-ai găsit timp să citeşti?”. Rapp lăsase în celulă un exemplar din 1984 al lui George Orwell în speranţa că prizonierul ar putea citi unele dintre scenele de tortură.
Milinkavich a aruncat o privire spre carte şi a clătinat din cap. „Nu am nevoie să citesc această carte. Am trăit-o”.
Rapp a zâmbit. „Din păcate, ai fost în echipa greşită”.
„Ce vrei să spui?”
„Mi-ai spus că ai lucrat pentru KGB.” În vocea lui Rapp era un ton îndoielnic. „Dacă ai lucrat pentru KGB, ai fost în echipa greşită.”
„Nu toate persoanele care au lucrat pentru KGB au fost persoane rele.”
O afirmaţie destul de adevărată, a presupus Rapp.
„Nu suntem atât de diferiţi, tu şi cu mine.” Bărbatul mare a pus un picior pe podea şi s-a aşezat în picioare.

Rapp a observat că se mişca cu dificultate. Combinaţia de stres, de izolare şi de mărimea lui pură i-ar fi lăsat muşchii înţepeniţi. Îi luaseră şi pantofii. Dacă ar fi încercat să facă o mişcare cu şosetele pe el, i-ar fi fost greu să aibă tracţiune pe podeaua netedă de ciment.
„Ştii cine sunt eu?" a întrebat Rapp cu o expresie amuzată.
„American... probabil CIA. Poate Agenţia de Informaţii a Apărării. Cu siguranţă antrenat în forţele speciale."
Rapp s-a bucurat să audă că Milinkavich avea doar o presupunere generică despre cine era. A fost tentat să-i spună că lucra pentru israelieni. Era o stratagemă veche care adesea băga frica de Dumnezeu în comuniştii fără Dumnezeu. Mai ales belaruşii, care fuseseră cruzi cu evreii.
„Poate... poate nu."
Milinkavici s-a uitat în jurul camerei. „Unde ne aflăm?"
Interogatoriul 101: confundaţi şi dezorientaţi subiectul. Rapp încercase să intre în mintea lui Milinkavich. Fusese drogat în cea mai mare parte a transportului din Cipru până la Baltimore. Era o şansă ca el să fi simţit că aterizaseră la jumătatea drumului, dar nu existau ferestre la care să se uite. Cea mai evidentă concluzie pe care ar fi tras-o ar fi fost că se întorseseră în America, dar s-ar fi gândit, de asemenea, că exista o şansă ca din Cipru să-l fi dus într-o ţară din blocul estic pentru interogatoriu, poate chiar în Belarus. Nu era un secret că guvernul american externalizase unele dintre aspectele mai puţin amabile ale războiului împotriva terorii către foştii sateliţi sovietici.
„Suntem într-un loc foarte privat. Un loc despre care propriul meu guvern nu ştie nimic. Doar noi doi. Aş prefera, aşa cum sunt sigur că şi tu ai vrea, să rezolvăm această problemă într-un mod foarte neoficial."
Rapp a privit cum ochii lui Milinkavich se îndreptau spre uşa descuiată şi apoi se îndepărtau rapid. Îşi cântări şansele de scăpare.
„Nu ştiam că avem o problemă", a spus Milinkavich cu o voce optimistă. „Cele două ţări ale noastre nu mai sunt duşmani".
Rapp a profitat de ocazie. „Îmi cer scuze. Am uitat. Din ce ţară aţi spus că sunteţi?"
„Rusia."
„Şi aţi lucrat pentru KGB?".
„Da."
„Şi sunteţi sigur de asta?"
„Da. Absolut."
„Şi vrei să fii prietenul meu?"
„Da. Absolut."
„Şi cauţi să-mi câştigi prietenia minţindu-mă", a spus Rapp cu nonşalanţă.
„Nu te mint", a spus Milinkavich cu mare convingere.
„Vreau să te gândeşti mult şi bine la asta, pentru că am o mulţime de întrebări pentru tine. Mi-ai spus că ai lucrat pentru KGB, ceea ce înseamnă că ştii cum funcţionează lucrurile. Există o cale uşoară de a face acest lucru şi una dificilă. Dacă vrei să o faci pe calea uşoară, trebuie să fii absolut sincer cu mine. Dacă vrei să continui să mă minţi, o vom face pe calea cea mai grea. Ceea ce înseamnă că va trebui să te atârn de glezne şi să joc baseball cu ouăle tale."
Rusul şi-a apropiat mâinile, le-a bătut din palme şi a spus: „Nicio problemă. Eu doar îţi spun adevărul".
Rapp a înclinat capul într-o parte şi şi-a ridicat sprânceana stângă. „Am să o spun pentru ultima oară. Acesta nu este un joc şi nu mă amuză asigurările tale. Aveţi două opţiuni. Fie îmi spui adevărul absolut, fie voi face lucrurile extrem de dureroase pentru tine."
„Absolut. Spun doar adevărul."
Rapp s-a întrebat dacă nu cumva îi rupsese bărbatul maxilarul. Vorbea fără prea mare dificultate. „Unde te-ai născut?"
„La Moscova."
Probabil o minciună, s-a gândit Rapp, dar nu era absolut demonstrabilă în acest moment. „Unde ai crescut?" „Unde ai crescut?"
„Moscova."
Cel mai probabil o minciună. „Şi lucrezi pentru KGB?".

„Da”, a spus bărbatul mare în timp ce își aluneca celălalt picior de pe pat. „Ţi-am spus deja asta”.
Rapp l-a privit cum își muta greutatea și se apropia de marginea patului. „Cred că va trebui să facem asta pe calea cea mai grea.” Rapp s-a întors peste umărul stâng și a apăsat un buton alb de pe o cutie de interfon gri. „Aduceți jos demarorul mașinii și cleștele aligator.”
Milinkavich s-a așezat un pic mai drept. „Ce vrei să spui cu demaror de mașină?”
„Se pare că va trebui să-ţi trecem nişte electricitate prin creier şi să vedem dacă te ajută să-ţi împrospătezi memoria.”
„Nu.” Bărbatul s-a ridicat în picioare, fluturându-şi mâinile în timp ce făcea un pas spre Rapp.
„Stai jos la loc”, a spus Rapp cu o voce fermă, dar calmă.
„Eu spun doar adevărul.” A mai făcut un pas.
Rapp s-a îndepărtat de perete și s-a pregătit. Singura întrebare rămasă era dacă Milinkavich se va îndrepta direct spre ușă sau va încerca să-l elimine mai întâi pe Rapp. Rapp paria că bărbatul se va lăsa indus în eroare de avantajul mărimii sale.
„Stai jos imediat, sau vei fi rănit”.
Milinkavich, aflat la numai doi metri distanţă, a făcut o mișcare. S-a năpustit direct asupra lui Rapp, cu braţul stâng întins în faţa lui, întinzându-se să apuce ceva, iar braţul drept înarmat și gata să dea o lovitură puternică. Timpul a încetinit pentru Rapp. Totul până acum era de așteptat. Bărbații mari atacau întotdeauna în felul acesta. Ajungeau sus, crezând că-și pot sufoca adversarul. Singura problemă era că-și lăsau picioarele și secțiunea mediană deschise. Milinkavich avea o anvelopă dată naibii în jurul taliei. Rapp observase acest lucru și știa că în aceste spaţii strâmte va fi dificil să obţină suficientă forţă în spatele unei lovituri pentru a avea un efect prea mare. Rămâneau doi genunchi și două testicule. Rapp se hotărî asupra genunchiului drept.
Braţul drept al uriașului a intrat drept ca un berbec. Rapp a făcut un pas rapid spre stânga și și-a măturat braţul drept în sus și în jurul său, într-o mișcare în sensul acelor de ceasornic, apucându-l de cotul drept al lui Milinkavich. Folosindu-se de impulsul propriu al bărbatului, Rapp l-a tras mai aproape și l-a întors în același timp. Și-a adus piciorul drept în sus și apoi și-a trimis piciorul să se prăbușească pe partea exterioară complet expusă a genunchiului drept al lui Milinkavich. S-a auzit un zgomot hidos de zdrobire în timp ce ligamentele se rupeau și genunchiul se prăbușea în interior. Milinkavich a ţopăit o dată pe piciorul stâng și apoi a căzut pe podea ţipând în agonie.
Rapp stătea deasupra lui, gata să dea o nouă lovitură, cu maxilarul încleștat de furie. Era supărat că idiotul ăsta îi forţase să meargă pe drumul ăsta. „Unde te-ai născut?” a ţipat Rapp.
„Minsk. M-am născut în Minsk.”
„Și pentru cine lucrezi?”
„Pentru KGB.”
Rapp l-a lovit cu piciorul în genunchiul rău și bielorusul a urlat de durere. „Vrei să spui BKGB.”
„Suntem unul și același lucru”.
„Pe naiba sunteți.” Rapp l-a lovit din nou cu piciorul în genunchi. „Nu mă mai joc cu tine, Yuri.” Rapp s-a aplecat și l-a privit în ochi, a observat expresia șocată de pe fața lui. „Așa e, tâmpitule. Îți știu numele. Știu totul despre tine. Știu că nu ești rus. Știu că nu ai lucrat niciodată pentru KGB și știu că ai fost un nenorocit corupt când ai lucrat pentru BKGB. Prietenii mei de la KGB mi-au spus că te-ai îngrășat lucrând pentru mafia din Minsk.” Rapp a amestecat faptele cu presupuneri pentru a-și construi cazul și pentru a diminua încrederea lui Milinkavich.
„Am nevoie de un doctor”, a gemut bărbatul de durere.
„N-o să primești nimic până nu începi să-mi răspunzi la întrebări”. Rapp a călcat pe genunchiul îndoit și a strigat peste strigătele lui Milinkavich: „Pentru cine lucrezi?”.
„Pentru mafia din Minsk!”
„Și tu cui răspunzi?” Rapp și-a ridicat piciorul și l-a ținut în aer.
„Aleksandr Gordievski.”
Înainte de această dimineaţă, Rapp nu ar fi recunoscut numele, dar tocmai îl citise în dosarul pe care i-l trimisese Langley. Aleksandr Gordievsky nu era nimeni altul decât fostul președinte al partidului comunist din Belarus și actualul șef al mafiei din întreaga ţară.

„Şi de ce erai în Cipru?”
„Pentru a-l ucide pe om.”
„Care om?”
„Deckas. Grecul.”
„De ce?” Rapp a strigat.
„Nu ştiu.”
Rapp a ridicat piciorul.
„Îţi jur.” Milinkavich şi-a ridicat mâinile. „Nu ştiu.”
Piciorul lui Rapp s-a prăbuşit. „Rahat!”
Milinkavich a ţipat în agonie şi lacrimile au început să-i curgă din ochi.
„Vrei să te lovesc din nou?”.
„Nu!”
„Atunci spune-mi de ce ai fost trimis să-l omori”.
„Tot ce ştiu”, a gâfâit bărbatul cel mare, „este că a fost angajat să facă ceva şi a dat-o în bară.”
„A fost angajat să ucidă pe cineva”, a vrut Rapp să fie clar în această privinţă.
„Da.”
„Pe cine?”
„Nu ştiu.”
„Vrei să te lovesc din nou?”
„Nu!”, a ţipat el. „Nu, te rog, habar n-am.”
„Când a început şeful tău să facă afaceri cu arabii?”.
Pe faţa lui Milinkavici s-a aşternut o privire de adevărat şoc. „Arabii?”
„Arabii... fundamentalişti radicali islamici... terorişti.”
„Domnul Gordievsky nu ar lucra niciodată cu astfel de oameni.”
Privirea de pe faţa lui era credibilă, dar cuvintele nu erau. „Prostii.” Rapp a călcat din nou pe genunchi.
Milinkavich a ţipat şi apoi a început să plângă. „Vorbesc serios. El este ortodox oriental. Foarte implicat în biserică. Crede că islamul este invenţia lui Satana. Nu ar face niciodată afaceri cu ei”.
Toate simţurile lui Rapp îi spuneau că Milinkavich spunea adevărul, dar nu se potrivea cu ceea ce ştia deja. Rapp trebuia să fie atent. Dacă începea să pună întrebări oarbe, putea sfârşi prin a-şi slăbi poziţia. Cel mai bun lucru de făcut în acest moment era să plece şi să încerce să confirme ceea ce tocmai i se spusese. Apoi, dacă ar fi aflat că omul îl minţea, s-ar fi întors şi interogatoriul ar fi început cu o vigoare reînnoită.
„O să-mi sun prietenii din KGB şi o să aflu dacă spui adevărul. Şi ar fi bine să speri că îţi vor corobora povestea, altfel mă voi întoarce aici şi lucrurile vor deveni foarte urâte. De fapt, când mă voi întoarce, îmi vei spune de la început până la sfârşit tot ce ştii despre Deckas. Şi mă refer la tot. Când ai auzit prima dată de el. Câte treburi a făcut pentru tine. Tot. Dacă faci asta, îţi voi da nişte calmante. Dacă te hotărăşti să mă mai minţi, îţi voi rupe celălalt genunchi.”
Rapp a trecut peste Milinkavich şi a închis şi încuiat uşa grea. A urcat treptele până la etajul principal, apoi a trecut pe lângă sala de odihnă şi a mers până la biroul lui Coleman. Când a intrat, Coleman vorbea la telefon, făcându-i semn lui Rapp să facă linişte.
„Irene”, a spus Coleman, „habar n-am unde este”. A ascultat puţin şi a spus: „Îl voi pune să te sune imediat ce am veşti de la el. Trebuie să plec acum”.
„Ce a vrut?” a întrebat Rapp. „Era supărată din cauza lui Gazich?”.
„Nu. Eu am întrebat-o asta. A spus că nu e îngrijorată. Ştie că el e tipul.”
„Atunci care e problema?”
„Spune că are ceva ce trebuie să-ţi arate.”
„Ce?”
„Nu a vrut să spună. A spus doar că e foarte important să te vadă cât mai curând posibil.”
„Nici măcar nu ţi-a spus despre ce e vorba?” a întrebat Rapp.
„Tot ce a spus a fost că s-ar putea să te facă să priveşti ceva într-un mod diferit.”
Rapp a avut nevoie de o secundă ca să ghicească despre ce ar putea fi vorba.

„Ce ai de gând să faci?” a întrebat Coleman.
„O voi suna înapoi”.
„Când? A fost destul de categorică.”
Rap s-a uitat la ceas. Era aproape amiază. „În după-amiaza asta. Trebuie să sun un vechi contact de la KGB şi apoi vreau să văd cât de plin de rahat este acest Milinkavich.”
„Dar doctorul Hornig?”
Rapp se gândise deja să o implice şi pe ea. Era o psihiatru pe care CIA o folosea la interogarea prizonierilor de mare valoare.
„Tipul ăsta s-ar putea să fie un mincinos patologic, Mitch.”
„Da, ştiu.” Mincinoşii patologici erau cei mai greu de interogat. În plus, Rapp nu avea stomacul să continue să-l bată pe tip. „O să vorbesc cu Irene despre asta în după-amiaza asta şi apoi o să te anunţ.”

38

WASHINGTON, DC
Mark Ross se plimba pe Aleea Păunului, unde locuitorii şi vizitatorii din Washington mergeau să vadă şi să fie văzuţi. Hotelul Willard fusese un punct de reper al Washingtonului încă dinainte de Războiul Civil. Ross s-a bucurat de recunoaşterea zecilor de persoane care se bucurau de ceaiul de după-amiază. Era o plimbare pe care o făcuseră personalităţi precum U.S. Grant, Mark Twain şi multe alte figuri celebre şi infame. Aparatele de fotografiat digitale au pocnit, oamenii au întins mâna doar pentru a-l atinge, iar câţiva dintre cei cu adevărat îndrăzneţi l-au oprit pentru o fotografie. Totuşi, premiul pentru îndrăzneală absolută a revenit unei femei într-o rochie albastră cu o pălărie roşie ridicolă, încununată cu un penaj de pene albe. Ea a păşit în faţa lui Ross, blocându-i calea şi fluturându-i telefonul mobil. Fiica ei vorbea la telefon şi era o mare fană a viitorului vicepreşedinte. Ross şi-a disimulat iritarea şi a intrat în joc. Serviciul său secret îl privea dezaprobator de la cincisprezece metri distanţă. Ross fusese nevoit să le ţină o nouă prelegere, după ce deja îi certase mai devreme în cursul zilei. Trebuiau să-i dea puţină libertate. Nimeni nu căuta să asasineze un vicepreşedinte ales.
Credincioşii partidului preluaseră controlul oraşului. Avioane, trenuri şi autobuze soseau din oră în oră. Prima funcţie oficială avea loc în această seară şi apoi urma un vârtej de mic dejunuri, prânzuri şi baluri. Marile evenimente erau rezervate pentru sâmbătă seara: unsprezece baluri separate, cu cravată neagră. Nu exista o cameră de hotel în oraş care să nu fi fost rezervată. Chiar urma să se întâmple. Urma să fie vicepreşedinte al Statelor Unite ale Americii. Lui Ross îi venea greu să creadă. Nu-şi mai amintea când visase pentru prima dată să se ridice la asemenea înălţimi politice, dar fusese tânăr. De obicei, visul se concentra asupra funcţiei supreme, dar îşi amintea o dată când era plecat la internat şi citise o carte despre Teddy Roosevelt. Era un om al destinului. T.R. fusese unul dintre cei mari. Îşi amintea că un coleg democrat îl critica pe bătrânul preşedinte Bull Moose pentru că era un bătăuş. Ross i-a răspuns spunându-i: „Bătăuş sau nu, faţa lui este pe Muntele Rushmore”.
Istoria îi favoriza pe cei decisivi. Cei care nu se temeau să pună mâna pe putere şi să o folosească. Ross hotărâse cu mult timp în urmă că îşi va crea propriile oportunităţi şi că, atunci când va veni momentul, va prelua frâiele puterii fără ezitare. La fel ca marele Teddy Roosevelt, nu va lăsa prea multe la voia întâmplării. Se va folosi de presă pentru a-şi contura imaginea şi a se descotorosi de duşmani şi poate că va avea noroc ca T.R. şi va fi promovat mai devreme. Josh Alexander era tânăr şi sănătos, dar se întâmplaseră lucruri mai ciudate.
Această posibilitate i-a adus un zâmbet pe faţă lui Ross. A mai strâns câteva mâini şi s-a oprit pentru scurt timp la intrarea în barul Round Robin, făcându-le cu mâna credincioşilor care se aflau bine în happy hour. Mulţimea din jurul barului circular a început să urle şi să strige. Ross s-a gândit că ar fi amuzant să li se alăture la o băutură, dar trebuia să urce la etaj pentru o întâlnire. A zâmbit şi a bătut din pumn în faţa mulţimii, apoi s-a retras. Patru agenţi i s-au alăturat în lift. Îi dăduse drumul lui Gordon pentru a apuca să se odihnească puţin. Nu era vorba că nu avea încredere în el, ci pur şi simplu nu voia ca mâna dreaptă să ştie ce face mâna stângă.

Un agent era postat în faţa uşii de la apartamentul Oval. Partidul îi asigurase camera pentru ca el să dea interviuri, să ţină întâlniri şi să rămână acolo dacă dorea, deşi Ross deţinea un apartament de 4.200 de metri pătraţi care dădea spre Potomac. Alexander se afla în opulentul apartament Abraham Lincoln, iar socrul său în apartamentul spaţios Capitol Suite. Fără a fi consultat, Ross fusese nevoit să se mulţumească cu al treilea cel mai frumos apartament al hotelului. Era uşor iritat de această neglijenţă, dar existau probleme mai presante în acest moment.
Ross a intrat în apartament şi l-a găsit pe Stu Garret stând în salonul de formă ovală cu Tom Rich de la New York Times. La fel ca în adevăratul Birou Oval, două canapele se aflau faţă în faţă, cu o masă mică între ele. Rich era de înălţime medie şi zvelt, cu excepţia unei mici pungulițe în jurul mijlocului. Avea un păr şaten tineresc pe care îi plăcea să şi-l etaleze evitând vizitele regulate la frizer. Arăta aproape de patruzeci de ani, dar în realitate avea de fapt cincizeci şi unu. Securitatea naţională era domeniul său de activitate şi avea reputaţia de a fi foarte critic la adresa CIA şi a modului în care aceasta ducea războiul împotriva terorismului.
Rich s-a ridicat în picioare. Garret nu s-a ridicat. Ross i-a întins mâna. „Tom, îţi mulţumesc că ai venit să mă vezi."
„Plăcerea este de partea mea, domnule."
„Te rog să-mi spui Mark când suntem într-un cadru informal ca acesta."
Rich a dat din cap, dar şi-a păstrat faţa de joc. Purta un oxford albastru, cu nasturi, o haină sport din tweed gri şi negru, o pereche de blugi şi cizme Timberland maro. S-a uitat la Ross în costumul său albastru scump şi cu cravată. „Îmi cer scuze pentru aspectul meu. Eram acasă şi lucram la un articol când m-a sunat Stu. Mi-a spus să vin aici imediat. Mi-a spus că are ceva ce nu poate fi discutat la telefon."
Ross a dat din cap. „Da, mi-e teamă că are dreptate. Înainte de a începe, pot să vă aduc ceva de băut?".
„Nu, mulţumesc."
„Ei bine, luaţi loc." Ross şi-a descheiat haina de costum şi s-a aşezat pe canapeaua de vizavi de Garret şi Rich. „Presupun că aţi urmărit povestea despre arestarea care a fost făcută în legătură cu atacul de la coloana de maşini."
Rich a dat din cap cu entuziasm, în timp ce băga mâna în haina sa sport şi lua un carneţel şi un pix. „Am o piesă care va fi difuzată mâine dimineaţă."
„Care este punctul tău de vedere?"
„Unghiul?" Rich părea fie surprins, fie jignit.
„Despre ce e vorba în povestea ta?" Garret a întrebat în felul său tipic, fără menajamente.
Rich a ezitat şi apoi a spus: „Aud zvonuri. Mormăieli... de fapt."
„Despre?" a întrebat Ross.
„Că dosarul împotriva acestui tip nu este atât de solid pe cât susţine FBI-ul."
Ross şi Garret au împărţit o privire complice şi apoi Ross a spus: „Neoficial".
„Bineînţeles." Rich a scris cuvântul „Off" în partea de sus a paginii.
„Ce aţi auzit până acum?"
„În esenţă, că tipul ăsta a fost aruncat în poala FBI-ului cu nişte dovezi foarte slabe."
Ross a dat din cap. „Continuă."
„Există câteva probleme majore în acest caz. FBI-ul şi Justiţia se ceartă şi niciuna dintre ele nu este mulţumită de CIA. Guvernul grec va depune mâine dimineaţă o plângere oficială la ONU şi se presupune că nimeni nu ştie unde să-l găsească pe Mitch Rapp, despre care sursele mele spun că a condus echipa care l-a răpit pe tipul ăsta."
„Aţi luat în linii mari, dar mai sunt multe altele. Rapp nu numai că a condus echipa, dar a fost cel care a identificat, a capturat şi a torturat suspectul."
„Aţi spus tortură?" Rich şi-a ridicat privirea cu ochi neîncrezători.
„Cum numeşti tu să împuşti un om o dată în fiecare genunchi şi apoi în ambele mâini?".
„L-a îngenuncheat?"
„Şi l-a împuşcat în ambele mâini."
Rich îşi ţinea ochii aţintiţi asupra lui Ross în timp ce mâna dreaptă zbura pe pagină. „Lasă-mă să ghicesc... l-a torturat pentru a-i smulge tipului o mărturisire?"

„Nimeni nu ştie.”
„Ce spune Rapp?”
„Nimeni nu ştie, pentru că Rapp a dispărut de trei zile.”
„DEZERTOR?”
„Absent fără permisie. Rapp şi-a pus echipa să-l aducă pe tipul ăsta înapoi din Cipru şi încă nu s-a prezentat. Literalmente nu avem nimic despre acest tip în afară de cuvântul lui Rapp. Guvernul grec este furios. Departamentul de Stat este indignat. Departamentul de Justiţie spune că nu are nici un caz împotriva acestui tip şi iată care e partea cea mai tare. Tipul s-a oferit voluntar să fie supus unui poligraf.”
„Şi?”
„A trecut cu brio.”
„Deci s-ar putea să fie chiar tipul nepotrivit?”
„Este o posibilitate clară, şi chiar dacă este el, Rapp a dat-o în bară atât de rău torturându-l încât nu cred că există vreo şansă de a-l condamna.”
a scris Rich cu frenezie. Asta urma să fie o ştire uriaşă. Tipul de poveste care i-ar putea aduce al doilea Pulitzer. După o clipă, şi-a controlat euforia crescândă şi şi-a amintit că era jurnalist. Şi-a ridicat privirea spre Ross şi l-a întrebat: „De ce îmi spui asta?”.
Ross era pregătit pentru această întrebare. „Când eram director al Serviciului Naţional de Informaţii, l-am avertizat pe preşedintele Hayes că Mitch Rapp era un nemulţumit. I-am spus: „Domnule, mai devreme sau mai târziu va face ceva care va afecta permanent poziţia internaţională a Americii”.” Ross s-a aşezat pe spate şi şi-a încrucişat picioarele. „Şi acum, iată-ne aici. Preşedintele Hayes este pe cale să plece, iar noi suntem pe cale să intrăm. Ei bine, nu am de gând să permit ca această administraţie să plătească pentru proasta sa conducere.”
„Presupun că vă referiţi la preşedintele Hayes.”
„Da. Şi, Tom, nu pot să subliniez îndeajuns. Acest lucru este neoficial. Foarte neoficial.”
„Ştiu”, a spus Rich, în timp ce mâzgălea frenetic. „Deci e vina lui Hayes?”.
„Nu sunt dispus să merg atât de departe, nici neoficial, nici neoficial. Va trebui să trageţi singuri concluziile.”
„Deci pe cine dai vina în afară de Rapp?”.
„Pe şeful lui, pentru început.”
„Irene Kennedy?”
„Da.”
„Ai de gând să ceri o anchetă?”
„O să las asta în seama procurorului general şi a foştilor mei colegi de la Hill.”
„Se poate spune că administraţia dvs. va căuta o nouă persoană care să conducă CIA?”
Lui Ross i-a plăcut cum suna „administraţia dumneavoastră”. S-ar putea să se obişnuiască cu asta. S-a uitat la Rich cu o expresie foarte serioasă şi a spus: „Directorul Kennedy şi Mitch Rapp ar trebui să se asigure că CV-urile lor sunt la zi.”
Rich a zâmbit în timp ce a notat citatul exact. Când a terminat, şi-a scos telefonul mobil şi a verificat ora. Era ora 4:51 după-amiaza. Uitându-se la Ross, a spus: „Scuzaţi-mă o secundă. Trebuie să-mi sun editorul şi să-i spun să păstreze un loc pe prima pagină”.
Ross a dat din cap şi şi-a stăpânit încântarea. Articolul avea să provoace o adevărată frenezie alimentară. Îşi dorea doar să poată fi acolo pentru a vedea expresia de pe faţa lui Kennedy când îl va citi.

39

LANGLEY, VIRGINIA
Rapp se deplasa pe Georgetown Pike într-o dubiţă albă închiriată cu opt kilometri pe oră peste viteza legală. Era aproape ora 19:00, ceea ce însemna că întârzia la întâlnirea cu Kennedy. Nu era înnebunit să se întâlnească în biroul ei, dar ea insistase. Ceea ce avea să-i arate nu putea părăsi clădirea. Această informaţie l-a făcut pe Rapp să-şi pună imaginaţia la treabă. L-a ajutat, de asemenea, să se hotărască să-l transfere pe Milinkavich la doctorul Hornig.

După o după-amiază lungă în care Milinkavich şi-a schimbat povestea de nenumărate ori şi a plâns ca un copil, Rapp a decis că nu avea puterea de a-l interoga pe om aşa cum trebuie. Coleman nu a putut suporta să fie în prezenţa lui Hornig, aşa că Rapp a închiriat o altă dubă şi l-a condus el însuşi pe bielorus. Drumul de la Baltimore până la o unitate CIA din nordul Virginiei, care nu avea buget, a durat mai mult decât se aştepta, iar apoi Hornig a vrut să vorbească. Voia să cunoască fiecare detaliu complicat al subiectului. Rapp i-a spus ce descoperise, i-a înmânat casetele audio ale interogatoriilor pe care le efectuase deja şi a plecat cât de repede a putut.
A oprit Pike şi s-a apropiat de poarta principală a CIA. În mod normal, o maşină închiriată ar fi cauzat probleme, dar ofiţerii de securitate l-au recunoscut pe Rapp şi, după o verificare rapidă a zonei de marfă, i s-a făcut semn să treacă. Rapp a parcat în parcarea pentru vizitatori de lângă uşa principală şi a urcat în grabă treptele şi a intrat în hol. Drept înainte, în dreapta, se aflau biroul de securitate, detectoarele de metale şi turnicheţii. Rapp şi-a agăţat insigna de gât şi a rămas la stânga, trecând pe lângă statuia subdimensionată a lui Wild Bill Donovan, care era mai mult sau mai puţin patronul CIA. Imediat după statuie, Rapp a virat la stânga într-un mic vestibul şi apoi la dreapta, urcând câteva trepte până la un mic palier. Chiar în faţa lui se afla liftul privat al directorului. Rapp şi-a luat insigna şi a ţinut-o în faţa scanerului. O clipă mai târziu, uşa s-a deschis şi el se îndrepta spre etajul şapte.
Biroul exterior era golit de tot personalul de sprijin. Nici măcar gărzile de corp ale lui Kennedy nu erau văzute nicăieri. Rapp a bătut de două ori în uşa grea a biroului şi apoi a intrat. Kennedy se afla în spatele biroului ei, cu telefonul la urechea stângă şi învârtindu-şi ochelarii de citit în mâna dreaptă.
Kennedy i-a oferit lui Rapp un zâmbet uşor şi i-a spus persoanei de la celălalt capăt al firului: „Habar nu am despre ce vorbiţi. Stă chiar în faţa mea".
Rapp a rostit pe gură cuvintele: „Cine este?
Kennedy şi-a lăsat scaunul să sară în faţă. „Aşteptaţi un moment, vă rog." A apăsat butonul de aşteptare de pe telefonul negru şi s-a uitat la Rapp. „Sunt Tom Rich de la Times."
„Trădător mic şi nenorocit. Ce vrea?"
„The Times publică mâine un articol despre noi. Ar vrea să ne dea o şansă să comentăm."
Rapp şi-a verificat ceasul. Era ora 7:04 seara. Trebuia să pună la culcare destul de repede ediţia de pe Coasta de Est. „Despre ce este vorba în articol?"
„În esenţă, că aţi prins pe cine nu trebuia în Cipru. Justiţia, FBI-ul, statul, guvernul grec, toţi sunt supăraţi pe noi, iar tu şi cu mine rămânem fără slujbă săptămâna viitoare şi s-ar putea să ne confruntăm cu acuzaţii oficiale."
„Ce i-ai spus?"
„Fără comentarii."
„Bine."
„Mi-a mai spus că a auzit că ai lipsit fără permis. Posibil să fi fugit din ţară pentru a evita urmărirea penală".
„Inventează rahaturi." Rapp a arătat spre telefon. „Pune-l pe speaker."
Kennedy a apăsat butonul care clipea şi a spus: „Tom, îl am pe Mitch Rapp aici, în biroul meu. Vrei să-l întrebi ceva?".
„Deci ai venit din frig?" Vocea reporterului părea amuzată.
Rapp îl mai întâlnise o dată pe Rich la un eveniment social. Soţia decedată a lui Rapp îi prezentase. Ea era corespondentul NBC la Casa Albă şi cei doi frecventau din când în când aceleaşi cercuri. „Ce surpriză. N-aş fi bănuit niciodată că un mare om de stânga ca tine este un fan Le Carré."
„Este preferatul meu. Spionul care a venit din frig... nu se poate mai bine de atât şi, în plus, ştii că sunt independent. Ca toţi reporterii buni, ştiu cum să ţin politica departe de poveste."
„Da, sigur." Rapp a remarcat lejeritatea din vocea lui Rich. Ca toţi reporterii egocentrici, probabil că lucra deja la discursul său de acceptare a Premiului Pulitzer.
„Ascultă, sunt cam în criză de timp, dar mă întrebam dacă ai vrea să comentezi un articol la care lucrez pentru ziarul de mâine."
„Văd că v-aţi acordat mult timp pentru a obţine şi cealaltă parte a poveştii."

„Termenele limită sunt o nenorocire. Ce pot să vă spun? Vrei să comentezi faptul că ai torturat o mărturisire falsă de la un cetăţean grec pe nume Alexander Deckas?”
„Înregistrezi această conversaţie, Tom?”
„Bineînţeles”, a spus el pe un ton condescendent.
„Mulţumesc că m-ai anunţat”.
„Haide, Mitch. Ştii cum se joacă acest joc”.
„Sigur că da, Tom.” Rapp i-a zâmbit lui Kennedy şi apoi a întrebat: „Mă întrebam doar... eşti evreu, nu?”. Rich nu a răspuns imediat, iar când a făcut-o, lejeritatea a dispărut. „Nu văd ce legătură are asta cu ceva.”
„Ei bine, ştiu că voi, reporterii, vă mândriţi cu faptul că sunteţi neutri, dar mă întrebam cât de mândru vei fi de acel Pulitzer al tău după ce vreun fascist islamic nebun va şterge Israelul de pe hartă cu arma nucleară.” Rapp s-a oprit să se uite la Kennedy, care îi aruncă o privire precaută. Rapp a zâmbit şi a zăbovit deasupra difuzorului. „Cel puţin te va consola faptul că ai rămas neutru în această problemă.”
Când Rich a vorbit din nou, era numai afaceri. „Să înţeleg că nu veţi comenta acuzaţia că aţi arestat omul nepotrivit şi l-aţi torturat.”
„Mi-ar plăcea să comentez acuzaţia imediat după ce îmi spui cine este sursa ta.”
„Surse”, a subliniat Rich la plural. „Am mai multe şi ştii că nu le pot dezvălui.”
„Nu cred că te-ai gândi să amâni articolul cu o zi sau două? „
„Lasă-mă să mă gândesc puţin la asta”, Rich a făcut o pauză de o secundă şi a spus: „Nu cred”.
„Ei bine, du-te dracului foarte mult şi îţi mulţumesc că mi-ai irosit timpul”. Rapp a întins mâna şi a deconectat apelul înainte de a se aşeza pe scaunul cu spătar în formă de aripă din faţa biroului lui Kennedy.
„Nu cred că a fost foarte profesionist.” Kennedy s-a uitat dezaprobator la Rapp.
„Tipul ăsta crede că mâine o să mă spânzure de boaşe.” Rapp a clătinat din cap. „Habar n-are cât de mare greşeală e pe cale să facă.”
Kennedy l-a studiat pe Rapp cu suspiciune. „Vrei să-mi spui ce ai mai făcut?”
Rapp a scos un stick de memorie din haină şi l-a întins peste birou. „O să fie distractiv.”
Kennedy a ţinut stick-ul în faţa ei şi a întrebat: „Pentru ce este asta?”.
„Conferinţa ta de presă”.
„Ce conferinţă de presă?”
„Cea pe care o vei ţine mâine la Casa Albă, ca răspuns la articolul grosolan de inexact de pe prima pagină pe care Times îl va publica dimineaţă. Mi-am luat libertatea de a pune totul într-o prezentare Power Point pentru tine.”
Kennedy a zâmbit. „Ce este aici?”
„Înregistrarea video de la Starbucks în dimineaţa atacului. Declaraţia oficială a agentului Rivera despre ceea ce a văzut cu câteva secunde înainte de explozie. Imaginile de supraveghere de la Vamă şi Imigrări ale lui Deckas la JFK cu o zi înainte de atac. A intrat în ţară folosind un paşaport fals, bineînţeles.”
„Ce altceva?”
„Mărturisirea lui completă.”
„Despre care presa va spune că a fost forţată.”
„Nu şi după ce o vor auzi. A fost foarte convingătoare. Recunoaşte că a zburat la JFK cu o zi înainte de atac, că a petrecut noaptea de vineri în Pennsylvania, de unde a luat duba, şi că a condus până la Washington sâmbătă dimineaţa. Recunoaşte chiar că a stat în spatele aceluiaşi copac în spatele căruia l-a văzut Rivera. Toate acestea fără să fie provocat.”
Kennedy a clătinat din cap. „Vor spune că ai repetat povestea cu el.”
„Lasă-i să spună ce vor, pentru că mai e ceva. Tipul nici măcar nu e grec.”
„Poftim?”
„Este bosniac. Numele lui real este Gavrilo Gazich, şi iată partea cea mai bună.” Rapp a zâmbit şi a adăugat: „Este căutat de Tribunalul pentru Crime de Război de la Haga pentru atrocităţile comise împotriva civililor în timpul războiului civil.”
„Sunteţi sigur?”
„Sută la sută la sută.”

Acum era rândul lui Kennedy să zâmbească. „Altceva?”
„O listă cu persoanele pe care este suspectat că le-a ucis. Cei mai mulţi dintre ei în Africa, în ultimii cinci ani sau cam aşa ceva. Un oficial al ONU, câţiva lucrători umanitari şi o grămadă de politicieni, sefi de război şi generali.”
„Totul este beton?”
„Cât se poate de solide. FBI-ul va avea o zi plină. O.N.U. ar putea chiar să ne mulţumească.”
Directoarea CIA a întors bastonul cenuşiu între degete şi s-a gândit la fotografiile pe care i le dăduse Cap Baker. „Aveţi vreo idee despre cine l-a angajat să elimine candidaţii?”
„Nu, dar ştiu cine a încercat să-l ucidă după ce a dat-o în bară.”
„Poftim?”
Rapp şi-a încrucişat mâinile în poală şi i-a explicat ce se întâmplase în Cipru. Cum îi reperase pe cei din cealaltă echipă care stăteau cu ochii pe biroul lui Gazich. Cum Rapp l-a văzut pe Gazich plimbându-se cu dezinvoltură pe stradă, împuşcându-l pe singurul paznic din maşină şi apoi atrăgându-i pe ceilalţi doi până în biroul lui, unde l-a ucis pe unul şi a început să-l tortureze pe celălalt. După ce l-a urmărit pe Gazich operând, Rapp a explicat că a decis că omul era prea periculos pentru a face altceva decât să-l schilodească. Dacă i-ar fi spus unui astfel de om să lase arma şi să se întindă la pământ, s-ar fi terminat cu moartea unuia dintre ei sau a ambilor.
„Cine erau aceşti oameni care încercau să-l omoare?” a întrebat Kennedy.
„La început am crezut că erau ruşi. Unul dintre ei susţinea că era de la KGB”.
Kennedy i-a aruncat o privire de „trebuie să glumeşti” şi a întrebat: „Doar nu vorbeşti serios?”.
„S-a dovedit că erau belaruşi şi cel puţin unul dintre ei era fost BKGB. L-am adus înapoi pe liderul grupului.”
Kennedy a fost din nou surprins. „Duminică?”
„Da.”
„Şi de ce aud despre asta acum pentru prima dată?”.
„Trebuia să verific nişte lucruri.”
„Unde este acest om?”
„L-am predat doctorului Hornig în această seară.”
„Aţi avut dificultăţi în a-l face să vorbească?”
„Nu. A vorbit bine. Doar că nu puteam separa adevărul de toate prostiile lui.”
„Şi ce legătură are mafia belarusă cu toate astea?”
„Asta e o întrebare bună. Tipul pe care îl avem în custodie se numeşte Milinkavich. Susţine că a fost trimis în Cipru pentru a-l ucide pe Gazich pentru că a dat peste cap un contract pentru care fusese angajat. L-am întrebat dacă au lucrat mult cu saudiţii şi am obţinut o reacţie interesantă din partea lui.”
„Care a fost asta?”
„A spus că şeful lui, Aleksandr Gordievsky, care conduce mafia belarusă, îi urăşte pe musulmani. Spune că omul este ortodox răsăritean şi, citez, „crede că islamul este creaţia lui Satana”. Susţine că nu ar lucra niciodată pentru saudiţi.”
Gândurile lui Kennedy s-au întors la fotografii. „Altceva?”
„Sunt unele lucruri care nu se potrivesc.”
„Cum ar fi?”
„Gazich, nu că ai putea avea încredere în tipul ăsta, susţine că a făcut exact ce i s-a spus. Că nu a stricat nimic. Oamenii de la celălalt capăt al operaţiunii au fost cei care i-au dat informaţii proaste. „
„Cum aşa?”
„Gazich spune că, cu aproximativ jumătate de minut înainte de explozie, a primit un telefon care i-a spus că ţinta era a doua limuzină. Aşa că mă gândesc că Serviciile Secrete trebuie să fi amestecat limuzinele după ce au plecat de la conferinţă. Cineva se afla pe stradă, îi vede pe candidaţi urcând în a doua limuzină şi îl sună pe Gazich. Apoi, coloana de maşini începe să se deplaseze, iar un bloc mai târziu, serviciile secrete pun a doua limuzină să se deplaseze în poziţia de lider. Ei fac asta tot timpul. Poţi vedea cu uşurinţă unde au greşit teroriştii.”
„Se pare că totul se leagă, totuşi.”

Rapp a clătinat din cap. „Am vorbit cu Rivera. Ea spune că nu au amestecat limuzinele.”
„Nu au amestecat limuzinele?” a repetat Kennedy, surprinderea ei fiind evidentă.
„Nu, ceea ce mă face să cred că Gazich minte.”
Senzaţia de greaţă din stomacul lui Kennedy a crescut. După un moment, ea a spus: „Sau spune adevărul.”
„De ce ai spune asta?”
Kennedy s-a uitat în cealaltă parte a camerei, pe fereastră şi în întuneric, şi a suspinat. „Cred că e timpul să-ţi arăt ceva.”

40

Kennedy şi-a deschis seiful, a recuperat plicul supradimensionat şi s-a îndreptat spre zona de şedere de vizavi de biroul ei. Rapp l-a urmat şi s-a oprit în stânga ei, în timp ce ea a aşezat fotografiile într-un mod lent şi deliberat. La început, Rapp nu a avut nicio idee despre ceea ce privea, în afară de faptul că erau fotografii de supraveghere a două persoane, care, dacă ar fi trebuit să ghicească, probabil că nu erau căsătorite. Era ceva vag familiar la femeie. Rapp a ignorat corpul ei gol şi s-a concentrat asupra feţei. Era destul de animată în primele şase fotografii, dar în cea de-a şaptea, camera o surprinsese cu gura închisă, faţa relaxată şi ochii privind în depărtare. Avea o privire detaşată şi lipsită de griji pe faţă care îi era cu siguranţă familiară. Rapp a terminat de privit toate fotografiile şi apoi s-a întors la cea de-a şaptea. Era cât pe ce să o ridice pentru o examinare mai atentă, dar instinctele sale profesionale l-au oprit. Nu avea rost să-şi lase amprentele pe ceva care, în mod evident, îl speriase pe Kennedy.
Din nou, Rapp s-a concentrat asupra chipului şi a ignorat trupul frumos. Pomeţii înalţi, nasul subţire, părul lung, ondulat, castaniu, încâlcit şi care îi ascundea parţial partea dreaptă a feţei. Era ceva cu siguranţă familiar la această femeie. Rapp a blocat toate trăsăturile, cu excepţia ochilor, a nasului şi a gurii. Dintr-o dată, totul a făcut clic. Şi-a imaginat-o pe femeie cu părul ridicat într-un fel de coadă de cal lejeră, îmbrăcată elegant, dar conservator, jucând rolul soţiei unui candidat. Era Jillian Rautbort. Soţia preşedintelui ales. Concentrarea lui Rapp s-a intensificat când şi-a amintit de durerea pe care o simţise pentru cuplul politic după atac. Jillian Rautbort nu era cu mult mai în vârstă decât fusese Anna când o explozie îi luase viaţa. Rapp a simţit durerea lui Alexander. Văzuse unele dintre imaginile de la înmormântare şi declaraţiile publice pe care Alexander le făcuse imediat după aceea. Îl urmărise pe bărbat în noaptea alegerilor, când adversarul său recunoscuse cursa. Chiar şi în victorie, omul părea iremediabil rănit. Se părea că cea mai mare realizare a carierei sale fusese temperată de o pierdere care nu putea fi reparată niciodată.
Aceste fotografii îl obligau acum pe Rapp să pună sub semnul întrebării acele amintiri dureroase. Să fi fost un act? Lui Rapp îi venea greu să creadă asta. Slujba lui depindea de capacitatea de a judeca oamenii într-o fracţiune de secundă. Să deosebească un prieten de un duşman într-o ţară străină unde o decizie greşită putea însemna viaţa lui. Durerea lui Alexander părea atât de autentică. Dacă se prefăcea, omul era un monstru absolut.
Privirea lui Rapp s-a oprit pentru prima dată asupra bărbatului din fotografii. Colajul începea cu cei doi în picioare şi apoi cu Jillian călare pe bărbat pe un şezlong de lângă piscină. Tipul era mare. Jillian Rautbort părea micuţă deasupra lui. În timp ce Jillian era complet dezbrăcată, bărbatul încă mai avea pe el cea mai mare parte a hainelor. Pantalonii îi erau traşi până la jumătatea coapsei. Era ceva ciudat de familiar şi la el. Rapp a observat ceva care se încolăcea de la urechea stângă a bărbatului. Ochii i s-au deschis puţin mai larg şi a început să caute în celelalte fotografii aceeaşi spirală. A găsit-o în alte două fotografii.
„Iisuse Hristoase”, a spus Rapp încet.
S-a uitat la fotografiile în care bărbatul era pe spate. Mai exact în partea dreaptă a liniei centurii. Se aştepta să găsească fie un radio, fie o armă. Fotografia nu era suficient de clară, dar ceva era acolo.
Fără să-şi ia ochii de pe fotografie, Rapp a spus: „Te rog spune-mi că acest tip nu este un agent al Serviciilor Secrete ale Statelor Unite”.
„Din păcate, este.”
„Cred că îţi baţi joc de mine.”

„Aş vrea să fie aşa.”
„Cine este?”
„Agentul special Matt Cash.”
Rapp se uită din nou la fotografii, de la stânga la dreapta. „Când au fost făcute?”
„În weekendul de Ziua Muncii, la proprietatea părinţilor ei din Palm Beach.”
„Cum au ajuns în posesia ta?”
„Cap Baker. Le-a cumpărat de la un individ necunoscut pentru ceea ce a fost probabil o sumă mare de bani.”
„Poţi să-l crezi?”
„Cred că da. El susţine că nu avea intenţia de a le folosi. Candidaţii săi erau în frunte în sondaje.”
„Atunci de ce le-a cumpărat?” a întrebat Rapp un pic sceptic.
„El spune că campania era plină de bani şi s-a gândit că cea mai bună mişcare ar fi fost să le scoată din circulaţie. S-a gândit că exista o mică şansă ca ele să fie publicate şi să provoace simpatie pentru Alexander.”
Rapp a râs. „Da, aşa este. Când le-a cumpărat?”
„La jumătatea lunii septembrie, cred.”
„S-ar fi putut întâmpla multe între acel moment şi prima marţi din noiembrie. Candidatul lui ar fi putut să o dea în bară la una dintre dezbateri şi peste noapte avansul lui ar fi dispărut. Aceste fotografii erau poliţa lui de asigurare.”
„Sunt de acord.”
„Atunci de ce a decis să ţi le dea ţie?”
Kennedy a suspinat. „Aici lucrurile devin interesante. Se pare că între Baker şi Stu Garret există ceva neînţelegeri.”
„Directorul de campanie al lui Alexander?”
„Da. Se dispreţuiesc unul pe celălalt. La începutul lunii octombrie, Baker a decis să-i dea lui Garret ceva pentru care să transpire cu adevărat, aşa că a luat trei dintre fotografii, a scris pe spate „Nu vei câştiga niciodată” şi a pus să le livreze în camera de hotel a lui Garret din Dallas.”
„Garret ştia că sunt de la Baker?”
Kennedy a ridicat din umeri. „Dacă a ştiut, a fost o presupunere.”
Rapp şi-a pus mâinile în şolduri, s-a uitat la fotografii, apoi a clătinat din cap. „S-a întâmplat ca agentul special Cash să se afle în cea de-a doua limuzină în ziua atacului?”.
„Da.”
„Minunat.”
Kennedy s-a întors la biroul ei şi a luat un dosar de doi centimetri într-un dosar roşu. S-a întors lângă Rapp şi i-a spus: „Vreau să te uiţi din nou la caz de sus până jos.” I-a înmânat dosarul lui Rapp. „Acesta este raportul preliminar al Serviciului Secret. Citiţi-l şi vorbiţi cu agentul special Rivera. Vreau să ştiu dacă ştia că unul dintre oamenii ei se culca cu soţia şefului.”
Rapp a dat din cap. „Deci te gândeşti că Gazich ar putea spune adevărul.”
„Că a doua limuzină era ţinta... Cred că mulţi oameni s-au grăbit să intre în chestia asta presupunând anumite fapte. Citiţi raportul. Mai ales notele anchetatorului. Întreaga anchetă a fost condusă prin prisma faptului că atacul a fost comis de terorişti. Priviţi-l cu alţi ochi şi vom discuta despre asta dimineaţă.”
Rapp a ridicat dosarul şi l-a privit o secundă. „Altceva?”
„Da.” Kennedy a ezitat puţin, apoi a spus: „Pune-l pe Marcus să-l verifice amănunţit pe Stu Garret.”
„Stu Garret”, a spus Rapp cu o surpriză evidentă. „Acel micuţ pudic. Crezi că e capabil să facă aşa ceva?”.
„Sunt unele lucruri pe care nu le ştii despre domnul Garret şi nu am de gând să intru în ele acum, dar crede-mă când spun că omul este capabil de aproape orice.”
„Bine. Îl voi pune pe Marcus să înceapă imediat.”
„Pune-l să se concentreze pe luna de dinaintea atacului.”
„Am înţeles. Altceva?”
„Nu. Doar fii atent şi mişcă-te repede. Nu avem prea mult timp.”

41

WASHINGTON, DC

Dimineaţa de miercuri a sosit cu o oarecare mahmureală pentru Mark Ross. El chiar a încercat să părăsească hotelul la un moment dat, dar atmosfera festivă a continuat să se dezvolte până mult după miezul nopţii. După întâlnirea cu Tom Rich de la Times, Ross urcase să-l vadă pe Alexander, care era într-o dispoziţie neagră. Existau momente în ultima lună când Ross ar fi vrut să-l apuce pe Alexander de umeri, să-l scuture violent şi să-i spună adevărul crud despre soţia sa decedată. Femeia fusese o curvă. Merita să fie Prima Doamnă a Statelor Unite cam la fel de mult ca o prostituată de stradă din New Orleans. Ceea ce voia să facă Ross şi ceea ce era prudent, însă, erau la mile distanţă. În plus, Alexander se dovedise foarte maleabil în durerea lui. Practic, îl lăsase pe Ross să conducă echipa de tranziţie, ceea ce îi permisese să încarce administraţia cu oameni care îi erau loiali. Erau o mulţime de oameni din Georgia, cu siguranţă, dar Ross s-a asigurat că aceştia au primit locuri de muncă la Transporturi, HUD, Educaţie, Afaceri pentru veterani şi altele asemenea. Apărarea, Statul şi Justiţia, bijuteriile coroanei oricărei administraţii, erau pline de oamenii lui.

După ce s-a întâlnit cu Alexander în apartamentul Abraham Lincoln, Ross s-a îndreptat spre Round Robin Bar pentru o băutură foarte necesară. Asta se întâmpla cu puţin înainte de ora şase. Patru ore mai târziu, se afla mai mult decât puţin ameţit, bând un pahar de coniac şi fumând un trabuc mare şi gras dominican cu doi mari producători de la Hollywood. Marii petrecăreţi din toată ţara continuau să apară şi, cu Alexander îmbufnat în apartamentul său, a căzut pe umerii lui Ross să le mulţumească pentru munca şi sprijinul lor. La miezul nopţii s-a smuls în cele din urmă de la petrecere. Unul dintre ajutoarele sale l-a convins să rămână la hotel şi s-a oferit să-i aducă haine de schimb înainte de dimineaţă. Mai puţin stabil pe picioarele sale, Ross a acceptat oferta tânărului.

S-a trezit cu câteva minute înainte de ora 7:00 dimineaţa şi a comandat room service înainte de a sări la duş. Mâncarea a sosit în timp ce el se bărbierea şi l-a rugat pe tânăr să o aşeze în faţa televizorului. A terminat de bărbierit, apoi s-a aşezat în halatul de la hotel şi s-a înfruptat din ouăle, pâinea prăjită şi bacon. S-a folosit de bacon şi de pâine prăjită pentru a scormoni gălbenuşurile galbene şi bogate. L-a urmărit cu nişte suc de grapefruit şi apoi a început cu cafeaua. În câteva minute s-a simţit mai bine. Apoi s-a auzit o bătaie în uşă.

Ross a înclinat capul în direcţia sunetului şi s-a gândit să îl ignore. Era rar în aceste zile când reuşea să petreacă timp singur. S-au auzit alte bătăi. De data aceasta a fost mult mai tare. Uşa s-a zguduit. Ross şi-a aruncat şerveţelul pe masă şi a traversat apartamentul. A tras de uşă şi l-a găsit pe Stu Garret stând acolo cu un zâmbet imens pe faţă.

Garret a trecut pe lângă Ross şi a spus: „Am auzit că ai legat una aseară”.

Ross a închis uşa şi l-a urmat, spunând: „Încercam doar să fiu o gazdă bună”.

Garret s-a dus direct la căruciorul de room service şi a smuls o bucată de şuncă din farfuria lui Ross.

„Nu te atinge de mâncarea mea, Stu.” Ross era foarte serios.

„Relaxează-te”, a spus Garret în timp ce a luat un ziar de sub braţ şi i l-a prezentat lui Ross. „Nu-i aşa că e frumos?”

Cu caractere mari şi negre în partea de sus a ziarului era titlul: „CIA torturează omul greşit”. Ross a smuls ziarul din ghearele lui Garret şi a început să citească serios. Rânjetul de pe faţa lui era chiar mai mare decât cel pe care Garret îl avea când răspunsese la uşă. „Asta chiar este frumos. Îi menţionează atât pe Kennedy, cât şi pe Rapp în primul paragraf.” A continuat să citească şi, câteva clipe mai târziu, a adăugat: „Nu va trebui să ridic un deget. Presa îi va desfiinţa pentru mine.”

„Ca nişte hiene care coboară asupra unui rinocer rănit. Deja a început.” Garret a luat telecomanda pentru televizor şi a pornit CNN. „A fost preluat de toate agenţiile de presă şi amplificat pe posturile de ştiri prin cablu, radio AM, internet. Orice. Blogosfera a luat-o razna. S-ar putea să nu mai ajungă până sâmbătă”.

Ross a râs şi a scuturat pumnul în aer. „Stu, asta trebuie să fie una dintre cele mai bune decizii ale tale.”

Garret a dat din cap în semn de acord. „Destul de bine jucat, dacă pot să spun aşa.”

Pe ecran a apărut un fost angajat al CIA, care l-a înfierat pe directorul Kennedy pentru că nu l-a ţinut pe Mitch Rapp într-o lesă mai strânsă. El a susţinut că a avertizat oamenii de ani de zile că omul a scăpat de sub control.
„Credeţi că există vreo şansă ca el să ajungă la închisoare?" a întrebat Ross.
„Cine ştie? De obicei, este împotriva legii să răpeşti oameni şi să îi împuşti". Lui Garret i s-a părut amuzant comentariul lui şi a început să râdă.
„Probabil că ar trebui să ne gândim să ieşim cu o declaraţie."
„Nu încă. E prea devreme. Lasă-i pe ceilalţi să facă munca ta murdară. Poate că mâine sau vineri aţi putea face ceva public. Deocamdată aş sta liniştit şi m-aş bucura de implozia carierei lui Kennedy."
Sfatul i-a sunat bine lui Ross. S-a întrebat cum primea Kennedy vestea. Moralul de la Langley nu ar fi fost bun în această dimineaţă. Gândul la toate feţele lungi i-a dat lui Ross o idee delicioasă. A bătut tare din palme, apoi, frecându-le, a pornit spre dormitor.
„Unde te duci?" a întrebat Garret.
„Să mă îmbrac. Am o dimineaţă încărcată şi trebuie să mă strecor într-o oprire neprogramată."

42

LANGLEY, VIRGINIA
K ennedy a întârziat la şedinţa personalului superior, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Şi mai neobişnuit era faptul că dormise până târziu. Avea nevoie să recupereze după o noapte lungă şi agitată. Se dusese la culcare uitându-se la Letterman şi îngrijorându-se de posibilitatea ca acest lucru să ajungă până la Josh Alexander. Adormise înainte de primul invitat, se trezise undeva în jurul orei 3:00 dimineaţa, apoi se răsucise şi se răsucise timp de peste două ore încercând să-şi dea seama cât de dăunătoare putea fi toată chestia asta. Dacă cea de-a doua limuzină era ţinta şi dacă aceasta a fost făcută atât pentru a elimina o problemă pentru candidaţi, cât şi pentru a stârni simpatie, nu se fură pur şi simplu alegerile. Au fost manipulate, ceea ce a adăugat un alt nivel de îngrijorare la o problemă deja oribilă.
Vieţi nevinovate fuseseră luate, dar Kennedy a fost plătit să se îngrijoreze de o imagine şi mai mare. În primul rând, protejarea ţării şi a instituţiilor sale de atacuri străine şi de subversiune. Ceea ce o îngrijora cel mai mult era posibilitatea ca mafia belarusă să fi avut un amestec în această afacere. Rusia şi Belarus erau foarte apropiate. Comunicarea dintre agenţiile lor de informaţii era bună. Nu curgea întotdeauna în ambele sensuri, dar, în cele din urmă, Mama Rusia obţinea ceea ce dorea. Separarea dintre serviciile lor de informaţii şi crima organizată era uneori inexistentă. Dacă mafia belarusă a ajutat la planificarea atacului asupra cortegiului auto, era aproape sigur că KGB-ul ştia despre asta. Cu acest tip de informaţii în posesia lor, KGB-ul ar fi fost într-o poziţie perfectă pentru a submina următoarea administraţie.
A adormit din nou cândva în jurul orei cinci şi a fost trezită de fiul ei la opt şi un sfert. El întârzia la şcoală, iar ea la serviciu. În mod normal, acest lucru ar fi creat panică, dar când Kennedy a aruncat o privire pe prima pagină a New York Times, a decis să nu se grăbească. Langley avea să fie plin de reproşuri în această dimineaţă. Colegii de mult timp, unii dintre ei prieteni, aveau să-şi cântărească opţiunile. Mulţi dintre ei aveau să ajungă la concluzia că era timpul să se distanţeze de Kennedy. Întârzierea ei nu ar fi făcut decât să sporească zvonurile şi nelinişstea, dar asta nu putea fi evitată.
După ce l-a lăsat pe Tommy la şcoală, şi-a desfăşurat exemplarul din Times şi a citit articolul, în timp ce şoferul ei o ducea direct la Langley. L-a citit de două ori şi de ambele ori a zâmbit. Rapp avusese dreptate în privinţa a două lucruri. Primul era că Rich credea cu siguranţă că va câştiga un Pulitzer pentru articol, iar al doilea era că avea să fie distractiv.
Când a coborât din lift, chiar în faţa biroului ei, asistenţii ei administrativi vorbeau amândoi la telefon. Mesaje de apeluri roz la fel de groase ca un pachet de cărţi de joc o aşteptau. Sheila, cu machiajul exagerat şi părul roşcat, i-a aruncat o privire care spunea Ajutor. Kennedy a zâmbit, a spus bună dimineaţa şi a intrat în biroul ei. Trei bărbaţi o aşteptau în capătul celălalt al camerei. Erau aşezaţi la masa de conferinţe. Kennedy şi-a aşezat servieta în spatele biroului, a închis uşa biroului, apoi şi-a agăţat paltonul negru de caşmir în dulap. Şi-a tras mânecile bluzei albe şi a descheiat sacoul costumului pantalon cu dungi albastre. Îşi alesese ţinuta cu gândul la conferinţa de presă.

La masă se aflau directorul adjunct al serviciilor de informaţii Charles Workman, directorul adjunct al operaţiunilor Jose Juarez şi directorul adjunct Roger Billings. Toţi cei trei bărbaţi stăteau în tăcere, cu mâinile sprijinite pe suprafaţa de lemn lustruit a mesei lungi. Era evident că aşteptau ca ea să vorbească prima. Kennedy s-a îndreptat spre capătul îndepărtat, unde era încadrat un steag american pârlit. Fusese scos dintre dărâmăturile de la Word Trade Center.
Kennedy a tras un scaun şi a spus: „Îmi pare rău că am întârziat în această dimineaţă". Era pe punctul de a se aşeza când a observat un exemplar al ziarului Times sub dosarul de informare. Kennedy şi-a strecurat caietul de şedinţe legat în piele într-o parte şi a spus: „Pot să vă aduc ceva de băut înainte de a începe?".
Toţi cei trei bărbaţi au refuzat dând din cap. Kennedy s-a aşezat uşor pe scaunul ei şi şi-a pus ochelarii de citit deasupra dosarului de informare din piele. „Deci, ce aveţi pentru mine în această dimineaţă?".
Juarez stătea în stânga ei. Cearcănele întunecate de sub ochii lui erau mai pronunţate în această dimineaţă. Era sigură că Tom Rich îl sunase probabil aseară pentru un comentariu şi era de asemenea sigură că nu spusese nimic. Cât despre cei doi bărbaţi din dreapta ei, Kennedy nu putea fi sigură. Erau oameni de treabă, dar nu aveau atitudinea de „du-te dracului" a unui ofiţer al Serviciului Clandestin. Juarez supravieţuise unor lucruri foarte urâte pe teren. Nu s-ar fi speriat de o anchetă şi de posibilitatea unui nou director. Workman şi Billings, însă, erau nişte funcţionari de birou. Îşi petrecuseră cea mai mare parte a carierei lor chiar aici, la Washington. Erau aşezaţi în casele lor frumoase din suburbii, Workman cu trei copii şi Billings cu patru. Cei mai mari erau la facultate, ceea ce adăuga presiune financiară, iar cei mai tineri se gândeau la facultate, ceea ce adăuga şi mai mult. Amândoi se apropiau de cincizeci de ani şi amândoi erau în poziţia de a-i reuşi lui Kennedy dacă ea ar fi fost dată afară. Ceea ce, din punctul lor de vedere din această dimineaţă, părea o certitudine. Juarez, pe de altă parte, ştia că nu va obţine niciodată postul de conducere. Era mai mult scuipat decât lustruit şi avea obiceiul enervant de a spune adevărul la putere.
Pentru a deveni director al CIA trebuia să fii nominalizat de preşedinte şi confirmat de Senat. Fuseseră mulţi preşedinţi conştienţi de faptul că aveau nevoie de oameni ca Juarez pentru a echilibra toţi lingăii de fund care erau atât de îndrăgostiţi de această funcţie. Cu toate acestea, Senatul era o altă poveste. Mai ales senatorii mai în vârstă, care erau în funcţie de trei mandate sau mai mult. Aveau un sentiment de îndreptăţire şi adesea percepeau dezacordul ca pe un semn de lipsă de respect. Juarez nu se înţelegea cu aceşti oameni şi nu făcea niciun efort pentru a-şi ascunde antipatia faţă de ei. Workman şi Billings, pe de altă parte, au muncit din greu pentru a atrage favorurile acestui bloc crucial de senatori.
Billings era numărul doi al lui Kennedy. Crescuse în Vermont şi studiase la Dartmouth. Era cât se poate de stabil şi nu-i plăcea schimbarea. Era un îngrijorat, şi asta se vedea în părul său şaten şuviţos pe care şi-l despărţea în lateral, de la stânga la dreapta.
Billings i-a aruncat lui Kennedy o privire neliniştită şi l-a întrebat: „Aţi citit Times în această dimineaţă?".
Kennedy s-a uitat la ziarul din faţa ei, cu numele ei scris cu litere mari sub banner. Nu însemna nimic pentru ea. Trecuse peste faptul că-şi văzuse numele tipărit cu ani în urmă. Nu se gândise prea mult la modul în care avea să se descurce în această situaţie. Avea o întâlnire la ora 10:30 cu preşedintele, iar până atunci voia să păstreze informaţiile despre Gazich cât mai discret posibil.
„Am citit articolul".
„Şi?" a întrebat Billings.
I-a studiat pe cei doi bărbaţi din dreapta ei şi a văzut doi funcţionari publici îngrijoraţi care îşi dedicaseră întreaga viaţă de adult la ceea ce ei considerau a fi o cauză onorabilă şi demnă. Aceştia nu au vrut să-şi vadă agenţia implicată într-un alt scandal.
„Este interesant."
„Interesant", a repetat Billings. Nu a încercat să-şi ascundă neîncrederea. „Eşti pe cale să fii ars pe rug şi interesant este tot ce ai de spus."
Colţul drept al gurii lui Kennedy s-a întors în sus, arătând cea mai mică urmă de zâmbet. „Nu cred că cineva va fi ars pe rug pentru asta."
„Patru senatori m-au sunat deja în această dimineaţă", a spus Billings.
„Iar eu am vorbit cu doi", a adăugat Workman.
Kennedy s-a uitat la Juarez.

„M-am oprit din numărat.”
„Şi ce le-aţi spus?” Kennedy i-a întrebat pe toţi trei. Nici unul dintre ei nu s-a hotărât să răspundă. Kennedy şi-a îndreptat privirea spre Workman, care era de obicei cel mai vocal. „Chuck, ce le-ai spus?”. El s-a agitat pe scaun şi a spus: „Le-am spus adevărul”.
„Adevărul, am constatat, poate fi foarte subiectiv pe aici.”
„Nu şi de data asta, Irene.”
„Atunci să îl auzim. Spune-mi ce trebuie să ştiu.”
„Ştiu că tu şi Mitch sunteţi apropiaţi, dar te-am avertizat de nu ştiu cât timp că mai devreme sau mai târziu ne va băga pe toţi într-o mare încurcătură.”
Juarez s-a lăsat pe spate în scaunul său şi s-a încruntat la omologul său din partea de informaţii a afacerii. „Sunt sigur că vei găsi o modalitate de a-ţi salva pielea, Chuck.”
„Nu-l apăra, Jose. Ştii de câte ori am stat aici şi te-am auzit plângându-te de el?”.
„Este o mare diferenţă între a păstra neînţelegerile noastre în familie şi a trage cu gura la vreun reporter.”
„Ce naiba vrea să însemne asta?”
„Tu conduci partea de informaţii, Chuck. Nu ai nevoie ca un nenorocit ca mine să-ţi explice lucrurile.”
„Vrei să spui că am vorbit cu acest reporter de la Times?”
Jose şi-a luat exemplarul din Times şi a citit: „Potrivit unui înalt funcţionar CIA anonim, metodele lui Mitch Rapp şi lipsa de control reprezintă o preocupare tot mai mare de ceva timp.” Juarez a trântit ziarul pe masă şi a spus: „Sună de parcă l-ai fi scris chiar tu.”
Tenul palid al lui Workman a devenit roşu aprins şi a răbufnit: „Cum îndrăzneşti să mă acuzi că am vreo legătură cu asta?”.
Kennedy a privit cu un ochi critic cum Juarez şi Workman se contraziceau. Se întrebase şi ea cine ar putea fi înaltul funcţionar CIA. Era pe punctul de a interveni şi de a pune capăt disputei când uşa biroului ei s-a deschis pe neaşteptate. Juarez şi Workman au continuat să strige peste masă, complet inconştienţi că un interlop tocmai intrase în sanctuarul interior al Agenţiei. Faţa lui Kennedy nu dezvăluia nimic, dar în sinea ei era furioasă că acest bărbat dăduse din nou buzna în biroul ei fără măcar un telefon sau o bătaie la uşă.
Vicepreşedintele ales Ross a traversat încăperea şi s-a oprit la capătul celălalt al mesei de conferinţe. Era îmbrăcat într-un costum de lână gri cărbune, cu o cămaşă albă şi o cravată argintie şi albastră. În mâna dreaptă manichiurată ţinea un exemplar din Times. L-a aruncat pe masa de conferinţă, şi-a descheiat haina de costum şi şi-a pus o mână pe fiecare şold.
„Apreciez foarte mult cât de dificilă este această afacere, dar acest lucru nu poate continua. Încerc să vă salvez locurile de muncă chiar acum.” Ross a arătat spre fiecare dintre cei patru. „I-am explicat lui Josh că avem o echipă bună la Langley. Nu sunt de acord cu tot ceea ce faceţi, dar i-am spus că sunteţi oameni competenţi. Acum, în această dimineaţă mă trezesc cu asta şi îl am pe viitorul preşedinte al Statelor Unite care mă întreabă dacă mi-am pierdut minţile.”
Ross a făcut o pauză. S-a uitat la Kennedy. Stătea acolo, în capul mesei, cu expresia ei a naibii de ilizibilă. „I-am explicat că aceasta este o afacere în care nu este posibil să dai o mie de lovituri. Chiar dacă aceste acuzaţii sunt adevărate, ele trebuie să fie temperate în raport cu succesele anterioare ale lui Rapp. Răspunsul lui a fost că, dacă măcar jumătate din ceea ce a fost tipărit în articol este adevărat, vrea să vin aici şi să fac curăţenie.” Ross a fluturat mâna deasupra lor ca şi cum dintr-o singură lovitură ar putea fi expediaţi cu toţii. S-a aplecat şi şi-a înfipt degetul arătător în vârful ziarului. „Ştiţi ce mă fierbe cu adevărat în sânge la acest articol? Acest citat de aici de la un înalt oficial CIA. Voi credeţi că aici suntem la Hollywood, unde vă rezolvaţi disputele chemând un reporter şi înjunghiindu-l pe unul dintre colegii voştri pe la spate?”
Nimeni nu a răspuns. De fapt, Kennedy a fost singurul care s-a uitat la el.
Ochii înfocaţi ai lui Ross s-au oprit asupra ei. „Am primit ordine directe de la preşedintele ales Alexander să aflu ce s-a întâmplat şi să las totul în urmă cât mai repede posibil. Vă rog să-mi spuneţi că acest reporter a înţeles totul greşit. Că există o explicaţie simplă pentru motivul pentru care Mitch Rapp l-a împuşcat pe acest om de patru ori.”

Antenele lui Kennedy s-au ridicat. Exista spionaj, exista subterfugiu şi apoi exista spionaj. Spionaj adevărat, de modă veche, în care nu era suficient să furi pur şi simplu secretele duşmanilor, ci trebuia să lansezi duble, triple şi cvadruple feelinguri şi să-i faci să se întoarcă împotriva lor. Ocolire peste ocolire până când inamicul nu mai putea avea încredere în cel mai bun prieten al său. În timpul Războiului Rece, ruşii au fost maeştri în a semăna neîncredere în rândul ofiţerilor CIA. Au mers chiar atât de departe încât au trimis adevăraţi agenţi de informaţii ca dezertori. Aceşti bărbaţi şi femei erau atât de buni, încât era imposibil să fie deosebiţi de adevăraţii dezertori. Pagubele pe care le-au produs au fost incalculabile.
Kennedy nu s-a putut abţine să nu aibă sentimentul că Ross punea ceva la cale. Omul nu o plăcea. Nu-i păsa de binele general al Agenţiei. Îi păsa în primul şi ultimul rând de el însuşi. Kennedy ghicise cu ceva timp în urmă că era un obsesiv compulsiv la limită, cu tendinţe narcisiste. În limbajul de zi cu zi, asta însemna că era un obsedat de control care înjunghia pe la spate. Simpla victorie nu era suficientă pentru aceste tipuri de oameni. Era plictisitor. Aveau nevoie de emoţie, de dramatismul luptei. Câştigarea prin subterfugii era nirvana. Ajuta la validarea ego-ului narcisist. Dovedea că sunt mai deştepţi decât toţi ceilalţi.
Kennedy ar fi putut cu uşurinţă să scoată stick-ul de memorie din seiful ei şi să-i arate lui Ross muntele de dovezi pe care îl aveau împotriva omului pe care Rapp îl arestase, dar a decis să nu i-l spună. Mai erau încă prea multe de învăţat, iar instinctele ei îi spuneau că Ross nu putea fi de încredere.
„Domnule”, a spus Kennedy, „întreaga chestiune este în curs de investigare şi cred că ar fi un deserviciu să o comentez înainte de a avea toate datele.”
„Asta sună ca o afurisită de vorbă de avocat”, a răcnit Ross.
Kennedy a rămas calm. „Dacă m-aţi fi sunat, domnule, şi m-aţi fi informat că veniţi, poate că aş fi putut întocmi un raport preliminar, dar nu sunt sigur ce aşteptaţi de la mine într-un termen atât de scurt?”
Nările lui Ross s-au aprins de furie. A ezitat o fracţiune de secundă înainte de a răspunde, apoi a spus: „Mă aştept să-ţi faci treaba şi mă aştept să respecţi legea. Rezolvaţi mizeria asta şi faceţi-o repede, altfel o să vă căutaţi cu toţii o nouă slujbă. Şi asta vine direct de la Alexander însuşi”. Ross s-a întors şi a ieşit în marş din birou.
Kennedy îi studiase fiecare mişcare. Omul ar fi putut fi un actor de teatru. Felul în care îşi activa şi îşi dezactiva emoţiile la un moment dat. Ea luase decizia calculată de a-i apăsa butonul şi de a afla dacă va renunţa la rolul de salvator şi aşa fusese. El a manifestat o furie sinceră pentru că ea îndrăznise să-l sfideze.
Kennedy îşi împinse scaunul de la masă şi se ridică în picioare. „Asta e tot pentru dimineaţa asta.”
„Am terminat?”, a întrebat surprins Billings.
„Da. Ne vom reîntâlni chiar aici, la ora unu.”
Toţi cei trei bărbaţi şi-au luat lucrurile şi s-au ridicat pentru a pleca. Kennedy s-a uitat la Juarez care aducea în spate şi a spus: „Jose, plec la Casa Albă în douăzeci de minute. Vreau să vii cu mine”.
„Trebuie să aduc ceva?”
„Nu.” Kennedy i-a urmat pe bărbaţi în cealaltă parte a camerei şi a închis uşa în urma lor. Odată ajunsă în spatele biroului ei, a ridicat telefonul securizat şi a format un număr local. Rapp a răspuns la al doilea apel.
„Ai de gând să te întâlneşti cu Rivera?”
„Da.”
„Extinde-ţi căutarea la Ross. Vezi dacă îţi poate face rost de jurnalele Serviciului Secret de la detaşamentul lui şi întreabă-l pe Marcus dacă crede că poate să-i facă o analiză fără să ridice prea multe suspiciuni.”
„Mă ocup eu de asta. Când este conferinţa de presă?”
„Plec să mă întâlnesc cu preşedintele în scurt timp. Te voi suna şi te voi anunţa cum merge.” Kennedy a pus combinatul înapoi în suport şi s-a gândit la duşmanul pe care urma să-l facă. Nu avusese niciodată încredere deplină în Ross, nici măcar în timpul scurtului său mandat de director al Serviciului Naţional de Informaţii, dar nu lăsase să se vadă. Odată ce ar fi ţinut conferinţa de presă cu preşedintele Hayes, Ross ar fi ştiut că îi ascunsese informaţii şi orice pretext al unei relaţii cordiale de lucru ar fi dispărut. Kennedy s-a uitat pe fereastra mare la ziua care se lumina. Simţea un sentiment de uşurare că îşi alesese cursul.

43

WASHINGTON, DC

Agentul special Rivera s-a aşezat la birou şi a răsfoit paginile galbene. A găsit Karate, iar dedesubt scria see Martial Arts. A răsfoit paginile până la litera M şi a găsit-o. Erau şase pagini întregi de anunţuri în zona Washington DC. A clătinat din cap şi a început să caute una între birou şi apartamentul ei. Când ajunsese la dojo în această dimineaţă, găsise conţinutul dulapului ei aşteptând-o într-o pungă maro de cumpărături lângă uşa din faţă. Sensei-ul ei era în mijlocul unei ore de curs şi nu s-a deranjat să iasă şi să vorbească cu ea, sau, de altfel, să stabilească un contact vizual. Fusese dată afară după numai cinci săptămâni şi nu avea nevoie să întrebe de ce.

Rivera a încetat să mai citească anunţurile şi a închis ochii. Ce naiba fac? s-a întrebat ea. Se simţea ca şi cum întreaga ei viaţă se prăbuşea în jurul ei. Timp de trei luni la rând a fost în negare. Ştia că cariera ei era terminată, dar se agăţa de ea în speranţa că îi vor da o a doua şansă. Unul dintre şefii ei chiar îi spusese ieri că îi recomandase consiliere pentru suferinţă. Ticălosul, se gândea ea.

Îl întrebase dacă el credea că are nevoie de consiliere pentru a face faţă pierderii colegilor ei agenţi care muriseră în atac sau pentru cariera ei, care acum era moartă. El se uitase la ea cu o faţă de piatră şi îi spusese că nimeni nu o învinovăţea pentru ceea ce se întâmplase. Probabil că avea dreptate în privinţa asta, dar asta nu schimba faptul că nimeni nu o voia în preajma ei. Ea era o amintire vie şi vie a uneia dintre cele mai proaste zile ale Serviciului de la Dallas în 1963. Un alt coleg i-a spus să plece din Washington. Să-şi ia o misiune în Miami sau în Los Angeles, să lucreze la contrafacere şi fraudă. Era o muncă provocatoare şi plină de satisfacţii, iar dacă nu voia să facă asta, putea cel puţin să candideze pentru Centrul Comun de Contraterorism. Să facă orice, atâta timp cât nu implica să lucreze la Protecţia Personală.

Rivera a închis Paginile Galbene şi a scăpat cartea pe podea. De ce se mai chinuia să caute un nou dojo? Zilele ei în DC erau numărate. Toată lumea ştia asta. Trebuia doar să se obişnuiască cu asta. Viaţa era crudă, a decis ea. A fost atât de aproape de vârf. Singura slujbă pe care orice agent o râvnea. SAC al unui detaşament prezidenţial. Era pe drumul cel bun şi ar fi fost al ei.

Lacrimile au curs şi s-a luptat cu ele. La naiba dacă avea de gând să cedeze în faţa lor. Asta era ceea ce aşteptau ei. Ar fi trimis-o la o altă rundă de evaluare, iar ea nu avea de gând să facă asta. Avea mai mult de o lună de concediu şi timp personal în bancă. Era timpul să şi-l ia. Să se îndrepte din nou spre vest şi să meargă pe pârtii. Poate că s-ar fi oprit să-şi vadă familia. Îşi făcuseră griji pentru ea când plecase acasă de Crăciun, dar după două zile nu a mai putut suporta cicăleala şi a plecat mai devreme pentru a se întâlni cu nişte prieteni în Tahoe. Se lovise puternic de denivelări timp de trei zile la rând, până când spatele o duruse atât de tare încât nu mai putuse rezista.

Rivera a luat un şerveţel şi şi-a şters colţurile ochilor. L-a aruncat la gunoi şi s-a hotărât să se înscrie în vacanţă. Era pe punctul de a-i trimite şefului ei un e-mail când i-a sunat telefonul. Nu a recunoscut numărul de pe ecran, dar a răspuns totuşi.

„Agentul special Rivera la telefon."

„Ne întâlnim pe stradă."

„Cine e la telefon?"

„Partenerul tău de antrenament. Mişcă-ţi fundul jos. Trebuie să vorbim."

„Oh... tu eşti. Frumos articol în Times. Se pare că ai făcut o adevărată mizerie."

Rapp a râs. „Ar trebui să ştii mai bine decât majoritatea să nu crezi ce citeşti în ziar."

Rivera s-a uitat peste vârful cubului ei şi a spus: „Având în vedere situaţia mea actuală, nu sunt sigură că este o idee bună să fiu văzută cu tine."

„Ascultă... sunt un tip ocupat. Am ceva ce o să vrei să vezi. Ai încredere în mine. Am parcat la bordură. Audi A8 argintiu."

Linia s-a închis. Rivera a ţinut receptorul o secundă şi apoi l-a pus încet înapoi în suport. S-a uitat o clipă în jurul biroului ei gol, s-a gândit la cariera ei goală şi a ajuns rapid la concluzia că nu avea nimic de

pierdut. Şi-a luat poşeta şi a pornit spre lift. Două minute şi jumătate mai târziu, se urca pe scaunul din faţă al pasagerului din maşina lui Rapp.
„Ar fi bine să fie bine.” Şi-a pus ochelarii de soare şi s-a uitat la Rapp.
Rapp a apucat schimbătorul de viteze şi a băgat-o înapoi în marşarier. „Pune-ţi centura de siguranţă.” A apăsat acceleraţia şi a ieşit în trafic.
„Unde mergem?” Rivera a bâjbâit cu centura de siguranţă.
„Nicăieri.”
A făcut un gest cu mâna dreaptă spre peisajul care trecea. „Evident că mergem undeva.”
„Nicăieri în mod special. Nu am vrut să stau în faţa clădirii tale.”
„Bine. Ce voiai să-mi arăţi?”
„Am câteva întrebări pentru tine mai întâi.” Rapp a apăsat blinkerul şi a virat pe 19th Street şi s-a îndreptat spre sud, spre National Mall.
„Nu-mi plac jocurile. Nu am chef astăzi. Arată-mi doar ce ai.”
Rapp şi-a coborât puţin ochelarii de soare şi s-a uitat peste cap la pasagerul său. „Nu vă plac jocurile? Cum naiba ai putea numi ceea ce mi-ai făcut în dojo-ul tău în dimineaţa trecută?”.
Ea a ignorat întrebarea şi a spus: „Nu ştiu dacă ai observat, sau dacă îţi pasă, dar cariera mea este practic încheiată. Treisprezece ani chiar la toaletă”.
Rapp s-a oprit la semafor şi a spus: „Nu am observat şi nu, nu-mi pasă. Vreau răspunsuri şi am nevoie de ele repede.”
A scuturat din cap şi s-a uitat pe fereastră.
„Cel puţin sunt sinceră.”
„Bravo ţie. Un spion cinstit. Trebuie să fii cu adevărat unică.”
Rapp nu era spion, dar nu avea de gând să îşi piardă timpul încercând să o corecteze. „În ziua atacului ai spus că nu ai amestecat limuzinele.”
„Despre ce vorbeşti?”
„Când ai plecat de la conferinţă, chiar înainte de explozie, mi-ai spus că toată lumea s-a încărcat. Tu te-ai urcat în prima limuzină cu Ross şi Alexander, iar soţia lui Alexander s-a urcat în a doua limuzină.”
„Aşa este.”
Semaforul s-a făcut verde şi Rapp a luat piciorul de pe frână. „Şi limuzinele nu au fost niciodată amestecate. Au rămas în această ordine până la explozie?”
„Da. Ţi-am mai spus asta.”
„Încerc doar să mă asigur. Cine decide cine se urcă în ce limuzină?”.
Rivera s-a încruntat. Sprâncenele ei subţiri şi întunecate se arcuiau deasupra ochelarilor de soare. „Eu am fost SAC. În mod obişnuit, da, dar de multe ori lucrăm din mers cu persoanele protejate şi cu personalul lor.”
„Am citit în raportul preliminar de aseară că Alexander şi soţia sa au sosit în aceeaşi limuzină, dar au plecat cu vehicule separate.”
„Aveţi o copie a raportului preliminar?” a întrebat Rivera, surprinderea ei fiind evidentă.
„Da, şi nu vă faceţi griji. Ieşiţi nevătămat din el”. Rapp nu era întru totul sincer, dar nu avea nevoie ca ea să se agite. „Acum este corect? Alexander şi soţia lui au sosit cu aceeaşi maşină şi au plecat cu maşini separate?”
„Da.”
„Şi în raport se spune că l-aţi desemnat pe agentul special Cash să meargă cu soţia lui Alexander în a doua limuzină?”
„Da.” Rivera a devenit puţin ezitant. „Unde vrei să ajungi cu toate astea?”
„Mai aveţi puţină răbdare cu mine şi vă voi spune. Decizia de a o pune pe soţia lui Alexander în a doua limuzină, a fost o decizie a personalului sau a fost decizia dumneavoastră?” Rapp a luat-o la stânga pe Constitution Avenue, Monumentul Washington se înălţa mare în faţă, pe dreapta.
„Prin personal presupun că vă referiţi la campanie.”
„Da. A fost decizia dumneavoastră sau a campaniei?”.
„A fost campania.”

Degetele lui Rapp s-au flexat pe volanul din piele, apoi l-au strâns bine. Se îndrepta spre adevăr şi îl simţea. „Când aţi fost informat de schimbare?”
„Probabil cu un sfert de oră sau cam aşa ceva înainte de a pleca spre reşedinţa vicepreşedintelui. Nu mă ţineţi la asta, totuşi. Schimbări de genul acesta se întâmplă tot timpul. Cu atât mai mult în timpul unei campanii.”
Rapp a dat din cap. „Nu o voi face. Presupun că, dacă campania vrea să facă o schimbare, trebuie să vă informeze personal.”
„De obicei, dar nu sunt mereu activ.”
„Atunci când eşti activ.”
„De obicei, dar nu întotdeauna. Uneori iau cel mai apropiat agent şi îl pun să mă anunţe pe mine, dar am spus clar că vreau ca toate modificările să treacă direct prin mine.”
Rapp a dat din cap în timp ce conducea. Până acum totul era în regulă. Era aşa cum îşi imaginase el.
„Deci, în ziua atacului, cine v-a informat că urma să se facă o schimbare în ceea ce priveşte cine va merge în ce maşină?”
„Stu Garret.”
Rapp a simţit cum i se strânge puţin pieptul, în timp ce începea să simtă un vârf de adrenalină. „Stu Garret.” Rapp şi-a întors capul spre dreapta, crăpându-şi gâtul.
„Îl cunoşti?”
„Doar după reputaţie.”
„Este extrem de nepoliticos, ca să fiu amabil.”
„Aşa am auzit şi eu.” Rapp a intrat pe banda din dreapta şi se pregătea să vireze pe strada 14. „Agentul Cash fusese deja repartizat în a doua limuzină sau a fost o schimbare de ultim moment?”
„De ce vă interesează agentul Cash?”
Rapp a virat la dreapta şi a suspinat. „Nimic în mod special. Doar nişte neconcordanţe pe care le-am găsit.”
„Nu ştiu dacă asta vă va ajuta, dar ne-am certat în după-amiaza aceea când i-am spus că trebuie să o ducă pe Jillian înapoi la hotel.”
„Deci a fost o schimbare de ultim moment?”
„Da.”
„Şi de ce te-ai decis să-l alegi pe el în locul celorlalţi agenţi?”
„Nu am ales. Ea l-a cerut pe el.”
Rapp părea surprins. „Sunteţi sigur de asta? Ţi-a spus ea personal sau ţi-a spus unul dintre ajutoarele ei?”.
Rivera s-a gândit o clipă, apoi a spus: „De fapt, Garret a fost cel care mi-a spus că ea l-a solicitat.”
Rapp a virat brusc la stânga pe Jefferson Drive. „Sunteţi sigur?”
„Da, sunt sigur.”
„Şi asta era normal.”
„Da, era directorul de campanie. Mereu alerga de colo-colo lătrând la oameni şi făcând schimbări de ultim moment.”
„Era normal ca Jillian să-l ceară pe agentul Cash?”
„De fapt, a fost. Obişnuiam să-l tachinăm în legătură cu asta.” Rivera a zâmbit când şi-a amintit de prietena ei. „Unii dintre agenţi chiar glumeau că ea avea o slăbiciune pentru el.”
Rapp a râs inconfortabil. Au mai condus încă un bloc în tăcere şi apoi Rapp a tras pe dreapta în faţa Muzeului Naţional al Aerului şi Spaţiului. Trebuia să ia o decizie. Lui Kennedy nu i-ar fi plăcut, dar avea de gând să-şi urmeze instinctele. A pus maşina în parcare şi s-a întors spre Rivera. „Vreau să faci ceva pentru mine.”
Rivera a fost luat prins cu garda jos atât de sinceritatea cât şi de intensitatea lui. S-a uitat la el cu precauţie şi a întrebat: „Ce?”.
„Îl cunoşti pe Jack Warch?”
„Bineînţeles.”
„În aproximativ o oră şi jumătate îl voi pune pe preşedinte să-l sune. Preşedintele îi va spune lui Jack că vrea ca tu să te uiţi prin toate jurnalele pe care Serviciul Secret le are despre Ross şi Alexander începând

cu luna septembrie a acestui an. Vreau să te uiţi în special la cele două săptămâni dinaintea atacului. Vreau să ştiu dacă au avut vizitatori străini şi vreau să fii atent la orice menţiune despre Stu Garret."
Rivera şi-a dat jos ochelarii de soare şi a studiat trăsăturile aspre ale lui Rapp. „De ce ai râs aşa când ţi-am spus că unii dintre agenţi obişnuiau să-l tachineze pe Cash că Jillian avea o slăbiciune pentru el?"
„Cum ai râs?"
„Ca şi cum probabil că aveau dreptate şi nici măcar nu ştiau asta."
Rapp s-a uitat pe fereastra din faţă şi a spus: „Chiar nu ştiai că aveau o aventură?".
„Poftim?" a răspuns Rivera mai mult decât şocat.
„Chiar nu ai ştiut?" a întrebat Rapp pe un ton neîncrezător.
„Îl cunoşteam pe Matt Cash de multă vreme. A fost un tată bun şi un soţ devotat. În niciun caz nu avea cum să-şi înşele familia".
„Serios. „ Rapp a băgat mâna în buzunar şi a scos o copie color a uneia dintre fotografiile făcute în Palm Beach. Rapp a aruncat fotografia în poala lui Rivera şi a spus: „Dacă nu este agentul Cash făcând sex cu Jillian Rautbort, atunci te superi dacă îmi spui cine este?".
Rivera se holba la fotografie în stare de şoc, fără să poată vorbi.

44

Holul de la Willard prindea viaţă. Era 11:28 dimineaţa şi nimeni nu ieşea. Erau doar sosiri şi oaspeţi care se deplasau pentru a găsi mâncare şi a face cumpărături. Garret încerca de fapt să lucreze, iar dacă mai venea încă o persoană să îl felicite, jura că o să-i dea în cap cu BlackBerry-ul său. Garret stătea pe un scaun de mohair supradimensionat, cu faţa spre uşă. Presupunea că bărbatul cu care se întâlnea la prânz ştia cum arată, pentru că el nu avea nici cea mai vagă idee despre cum arăta tipul.
Garret s-a concentrat pe micul ecran al BlackBerry-ului său cu ajutorul unei perechi de ochelari bifocali. Degetul său mare a învârtit rotiţa neagră de pe partea laterală a dispozitivului şi a făcut clic pe pictograma meteo. Prognoza pe cinci zile a apărut după câteva secunde. De luni de zile se temea de inaugurare. De fiecare dată când se gândea la ea, se imagina stând pe treptele din vestul Capitoliului, îngheţând de frig. Se apropia un front cald. După-amiaza ar fi trebuit să atingă o temperatură maximă de 52 de grade, iar pentru marele eveniment de sâmbătă se prognoza o temperatură de 58 de grade. Garret a zâmbit. Idioţii naibii de meteorologi, s-a gândit el în sinea lui. Habar n-aveau ce făceau. Cu doar două zile în urmă, prognozaseră doar treizeci de grade pentru weekend.
Mulţumit de prognoza actuală, a învârtit roata şi a dat click pe unul dintre site-urile sale web salvate. Era un site de licitaţii online specializat în motociclete vechi. Garret avea câteva licitaţii pe care trebuia să le verifice. Una dintre ele urma să oprească licitaţia la ora 22:00 în această seară. În timp ce se uita la cea mai recentă licitaţie, BlackBerry-ul a emis un semnal sonor şi apoi un număr unu a apărut în căsuţa sa poştală. Dintr-o dată, au apărut alte trei mesaje. Garret a deschis căsuţa poştală şi a văzut că primul mesaj era o alertă de ştiri de la Drudge Report. Celelalte trei erau de la alte servicii de ştiri. Ceva se pregătea. Garret a făcut clic pe link şi, o clipă mai târziu, s-a trezit cu ochii pe pagina de start a Drudge Report. Titlul din partea de sus scria: „Preşedintele va ţine o conferinţă de presă la prânz. Se aşteaptă ca directorul CIA să demisioneze".
Garret a bătut din pumn în sus şi în jos şi a apăsat butonul de apelare rapidă pentru Mark Ross.
Ross a răspuns la al doilea apel. „Da?"
„Cum a mers la Langley?"
„E moartă şi nici măcar nu ştie asta."
„Cred că acum ştie."
„Ce se întâmplă?"
„Drudge anunţă că preşedintele va ţine o conferinţă de presă la prânz."
„Despre ce?"
„Spune că Kennedy va demisiona."
„Glumeşti!" Vocea lui Ross era plină de emoţie.
„Nu. Îţi vine să crezi? A durat mai puţin de o zi şi abia dacă a trebuit să ridici un deget."

„Unde eşti?”
„La hotel. Mă întâlnesc cu un clovn din Indiana care crede că va fi următorul guvernator.”
„Fii scurt. Ne întâlnim în bar la prânz. O să ne uităm împreună. Abia aştept să văd privirea abătută a lui Kennedy.”
„Ne vedem acolo.” Garret a închis în momentul în care cel de la 11:30 a intrat în hol. Tipul trebuia să aibă 1,80 m. Ăsta a fost primul lucru pe care l-a observat. Al doilea a fost că avea cel mai pronunţat măr al lui Adam pe care îl văzuse vreodată. Dacă nu cumva locuitorii din Indiana îşi doreau un guvernator care să arate ca o barză, tipul ăsta nu avea nicio şansă.

45

CASA ALBĂ, WASHINGTON, D.C.
P rezidentul Hayes era la fel de uşurat cum îl văzuse Kennedy vreodată. După ce a terminat prezentarea PowerPoint, a recunoscut că se temuse de ce era mai rău când citise articolul din Times. Din motive evidente, nu dorea ca administraţia sa să se încheie cu un scandal. În schimb, avea de gând să plece cu o notă bună. Gazich era vinovat. Nu exista nicio îndoială în această privinţă. Guvernul grec tocmai în această dimineaţă îşi depusese protestul oficial la ONU. Se grăbise şi era pe cale să afle acest lucru într-un mod foarte public şi, cel mai bun lucru, criticii şi duşmanii lui aveau să fie nevoiţi să mănânce cioară. Ideea lui Rapp de a ţine o conferinţă de presă fusese uşor de vândut pentru Kennedy. Preşedintele abia aştepta să întoarcă situaţia în faţa New York Times. Nu numai că pleca pe o notă înaltă, dar avea să poată face ceea ce puţini preşedinţi au avut ocazia să facă, şi anume să dea în vileag presa în faţa propriei lor greşeli. Rapp avusese dreptate când îi spusese lui Kennedy că va fi distractiv. Distracţia ei, însă, fusese scurtă. Kennedy era cuprinsă de teamă cu privire la cât de mare ar putea fi amploarea scandalului şi decisese să nu-i împărtăşească preşedintelui niciuna dintre suspiciunile sale mai profunde. Nu era vorba că nu avea încredere în el, ci că avea nevoie de dovezi. Până acum, tot ce avea erau câteva fotografii foarte jenante, o teorie, o neîncredere profundă în Mark Ross şi teama că Josh Alexander era atât de avid de putere încât îşi pusese să îşi ucidă propria soţie pentru a câştiga alegerile.
Kennedy se afla în micul hol din faţa sălii de presă a Casei Albe, cu Juarez alături de ea. Îl voia acolo pentru a putea oferi Serviciului Clandestin o publicitate pozitivă mult meritată. Pentru Kennedy nu era timp să sărbătorească. Era îngrijorată de imaginea de ansamblu. Îngrijorată de adevărul pe care l-ar putea descoperi Rapp. Un adevăr care ar fi distrus încrederea unei naţiuni în oficialii săi aleşi şi ar fi afectat pentru decenii de acum încolo poziţia internaţională a Americii. Kennedy trebuia să fie absolut sigură de ceea ce se întâmplase şi trebuia să afle înainte ca Alexander şi Ross să depună jurământul.
Telefonul lui Kennedy a sunat. S-a uitat la ID-ul apelantului şi a văzut că era Rapp. A apăsat butonul de convorbire şi a întrebat: „Cum a mers?”.
„Nu avea nicio idee că aveau o aventură.”
„O crezi?”
„Da.”
„A confirmat că ea a fost cea care i-a ordonat să meargă în a doua maşină?”.
„Da.”
„Hmmm.” Kennedy s-a întrebat dacă nu cumva tocmai se loviseră de prima piedică. O parte din ea voia ca totul să se termine aici şi acum, dar o altă parte din ea voia să demonstreze că instinctele ei aveau dreptate.
„Dar, ascultă asta”, a spus Rapp. „Garret a fost cel care i-a spus să se asigure că Cash şi soţia merg în a doua limuzină. Ea a spus că Garret i-a spus că soţia l-a cerut în mod special pe Cash.”
„Şi nu avem cum să dovedim dacă a cerut sau nu.”
„Există o singură cale.”
„Cum?”
„Îl iau pe rahatul ăla mic de Garret şi-l ameninţ că-i scot ochii cu mâinile goale.”
„Mitch, nu putem face chestii de genul ăsta.” Kennedy a aruncat o privire în dreapta ei şi apoi în stânga. „Cel puţin nu fără mai multe dovezi.”

„Bine. Dar fă-mi o favoare. Preşedintele te va pune să spui câteva cuvinte, nu-i aşa?”
„Da.”
„Asigură-te că pui cu adevărat în valoare faptul că am găsit anumite înregistrări în biroul lui Gazich care ne-au dat o idee bună despre cine l-ar fi putut angaja. Fii foarte vag, dar să pari încrezător.”
Kennedy şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe preşedintele Hayes venind pe hol împreună cu secretarul său de presă. „Trebuie să plec. Te sun când termin”. Kennedy şi-a redus soneria la tăcere şi a băgat-o în poşetă.
„Eşti gata?”, a întrebat preşedintele cu un zâmbet încrezător.
„Sunt gata dacă şi dumneavoastră sunteţi, domnule”.
„Bine, să mergem”. Hayes a luat-o pe Kennedy de braţ şi a condus-o în sala de presă înghesuită şi fierbinte a Casei Albe.

46

HOTEL WILLARD, WASHINGTON, D.C.
P rimul lucru pe care l-a făcut Garret a fost să despartă barza de personalul său. Cei cinci oameni păreau deranjaţi, dar Garret nu s-a mai gândit la asta. L-a condus pe politicianul în devenire până în colţul îndepărtat al holului, a luat două scaune şi s-a apucat de treabă. Barza era baptistă şi mergea la biserică în fiecare duminică, ceea ce, într-un stat ca Indiana, era foarte important. Cu atât mai mult pentru un democrat. Familia era plină de bani. Bunicul a început prin a cumpăra posturi de radio în anii '30, tata a adăugat posturi de televiziune în anii '60, iar apoi a consolidat şi mai mult averea familiei cu un monopol de cablu în anii '80. În anii '90, barza, care absolvise la Purdue cu o diplomă de inginer, a văzut viitorul şi l-a convins pe tata să intre în afacerea cu sateliţi. Compania avea acum trei sateliţi de comunicaţii pe orbită, iar averea netă a familiei era estimată undeva la cinci miliarde de dolari.
Barza pretindea că este fericit în căsnicie şi fidel soţiei sale de treisprezece ani. Avea trei copii, nu avea antecedente de abuz de droguri şi nici obiceiuri perverse pe care să le recunoască. Garret i-a spus bărbatului că, înainte de a se angaja, dorea să facă nişte sondaje preliminare pentru a vedea ce părere au oamenii din Indiana despre el. Barza a spus că aveau deja date despre sondaje, dar Garret a fost ferm convins că va trebui să facă şi el un sondaj. Candidatul aspirant ar trebui, bineînţeles, să plătească factura. Garret ar fi angajat, de asemenea, un detectiv particular care să verifice dacă există rufe murdare. Era o regulă fermă a sa de a avea toţi potenţialii clienţi investigaţi. Nu-i plăceau surprizele. Fusese ars de prea multe ori de candidaţi cu un sentiment de importanţă exagerat şi cu o memorie selectivă.
Garret a văzut un agent al Serviciului Secret intrând pe uşa principală. L-a recunoscut vag ca fiind unul dintre agenţii desemnaţi pentru detaşamentul lui Ross. Bărbatul s-a oprit, a măturat camera de la dreapta la stânga cu o privire robotică, apoi şi-a dus mâna stângă la gură şi a vorbit într-un mic microfon. Garret ştia că Ross urma să intre pe uşă în scurt timp, aşa că şi-a cerut scuze pentru o întâlnire atât de scurtă şi a promis că îl va suna pe barză la începutul săptămânii viitoare. Chiar dacă nu ar fi avut nevoie să se întâlnească cu Ross, ar fi fost scurt. Nu avea de gând să tergiverseze cu un potenţial client.
Garret a văzut încă doi agenţi ai Serviciului Secret intrând pe uşă. Unul dintre ei s-a oprit pentru a-i supraveghea pe oaspeţi, în timp ce celălalt a continuat să se îndrepte spre banca liftului. O secundă mai târziu, Ross a intrat în hol. Murmurele au început aproape imediat. Cei care l-au văzut primii au şoptit celorlalţi şi toate capetele s-au întors să privească a doua cea mai importantă persoană a petrecerii. Unul dintre invitaţi a strigat ceva ce Garret nu a înţeles prea bine. Ross a zâmbit şi a bătut cu pumnul în masă, iar apoi ceilalţi invitaţi au izbucnit în aplauze.
Garret a pornit pe un curs pentru a-l intercepta pe Ross la jumătatea distanţei dintre uşă şi lifturi. Barza i-a strigat numele, dar Garret nu s-a obosit să se întoarcă. Tipul voia probabil să-l cunoască pe Ross, dar Garret nu avea timp pentru prezentări sau amabilităţi. Voia să urce în apartamentul lui Ross şi să dea drumul la CNN. Garret a căzut în pas cu vicepreşedintele ales şi cu gărzile sale de corp şi a mărşăluit direct spre un lift care aştepta. Nu s-a schimbat niciun cuvânt.
Ross, Garret şi patru agenţi au intrat în lift. Când uşile s-au închis, Garret s-a uitat la Ross şi l-a întrebat: „Cum au mers lucrurile la Langley?”.

Ross îşi ţinea ochii pe numerele etajelor de deasupra uşii liftului. Dintr-o parte a gurii a dat un răspuns dintr-un singur cuvânt. „Interesant.”
Interesant, s-a gândit Garret. Interesant însemna că avea ceva de spus, dar nu voia să vorbească despre asta în faţa agenţilor. Şi-au petrecut restul drumului scurt în tăcere. Când uşile s-au deschis, un alt agent al Serviciului Secret îi aştepta. Au mers pe hol până la apartamentul lui Ross, unde era postată încă o santinelă. Agentul a introdus o cheie de card în cititor şi a deschis uşa pentru Ross şi Garret. Au intrat în apartament, unde mirosul de mic dejun încă plutea în aer.
Imediat ce uşa s-a închis, Ross şi-a scos haina de costum şi a spus: „Abia aştept să văd ce faţă va face târfa aia când va fi forţată să demisioneze.”
Garret avea deja telecomanda în mână şi lucra la butoane.
Ross şi-a întins haina pe spătarul unui scaun şi a adăugat: „Poate ar trebui să cerem Departamentului de Justiţie să lanseze o anchetă. Dacă avem noroc, va ajunge la închisoare”.
Garret s-a încruntat şi a mai făcut o încercare de a introduce canalul pentru CNN. „Fii mulţumit de victoria ta şi lasă lucrurile aşa. Ultimul lucru pe care ni-l dorim sunt mai multe anchete.”
„Trebuia să o fi văzut în această dimineaţă”. Ross şi-a pus mâinile pe spătarul scaunului şi s-a uitat la televizor. „Era atât de îngâmfată. Stătea acolo, în biroul ei, cu faţa a naibii de inexpresivă, şi mi-a spus că nu crede că e cazul să comenteze articolul. Când eram şefa ei, obişnuia să facă acelaşi rahat.”
„Ce te aşteptai să spună?” Garret a întins telecomanda, a dat volumul mai tare şi, cu o voce de falset, a spus: „Am dat-o în bară. Îmi pare rău.” Garret a clătinat din cap. „Oamenii ca Kennedy... întotdeauna se cred cea mai deşteaptă persoană din cameră. Nu are cum să recunoască vreodată că a dat-o în bară.”
Pe ecran a apărut imaginea sălii de presă a Casei Albe. Era doar podiumul şi fundalul albastru cu decupajul Casei Albe. Lângă logo-ul Casei Albe, un monitor mare cu ecran plat atârna din tavan. Şenilata din partea de jos a ecranului spunea că preşedintele era aşteptat să facă un anunţ important. Corespondentul CNN la Casa Albă relata speculaţiile potrivit cărora directorul CIA Kennedy ar urma să-şi anunţe demisia.
„Nu mai spune!” Garret a râs. „Nu-i aşa că e grozav?”
„Ba da, este.” Ross a afişat un zâmbet mândru. „Asta e putere adevărată. Să fii capabil să manipulezi evenimentele lumii.”
„Uite,” a spus Garret, „vine Bobble Head.”
Ross a chicotit. Garret putea fi brutal de amuzant uneori. După ce preşedintele Hayes respinsese pentru a mia oară campania şi spusese clar că nu va face campanie în numele lui Ross şi Alexander, Garret se apucase să-i spună cap de boboc. Era o aluzie grosolană la felul în care boala Parkinson a preşedintelui îl făcea să tremure.
„Probabil că şi-a luat medicamentele în această dimineaţă. Nu tremură prea tare.”
„Dă-l mai tare”, a ordonat Ross.
În partea de jos a ecranului a apărut o serie de bare verzi în escaladare, în timp ce preşedintele îşi aranja notiţele în spatele podiumului. Expresia de pe faţa lui era foarte serioasă. În cele din urmă, Hayes şi-a curăţat gâtul şi apoi a apucat microfonul mic trăgându-l puţin mai aproape.
„Voi face o scurtă declaraţie”, a spus el, „apoi voi preda lucrurile directorului Kennedy”. Hayes s-a oprit o secundă pentru a se uita la notiţele sale. „Am fost binecuvântat în viaţa mea să lucrez cu nişte oameni extrem de talentaţi. În fruntea acestei liste aş pune-o pe femeia din dreapta mea.” Preşedintele s-a oprit şi l-a privit pe Kennedy cu un zâmbet paternal.
Garret a spus: „O să o construiască înainte de a arunca securea”.
„Directoarea Kennedy a fost unul dintre cei mai apropiaţi consilieri ai mei în ultimii patru ani, iar ea şi echipa ei de la CIA sunt unii dintre cei mai buni oameni din serviciul public de astăzi. Multe dintre succesele ei nu veţi afla niciodată, pentru că sunt clasificate. Eşecurile ei, din păcate, ajung adesea pe primele pagini ale ziarelor din întreaga ţară şi nu numai.” Preşedintele s-a oprit, ochii săi plutind peste corpul de presă cu o expresie care era undeva între furie şi dezamăgire. „Aş dori să spun astăzi ţării că nu există nimeni pe care să mă fi bazat mai mult în ultimii patru ani decât Irene Kennedy. Îi datorez o profundă datorie de recunoştinţă. Ţara îi datorează o profundă datorie de recunoştinţă. „ Hayes a rămas la

microfon, dar s-a întors să se uite la Kennedy. „Sunt un om foarte norocos că am lucrat cu cineva atât de talentat şi loial.”
Preşedintele s-a îndepărtat de la podium şi şi-a deschis braţele pentru Kennedy.
Garret a clătinat din cap dezgustat şi a spus: „Vedeţi! Asta se întâmplă când nu mai candidezi pentru o funcţie. Nu-ţi mai pasă pe cine îmbrăţişezi. Dacă ar fi candidat la realegere, în niciun caz nu ar fi făcut asta. Pun pariu că nici măcar nu ar fi fost prins în aceeaşi cameră cu ea.”
Kennedy stătea în spatele podiumului cu mâinile goale. Arăta decisiv mai mică decât preşedintele, dar emana o încredere liniştită. Părul ei castaniu drept era ascuns după urechi şi purta o pereche de ochelari minusculi cu rame negre. La gât îi atârna un şir de perle albe mici. Arăta inteligentă, elegantă şi stăpână pe sine.
A privit direct la corpul de presă şi a spus: „De la atacul terorist din octombrie anul trecut de la Washington, CIA a încercat în mod activ să identifice persoana sau persoanele care s-au aflat în spatele atacului asupra coloanei de maşini. La sfârşitul săptămânii trecute, o echipă de agenţi CIA, după aproape o lună de muncă pe teren, a prins un bărbat pe insula grecească Cipru. Acest bărbat a fost identificat de New York Times ca fiind Alexander Deckas, un cetăţean grec. Chiar în această dimineaţă, guvernul grec a depus un protest oficial la Naţiunile Unite, acuzând Statele Unite de răpirea unuia dintre cetăţenii lor. Guvernul grec cere ca domnul Deckas să fie returnat imediat.”
Kennedy s-a uitat în dreapta ei şi a dat din cap cuiva din afara ecranului. O secundă mai târziu, monitorul cu ecran plat care era cocoţat deasupra umărului ei drept a început să pâlpâie. Kennedy s-a mutat în partea îndepărtată a podiumului, şi-a ridicat braţul drept şi l-a îndreptat spre ecran. Pe ecran a apărut o imagine alb-negru.
„Această înregistrare de supraveghere a fost făcută la un Starbucks de pe Wisconsin Avenue, la doar câteva străzi distanţă de explozia care a avut loc în octombrie anul trecut. Pe baza mărturiei unui agent al Secret Service care se afla în coloana de maşini în acea zi, credem că bărbatul care stă la tejghea şi poartă şapca de baseball este persoana care a detonat bomba.”
Kennedy a ridicat mâna, a apăsat telecomanda şi ecranul s-a despicat în două. Jumătatea stângă a arătat imaginile de la Starbucks, iar jumătatea dreaptă a arătat o nouă imagine de supraveghere. „Imaginea din dreapta a fost făcută la JFK cu o zi înainte de atac. Folosind un software de recunoaştere facială, aceste două fotografii au fost analizate. Experţii în domeniu sunt de acord că există o şansă de peste optzeci la sută ca aceşti doi bărbaţi să fie unul şi acelaşi.”
Ochii lui Ross s-au îngustat şi a întrebat: „Ce naiba pune la cale?”.
„Bărbatul din dreapta a intrat în SUA folosind un paşaport grecesc şi călătorea sub numele de Nicholas Panagos.” Kennedy a apăsat din nou pe telecomandă, iar ecranul era acum împărţit în trei părţi. „Această nouă imagine din extrema dreaptă este a lui Alexander Deckas, bărbatul pe care l-am reţinut în Cipru la sfârşitul săptămânii trecute. Folosind un software de recunoaştere facială, experţii noştri sunt de acord că există o potrivire de nouăzeci şi nouă la sută între fotografia din mijloc şi cea a domnului Deckas din dreapta.” Kennedy a făcut o pauză şi s-a uitat la reporterii adunaţi în faţa ei.
O mână s-a ridicat în sus şi apoi un bărbat s-a ridicat în picioare blocând o bună parte din unghiul camerei de filmat. Imaginea de pe televizor s-a schimbat rapid pentru a-l arăta pe reporter din faţă. Când a început să vorbească, numele său a apărut în partea de jos a ecranului, împreună cu ziarul pentru care lucra. Era vorba de Sam Cohen, corespondentul la Casa Albă pentru New York Times.
„Domnule director Kennedy, negaţi informaţiile potrivit cărora CIA l-a răpit pe domnul Deckas de la domiciliul său din Cipru?”.
Unghiul camerei s-a schimbat din nou spre Kennedy. „Aş folosi cuvântul „reţinut”.”
„Deci nu negaţi?”
Kennedy şi-a strâns buzele pentru o clipă, apoi a spus: „Nu.”
Cohen a scris în timp ce vorbea. „Negaţi rapoartele conform cărora Mitch Rapp l-a împuşcat pe acest om de patru ori, o dată în fiecare genunchi şi apoi din nou în ambele mâini?”
Încă o dată, Kennedy a făcut o pauză şi apoi a dat un răspuns dintr-un singur cuvânt. „Nu.”
Cohen avea o expresie de amuzament surprins pe faţă. „Aceste răni au fost provocate în timp ce agentul Rapp îl tortura pe domnul Deckas?”.

„Au avut loc în timpul prinderii suspectului, dar cred că devansezi puţin povestea, Sam.”
„Cu tot respectul, domnule director Kennedy, cred că torturarea unui semen în orice situaţie este un scandal. Instanţele noastre au spus în mod repetat acelaşi lucru. Torturarea unei persoane a cărei vinovăţie sau nevinovăţie nu a fost încă dovedită este o adevărată parodie.”
„Dacă omul era într-adevăr nevinovat şi a fost de fapt torturat, aş fi de acord cu dumneavoastră.”
„Nu ne-aţi arătat nimic care să se apropie de a dovedi că acest individ Deckas a fost cel care a atacat coloana de maşini şi nu pot concepe un scenariu în care un individ să fie împuşcat în ambii genunchi şi în ambele mâini în timp ce este arestat.”
Comportamentul calm şi neutru al lui Kennedy s-a topit într-un zâmbet jucăuş. „Asta pentru că m-ai întrerupt, Sam. Se pare că New York Times are obiceiul de a trage concluzii pripite înainte de a aduna toate faptele.”
Zâmbetul a fost ceea ce i-a dat lui Ross un motiv de pauză. Era acelaşi zâmbet pe care l-ar fi afişat cineva în timpul unei partide de şah atunci când un adversar îţi intrase în capcană. Ceva nu era în regulă. Expresia ei nu era ceea ce se aştepta de la cineva care urma să fie violată în grup de către mass-media. Ross a privit-o cum s-a întors spre ecran şi a apăsat telecomanda. Fotografia lui Deckas a rămas pe ecran şi i s-a alăturat o a doua fotografie, mai tânără, cu el.
„Domnul Deckas nu este, de fapt, cetățean grec. Numele său real este Gavrilo Gazich şi este căutat de Haga pentru crime de război comise în fosta republică Iugoslavia. Domnul Gazich este o persoană de origine bosniacă care este acuzat de uciderea a peste trei duzini de bărbaţi, femei şi copii în timpul războiului. În urmă cu cinci ani, acesta s-a mutat în Cipru şi şi-a creat o identitate falsă şi o companie specializată în aducerea de ajutoare în naţiunile sărace din Africa. Pe baza informaţiilor pe care le-am găsit la biroul şi la domiciliul său, cercetăm acum faptul că este posibil ca acesta să fi fost implicat în şaisprezece asasinate în ultimul deceniu. Printre ţintele sale s-au numărat un oficial al Naţiunilor Unite, lucrători umanitari, politicieni, lideri de război, generali şi cel puţin un reporter.”
Garret şi-a smuls ochii de la televizor şi a întrebat: „Ce naiba e asta?”.
Înainte ca Ross să poată răspunde, Kennedy a continuat. „Domnul Gazich şi-a recunoscut rolul în atacul comis aici, la Washington, în octombrie anul trecut.”
„Această mărturisire a fost făcută înainte sau după ce a fost împuşcat în ambii genunchi?”. Vocea era cea a lui Sam Cohen de la Times. De data aceasta a rămas pe scaun.
Kennedy nu s-a deranjat să se uite la ecran. Şi-a ţinut ochii pe Cohen în timp ce a apăsat pe telecomandă, aducând două fotografii noi. Ecranul era plin de doi morţi cu faţa cenuşie. „În timp ce observau mişcările domnului Gazich pe insula Cipru, echipa CIA l-a văzut cum i-a ucis pe aceşti doi bărbaţi. Nu ştim cine sunt, dar avem motive să credem că sunt ruşi. Credem, de asemenea, că au fost trimişi să-l ucidă pe domnul Gazich pentru ca acesta să nu mai fie un pericol pentru cel care l-a angajat să atace coloana de maşini a preşedintelui ales Alexander.
„Iată un scurt extras din mărturisirea lui Gazich. Nu vi-l pot reda în întregime pentru că ne-a spus unele lucruri pe care încă le investigăm.” Kennedy a apăsat din nou un buton şi pe ecran a apărut o transcriere dactilografiată a înregistrării audio. O secundă mai târziu, se auzeau voci.
„Cum aţi intrat în SUA? Aveţi grijă. Nu vă grăbiţi să vă gândiţi bine la asta. Nu ai vrea să mă minţi”.
„Am zburat la New York cu o zi înainte”.
„Care aeroport?”
„JFK.”
„Explozibilii?”
„Mă aşteptau.”
„Unde?”
„Pennsylvania.”
„Statul?”
„Da, statul. Acum dă-mi injecţia mea.”
„Nu încă. Faci o treabă bună, totuşi. Deci, iei duba, o duci la Washington... când, vineri?”.
„Nu, ţi-am spus că vineri am ajuns la New York”.
„Deci ai rămas în Pennsylvania vineri seara?”

„Da... da! Duba mă aştepta şi am condus-o până la Washington sâmbătă dimineaţa devreme. Mi-am găsit locul, am parcat-o, am aşteptat, iar când a fost momentul potrivit am aruncat-o în aer. Sfârşitul poveştii.”
Garret s-a ridicat brusc în picioare. „Toate astea sunt nişte prostii... nu-i aşa? Adică ea inventează rahatul ăsta. Nu-i aşa?”
Ross avea braţele încrucişate pe piept, cu pumnul strâns şi sub bărbie. Fără să se obosească să se uite la Garret, a răbufnit: „Taci, ca să pot auzi ce spune.”
„Domnule director Kennedy”, era din nou Cohen, „caseta a fost făcută înainte sau după ce suspectul a fost împuşcat?”.
„Ce vrei să spui, Sam?”
„Când cineva a fost împuşcat în ambii genunchi şi în ambele mâini şi apoi interogat, este rezonabil să presupunem că ar spune orice pentru a evita alte dureri. Asta se numeşte constrângere. Şi dacă Mitch Rapp l-a împuşcat pe acest om înainte de a-l interoga, nu există niciun judecător din ţară care să permită ca această mărturisire să fie considerată probă.”
„Nu ştiu dacă ai fost atent, Sam, dar asta e o afacere destul de urâtă. Nu trimiţi un cercetaş să captureze un monstru ca Gavrilo Gazich. Trebuie să trimiţi pe cineva ca Mitch Rapp. Nu ţipi „freeze”, nu arăţi o insignă, ci dezactivezi omul, ca să nu sfârşeşti ca aceşti doi tipi.” Kennedy a îndreptat telecomanda spre ecran şi s-a întors la fotografia celor doi morţi. „În ceea ce priveşte întrebarea dvs. dacă mărturisirea a fost sau nu forţată, voi lăsa ca totalitatea dovezilor să vorbească de la sine.”
Kennedy a afişat pe ecran o fotografie a lui Gazich. „Acesta este bărbatul care a detonat de la distanţă bomba care a ucis nouăsprezece americani în octombrie anul trecut. Pe lângă mărturisirea sa, am descoperit în casa şi în biroul său nişte dovezi cheie care credem că ne vor conduce la persoanele care l-au angajat. Vă mulţumesc pentru timpul acordat în această dimineaţă şi aş fi mai mult decât fericit să răspund la câteva întrebări.”
Sala a izbucnit într-o atmosferă liberă, mai mult de o duzină de reporteri au izbucnit în picioare şi au început să strige întrebări.
Ross a înjurat în tăcere în timp ce Garret a dat drumul la un şir de înjurături.
„Ce naiba o să facem?” a întrebat Garret. „Nenorociţii ăia au spus că se vor ocupa de asta”.
Ross stătea nemişcat, cu braţele încrucişate şi cu pumnul care părea că ar putea să şi-l înfige în bărbie. Încet, dar sigur, a început să tremure, iar faţa i s-a făcut roşie.
Garret se plimba înainte şi înapoi în faţa lui. Râzând şi delirând. „Ai auzit ce a spus târfa aia?” S-a oprit şi a arătat spre televizor, ca şi cum Ross ar fi putut crede că vorbea despre altcineva. „A spus că au informaţii. Informaţii care îi vor conduce la cei care l-au angajat pe Gazich! Ai auzit-o, la naiba?”
„Da, am auzit-o, la naiba!” a pocnit Ross şi apoi a strâns ambii pumni în faţa lui de parcă ar fi vrut să lovească pe cineva. A făcut un pas spre Garret şi şi-a coborât vocea. „Îţi spun eu ce ai de gând să faci, Stu. O să te urci într-un avion în după-amiaza asta, o să zbori acolo şi o să le spui idioţilor ăstora că nu-mi pasă pe cine trebuie să ucidă ca să pună capac la chestia asta. Vreau ca oricine din afara cercului apropiat să fie eliminat, şi mă refer la oricine. Şi să nu accepţi nici un rahat de la ei. Au promis că se vor ocupa de tipul ăsta şi au dat-o în bară, aşa că nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre graţiere până când nu vor şterge toate legăturile posibile între ei şi acest Gazich. M-am făcut înţeles?”
Garret nu se simţea în stare să se urce într-un avion pentru a merge în altă parte decât în California, dar ştia că Ross avea dreptate. Erau prea apropiaţi ca să lase lucrurile să se destrame, iar Green şi asociaţii lui nu puteau fi de încredere.
„Da, aşa este. O să mă duc.”

47

POTOMAC PALISADES, WASHINGTON, D.C.
K ennedy a terminat de încărcat maşina de spălat vase şi şi-a uscat mâinile pe un prosop agăţat de mânerul uşii frigiderului. Ceasul de pe cuptorul cu microunde arăta 10:29. Fiul ei era în pat, iar o oală de cafea era pregătită. Ar fi vrut cafea, chiar şi la această oră târzie. Kennedy a trecut prin sufragerie spre sufrageria oficială. S-a uitat pe fereastră ca să vadă dacă au sosit. Un bărbat îşi plimba afară câinele său

golden retriever. Kennedy a recunoscut câinele înaintea stăpânului. Erau Rookie şi domnul Soucheray, vecinul ei.
Chiar dacă Kennedy îşi iubea cartierul, se gândise să se mute. Potomac Palisades era, după părerea ei părtinitoare, cea mai frumoasă zonă din Washington, DC. Nu era cea mai scumpă, sau cea mai exclusivistă, dar asta era o parte din ceea ce o făcea una dintre cele mai frumoase. Era veche. Case de dimensiuni bune, cu curţi mai mari decât în mod normal în oraş. Curţi pe care oamenii le tundeau singuri. Kennedy nu-şi tundea singură gazonul, dar în loc să angajeze un serviciu, îl punea pe unul dintre băieţii din cartier să se ocupe de treabă. Peste un an sau doi, Tommy avea să poată prelua ştafeta. Potomac Palisades nu era o comunitate de dormitoare. Oamenii se cunoşteau între ei.
Mama ei locuia la mai puţin de un kilometru distanţă, în cartierul Foxhall Village. Kennedy încercase să o convingă să locuiască cu ei, dar femeia îşi dorea independenţa, iar Kennedy respecta asta. Palisades se întindea de-a lungul marginii estice a râului Potomac. Cu terenul său ondulat şi vegetaţia luxuriantă, părea un sanctuar departe de centrul de putere al naţiunii. În realitate, era la o distanţă de cinci kilometri de Casa Albă. Patru, dacă coborai pe Potomac. Singurul motiv pentru care s-a gândit să se mute a fost din respect pentru cartierul liniştit şi pentru oamenii drăguţi care locuiau acolo. CIA-ul făcea mulţi oameni nervoşi. În Washington, instituţia tindea să fie mai puţin polarizantă. Aproape toată lumea cunoştea pe cineva care lucra pentru CIA sau care lucrase pentru CIA. Când îi vedeai pe acei oameni venind la un meci de fotbal sau la magazinul alimentar în monovolumul lor, asta îndepărta mult din mistica slujbei.
Să fii director al CIA a fost o chestiune uşor diferită, totuşi. La scurt timp după ce a preluat funcţia supremă, Langley a înlocuit toate ferestrele din casa sa cu geamuri antiglonţ şi a instalat uşi din oţel şi rame de uşă cu furnir de lemn suprapus. Au vrut să facă şi mai mult, cum ar fi instalarea unui gard de intimitate de trei metri în spate. Ea a pus piciorul în prag şi le-a spus nu. În schimb, au amenajat peisajul, punând plăcuţe de presiune şi senzori laser şi cu microunde. O cameră de panică fusese construită în subsol, iar casa era măturată de două ori pe săptămână pentru dispozitive de ascultare. Un tehnician de geniu şi ciobănescul său german i-au verificat maşina în fiecare dimineaţă înainte ca ea să plece la serviciu. Lângă camera de panică de la subsol, construiseră şi o baracă de securitate care era centrul nervos al sistemului de securitate extrem de scump. Casa era atât de sigură pe cât puteau să o facă fără să o dărâme şi să o ia de la capăt.
După ce toate măsurile de securitate au fost implementate, un alt grup de la CIA a luat asupra sa sarcina de a face o evaluare a ameninţărilor la adresa lui Kennedy. În fruntea listei lor se afla sugestia ca aceasta să se mute într-o locaţie cu o alee lungă. Actuala casă se afla la doar patruzeci de metri de stradă. Orice terorist cu câteva mii de dolari şi o înţelegere rudimentară a chimiei ar putea pur şi simplu să coboare pe strada ei şi să-i niveleze casa. Bine aţi venit în lumea de după 11 septembrie. Era o ţintă de mare valoare, iar vecinii ei erau, pe bună dreptate, neliniştiţi de faptul că cartierul lor liniştit ar putea deveni punctul zero.
Răspunsul lui Kennedy a fost să renunţe la evaluarea ameninţării. S-a gândit la riscurile pe care şi le asumaseră tatăl ei şi mama ei vitregă. Tatăl ei lucrase şi el pentru CIA. Fusese şeful staţiei din Beirut în 1983, când o maşină capcană a distrus locul. Mama ei vitregă lucrase pentru Departamentul de Stat. Părinţii lui Kennedy au divorţat când ea avea şase ani. Se pare că mama ei nu era făcută pentru lumea spionajului internaţional. Kennedy şi-a petrecut o parte semnificativă din adolescenţă şi începutul anilor douăzeci peste hotare. A locuit în Cairo, Damasc, Bagdad şi Beirut înainte ca totul să se destrame. După ce s-a plimbat pe străzile din Beirut cu focuri de mitralieră în depărtare şi mortiere care explodau la doar câteva blocuri distanţă, părea ridicol să creadă că o asemenea violenţă ar putea ajunge pe străzile liniştite din Potomac Palisades.
Când preşedintele Hayes a decis să nu mai candideze la realegere, Kennedy a pus în aşteptare decizia de a se muta. Când Alexander şi Ross au câştigat cursa electorală, ea a alungat orice gând de a se muta. Kennedy era o persoană extrem de civilizată. Întotdeauna politicos şi rareori conflictual. Era o femeie într-o lume a bărbaţilor şi ştia că simpla ei prezenţă putea fi ameninţătoare pentru orgoliile nesăţioase ale bărbaţilor care erau atraşi să lucreze la Washington. Thomas Stansfield, mentorul ei, o avertizase de multe ori cu privire la pericolele de a lucra pentru bărbaţi care trebuiau să demonstreze în mod constant că au dreptate. Kennedy a evitat cele mai multe dintre răfuieli rămânând respectuoasă, dar fermă. De asemenea,

a evitat bârfele şi politica. Încercase să facă acelaşi lucru cu Ross, dar întotdeauna apăruseră semne că exista o agendă ascunsă sub suprafaţă. Nimic important, doar lucruri mărunte, dar lucrurile mărunte spuneau adesea multe despre oameni.
De exemplu, Ross obişnuia să întârzie la fiecare întâlnire. Kennedy îşi amintea că Stansfield i-a spus odată că atunci când cineva întârzie constant, se încadrează în trei categorii. Pe prima, a numit-o savant idiot. Tipul de persoană care este atât de deşteaptă în domeniul său de expertiză încât mintea sa este literalmente în altă parte. În termeni simpli, el a explicat că aceşti oameni erau deştepţi la şcoală şi proşti în autobuz. A doua categorie era formată din perfecţionişti, oameni care erau incapabili să renunţe la o sarcină şi să treacă la alta. Aceşti oameni erau mereu în curs de recuperare, rareori ajungeau într-o poziţie de putere reală şi trebuiau să fie gestionaţi corespunzător. Cea de-a treia categorie, şi cea de care trebuia să te fereşti cel mai mult, erau egocentriştii. Aceştia erau oamenii care nu numai că simţeau că timpul lor este mai important decât al celorlalţi, dar care trebuiau să demonstreze acest lucru făcându-i pe ceilalţi să îi aştepte în mod constant.
Kennedy era îngrijorat. S-a uitat pe fereastră şi a verificat dacă nu erau faruri. Rapp şi Dumond spuseseră că găsiseră nişte lucruri interesante şi că erau pe drum. În trecut, încercase întotdeauna să-şi ţină sentimentele personale separate de slujba ei, mai ales când avea de-a face cu cei care fuseseră aleşi în funcţie. Ross făcea ca acest lucru să fie dificil. Era ca şi cum îl văzuse pentru cine era cu adevărat, pentru prima dată, în această dimineaţă. Bărbatul încă nu depusese jurământul de învestitură. Dacă ar fi sunat-o şi ar fi întrebat-o despre articol, ea ar fi înţeles. Dacă ar fi sunat pentru o întâlnire, ea ar fi crezut că avea lucruri mai importante de făcut, dar l-ar fi primit totuşi. Dar să apară neanunţată era ceva ciudat. Era ca şi cum ar fi avut nevoie să o vadă înfrântă.
O pereche de faruri cu xenon alb-albăstrui a apărut în capătul celălalt al blocului. Câteva secunde mai târziu, un Audi argintiu s-a oprit brusc la bordură. Kennedy a privit cum Dumond şi Rapp au coborât din maşină şi au început să urce pe alee. Bărbatul mai tânăr, Dumond, se mişca cu un mers dezinvolt, cu atenţia concentrată asupra unui mic dispozitiv pe care îl purta în mâna stângă. Rapp se mişca cu o graţie atletică. Nu era nimic agitat sau grăbit în mişcările lui. Capul i se rotea de la stânga la dreapta şi apoi înapoi, ca un radar care căuta potenţiale ameninţări. Îşi amintea că văzuse această conştiinţă când îl recrutase cu atâţia ani în urmă la Syracuse. Kennedy a traversat sufrageria până în hol şi a introdus un cod în panoul de securitate de pe perete. Undeva, în spatele peretelui, a auzit vârtejul slab al unui motor electronic care retrăgea trei pini de oţel de la uşă.
Kennedy a deschis uşa şi a observat imediat o privire nedumerită pe faţa lui Dumond. „Ce s-a întâmplat?”
„Nu sunt sigur. O să ştiu mai multe într-un minut.” A păşit în hol şi a continuat să bată pe tastele unui laptop foarte mic.
Rapp a închis uşa şi l-a sărutat pe Kennedy pe obraz. „Tommy e în pat?”
„Da. Are şcoală dimineaţă.”
Rapp şi-a dat jos haina şi i-a dat-o lui Kennedy. Dumond era prea concentrat la calculator ca să se deranjeze să-şi scoată geaca şi a continuat pe hol spre mirosul de cafea. Rapp şi Kennedy îl urmară.
„Doreşte cineva cafea?” a întrebat Kennedy.
„Vă rog.” Rapp s-a dat cu spatele la tejgheaua neagră de piatră săpunieră şi şi-a pus mâinile pe margine. S-a uitat la Dumond, care nu-i răspunsese lui Kennedy, şi a spus: „Hei, rahat înmuiat?”.
Dumond şi-a smuls ochii de la micul ecran şi a spus: „Huh?”.
„Cafea?”
„Sigur.”
„Ce zici de „te rog”?” a împins Rapp.
„Te rog”, a spus Dumond fără să-şi ia ochii de pe ecran. „Cu frişcă şi zahăr.”
Kennedy a turnat două ceşti şi a luat frişca din frigider. I-a înmânat o ceaşcă lui Rapp. „Deci, ce aţi învăţat?” A aşezat cealaltă ceaşcă pe masă lângă frişcă şi a strecurat zaharniţa.
„Până acum”, a spus Rapp, „nimic concret, dar avem câteva mărunţişuri interesante. La începutul lunii octombrie, Garret a zburat în Elveţia pentru o zi.”

„O altă surpriză din octombrie”. Kennedy se referea la o teorie a conspiraţiei care susţinea că tabăra Reagan se întâlnise în secret cu membri ai guvernului iranian şi conspirat pentru a amâna eliberarea ostaticilor americani până după ce îl vor învinge pe Carter în alegerile prezidenţiale din 1980.
„Tot ce avem sunt datele plecării şi întoarcerii sale. Nu avem nicio idee cu cine s-a întâlnit. A sunat la o bancă din Geneva de mai multe ori înainte şi după călătorie, dar, din nou, nu avem nicio idee cu cine a vorbit.”
„E-mail-uri?” a întrebat Kennedy.
„Încă încercăm să le urmărim pe toate. Tipul are cel puţin şase adrese diferite şi trebuie să primească şi să trimită cu uşurinţă o sută pe zi.”
„Dar Ross?”
„A fost în Elveţia la sfârşitul săptămânii trecute la un summit de mediu.” Rapp îşi ţinea ceaşca albă de cafea de mâner. „Rivera mi-a adus lista cu oamenii cu care s-a întâlnit cât a fost acolo. Am comparat-o cu unele dintre celelalte date şi un nume a fost dat afară: Joseph Speyer.”
„Ar trebui să-l cunosc?” a întrebat Kennedy cu fruntea încruntată.
„Nu, dar se întâmplă să fie preşedintele băncii din Geneva pe care Garret l-a sunat în octombrie.”
„Ce ştim despre bancă?”.
Rapp a arătat spre Dumond. „Marcus lucrează la asta. Se pare că este una dintre cele mai vechi şi mai secrete instituţii din Geneva.”
„Şi de departe cea mai dificil de spart”, a adăugat Dumond fără să ridice privirea.
„La asta lucrezi?”. a întrebat Kennedy.
„Nu. Altceva.” Dumond nu se atinsese de cafea. Cele două degete arătătoare ale sale erau ocupate să bată pe taste.
Privirea stoică a lui Kennedy se îndreptă spre Rapp. „Dar prietenul nostru belarus?”
„Nimic încă. Hornig spune că mai are nevoie de puţin timp pentru a-l înmuia.”
„Când?” a întrebat Kennedy nerăbdător.
„S-a gândit că poate ar putea începe de dimineaţă.” Rapp îi putea simţi frustrarea. „Nu credeam că operăm sub nicio constrângere de timp.”
„În două zile vom avea un nou preşedinte şi un vicepreşedinte care s-ar putea să fie vinovaţi de crimă şi trădare şi cine ştie ce altceva. După cum s-a comportat Ross, nu cred că va pierde timpul să scape de mine. Trebuie să ajungem la fondul problemei cât mai avem puterea să o facem”.
„Da”, a spus Dumond triumfător. Şi-a ridicat privirea zâmbind. „Ticălosul ăla mic mi-a luat mai mult timp decât mă aşteptam.”
„Ce ticălos mic?” a întrebat Rapp.
„Firewall-ul de la T-Mobile. Probabil că au adus o nouă şmecherie. În mod normal, îmi ia un minut sau mai puţin. De data asta mi-a luat zece minute.”
„Ce căutaţi?”
„Garret are două telefoane. Unul este un BlackBerry pe care îl are la Verizon, iar apoi are un Motorola pe care îl are prin T-Mobile.” Dumond a învârtit micul computer la nouăzeci de grade, astfel încât Rapp şi Kennedy să poată vedea ecranul. „Aici sunt toate apelurile lui.”
Kennedy părea nervos. „Marcus, presupun că nu există nicio posibilitate de a da de urma ta.”
„Huh”, a râs Dumond. „Oricine cu jumătate de creier poate intra într-un sistem. Când o fac eu, nu există nicio urmă că am fost vreodată acolo.”
„Ceva pentru Elveţia?” a întrebat Rapp în timp ce se apleca să se uite la ecran. Tot ce arăta erau numerele pe care le sunase sau care îl sunaseră. Niciun nume. Se părea că nu existau apeluri internaţionale. „Poţi să ne faci rost de o listă inversă a acestor numere de telefon?”.
„Nici o problemă.” Dumond a învârtit computerul, a apăsat câteva taste, apoi l-a învârtit la loc. „Iată numele asociate numerelor pe care le-a format, precum şi ora şi data.”
Rapp s-a aplecat mai aproape, ca să poată citi literele mici. Apelurile erau listate în ordine descrescătoare, cu cel mai recent în partea de sus a ecranului. Rapp a scanat coloana şi, la jumătatea primei pagini, un nume i-a sărit în ochi. „De ce, să fiu al naibii.”
„Ce?” a întrebat Kennedy. Nu avea ochelarii de citit la ea.

„Amicul nostru Tom Rich de la Times l-a sunat pe Garret chiar în mijlocul conferinţei tale de presă din această după-amiază.”
„Mi se pare o mică coincidenţă”, a răspuns Kennedy.
Rapp a derulat în jos până la apelurile din ziua precedentă. „Uitaţi-vă aici. Garret l-a sunat pe Ross de trei ori ieri. Iar Ross l-a sunat pe Garret de cinci ori. Uitaţi-vă aici. L-a sunat pe Garret aseară la şapte şi nouă. Îmi amintesc că mă uitam la ceas când eram în biroul tău. Era ora 7:04. A închis telefonul cu noi şi trebuie să-l fi sunat imediat pe Garret.”
Rapp şi-a luat telefonul, l-a deschis, a apăsat pe talk, a derulat până la numărul pe care îl dorea şi a apăsat din nou pe talk. Câteva sonerii mai târziu, agentul Rivera era la telefon. „Cum merg jurnalele?”
„Încet.”
„Au fost depuse jurnalele de ieri?”.
„Da, dar nu le am în faţa mea”.
„Poţi să le aduci?”
„Da. Le pot scoate pe calculator.”
Rapp s-a îndepărtat de masa din bucătărie şi a aşteptat.
„Le am pe ecran. Ce căutaţi?”
„Cu cine s-a întâlnit Ross ieri?”
Rivera a început să citească o listă lungă. În cincisprezece secunde, Rapp şi-a pierdut răbdarea şi a întrebat: „S-a întâlnit cu Tom Rich?”.
„Cu reporterul?”
„Da.”
„Mitch”, a spus inconfortabil, „nu sunt sigur că ar trebui să-ţi dau astfel de informaţii”.
„Nu am timp pentru asta acum, Maria. Crede-mă când îţi spun că este important.”
A fost un moment lung de tăcere, apoi Rivera a spus: „S-au întâlnit ieri seară în apartamentul lui Ross de la Willard.”
„Mulţumesc. Te sun mai târziu.” Rapp şi-a închis telefonul şi a arătat spre ecranul computerului lui Dumond. „Aceste apeluri se potrivesc perfect. Garret a aranjat interviul, iar Ross a fost sursa la nivel înalt care i-a furnizat lui Rich povestea. Priviţi.”
Kennedy s-a aplecat în faţă şi a strâmbat din ochi, dar înainte de a putea începe să citească, un nou ecran a apărut şi a acoperit pagina T-Mobile. Un fel de scut ameninţător al forţelor de ordine stătea în mijlocul ecranului. „Uau”, a spus Kennedy, temându-se că intruziunea lor ilegală fusese descoperită. „Marcus, ar fi bine să te uiţi la asta”, a spus ea în timp ce se dădea înapoi.
Dumond şi-a pus repede cafeaua jos şi a luat calculatorul. L-a învârtit, a studiat ecranul pentru o fracţiune de secundă, apoi a început să apese pe taste.
„Ce este?” a întrebat Rapp fără o îngrijorare reală în glas. Dumond era stăpânul propriului său mic univers. Nu ar fi iniţiat niciodată o incursiune care să poată fi urmărită până la el.
„Site-ul web al Vămii şi Imigrării. Când am intrat în baza lor de date, mai devreme, am pus un steguleţ pe paşaportul lui Garret.”
„Un steag?” a spus Kennedy cu o voce uşor alarmată.
„Nu genul de steag normal. L-am configurat astfel încât să primesc o alertă dacă încearcă să părăsească ţara. De asemenea, am intrat în sistemul de rezervări al companiei aeriene în timp ce îi verificam călătoria.” Dumond a tastat mai multe comenzi. Ecranul s-a schimbat la fel de repede cum îi zburau degetele. „Ei bine, să fiu al naibii.” Dumond s-a oprit din tastatură şi s-a holbat la ecran.
„Ce?” a întrebat Rapp.
„Garret tocmai s-a înregistrat pentru un zbor Air France de la Dulles la Geneva.”
Rapp şi Kennedy s-au privit unul pe celălalt, gândurile lor trecând fără cuvinte.
„Când pleacă zborul lui?” a întrebat Kennedy.
„La ora 12:20”.
„Îl voi suna pe Jose şi îl voi pune pe cei mai buni oameni ai săi să se ocupe de el”, a spus Kennedy.
Rapp şi-a verificat ceasul. „Există o şansă să ajung acolo primul. În plus, nu cred că vrem să folosim oamenii ambasadei pentru asta. Spune-i că vreau doar CNP-uri”.

„Probabil că ai dreptate.” Kennedy l-a privit pe Rapp cum introducea numere în telefonul său mobil. NOC însemna „Non Official Cover” (acoperire neoficială). Erau cei mai râvniţi agenţi de la Langley. „Eşti sigur că ar trebui să pleci?”
„Ai vreo idee mai bună?”
„Nu în acest moment.”
Rapp îşi dădea seama că ea încă nu era convinsă de idee. „Aşa cum ai spus şi tu, Irene. Avem mai puţin de două zile la dispoziţie. Dacă tipii ăştia au fost implicaţi în vreun fel în acel atac, sunt dispus să pariez că răspunsurile sunt în Elveţia.” Rapp şi-a întors privirea de la Kennedy şi a vorbit în telefon. „Strânge-i pe băieţi. Trebuie să fim în aer până la miezul nopţii.” Rapp a ascultat o secundă şi a spus: „Dincolo de iaz. În mare parte supraveghere, dar nu se ştie niciodată. Ne vedem în treizeci de minute”. Rapp a închis telefonul şi s-a uitat la Kennedy. Expresia ei radia de îngrijorare. „Nu vă faceţi griji. Voi fi bine.”
Kennedy s-a încruntat şi a spus: „Nu-mi fac griji pentru tine.”
„Atunci pentru cine naiba îţi faci griji?”.
„Stu Garret.” Kennedy a clătinat din cap. „Ştiu cum gândeşti, Mitch. Nu vreau să-l pălmuieşti”.
„Irene... haide”, a spus Rapp ca şi cum s-ar fi plâns.
„Ei bine... cel puţin nu până când nu-ţi dă un motiv.”

48

GENEVA, ELVEŢIA
G arret era într-o dispoziţie extrem de proastă. Se îmbarcase în avionul său convins că va traversa Atlanticul în somn. Avea totul plănuit. Ar fi băut o vodcă cu gheaţă înainte de decolare şi două sau trei pahare de vin roşu la masă, apoi s-ar fi descălţat, şi-ar fi înclinat scaunul, şi-ar fi pus masca aia mică pe care i-o împărţeau şi ar fi aţipit până când soarele ar fi strălucit în Alpii acoperiţi de zăpadă. Din păcate, nu a ţinut cont de prostata sa mărită. După o oră de somn, s-a trezit pentru a face primul din cele trei drumuri la cap. Când a aterizat la Geneva, era obosit, morocănos şi mai mult decât puţin dereglat. Era cel puţin fericit, totuşi, că plecase din Washington. Nimeni nu-l mai sâcâia pentru fotografii şi sfaturi.
Un şofer îl aştepta la aeroport. Bărbatul l-a dus la hotel şi pe drum i-a arătat unde urma să se întâlnească cu domnul Speyer la cină, la ora 20:00. Garret s-a simţit imediat deranjat de faptul că aveau de gând să-l facă să aştepte şase ore şi jumătate pentru a discuta afaceri, dar nu prea avea ce face. Speyer nu răspundea la telefon şi nu avea de gând să-l sune pe Green.
S-a cazat la hotel cu puţin înainte de ora 2:00 după-amiaza şi a cerut să fie trezit la ora 7:00, doar pentru a fi sigur. Când a urcat în cameră, decalajul orar l-a lovit puternic. A închis ambele telefoane mobile şi a apăsat butonul „Nu deranjaţi” de pe telefonul hotelului. Trebuie să fi fost deshidratat de la zbor, pentru că a dormit până la ora 7:00 p.m., fără să fie deranjat de prostată. Garret a făcut un duş, s-a bărbierit şi şi-a pus o haină sport albastră, o cămaşă albă şi pantaloni gri închis.
Când a ajuns la parter, îl aştepta o maşină. Garret a ieşit afară cu pufoasa sa haină de puf şi s-a oprit pentru o clipă pe trotuar. Peste drum se afla Lacul Geneva. Luminile oraşului pâlpâiau la suprafaţă. În calitate de consultant politic, Garret avea un simţ acut de conştientizare atunci când era vorba de oameni. Îi plăcea Geneva. Era un oraş de ticăloşi, dintre care mulţi încercau să se prezinte ca fiind aristocraţi. Era un paradis al voyeurismului. Aveai ocazia să priveşti şarada de pretenţii sociale care ascundea apetituri insaţiabile pentru mâncare, droguri, băutură, jocuri de noroc şi sex. Putea fi un loc foarte distractiv de vizitat.
Garret şi-a îndesat mâinile în geacă şi s-a urcat în spatele sedanului Mercedes care îl aştepta. Şoferul l-a salutat în franceză, iar Garret a dat din cap spre reflexia sa din oglinda retrovizoare. Maşina a ieşit uşor în trafic şi a rulat pe Quai du Mont-Blanc, spre cel mai bun restaurant din toată Geneva. Garret aştepta cu nerăbdare masa, dar nu aştepta cu nerăbdare compania. A decis că va trebui să comande cel mai scump lucru din meniu. Nu trebuia să-şi facă griji în privinţa vinului. Speyer ar fi avut mare grijă să se asigure că va alege ceva extrem de scump.

49

M itch Rapp stătea pe bancheta din spate a maşinii şi îl studia pe Garret prin geamul opac al geamului lateral al banchetei din spate. Degetele de la mâna dreaptă a lui Rapp se prinseră de manşeta jachetei sale de piele neagră. Întreaga echipă avea asupra ei staţii radio miniaturizate şi criptate, cu căşti fără fir. Rapp a apăsat butonul de transmisie cusut în manşeta sa şi a spus: „Este pe drum".
A eliberat butonul şi s-a uitat la Hacket, care se afla la volan. „Cunoşti rutina, Kevin. Stai o secundă în spate şi asigură-te că nu-l mai urmăreşte nimeni."
Sedanul Mercedes negru a început să ruleze. Zborul de la Washington DC durase şase ore şi unsprezece minute. Puseseră roţile în sus la ora 23:47 şi, cu schimbarea orei, ajunseseră la sol în Geneva cu câteva minute înainte de prânz; cu o oră întreagă înainte ca avionul lui Garret să aterizeze. Nimeni nu a dormit pe drum. Era prea multă treabă de făcut. Dumond a intrat pe internet şi a spart reţelele a şapte hoteluri diferite înainte de a afla unde era cazat Garret. Acesta era rezervat la Beau-Rivage, pe Quai du Mont-Blanc, cu vedere spre lac. Dacă avea afaceri la banca Speyer, hotelul avea sens. Era o scurtă plimbare pe jos.
După ce au analizat sistemul de rezervări de la Rivage, tot ce au reuşit să facă a fost să obţină o cameră la acelaşi etaj cu Garret, două uşi mai jos. Nu exista niciun hotel adiacent care să aibă o linie de vedere directă spre camera lui Garret, aşa că ar fi trebuit să pună microfoane în camera lui. După ce au trecut de vamă, au găsit două sedanuri Mercedes negre identice, cu geamuri puternic fumurii, şi o furgonetă albă Volkswagen cargo care îi aşteptau. În portbagajul fiecărui sedan au găsit o dotare completă de arme cu amortizor, iar în spatele dubei un kit de supraveghere. Toată lumea era îmbrăcată în ţinută de afaceri, cu excepţia lui Coleman şi Stroble, care purtau uniforme de pilot. Coleman şi Stroble au luat unul dintre sedanuri şi au parcat în faţa terminalului Air France. Rapp, Dumond şi Hacket au luat furgoneta albă şi i-au urmat pe Brooks şi Wicker, care se aflau în celălalt Mercedes, până la Rivage. Brooks şi Wicker s-au cazat în camera de la Rivage, în timp ce restul echipei s-a dus la D'Angleterre, la câteva străzi distanţă. Rapp şi ceilalţi doi au aşteptat afară până când tinerii căsătoriţi au terminat de pus microfoane în camera lui Garret.
Între timp, Dumond a reuşit să introducă numerele de telefon mobil ale lui Garret în sistemul Echelon al Agenţiei Naţionale de Securitate. CIA a lucrat îndeaproape cu NSA în chestiuni de peste hotare. Niciuna dintre ele nu dorea să se simtă jenată de descoperirea faptului că vizau în mod intenţionat cetăţeni americani din străinătate, aşa că au dezvoltat un sistem prin care numerele puteau fi monitorizate pentru o perioadă scurtă, o zi sau două, după care erau şterse din sistem ca şi cum nu ar fi fost verificate niciodată. Adresele de e-mail ale lui Garret au fost, de asemenea, adăugate pe listă. Până acum, cea mai grea parte a operaţiunii fusese obţinerea unei rezervări pentru Brooks şi Wicker la Le Bearn. Wicker i-a strecurat portarului de la Rivage o bancnotă de o sută de dolari, iar tipul abia dacă a clipit. A mai fost nevoie de încă două bancnote de C până când tipul a putut garanta o masă.
Pe scaunul de lângă Rapp era aşezat un laptop. Ecranul era împărţit în patru imagini. Wicker şi Brooks ajunseseră deja la Le Bearn şi amplasaseră mai multe camere miniaturizate şi dispozitive de ascultare în bar, restaurant şi baie. Dumond monitoriza totul din spatele dubei care era parcată la o jumătate de bloc distanţă de restaurant. Ecranul afişa în prezent o imagine a străzii din faţa restaurantului, uşa de la intrare a restaurantului din interior şi încă două fotografii din interior ale zonei de luat masa. Dumond înregistra totul.

50

G arret a intrat pe uşa din faţă cu câteva minute mai devreme şi a fost imediat întrerupt de trei bărbaţi îmbrăcaţi în smochinguri. Le Bearn nu te lăsa să intri în bar dacă nu aveai o rezervare la cină. Cel mai scund dintre cei trei bărbaţi l-a salutat pe Garret în franceză. A fost politicos, dar intransigent. Garret a ignorat salutul şi i-a spus bărbatului că se întâlnea cu Joseph Speyer la cină. Atitudinea lor s-a schimbat imediat. Unul dintre bărbaţi şi-a luat haina, al treilea a dispărut, iar celălalt a început să cânte laudele unuia dintre cei mai respectaţi bancheri din Geneva.

Omul însuşi a apărut câteva momente mai târziu. Alături de Garret, cu ţinuta sa dezordonată şi cu hainele sale nepotrivite, Speyer arăta de parcă tocmai ieşise dintr-o reclamă GQ. Costumul său de flanelă cu doi nasturi, de culoare gri-albastru, avea o dungă slabă de culoare gri deschis. Ţesătura atârna perfect de cadrul său subţire, pantalonii rupându-se în punctul perfect deasupra unei perechi de pantofi italieni maro deschis, făcuţi manual, care se potriveau cu rama ochelarilor săi. Părul şaten deschis subţire al lui Speyer era tuns scurt şi coafat uşor în faţă.
Abia ajunseseră la bar când patru bărbaţi au intrat pe uşă. Doi dintre ei erau uriaşi. Având o înălţime de peste un metru optzeci şi cincizeci de metri şi cântărind peste trei sute de kilograme, totul la ei striga „bodyguard". Cei doi bărbaţi mai în vârstă plasaţi între ei erau Cy Green şi Aleksandr Gordievsky. Erau un fel de opuşi. Green avea un aer relaxat de încredere în el. Părul său permanent, cu părul dat pe spate, cămaşa cu guler deschis, colierul şi ceasul de aur şi haina sport albastră cu două rânduri de pieptar, era uniforma ultra-bogaţilor. În comparaţie cu Green, Gordievsky părea puţin mai palid. Părul său castaniu dispăruse în mare parte, cu excepţia părţilor laterale şi a părţii din spate, unde îl lăsase puţin prea lung. Costumul său era un pic prea strălucitor, iar puloverul cu guler fals pe care îl purta sub jachetă striga „Eurotrash".
S-au schimbat strângeri de mână şi salutări, iar personalul restaurantului a făcut o mare producţie din a se ocupa de grup. Au fost escortaţi la masa din colţul lor, unde Green şi Gordievsky au insistat să stea cu spatele la perete. Cele două gărzi de corp masive au primit masa de lângă ei. Au fost lăsate apă şi pâine, iar comenzile de băuturi au fost luate. O listă specială de vinuri a fost adusă la masă şi oferită lui Green, care a refuzat-o rapid şi a făcut semn să i-o dea lui Speyer.
În timp ce Speyer răsfoia lista, Green s-a uitat peste masă şi i-a aruncat lui Garret o privire diabolică. „Aţi ales un moment bun pentru a ne vizita. Seara asta va fi foarte distractivă. După ce vom termina cu această masă rafinată, vom merge în câteva cluburi fabuloase şi apoi ne vom întoarce la mine acasă pentru o distracţie nocturnă cu adevărat unică."
Garret nu zburaseră tocmai din Washington pentru a petrece. A vrut să scoată lucrurile urâte din drum, aşa că a spus: „Avem o problemă".
„Putem măcar să mâncăm înainte de a vorbi despre afaceri?" a spus Green.
„Aş prefera să o scot din drum. Mi-aţi promis că o să rezolvaţi toate problemele de aici."
„Şi am făcut-o", i-a zâmbit Green unei femei care trecea pe lângă el.
„N-aţi văzut conferinţa de presă a preşedintelui de ieri?".
Green a respins îngrijorările lui Garret cu o privire nepăsătoare. „Nu sunt îngrijorat."
„L-au găsit pe tip."
„Nu au cum să dea de urma bosniacului până la niciunul dintre noi", îl asigură Green.
„Cum poţi fi atât de sigur?"
„Spune-i, Joseph."
Speyer nu s-a deranjat să-şi ia ochii de pe lista de vinuri. „Totul a fost făcut cu bani gheaţă. Nu l-am întâlnit niciodată."
„Cum a făcut rost de bani?"
„I-am pus în două genţi de voiaj separate şi i-am dus în Cipru cu un avion privat. Asasinul ne-a dat nişte coordonate. Genţile au fost lăsate în spatele unui zid de piatră în mijlocul nopţii pe o porţiune de drum pustiu în afara oraşului Limassol."
„Deci nimeni nu l-a întâlnit vreodată faţă în faţă?"
„Nu", a spus Green.
„Şi nu există nicăieri înregistrări financiare sau e-mailuri care să poată fi urmărite până la tine?".
„Niciuna."
„Deci CIA minte", zâmbi Garret.
„Sau bosniacul minte", a adăugat Green.
„Cine naiba ştie cu nenorocita de CIA?". a spus Garret. „Trebuie să fie cei mai incompetenţi idioţi de pe planetă." S-a aşezat pe spate şi a luat un pahar de apă.
Green şi-a încrucişat degetele perfect manichiurate în faţa feţei şi a întrebat: „Deci, cum merge cu graţierea mea?".

Garret s-a contorsionat pe scaun pentru o secundă, apoi l-a privit pe Green în ochi şi a spus: „Merge foarte bine”.
„Cred că mă minţi”, a spus Green categoric.
„Cy”, a gemut Garret, „am ajuns până aici. Nu am de gând să te înşel în înţelegerea noastră.”
„Vreau să-mi cer iertare”, a spus Green pe un ton uşor ameninţător.
„Şi o vei primi, la naiba”, a răbufnit Garret.
„Dacă nu-mi obţin graţierea, eşti un om mort.”
Gâtul lui Garret s-a simţit brusc uscat. Viaţa lui tocmai fusese ameninţată de un bărbat despre care ştia că era capabil să meargă până la capăt. „Ţi-am spus încă de la început că probabil va trebui să aşteptăm până în ultimul moment.” Garret a vorbit pe un ton egal. „Dacă presa află, ar putea ucide chestia asta. În al unsprezecelea ceas... sâmbătă dimineaţa... atunci va fi semnat.”
Green şi-a trecut palmele pe părţile laterale ale părului său şuviţat şi a acceptat răspunsul lui Garret cu o mişcare a capului. Apoi faţa lui a devenit serioasă şi a spus: „Este în regulă, dar ţine minte, dacă nu se semnează, tu şi şeful tău veţi plăti.”
Garret nu era obişnuit să fie ameninţat în felul acesta. De obicei, el era cel care făcea bullying. Simţindu-se cu spatele la zid, a decis să treacă la atac. „Pentru ultima oară, nu este şeful meu şi, dacă tot aruncăm cu ameninţări, de ce nu o mesteci pe asta. Ce crezi că ar face fostul tău partener de afaceri, Pinky, dacă ar afla că i-ai ucis fiica?”.
„Shhh...” a şuierat Speyer.
Garret şi-a coborât vocea cu o treaptă şi a spus: „Crezi că poate ar putea să sune câţiva dintre vechii lui prieteni de la Mossad şi să-i pună să-ţi facă o vizită?”.
Green i-a aruncat un zâmbet subţirelui traficant politic care stătea în faţa mesei. „Pinky ar fi trebuit să îi facă o lobotomie târfei ăleia mici, aşa cum i-a făcut Joe Kennedy fiicei sale. Crede-mă”, a spus Green încercând să submineze şi mai mult ameninţarea lui Garret, „ea era o durere de cap constantă pentru el. Nu este atât de supărat de moartea ei pe cât ar părea.”
Garret l-a privit pe miliardar cu ochii întredeschişi. „Ei bine, ce zici de Josh, atunci? Cum crezi că ar reacţiona viitorul preşedinte al SUA dacă ar afla că i-ai ucis iubita lui soţie, doar ca să-ţi poţi păstra o parte din miliardele tale prost câştigate?”. Garret s-a aplecat pe spate, sigur că lovitura fusese bine primită. „S-ar putea să-ţi trimită o rachetă Tomahawk direct în fund. Sau poate că va pune unul dintre portavioanele sale să vă izbească accidental iahtul ăla al vostru când vă aflaţi într-o noapte în mijlocul Mediteranei.” Garret a luat o bucată de pâine. „Cu siguranţă nu aş vrea să-l enervez pe comandantul şef al singurei superputeri a lumii.”
Faţa lui Green a devenit roşie de furie. „Rahat nerecunoscător ce eşti. Nu a fost ideea mea.”
„Pe naiba că n-a fost”, a şuierat Garret.
„Tu şi şeful tău aţi venit să vă plângeţi la mine de problemele voastre.”
„Nu e şeful meu!”
„Scuză-mă”, a spus Green. „Viitorul tău viitor vicepreşedinte”.
„Al nostru... îţi aminteşti. Tu eşti cel care vrea înapoi cetăţenia americană atât de mult.”
Speyer nu a mai putut suporta. Restaurantul era gălăgios, dar chiar şi aşa, câţiva clienţi aruncaseră o privire spre ei. „Domnilor, cred că amândoi v-aţi spus punctul de vedere. Aţi făcut o înţelegere. Cy şi-a îndeplinit partea lui de tranzacţie, iar acum este rândul tău, Stu. Pot să sugerez un toast?” Speyer şi-a ridicat paharul. „Pentru graţierea lui Cy, care sunt sigur că va fi semnată sâmbătă.”
Au ciocnit cu toţii paharele, iar Green a zâmbit, spunând: „Ar fi bine să fie.”
Garret i-a întors zâmbetul şi a spus: „Nu-ţi face griji, va fi. Acum, dacă mă scuzaţi, trebuie să mă uşurez”.
Când Garret a plecat, Speyer s-a uitat la Green şi a spus: „Nu am avut niciodată încredere în omul acela. Ţi-am spus că era o idee groaznică. Ce este atât de rău în viaţa pe care o ai aici? De ce ai nevoie să te întorci în America?”.
„N-ai să înţelegi niciodată. Nu te-ai născut acolo”. Green a privit în cealaltă parte a camerei. La bar stătea o blondă drăguţă. Şi-a ridicat paharul şi i-a aruncat un zâmbet. Întorcându-şi privirea spre Speyer, l-a întrebat: „Ai de gând să ni te alături mai târziu? Ar trebui să fie un spectacol minunat”.

Speyer îşi dorea ca toată lumea să-l lase în pace, ca să poată alege o selecţie de vinuri. „Nu sunt sigur. Trebuie să mă întâlnesc cu nişte colegi mai târziu.”
Green a zâmbit cu zâmbetul lui mare de pisică Cheshire. „Unde... Le Pretexte pentru o mică legătură între bărbaţi?”.
Green avea dreptate. Speyer plănuia să se întâlnească cu câţiva prieteni la primul club de noapte gay din Geneva. „Ce spune americanul ăla care îţi place?”.
„Fiecare om are o abordare diferită.” Green îşi ridică paharul. „Găseşte-ţi un prieten şi adu-l cu tine. O să le cer să trimită câţiva băieţi bine dotaţi împreună cu fetele. Îi vom arăta domnului Garret cum ne distrăm la Geneva.”

51

R app îl urmărise pe Garret intrând în restaurant prin intermediul feed-ului de pe computerul său. În momentul în care Speyer a sosit, a fost în măsură să îl vadă cum se opreşte la bordură şi cum îşi lasă maşina la valet. Când un Hummer mare şi negru s-a oprit la bordură, Rapp a avut sentimentul că era pe cale să-i vadă pe ultimii doi membri ai rezervării de patru persoane pentru cină. Aşteptările sale au crescut când un bărbat de mărimea unui jucător de linie din NFL a coborât din vehicul şi a intrat în restaurant pentru o privire rapidă înainte de a ieşi din nou. Un alt munte de bărbat a coborât din camion, în timp ce un al treilea a rămas la volan. Apoi au venit cei doi bărbaţi pe care îi protejau.
Rapp l-a recunoscut imediat pe Gordievsky. Îşi studiase dosarul în timpul zborului. Era ceva familiar la cel de-al doilea bărbat, dar Rapp nu a putut să-l localizeze. Când au intrat în restaurant, şi-a întors atenţia la ecran şi a luat un mic ear bud mic care era conectat la portul audio al laptopului. Sunetele din interiorul restaurantului i-au umplut instantaneu urechea. Rapp şi Dumond erau singurii doi care monitorizau semnalul audio din interiorul restaurantului. Rapp s-a aşezat pe spate şi s-a făcut comod. Se aştepta din plin să fie o seară lungă de privit, ascultat şi aşteptat.
Mai puţin de un minut mai târziu, era pe marginea scaunului, luptându-se să audă fiecare cuvânt în timp ce Garret şi bărbatul pe nume Cy se certau în legătură cu aranjamentul lor. Când Garret s-a ridicat pentru a merge la baie, Rapp a apăsat butonul de transmisie pentru radioul său şi a întrebat: „Ai auzit tot?”.
Vocea lui Dumond a răzbătut: „Da”.
Rapp şi-a scos căştile care transmiteau audio din interiorul restaurantului şi a întrebat: „Poţi să cureţi puţin? Să scapi de zgomotul de fond?”
„Mă ocup deja de asta.”
„Cât timp?”
„Poate un minut.”
„Bine. De îndată ce e gata, criptează-l şi trimite-l lui Irene.”
„Am înţeles.”
Rapp a aruncat o privire spre ecranul computerului şi spre cei trei bărbaţi de la masă. Speyer era cu spatele la cameră. Bărbatul chel era Aleksandr Gordievsky; Rapp era sigur de asta. Citise dosarul lui Langley despre el cu o zi înainte. Cel de-al treilea bărbat, cel pe care Garret îl numea Cy, Rapp simţea că are ceva familiar, dar oricât de mult ar fi încercat să facă legătura, aceasta rămânea puţin peste puterile lui. Gândurile lui s-au întors la conversaţie. Aşadar, o ascunseseră de Josh Alexander. Rapp s-a gândit o clipă la modul în care îi vor spune adevărul bărbatului şi a ajuns repede la concluzia că ar fi mai bine să-l lase să continue să creadă că fusese ucisă de mâna teroriştilor.
„Mitch”, a pocnit vocea lui Dumond în căştile lui Rapp. „Garret dă un telefon pe telefonul mobil.”
„Unde este?” Rapp a apucat căştile şi le-a pus la loc în urechea stângă.
„La baie.”
„Nu-mi pasă, la naiba.” Era vocea lui Garret, dar părea stinsă. „Tipul ăsta e nebun. Ia legătura cu Stokes şi spune-i că statul e al lui dacă reuşeşte să facă asta.” Au fost câteva momente de tăcere în timp ce Garret îl asculta pe cel cu care vorbea. „Spune-i procurorului din New York că poate avea orice slujbă doreşte. La naiba... o voi face următoarea senatoare de oriunde naiba ar fi ea.” A mai fost liniște în timp ce Garret îl asculta pe interlocutorul său. „Nu-mi pasă ce trebuie să faci, Mark. Mişcă-ţi fundul la Casa Albă la prima

oră dimineaţă cu Stokes şi fă-l pe Hayes să semneze nenorocita asta de graţiere, altfel îţi spun că Cy Green ne va face viaţa mizerabilă."
Numele şi chipul s-au legat în mintea lui Rapp şi totul a revenit. Cy Green era un expatriat sordid care fugise din New York sub acuzaţia de a fi vândut arme Irakului după primul Război din Golf şi Libiei înainte ca acestea să se decidă să se poarte frumos. Mai existau şi alte probleme care implicau achiziţionarea de staniu şi cupru ieftin cu o reducere mare de la oligarhi ruşi corupţi şi comisioane în numerar pentru preţurile lor avantajoase. Milioanele pe care le-a câştigat din această afacere nu erau suficiente, aşa că a vândut pe piaţă, pariind că preţurile vor scădea, şi apoi a descărcat toate mărfurile sale subevaluate, ceea ce a dus la prăbuşirea pieţelor mondiale de staniu şi cupru. Rapp părea să îşi amintească faptul că, în urmă cu câţiva ani, Langley încercase să pună mâna pe Green, dar fusese anulat de Departamentul de Stat. Asta l-a făcut să se gândească la vechiul adagiu conform căruia uneori este mai uşor să ceri iertare decât permisiune. De data aceasta, Rapp nu avea să ceară niciuna dintre ele.
Rapp s-a uitat la ecran şi a văzut cum Garret s-a alăturat colegului său trădător la masă. A luat telefonul securizat prin satelit care stătea pe scaunul de lângă el şi a apăsat butonul de transmisie din mânecă. „I-ai trimis-o lui Irene?".
„Da."
„Cum rămâne cu ultima bucăţică? Vei putea să scoţi întreaga conversaţie de pe Echelon?".
„Lucrez la asta chiar acum. Este aproape în timp real, nu în timp absolut curat, aşa că am nevoie de câteva minute."
„În regulă. Anunţă-mă de îndată ce ai terminat." Rapp a introdus linia directă a lui Kennedy în telefon şi s-a uitat la ceas. Era ora 8:24 în Geneva, ceea ce însemna că era 2:24 în DC.
Kennedy a răspuns spunând: „Tocmai voiam să te sun".
„Ce s-a întâmplat?"
„Tocmai am vorbit la telefon cu doctorul Hornig. Mi-a spus că prietenul tău este foarte vorbăreţ."
„Da, dar spune ceva de valoare?"
„Se pare că a făcut o mică excursie în Statele Unite în luna octombrie a anului trecut."
Rapp şi-a ridicat încet privirea şi s-a uitat pe geamul din faţă al maşinii. „El a fost cel care i-a livrat duba lui Gazich."
„Eşti rapid."
„Aşa l-au găsit." Rapp şi l-a imaginat pe Milinkavich fotografiindu-l pe Gazich în timp ce ridica duba.
„Ce?"
„Nu contează. Nu e important acum. Ai e-mailul?"
„Da. Tocmai a aterizat în căsuţa mea poştală."
„Deschide-l şi apasă pe butonul de redare a clipului audio. Şi asigură-te că stai jos. „
Rapp a putut auzi cum începea clipul. Nu a putut desluşi fiecare cuvânt, dar, din moment ce îl auzise deja, a fost uşor de urmărit. Când clipul s-a terminat, Kennedy şi-a curăţat gâtul şi a spus: „Deci Ross a fost implicat."
„Da. În scurt timp, veţi primi un al doilea clip. Garret a dat un telefon din baie. Sunt destul de sigură că vorbea cu Ross."
„Presupun că acest Cy pe care l-am auzit vorbind era Cy Green?"
„De unde ai ştiut?" a întrebat Rapp, puţin surprins.
„El şi Pinkus Rautbort erau parteneri de afaceri. O mulţime de proprietăţi imobiliare în New York şi câteva afaceri cu petrol. S-au despărţit când Green a fost pus sub acuzare. Foarte încurcat. Justiţia a intervenit şi a pus sechestru pe o grămadă din proprietăţile lor imobiliare comune din New York."
„Nu ne-am gândit să-l prindem acum câţiva ani?"
„Ba da. Cineva din Consiliul Naţional de Securitate a anunţat Departamentul de Stat şi au luat-o razna."
„Ei bine, dacă e ceva de bine aici este că Alexander nu a fost implicat."
„Sunt de acord."
„Nu cred că ar trebui să-i spunem", a spus Rapp.
„De ce nu?"
„Îl va sfâşia pe tip."

„Deci crezi că ignoranţa e o binecuvântare?”
„N-aş numi fericirea pierderea soţiei tale fericire. Indiferent care era situaţia lor maritală, se pare că el chiar ţinea la ea.”
„Cred că ai dreptate.”
„Atunci spune-mi cum îl va face un preşedinte mai bun dacă îi spui adevărul?”
„În calitate de preşedinte, trebuie să ştie adevărul.”
„În majoritatea cazurilor aş fi de acord, dar nu şi de data aceasta. Dacă îi spui ce s-a întâmplat cu adevărat, tot ce vei face va fi să-l transformi într-un om mizerabil, amar şi paranoic.”
După o pauză lungă, Kennedy a spus: „Probabil că ai dreptate”.
„Lasă-mă doar să pun lucrurile la punct pe partea asta”.
„Încetineşte un minut. Vreau să am timp să mă gândesc la asta.”
„Nu te deranja.”
„Mitch?” a spus Kennedy, cu vocea plină de precauţie.
„Am de gând să fac ceea ce cineva ar fi trebuit să facă cu mult timp în urmă.”
„Putem măcar să ne gândim bine?”
Rapp a râs. „Nu am nevoie. Roţile se învârt deja.”
„Nu te atinge de Garret.”
„Ţi-ai ieşit din minţi?”
„Nu. Avem un peşte mai mare de prăjit. Prea multe coincidenţe vor provoca prea multă atenţie. Lasă-l să plece şi ocupă-te de ceilalţi. Şi fă-mi o favoare. Întreabă-l pe Marcus dacă poate obţine pentru mine dosarele medicale ale lui Ross de la Bethesda.”
„Altceva?”
„Nu.”
„Ne vedem mâine.” Rapp a apăsat pe sfârşit şi a ţinut telefonul în poală o secundă.
„Marcus”, a spus el apăsând butonul de transmisie pentru radioul securizat, „află unde locuiesc Green şi Gordievsky.” A făcut o pauză, apoi a adăugat: „Şi vezi ce poţi afla despre acest loc Le Pretexte despre care vorbeau”.

52

Clubul de noapte la care se ducea Speyer nu era departe de restaurant, dar, din nou, nimic nu era departe în Geneva. Green şi Gordievsky îl duceau pe Garret la un alt club, mai departe. Localul era plin de tinere belaruse care lucrau pentru Gordievsky. Tariful era de o mie de dolari pentru o partidă de sex în aşternuturi. Gordievsky s-a lăudat în timpul cinei că încasa nouăzeci la sută din onorariu. Garret încercase să scape de asta, dar Green insistase. O singură oprire la un club şi apoi îl duceau înapoi la hotel. Speyer a fost de acord să se întâlnească cu ei la penthouse-ul lui Green pentru spectacolul de la miezul nopţii.
Planul lui Rapp se punea la punct. Era 10:41 seara când cei patru au ieşit din restaurant. În acest moment, Rapp era îngrijorat doar de Speyer. El urma să fie cheia. Rapp detectase ceva în vocea lui în timpul cinei. Un anumit regret că era asociat cu ceilalţi. Speyer i-a înmânat valetului biletul său, iar omul a plecat la tropăit. Speyer a făcut semn cu mâna de rămas-bun în timp ce ceilalţi se îngrămădeau în Hummer.
„Kevin”, i-a spus Rapp tipului de pe scaunul din faţă. „Crezi că bodyguarzii ăia poartă veste?”.
Hacket a clătinat din cap. „Nu cred că le fac atât de mari.”
Rapp a dat din cap. Era sigur că cineva le făcea, dar probabil că tipii ăştia se simţeau deja destul de inconfortabil din cauza circumferinţei lor suplimentare. Se îndoia că şi-ar fi pus o vestă antiglonţ rigidă şi fierbinte. „Uite că vine valetul. Când se opreşte pentru a-i da maşina lui Speyer, ieşiţi şi treceţi în faţa lui. Îl vom pune să ne urmeze până la Le Pretexte”.
Valetul a sărit din BMW-ul lui Speyer şi i-a ţinut uşa bancherului. Hacket a pus maşina în marşarier şi a ieşit pe Quai de la Poste şi s-a îndreptat spre est. Speyer s-a aliniat în spatele lor. Destinaţia lor era la doar o jumătate de kilometru distanţă. Speyer a rămas la o distanţă politicoasă în spate pe tot drumul. Rapp şi Hacket verificaseră deja locul, în timp ce Speyer şi invitaţii săi mâncau felul principal. Rapp voia să vadă exact aspectul. A zărit clubul de la un bloc distanţă. Era greu de ratat, cu uriaşa firmă de neon care se

înălţa deasupra străzii. Chiar şi cu o temperatură care plutea în jur de 40 de grade, clienţii stăteau la coadă pe jumătate de bloc.
„Ţine minte, încetineşte”, a spus Rapp. „Lasă-mă să cobor chiar aici.” Rapp era gata să plece. Înainte ca maşina să se oprească complet, a deschis uşa şi a ieşit. A trântit uşa în urma lui şi a sărit printre două maşini parcate şi a urcat pe trotuar. Rapp purta o jachetă de piele neagră cu gulerul ridicat, o pereche de blugi de culoare închisă şi pantofi negri cu şireturi cu talpă groasă. Întorcându-se la stânga, a pornit pe trotuar spre uşa din faţă a clubului. Rapp l-a privit pe Hacket plecând cu BMW-ul chiar în spatele lui. Patronii erau acum aliniaţi lângă clădirea din dreapta sa. Trebuia să îşi ajusteze ritmul pentru a se sincroniza perfect. Hacket s-a apropiat de intersecţie şi a virat la dreapta, oprind imediat.
BMW-ul s-a oprit în dreptul valetului şi Speyer a coborât. A luat tichetul şi s-a plimbat în jurul portbagajului, exact cum se aştepta Rapp. Rapp a accelerat. În niciun caz un tip ca Speyer nu avea de gând să aştepte la coadă cu ceilalţi. Din nou, Rapp avea dreptate. Speyer a păşit pe bordură şi se îndrepta direct spre uşă. Atenţia îi era concentrată pe biletul de valet, pe care încerca să-l strecoare în portofel. Rapp l-a întâlnit la jumătatea drumului dintre bordură şi uşă. S-a întins cu mâna stângă şi l-a apucat pe bancher de cotul drept. „Iosif”, a spus Rapp suficient de tare pentru ca portarii să audă. „A trecut mult timp.” Rapp a continuat să se mişte, luându-l cu el pe un Speyer surprins. Cu o voce mult mai liniştită, Rapp a spus: „Ai noroc că şeful meu te vrea în viaţă, pentru că te-aş omorî la fel de repede aici, chiar acum.”
Speyer l-a privit pe bărbatul ciudat cu şoc în ochi. A încercat să se îndepărteze, dar strânsoarea bărbatului era pur şi simplu prea strânsă. „Ce?” Cuvintele sale au fost întrerupte de o senzaţie de înjunghiere în coasta sa.
„Nu te împotrivi şi nu ridica vocea. Uită-te la mâna mea dreaptă.” Rapp şi-a întins cuţitul în faţa lui, astfel încât bancherul să-l poată vedea. Vârful acestuia era purpuriu de sânge. „Dacă nu faci exact cum îţi spun, îţi tai gâtul şi te las să mori chiar aici. Ştiu ce aţi pus la cale tu şi Cy Green.” Rapp a văzut o licărire de îngrijorare în ochii bărbatului. „Aşa este, sunt american. Dacă cooperezi, vei trece cu bine peste asta, ceea ce este mai mult decât pot spune despre prietenul tău Green. Să mergem.” Rapp a pornit spre Mercedesul care îl aştepta.
„Cine sunteţi?”
Rapp a continuat să meargă. „Sunt tipul care îţi va rezolva toate problemele.”
Au ajuns la Mercedes şi Rapp a deschis uşa din spate a pasagerului. În loc să se urce înăuntru, ochii lui Speyer au fugit înapoi în direcţia clubului. Rapp a zâmbit şi a spus: „Spune-mi că nu regreţi că ai intrat în afaceri cu Green şi îţi dau drumul. Mă voi duce să-l omor eu însumi pe nenorocitul ăla de rahat şi apoi îi voi spune preşedintelui Alexander că ai contribuit la facilitarea uciderii soţiei sale şi a altor optsprezece americani.” Rapp se uită dincolo de ochelari, în ochii bancherului. Îl putea vedea pe omul care făcea calcule. Întrebându-se care era calea care i-ar fi salvat pielea. Cu o voce mai rezonabilă, Rapp a adăugat: „Ori asta, ori te urci în maşină şi mă poţi ajuta.”
„Ce câştig eu din asta?”
Rapp a zâmbit şi a spus: „Vei trăi.”

53

R app s-a aşezat într-o parte, cu piciorul stâng ridicat pe scaun. Îl percheziţionase deja pe bancher. Tot ce a găsit a fost un portofel şi un telefon. Le-a luat pe amândouă şi le-a aruncat pe scaunul pasagerului din faţă. A schimbat cuţitul din mâna dreaptă în cea stângă şi a îndreptat vârful spre faţa lui Speyer.
„De ce aş crede un cuvânt care iese din gura ta?”.
Bancherul i-a aruncat o privire analitică şi a spus: „N-ar trebui să o faci.”
„Aşa este.”
„Dar aţi avut dreptate când aţi remarcat că viaţa mea ar fi mult mai uşoară dacă Cy Green nu ar mai fi implicat în ea.”
Rapp sesizase tonul lui Speyer în timpul cinei. Era evident că nu-i plăcea compania unor oameni ca Green şi Gordievsky. Asta nu-l făcea mai puţin vinovat în acest moment, ci doar puţin mai simpatic. Rapp a

văzut potenţial în Speyer. Nu în fiecare zi CIA avea ocazia să-l deţină pe preşedintele uneia dintre cele mai influente bănci din Geneva. Informaţiile pe care le-ar putea obţine de la Speyer ar fi extrem de valoroase.
„Deci, mai spune-mi o dată despre securitate.” Rapp se întoarse şi se uită în josul blocului la clădirea lui Green.
„Ţi-am spus deja de trei ori.”
„Mai spune-mi o dată.” Rapp voia să se asigure că Speyer nu omitea nimic.
„Holul are geamuri antiglonţ. Portarul nu e de serviciu la ora asta, aşa că sunăm la penthouse, ei ne deschid şi trimit liftul jos.”
„Şi când ajungem la etajul patru?”
„Uşa se deschide şi unul dintre bodyguarzi ne aşteaptă. Uneori doi.”
„Şi vă trec un detector de metale?”
„Da.”
„Dar majordomul?”
„Câteodată e şi el acolo. Alteori nu este. De obicei, depinde cât de târziu este.”
Lui Rapp nu-i plăcea ideea de a-l ucide pe majordom. „Credeam că ai spus că locuieşte acolo.”
„Vreau să spun acolo când ieşi din lift.”
„Chiar şi la miezul nopţii?”
„Să lucrezi pentru Cy Green este o muncă de 24 de ore.” Speyer şi-a ridicat ochelarii pe nas.
Prin casca lui Rapp l-a auzit pe Coleman spunând: „Tocmai l-au lăsat pe Garret la hotel şi sunt pe drum.”
Rapp i-a transmis informaţia lui Speyer, care a început să se strângă nervos din mâini. „Asta nu va funcţiona.”
„Ce?”
„Faptul că devii nervos. Trebuie să-ţi păstrezi calmul.”
„Cum poţi să te aştepţi sincer ca eu să rămân calm? „
„Relaxează-te şi gândeşte-te cât de frumoasă va fi viaţa ta fără Green şi acest porc belarus în ea.”
„Da, dar de unde ştiu că nu mă vei împuşca în spate?”
Rapp a zâmbit şi şi-a verificat ceasul. Era ora 11:56. Cel puţin tipii ăştia erau punctuali. Speyer le dăduse numele serviciului de escortă preferat al lui Green. Rapp a sunat la serviciul respectiv şi le-a spus că domnul Green voia să-i anunţe că întârzie o oră. Persoana de la serviciu a spus că va schimba ora de sosire la 1:00 a.m.
„Joseph, ştiu să recunosc o ocazie bună când o văd.”
„Ce vrei să spui?”
„Dacă te duci acolo şi faci exact cum îţi spun, nu te voi împuşca. O să te trezeşti dimineaţa şi o să te duci la muncă. Îţi vei putea păstra casa din munţi şi apartamentul din Paris. Singurul lucru care se va schimba este că vei scăpa de aceşti doi nenorociţi”.
„Nu înţeleg. Ce vei obţine din asta?”
Rapp a zâmbit. „O să începi să spionezi pentru CIA.”
„Nu pot!” Privirea lui Speyer era una de indignare şocată.
„Ba da, poţi, şi o vei face, altfel voi avea acea mică discuţie cu preşedintele Alexander despre rolul tău în moartea soţiei sale şi apoi banca, casa de la munte, apartamentul din Paris... toate dispar. Şi apoi mă va trimite înapoi aici ca să te omor.” Rapp a clătinat din cap. „Ai încredere în mine. Alege opţiunea A. În cealaltă variantă nu va fi deloc distractiv.”
Speyer şi-a înclinat capul pe spate şi a inspirat nervos. „Pot să fac asta.”
„Ai perfectă dreptate că poţi”, a spus Rapp, fericit că Speyer vedea în sfârşit lucrurile aşa cum voia el. „Tot ce trebuie să faci este să rămâi calm şi să mă laşi pe mine să mă ocup de restul.”
Hummerul a venit rostogolindu-se pe strada îngustă, înălţându-se peste maşinile mai mici de fabricaţie europeană. S-a oprit în faţa clădirii lui Green, iar un bodyguard de mărimea unui sumar a coborât. Rapp a zâmbit în sinea lui. Cele mari erau grozave pentru spectacol şi bune pentru descurajare, dar se mişcau prea încet pentru a fi eficiente împotriva unui atacator bine antrenat. Green şi Gordievsky au ieşit următorii, apoi un alt uriaş a coborât din camion. Toţi cei patru bărbaţi au continuat să intre în clădire, iar

camionul s-a îndepărtat pentru a găsi un loc de parcare, a presupus Rapp. Coleman avea să-l urmărească pe bărbat şi să-l elimine la momentul potrivit. Rapp şi-a privit ceasul chiar când se făcu miezul nopţii. Uitându-se la Speyer, a spus: „Să mergem”.
Amândoi bărbaţii au ieşit din maşină. Rapp şi-a strecurat cuţitul în buzunarul exterior drept al jachetei de piele şi şi-a transferat Glock-ul cu amortizor în buzunarul stâng. A ocolit partea din faţă a maşinii şi i s-a alăturat lui Speyer în timp ce traversau strada. Au continuat pe trotuar până la uşa din faţă a clădirii. Speyer şi-a ajustat ochelarii şi a întins mâna spre sonerie.
„Ţine minte... zâmbeşte”, a şoptit Rapp. „Ar trebui să ne distrăm.”
Speyer a zâmbit stângaci şi a apăsat pe sonerie. Câteva secunde mai târziu, vocea lui Green a ieşit din cutia mică. „Joseph, ai venit şi ai adus un prieten. Ce frumos din partea ta. Vino direct sus.”
Un zgomot de clic a sunat eliberarea încuietoarei. Rapp s-a aplecat cu umărul spre uşă, fără să vrea să atingă geamul cu mâna. A împins-o şi i-a făcut semn lui Speyer să intre primul. Au traversat holul relativ mic până la lift. Luminile albe de deasupra îi anunţau că liftul cobora de la etajul patru. Rapp şi-a flexat genunchii de câteva ori şi şi-a crăpat gâtul dintr-o parte în alta.
Speyer s-a uitat la el în lateral. „Ce faci?”
„Mă relaxez. Îndoaie genunchii... relaxează-te.”
Bancherul a încercat.
„Acum respiră adânc de câteva ori şi gândeşte-te cât de fericit vei fi când se va termina totul.”
Uşile liftului s-au deschis şi au intrat. Speyer s-a întors şi s-a sprijinit de peretele din spate. Rapp a făcut la fel şi a alunecat aproape de el, astfel încât umerii lor să se atingă. Vroia să pară de fapt că se plăceau unul pe celălalt. Uşile s-au închis şi liftul a început să se mişte.
Rapp a zâmbit şi a întrebat: „De cât timp lucrezi în domeniul bancar?”.
„Te rog să nu mă împuști”.
Rapp a avut sentimentul că întărirea pozitivă nu funcţiona bine cu Speyer. Şi-a apropiat gura de urechea lui Speyer şi a spus: „Dacă mai aduci naibii vorba încă o dată... s-ar putea să o fac.” Apoi s-a îndepărtat şi a zâmbit. „Tot ce trebuie să faci este să stai nemişcat şi să scoţi braţele. De restul mă ocup eu.”
Un moment de tensiune mai târziu, uşile liftului s-au deschis încet. Pe măsură ce au făcut-o, Rapp s-a întors cu faţa la Speyer şi şi-a luat pistolul în mână. Avea suficient joc în jachetă pentru a putea trage de la şold dacă era nevoie. Bodyguardul stătea în mijlocul foaierului cu un detector de metale portabil. Cel de-al doilea bodyguard îşi luase deja o poziţie nu prea alertă pe un scaun rezemat de peretele din stânga lui. Niciun majordom. Rapp a verificat cu dezinvoltură întreaga încăpere de la dreapta la stânga, în timp ce Speyer ieşea din lift. A făcut un inventar rapid al ambelor gărzi de corp; mâini, picioare şi ochi. Picioarele erau plate, iar mâinile atât de umflate, încât Rapp a pariat că ar fi putut număra până la cinci înainte de a reuşi să-şi scoată armele din tocuri. Ochii lor erau injectaţi în sânge şi terni. Era o şansă bună ca ei să fi băut.
Speyer şi-a întins mâinile ca o sperietoare pentru ca tipul cel mare să-l poată examina cu detectorul de metale. Rapp a rămas în spatele lui, întorcându-se puţin spre stânga în timp ce-şi scotea pistolul, ascunzându-l de jacheta de piele neagră. Tipul a făcut o treabă neglijentă la verificarea lui Speyer. Rapp a început să se învârtă în jurul lui spre stânga şi să se poarte ca şi cum ar fi fost interesat de opera de artă. De îndată ce Speyer a pus mâinile jos, Rapp şi-a scos cuţitul din buzunar cu mâna dreaptă şi l-a ridicat deasupra capului.
„Presupun că veţi dori să luaţi asta de la mine.” Ochii lui Rapp se plimbau înainte şi înapoi între cei doi bărbaţi. Amândoi erau înghețați de vederea cuţitului. Nici unul dintre ei nu a văzut pistolul. Rapp a tras din şold. Două focuri în mai puţin de o secundă. Bărbatul de pe scaun a fost lovit exact în mijlocul frunţii. Bărbatul care stătea în picioare a fost lovit chiar sub sprânceana dreaptă. A făcut un pas înainte şi a început să cadă. Rapp s-a mişcat rapid pentru a încerca să-i întrerupă căderea. Cu cuţitul încă în mâna dreaptă, a întins mâna şi a încercat să-l încetinească pe bărbat doar atât cât să-l împiedice să se lovească prea tare de podea. Tipul s-a trântit în genunchi şi apoi a căzut pe partea stângă. Rapp a mai înfipt câte un glonţ în capul fiecărui tip şi şi-a băgat cuţitul înapoi în buzunar.
„Să mergem.” Rapp l-a apucat de spatele hainei lui Speyer şi l-a propulsat pe hol.

Au ajuns în sufrageria mare şi au luat-o la stânga. Totul era exact aşa cum a spus Speyer că va fi. Uşile duble spre bibliotecă şi sala de biliard erau drept înainte. Rapp putea să vadă umbre şi să audă voci. Îl împinse pe Speyer înainte, ţinându-l acolo unde îl putea vedea. Ajunseră la uşă. Camera alerga spre dreapta. Rapp l-a întors pe Speyer în acea direcţie şi apoi a continuat drept, astfel încât să poată obţine un câmp de tragere complet. Era mai expus decât i-ar fi plăcut, dar nu voia ca Speyer să facă vreo mişcare imprevizibilă care ar fi putut strica o lovitură.
Gordievsky se afla la capătul celălalt al mesei, pregătindu-se să spargă, cu capul său chel strălucind în lumina de deasupra capului. Gura lui a început să formeze un cuvânt, dar sunetul nu a reuşit să iasă. Glonţul l-a lovit în vârful frunţii, formând un punct roşu de mărimea unei monede de 10 cenţi. Genunchii lui Gordievsky au cedat, iar bărbia i-a alunecat în jos şi a ricoşat în capătul mesei. Şi uite aşa a dispărut.
Green stătea de cealaltă parte a mesei, cu ambele mâini apucându-şi tacul, cu vârful în faţa bărbiei. Toată greutatea lui era înapoi şi postura lui era înclinată. Era un om care îi plătea pe alţii să-i facă munca murdară.
Green l-a privit pe Rapp şi, fără să clipească, a spus: „Oricât te plătesc ei, eu dublez suma".
Rapp a râs şi a spus: „Eu nu sunt de vânzare. Asta este o curtoazie a guvernului american, rahatule". Rapp a scos un cartuş. L-a lovit pe Green chiar între ochi şi miliardarul a căzut cu tacul de biliard în mână. Rapp s-a îndreptat spre el şi i-a mai tras trei gloanţe în centrul drept al pieptului.
Rapp a apăsat butonul de transmisie şi a spus: „Totul este securizat aici sus. Voi trimite liftul jos. Nu uitaţi, vrem ca toate gunoaiele să fie împachetate şi să plece de aici într-o oră."
Faţa bancherului era albă şi tremura necontrolat. Rapp s-a apropiat de el şi i-a spus: „Să fie o lecţie, Joseph. Atâta timp cât eşti cinstit cu mine şi nu faci nimic care să-mi dăuneze mie sau ţării mele, asta nu ţi se va întâmpla niciodată. Dar, aşa să-mi ajute Dumnezeu, dacă mă tragi pe sfoară măcar o dată, vei sfârşi la fel ca aceşti nenorociţi lacomi".

54

CASA ALBĂ, WASHINGTON, D.C.
K ennedy îşi strângea poşeta într-o mână şi Daily Brief al preşedintelui în cealaltă. Pierduse socoteala de câte ori îi livrase PDB-ul preşedintelui Hayes, dar probabil că, în medie, era vorba de patru zile pe săptămână în ultimii doi ani. PDB era, în esenţă, un ziar extrem de clasificat care era pregătit de Biroul de producţie curentă şi sprijin analitic al CIA. Preşedintele Hayes citea documentul în fiecare dimineaţă, precum şi mai multe ziare.
Kennedy s-a oprit în faţa sufrageriei private a preşedintelui şi i-a zâmbit agentului Serviciului Secret care stătea la post. Directorul CIA nu dormise bine şi nu avea absolut nicio legătură cu Rapp. Până când s-a dus la culcare, el era la aeroport şi se pregătea să decoleze. Penthouse-ul lui Green fusese curăţat şi cadavrele aruncate. Avea alte lucruri pe cap. Totul trebuia să funcţioneze perfect, altfel putea înrăutăţi o situaţie deja jalnică. Cel mai greu fusese să îşi pună încrederea în mai multe persoane. Persoane care purtau insigne şi care juraseră să respecte legea şi să protejeze şi să apere constituţia. Ceea ce trebuia să le ofere ea era dreptate. Nu exista nicio îndoială în privinţa asta. Alternativa era să facă totul public şi să privească cum America se prăbuşeşte în suspiciune şi haos.
Kennedy a bătut o dată la uşă şi a intrat. Preşedintele Hayes era aşezat la masa sa privată. Era îmbrăcat într-o cămaşă albă şi o cravată, cu ochelari de citit aşezaţi pe vârful nasului. Ca întotdeauna, a avut cele patru ziare: The New York Times, The Washington Post, The Washington Times, şi USA Today. Fiecare ziar era împăturit în patru, două în stânga şi două în dreapta. Carl, stewardul preşedintelui din Marină, le aranja exact aşa, în fiecare dimineaţă.
„Irene", a spus preşedintele, ridicându-se încet, „cred că acesta va fi unul dintre lucrurile care îmi vor lipsi cel mai mult la această slujbă."
Irene putea auzi pe cineva lucrând în cămară chiar după colţ. „Vrei să spui că Carl găteşte?"
Preşedintele a râs. „Ce este atât de greu la un bol de afine şi o jumătate de grapefruit?".
Carl a venit după colţ cu o farfurie în mână şi a spus: „Nu este vina mea că te-ai transformat într-o nebună a sănătăţii." A aşezat farfuria între ziarele perfect împăturite ale preşedintelui. Apoi, ignorându-l pe

comandantul suprem, s-a întors spre Kennedy şi, pe un ton mult mai amabil, l-a întrebat: „Ce mai faceţi în această dimineaţă, domnule director Kennedy?”.
„Bine, Carl, şi tu?”
„Numărând minutele până când va pleca.” Stewardul filipinez a dat din cap spre Hayes.
„Nu va mai fi la fel, nu-i aşa?”.
„Da, foarte trist. Îmi amintesc că odată mi s-a scos un dinte abcesiv. Am fost la fel de supărat când l-am văzut plecând.”
Preşedintele a râs. Îi plăcea să fie luat în râs şi să fie luat în râs de Carl.
„Ce aţi dori să mâncaţi în această dimineaţă?”. Carl l-a întrebat pe Kennedy. „Şi te rog să nu comanzi cealaltă jumătate de grapefruit”.
Era exact ceea ce Kennedy era pe punctul de a face, dar nu voia să-l dezamăgească pe Carl. „Ce zici de o omletă?”
„Cea mai bună pe care ai mâncat-o vreodată.”
Carl a dispărut pe hol şi a intrat în cămară. Kennedy s-a întors cu faţa la preşedinte. I-a înmânat PDB-ul. Hayes l-a luat şi l-a ţinut o secundă. Apoi, privindu-l pe Kennedy, a spus: „Nu am fost niciodată unul care să trăiască viaţa cu regrete. Cu atât mai mult de când am Parkinson”.
„Este una dintre cele mai admirabile calităţi ale dumneavoastră, domnule”.
„Ei bine, aşa cum a spus Carl, minutele se scurg şi m-au făcut să alerg nebuneşte astăzi, aşa că nu vreau să uit să vă spun cât de mult aţi însemnat pentru mine.”
„Vă mulţumesc, domnule.”
„Vorbesc serios, Irene. Nu mi-ai oferit nimic altceva decât sfaturi înţelepte şi cumpătate în timpul unor momente foarte dificile. O să-mi fie dor să iau micul dejun cu tine în fiecare dimineaţă.” Hayes şi-a deschis braţele şi l-a îmbrăţişat puternic pe Kennedy.
Când s-au despărţit, ea a spus: „Va trebui să te vizitez în Ohio. Poate îl pot aduce pe Carl”.
Amândoi au râs în timp ce îşi ocupau locurile la masă. Carl i-a adus lui Kennedy nişte ceai şi i-a mai umplut cafeaua preşedintelui. Preşedintele a răsfoit PDB-ul, dar nu era cu inima în el. Cu puţin mai mult de o zi rămasă în funcţie, nu putea face prea multe. În plus, avea altceva în minte.
„Deci, eşti sigur că Ross şi Garret au fost cei care au plantat acel articol defăimător la Times?”.
„Da”, a spus Kennedy cu o încredere absolută.
„A sunat ieri târziu.”
„Cine?” a întrebat Kennedy, deşi ştia.
„Ross. A spus că ar vrea să îngroape securea războiului cu mine.”
„Asta e bine?”
„Nu am încredere în el.”
„Ar trebui să-ţi urmezi instinctele.”
Hayes s-a uitat pe fereastră cu o expresie tulbure.
„Despre ce vrea să vorbim?”
„Un fel de graţiere.” Hayes şi-a îndreptat din nou atenţia spre Kennedy şi a spus: „Şi spre tine.”
Kennedy se prefăcu surprins. „Eu?”
„Da. Pretinde că s-ar putea să se fi înşelat în privinţa ta.”
„Interesant.” Kennedy ştia totul despre întâlnire, ştia că Ross şi Stokes aveau de gând să ceară graţierea, dar nu ştia că urma să fie târâtă în ea atât de direct.
„Da”, a spus Hayes cu scepticism. „Cred că pune ceva la cale.”
„Probabil că da. Vreţi să vă însoţesc?”
Hayes s-a gândit la asta şi a dat din cap. „Nu vreau să fiu înjunghiat pe la spate în ultima mea zi. Dacă are ceva de spus, o poate face cu tine în cameră”.
„Bine.”
Omleta lui Kennedy a sosit rumenită la perfecţie. Hayes mânca repede, iar Kennedy mânca uşor. Kennedy luase decizia de a nu-i spune lui Hayes ceea ce aflaseră. Nu era vorba că nu avea încredere în el, ci că dăduse atât de mult, văzuse atât de multe, încât merita să părăsească biroul fără să fie împovărat de ceea ce urmau să facă.

Kennedy a auzit paşi venind din Biroul Oval din spatele ei şi s-a întors să-l vadă pe Jack Warch, directorul adjunct al Serviciului Secret al Statelor Unite, intrând în sala de mese.
„Ei bine, uite ce a târât pisica înăuntru”, a spus Hayes.
„Bună dimineaţa, domnule preşedinte, domnule director Kennedy”. Warch s-a oprit la marginea mesei.
„Cum vă simţiţi în ultima dumneavoastră zi?”.
„Încă mai am ziua de mâine”.
„Ultima zi întreagă?” Warch fusese agentul special însărcinat cu detaşamentul lui Hayes în primii trei ani.
„Mă simt bine.”
„Fantastic.” Warch a bătut din palme. „Cu permisiunea dumneavoastră, aş dori să vă însoţesc mâine pe dumneavoastră şi pe Prima Doamnă înapoi la casa dumneavoastră din Ohio.”
Hayes părea emoţionat. „Nu trebuie să faci asta, Jack.”
„Ştiu că nu sunt obligat, domnule. Dar vreau să o fac.”
„Ar fi minunat. Mi-ar plăcea foarte mult şi ştiu că Prima Doamnă va aprecia asta.”
„Va fi plăcerea mea. Nu-mi place să vă întrerup micul dejun, dar Lorie m-a rugat să vă spun că procurorul general şi vicepreşedintele ales sunt gata când sunteţi şi dumneavoastră, deşi înainte de a vă întâlni cu ei, trebuie să trec în revistă câteva lucruri cu dumneavoastră.”
Kennedy şi-a aşezat şerveţelul pe masă. „O să vă las singuri şi o să o rog pe Lorie să îi trimită pe procurorul general şi pe vicepreşedintele Ross.”
„Sunteţi sigur?”, a întrebat preşedintele.
„Absolut. Nu vrem să vă jucaţi de-a recuperările în ultima zi plină.”
„Mulţumesc”, a zâmbit Hayes.
Kennedy şi-a luat poşeta şi ceaşca de ceai şi a pornit pe holul scurt din sala de mese privată a preşedintelui spre Biroul Oval. În stânga era cămara. Kennedy s-a oprit şi a spus: „Carl, omleta a fost fantastică. Mulţumesc.”
„Oh... eşti întotdeauna binevenit”.
„Vrei să-mi faci o favoare şi să pregăteşti un serviciu de cafea pentru două persoane şi poate nişte apă în Biroul Oval?”.
„Absolut.”
Kennedy a continuat pe hol, trecând prin Biroul Oval şi intrând în biroul exterior unde se aflau asistenţii administrativi ai preşedintelui.
„Bună dimineaţa, Lorie”.
„Bună dimineaţa, dle director Kennedy.”
„Vreţi, vă rog, să-i faceţi să intre procurorul general şi vicepreşedintele ales Ross?”.
Kennedy s-a întors în Biroul Oval. Configuraţia era întotdeauna aceeaşi. Două fotolii cu braţe se aflau în faţa şemineului şi două canapele lungi se întindeau ocupând cea mai mare parte din acea parte a camerei. Între canapele se afla o măsuţă de cafea din sticlă destul de mare. Exista o ordine de ierarhie atunci când venea vorba de aranjarea scaunelor în Biroul Oval. Preşedintele stătea întotdeauna pe scaunul din dreapta şemineului. Scaunul din stânga era rezervat pentru vicepreşedinte, pentru un şef de stat în vizită sau, într-un cadru mai puţin formal, pentru oricine căruia preşedintele îi oferea scaunul. Kennedy se îndoia că preşedintele i-ar fi oferit scaunul lui Ross. Pur şi simplu nu-l plăcea suficient de mult pe acest om. Asta însemna că Ross va sta pe canapeaua cea mai apropiată de preşedinte. Stokes ar fi stat probabil lângă el.
Carl a apărut cu serviciul de cafea şi l-a aşezat în mijlocul mesei de sticlă.
„Mă întorc imediat cu apa.”
„Mulţumesc.” Kennedy purta un costum negru cu pantaloni. Jacheta avea trei nasturi în faţă şi două buzunare mici de o parte şi de alta. Kennedy a tras de partea de jos a sacoului pentru a-l îndrepta şi a pipăit fiecare buzunar pentru o ultimă verificare.
Ross a intrat primul în birou. Pe faţa lui s-a citit o străfulgerare de surpriză, dar a acoperit-o rapid cu un zâmbet fals.
„Irene”, a spus el în timp ce traversa camera, „ce surpriză plăcută”. Vicepreşedintele ales şi-a întins mâna peste măsuţa de cafea.
Kennedy a luat-o. „Bună dimineaţa, domnule vicepreşedinte”.

„Nu pentru o altă zi.” Ross i-a făcut un semn jucăuş cu degetul lui Kennedy.
„Irene”, a spus procurorul general Stokes.
„Bună dimineaţa, Martin.”
„Nu mă aşteptam să te văd aici în această dimineaţă”, a spus Ross, cu o voce lipsită de orice răutate evidentă.
„Luam micul dejun cu preşedintele. A fost prins cu ceva, aşa că m-a rugat să vă ţin companie pentru câteva minute.” Kennedy a arătat spre canapeaua din spatele celor doi bărbaţi. „Luaţi loc. Pot să vă aduc o cafea?”. Kennedy stătuse la nenumărate întâlniri cu ambii bărbaţi şi nu-şi amintea niciun moment în care vreunul dintre ei să fi spus nu.
„Sigur”, a spus Ross în timp ce s-a coborât în locul cel mai apropiat de scaunul preşedintelui.
Stokes şi-a aşezat servieta pe podea şi a spus: „Vă rog”.
Kennedy a întins mâna pentru a apuca o ceaşcă, mâna ei plutind o secundă deasupra acesteia. Privind spre Ross, ea a spus: „Frişcă şi zahăr, nu-i aşa?”.
„Da.”
Kennedy a aşezat ceaşca deasupra unei farfurioare şi a umplut-o trei sferturi până sus cu cafea. Apoi a adăugat smântână şi un cub de zahăr înainte de a o amesteca bine. A aşezat lingura pe tavă şi a pus ceaşca şi farfurioara direct în mâinile lui Ross.
„Mulţumesc.” Ross a suflat în cafea pentru o secundă şi apoi a luat o înghiţitură.
Kennedy i-a turnat lui Stokes o ceaşcă şi i-a strecurat-o în timp ce Carl se întorcea cu un ulcior de cristal cu apă şi patru pahare. Le-a aşezat pe masă lângă serviciul de cafea şi a plecat.
Kennedy s-a uitat la Stokes şi a spus: „Presupun că oamenii tăi sunt mulţumiţi de informaţiile pe care le-am adunat despre Gazich?”. A luat un pahar gol de apă şi l-a umplut până sus.
„Îţi baţi joc de mine? Tipul e ca şi prăjit.”
„Bine.”
Ross a mai luat un pahar de cafea şi a spus: „Ai avut noroc cu pistele financiare?”.
„Nu.” Kennedy s-a încruntat. „Mă tem că ne-am lovit de un zid acolo.”
„Credeam că eşti destul de încrezător că vei face o conexiune?”. Ross părea puţin dezamăgit.
A fost nevoie de tot calmul pe care Kennedy îl putea mobiliza doar pentru a sta în aceeaşi cameră cu bărbatul. Să trebuiască să-l privească cum se prefăcea îngrijorat era aproape insuportabil. „Mai mult decât orice, am lansat asta ca să vedem dacă putem speria nişte potenţiali suspecţi să facă o mişcare stupidă.” A mai luat o înghiţitură din apă şi apoi a pus-o pe masă cu ambele mâini.
„Păcat”, a spus Ross cu o voce dezamăgită. „Dar ai făcut o treabă excelentă în urmărirea celuilalt tip.”
Preşedintele Hayes a intrat în cameră cu sacoul de costum pe el. Carl a închis uşa în urma lui, iar cealaltă uşă, unde stăteau asistenţii administrativi, a fost de asemenea închisă. „Îmi pare rău că am întârziat, domnilor.”
Ross, Stokes şi Kennedy s-au ridicat în picioare. Hayes a mărşăluit spre ei cu cana mare de cafea în mână.
„Deci, cum se simte toată lumea astăzi?” a întrebat Hayes cu o voce optimistă.
„Bine, domnule”, a răspuns Ross.
Kennedy şi-a păstrat concentrarea asupra lui Ross în timp ce preşedintele şi Stokes schimbau amabilităţi. Hayes şi-a întins cana de cafea şi l-a rugat pe Kennedy să o completeze. Ea a luat ibricul şi i-a umplut cana.
„Luaţi loc”, a spus Hayes. „Cu ce vă pot ajuta, domnilor, în această dimineaţă? Lăsaţi-mă să ghicesc. Cineva vrea o graţiere”.
„Sunteţi foarte perspicace, domnule preşedinte”, a spus Ross cu un zâmbet larg.
Kennedy a văzut că pe fruntea lui Ross începea să se formeze transpiraţie.
„Înainte de a ajunge la asta, însă, aş vrea să îi cer scuze lui Irene.”
Kennedy s-a întrebat unde ar putea să ajungă şarpele cu asta.
Ross s-a uitat direct peste masă la ea. „Am greşit că m-am îndoit de tine din cauza unui articol scris de un reporter cu o intenţie evidentă de a te pune la punct.”
„Mulţumesc”, a minţit Kennedy pe tonul ei cel mai simpatic.

„Şi am vorbit cu Josh, iar el a fost de acord că ar fi o idee bună ca tu să rămâi în funcţia de director al CIA atât timp cât doreşti.”
„Asta e o veste minunată”, a spus preşedintele Hayes cu o uşurare autentică.
Kennedy l-a privit pe Ross cum s-a întins şi l-a tras de gulerul cămăşii. Fruntea lui începea cu adevărat să strălucească, exact aşa cum îi spusese Juarez că va fi.
„Irene”, a spus preşedintele Hayes, „ai ceva ce ai vrea să spui?”.
Kennedy avea multe lucruri pe care ar fi vrut să le spună, dar nu voia să-şi strice planul foarte bine repetat. Continuând şarada, ea a spus: „Aş fi onorată să servesc administraţia dumneavoastră, vicepreşedinte Ross”.
„Bine”, a spus Ross în timp ce îşi trăgea de guler. A clipit o dată şi şi-a scuturat rapid capul. „Acum, în legătură cu această afacere cu graţierea.” A scuturat din nou din cap şi şi-a frecat ochii. „Am reuşit să-i convingem pe toţi cei care contează la Justiţie să semneze chestia asta, ceea ce va ajuta cu adevărat să vă izoleze de orice repercusiuni.” Ross s-a oprit brusc şi a inspirat adânc.
„Te simţi bine?”, a întrebat Hayes.
„Nu sunt sigur.”
Kennedy a profitat de ocazie. A întins mâna peste masă şi i-a întins paharul lui Ross. „Poftim, ia nişte apă”.
Ross a apucat cu nerăbdare paharul şi a luat câteva înghiţituri mari.
Kennedy l-a privit cu un fel de detaşare analitică. Juarez îi explicase cum va funcţiona. Drogul pe care îl aruncase în cafeaua lui fusese conceput pentru a creşte ritmul cardiac şi pentru a provoca greaţă, dar, mai important, fusese conceput pentru a masca al doilea medicament. Cel pe care ea îl strecurase în propriul pahar cu apă după ce luase câteva înghiţituri. Necunoscut tuturor, cu excepţia câtorva persoane, Serviciul Secret avea o cameră mică în tavanul Biroului Oval. Era din motive de securitate. Totul era înregistrat, cu excepţia cazului în care preşedintele cerea în mod expres ca sistemul să fie oprit. În această dimineaţă, Kennedy a vrut să fie pornit.
Ross mai luă câteva înghiţituri de apă şi apoi se uită la preşedinte. Respiraţia lui părea îngreunată. „Cred că e vorba de inima mea. Am o inimă rea”. Dintr-o dată a părut să se ofilească. Paharul cu apă i-a căzut din mâini, căzând pe mochetă şi vărsându-se pe podea.
Preşedintele s-a ridicat de pe scaun, venind în ajutorul lui Ross. L-a apucat de umeri.
Ross s-a uitat la Kennedy. Respiraţia lui era foarte superficială. „Nimeni nu ştie. Am probleme cu inima”.
Aşa e, s-a gândit Kennedy, fără nici un gram de vinovăţie. S-a ridicat şi s-a îndreptat rapid spre uşă, pe deplin conştientă că trebuie să păstreze o înfăţişare corespunzătoare. A tras de ea şi a strigat: „Avem o urgenţă medicală! Chemaţi doctorul aici şi luaţi defibrilatorul!”.
Kennedy s-a grăbit să se întoarcă în zona de şedere. Ross era prăbuşit în faţă în braţele lui Hayes. „Să-l punem pe podea”, a strigat Kennedy în timp ce a apucat capătul măsuţei de cafea şi l-a târât de între cele două canapele.
Hayes şi Stokes l-au apucat pe Ross şi l-au întins pe podea. Kennedy a ridicat paharul de apă căzut şi a stat o clipă deasupra vicepreşedintelui ales, până când a fost nevoită să se retragă când au sosit primii agenţi. Camera se umplea rapid de oameni. Kennedy s-a uitat şi l-a văzut pe Carl stând în uşa care ducea la sala de mese privată a preşedintelui. Agentul special Warch a apărut lângă el, exact aşa cum plănuiseră. A arătat spre măsuţa de cafea şi i-a spus ceva lui Carl. Fastidiosul steward al Marinei s-a grăbit spre masă şi a început să strângă vasele în timp ce tot mai multe trupuri se îngrămădeau în încăpere. Cu o mână sigură, Kennedy a aşezat paharul cu apă pe tava lui Carl şi a ocolit canapeaua din stânga pentru a-şi recupera poşeta. Doctorul a sosit o jumătate de minut mai târziu şi a strigat ca toată lumea să elibereze camera. Kennedy a aruncat o ultimă privire la faţa palidă a lui Ross şi a părăsit Biroul Oval.

55

LANGLEY, VIRGINIA
R app stătea în faţa biroului lui Kennedy. Purta aceleaşi haine pe care le purtase la Geneva. Era epuizat şi avea nevoie disperată de somn, dar era şi mai disperat să afle cum naiba a ajuns Mark Ross mort în Biroul

Oval. Aterizaseră puţin după ora 10:00, când unul dintre mecanicii de la hangar le-a spus despre Ross. Rapp a încercat timp de aproape o oră să dea de Kennedy, dar aceasta nu a vrut să răspundă. În cele din urmă, una dintre secretarele ei i-a spus că era în drum spre Langley. Rapp s-a îndreptat spre sediul CIA şi a găsit-o pe Kennedy stând singură în biroul ei, scriind într-un dosar.
„Văd că nu te-ai deranjat să mă aştepţi", a spus Rapp.
Kennedy a terminat de scris o notă şi a închis dosarul. „Jose a spus că trebuie să ne ocupăm de acest caz cu abilitate."
„Ce naiba vrea să însemne asta?"
Kennedy nu a vrut să se certe cu el. „S-a ivit o oportunitate."
„Înţeleg asta. Un nenorocit de atac de cord în Biroul Oval. Cel care a făcut asta are un set uriaş de boaşe."
Kennedy şi-a dat jos ochelarii de citit şi s-a lăsat pe spate în scaun.
„Ce-aţi făcut, l-aţi otrăvit?"
Ea a dat din cap.
„Lui Jose îi plac chestiile astea pe furiş. Am auzit la radio că a avut o problemă cardiacă de familie."
„Da. Un reporter a descoperit asta în timpul campaniei, dar eu ştiam deja despre asta."
„Cum?"
„Când a venit aici după facultate, a vrut să vină la Operaţiuni."
„Nu toată lumea."
„A picat examenul fizic. Au descoperit că avea un prolaps de valvă mitrală."
„Ce naiba e asta?"
„Practic, un murmur cardiac."
„Deci, cine naiba l-a otrăvit? Jose?"
Kennedy l-a privit pe Rapp pentru un moment lung şi a spus calm: „Eu".
Rapp nu a putut vorbi la început. Stătea acolo, uimit. În cele din urmă a şoptit: „Tu l-ai otrăvit?"
„Da."
„Te simţi bine?"
Ea a dat din cap. „Sunt bine."
Rapp a studiat-o. „Eşti sigură?"
„Da, sunt sigură. Ar trebui să ştii, de asemenea, că a trebuit să îi aduc pe Jack Warch, Maria Rivera şi Skip la mijloc."
Rapp s-a gândit o secundă şi a spus: „Ai avut nevoie de ajutorul lor".
„Da."
„Ce zici de o autopsie?"
„Având în vedere afecţiunea cardiacă existentă, Skip nu crede că soţia lui Ross va cere una. În plus, Serviciile Secrete au totul înregistrat pe bandă. Warch s-a uitat deja la ea. A spus că nu e nimic suspect."
„Şi dacă văduva vrea o autopsie?"
„Rivera a pus nişte Viagra în trusa de bărbierit a lui Ross în această dimineaţă. Una dintre otrăvuri era, de asemenea, puternic îmbibată cu drog."
Rapp părea sceptic.
„Soţiile politicienilor ştiu cum să păstreze tăcerea. El nu se culca cu ea, aşa că ea va presupune că el folosea Viagra cu alte femei. Crede-mă, ea nu va dori să deschidă această cutie de viermi."
„Şi dacă o face?"
„Jose spune că, chiar dacă vor face o autopsie, chestia asta nu va apărea în raportul toxicologic."
Rapp s-a gândit la modul în care se descurca cu toate astea. Unii oameni puteau să ucidă şi să treacă prin viaţă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru Rapp, asta depindea de cine pe cine omora. Era fericit că avea şansa de a-i ucide pe Green şi pe Gordievsky. Mândru că nu mai făceau parte din rasa umană. De cele două gărzi de corp era mai puţin încântat. Erau soldaţi de rând care aleseseră tabăra greşită, atâta tot, şi nu se simţea mândru că îi omorâse.
„Deci eşti bine?" a întrebat Rapp.
„Nu eram sigur cum o să mă descurc, dar până acum totul e bine. Trebuia să ne ocupăm de om, iar trimiterea lui în judecată nu era o opţiune bună."

„Sunt de acord.” Rapp şi-a întors privirea de la Kennedy, simţindu-se uşor stânjenit. Nu ar fi ghicit niciodată că ea avea asta în ea.
Aproape ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile, Kennedy a spus: „Ştii, Mitch, dimineaţa asta nu a fost chiar atât de mare pentru mine.”
„Ce vrei să spui?”
„De câte ori ţi-am ordonat să ucizi. Nu e chiar atât de diferit de a strecura nişte otravă în băutura unui om.”
Rapp a înţeles ce voia să spună. „Nu-ţi murdăreşti mâinile, dar eşti implicat.”
„Le-am murdărit puţin mai mult decât aş fi preferat în această dimineaţă”, a spus ea ironic.
Rapp a zâmbit. „Sunt mândru de tine. Ai făcut o treabă bună. Ai executat un trădător în această dimineaţă. Ross şi-a ales calea. Dacă ai vreo problemă cu somnul, gândeşte-te la cei nouăsprezece oameni care au fost ucişi în octombrie anul trecut. Ross a primit exact ceea ce a meritat”.
„Este un sfat bun. Mulţumesc.”
Rapp şi-a acoperit gura şi a căscat. „Doamne, trebuie să dorm.”
„De ce nu te duci acasă? Arăţi obosit.”
Rapp s-a uitat la ceas şi şi-a scuturat somnul din cap. „Cât timp trebuie să aştept până să-l omor pe Garret?”
„Cred că cel puţin un an.”
„Haide,” vocea lui Rapp era plină de dezamăgire.
„Mitch.”
„Un an este mult timp.”
„Gândeşte-te la asta în felul următor. În cele din urmă se va afla că Green şi Gordievsky au dispărut. Cu plecarea bruscă a lui Ross, Garret va deveni cu siguranţă puţin paranoic.”
„Probabil că exact invers. Cunoscându-l pe Garret, e la jumătatea drumului spre Los Angeles până acum, îngâmfat, gândindu-se că este cel mai norocos om de pe planetă. Abia aştept să fiu eu cel care îi va spune că nu este.”
„Mitch”, a avertizat Kennedy, „stai departe de el până când spun eu că e momentul potrivit”.
„Bine, dar îl vom ucide, nu-i aşa?”.
„Da, aşa vom face.”